

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

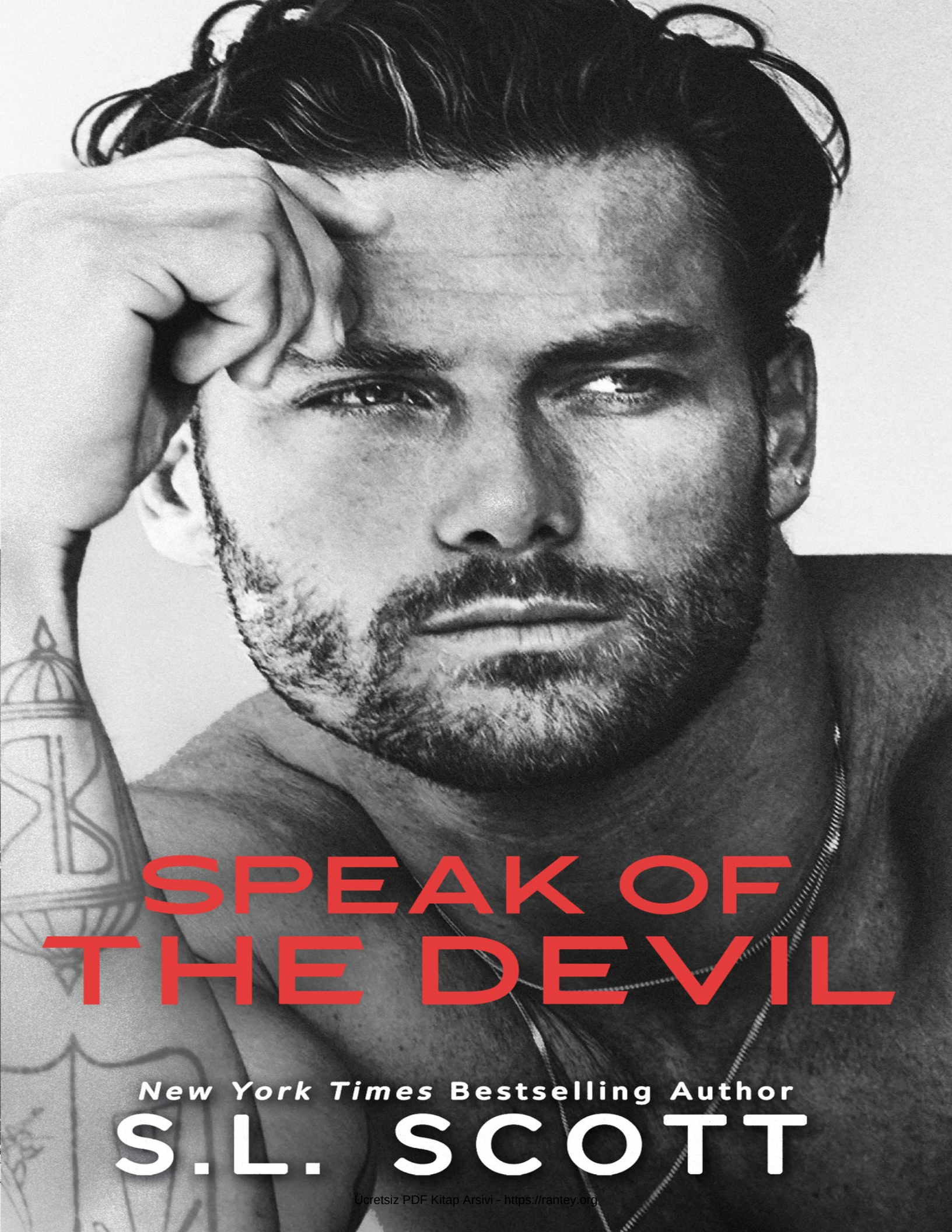
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SPEAK OF THE DEVIL

New York Times Bestselling Author
S.L. SCOTT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SPEAK OF THE DEVIL

New York Times Bestselling Author

S.L. SCOTT

Telif Hakkı © 2024 by S.L. Scott

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır. ISBN: 978-1-962626-26-2

****tetikleyici uyarı:** Kadın kahraman, babasının sonuçları olmadan yaramazlık yapamayacağını bildiğinden bahsediyor. Kitapta hiçbir şey detaylandırılmamıştır.

BENİ TAKİP EDİN

Yazılarını ve daha fazlasını takip etmek için S.L. Scott'ın web sitesini ziyaret edin:

www.slscottauthor.com

Tüm yayıncılık maceraları, ücretsiz kitaplar, eşantıyonlar, hırsızlıklar ve daha fazlası hakkında bülten almak için:

<https://geni.us/SLScottNL>

Beni TikTok'ta takip edin: <https://geni.us/SLTikTok>

IG'de takip edin: <https://geni.us/IGSLS>

Bookbub'da takip edin: <https://geni.us/SLScottBB>

S.L. SCOTT TARAFINDAN DA

Yazılarını ve daha fazlasını takip etmek için web sitesini ziyaret edin: www.slscottauthor.com

Tüm yayıncılık maceraları, ücretsiz kitaplar, eşantyonlar, hırsızlıklar ve daha fazlası hakkında bilgi almak için www.slscottauthor.com adresini ziyaret edin

S.L.'nin Facebook grubuna katılın: [S.L. Scott Kitapları](#)

Okurlar tarafından "**Gelmiş Geçmiş En Romantik Kitap**" olarak adlandırılan ve çok satan bu kitabı okuyun. Biz Bir Zamanlardık şimdi Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Bir Zamanlar](#)

Uluslararası sansasyon yaratan **Best I Ever Had**'i kaçırmak istemezsiniz. Bu kitap duyguları ve ruhun derinliklerindeki aşkıyla okuyucuları kendine hayran bıraktı. **Best I Ever Had** şimdi e-kitap, sesli ve ciltli olarak mevcuttur ve Kindle Unlimited'ta Ücretsizdir.

[Sahip Olduğum En İyi](#)

[Audible'daki Sesli Kitaplar - BURAYA](#)

TIKLAYIN Westcott Serisi (Tek Başına)

[Hayatım Üzerine Yemin Ederim](#)

[Geldiğini Hiç Görmedim](#)

[Sana Sahipken Veda Etmeyi](#)

[Unuttum](#)

[Asla Yapmadım](#) - Faris Aile Dizisi

[Şeytanın Sesi](#) - Faris Aile Dizisi

Karşı Koyması Zor Serisi (Tek Başına)

[Direniş](#)

[Hesaplaşma](#)

[Kefaret](#) [Devrim](#)

[İsyar](#)

Karga Kardeşler (Tek Başına)

[Kıvılcı](#)

[m](#)

[Tulsa](#)

[Nehir](#)

[eri](#)

[Ridge](#)

[Karga Kardeşler Kutu Seti](#)

[DARE - Bir Rock Yıldızı Kahraman \(Tek Başına\)](#)

New York Aşk Hikayeleri (Stand-Alones)

[Seni Asla Unutamadım](#)

[İstediğim Kişi Aşık](#)

[Çılgın](#)

[Head Over Feels](#)

[Her Şey Bir Öpücükle](#)

[Başladı](#)

Everest Kardeşler (Tek Başına)

[Everest - Ethan Everest Kötü](#)

[İtibar - Hutton Everest](#)

[Doğanın Gücü - Bennett Everest](#)

[Everest Kardeşler Kutu Seti](#)

Kingwood Serisi

[SAVAGE SAVIOR](#)

[KUTSAL](#)

[ÇÖZÜM BULMAK](#)

[Kingwood Serisi Kutu Seti](#)

Cennetteki Playboy Serisi

[Playboy'a Aşık Olmak](#)

[Playboy'u Kurtarmak](#)

[Playboy'u Sevmek](#)

[Cennetteki Playboy Kutu Seti](#)

Tek Başına Kitaplar

[Sahip Olduğum En](#)

[İyi Şey Bir](#)

[Zamanlar Bizdik](#)

[Along Came Charlie](#)

[Missing Grace](#)

[Finding Solace Until](#)

[I Met You](#)

Aşk Sarhoşu Lost in

Translation

Bay Seksi ile Uyumak .

Sabah Zaferi .

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Epilog 1](#)

[Epilog 2 Faris](#)

[Wheel Prolog](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Ayrıca Hoşunuza](#)

[Gidebilir Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

ŞEYTANDAN BAHSET

S.L. SCOTT

Catalina "Cate" Farin

ON DAKIKA. . .

Telefonumu önümdeki masaya bırakıyorum ama bu bekleyiş beni diken üstünde tutuyor. Duvarda çerçevelenmiş "Yılın En İyi Mortgage Brokeri" ödülüne bakarken terleyen avuçlarımı kot pantolonumun önünden aşağı sürüklüyorum. Adaçayı yeşilinin sakinleştirici olması gerekiyor ama bu duvarlara bakmaya devam ettikçe daha da endişeleniyorum.

Bu anlaşma son dakikada bozulacak mı? Kredi

raporumda kırmızı bir bayrak mı belirdi?

Mal sahipleri satıştan vazgeçiyor mu?

Her şeyi anlattım ama yine de bazı detayları atladığımdan endişeleniyorum. *Dur. Hiçbir şey atlanmadı.* Ne bir nokta eksik bırakıldı ne de bir T işareti. Tıpkı üniversiteye girmek, yüksek lisansımı tamamlamak ve yeni bir şehirde tek başıma tıp alanında kariyer yapmak gibi, buna da sahibim. Her zaman yaptığım gibi.

Ama iyi ki saçımı boynumdan at kuyruğu yapmışım, yoksa terlerdim.

"Beklettiğim için özür dilerim, Cate," diyor Ross, ofise geri dönerken gözleri elindeki kâğıda yapışmış.

"Endişelenme." Enerjimi stres yaparak harcamamalıydım. Şimdi geri döndü ve neden kaşları alnından aşağı sarkıyor? "Her şey yolunda mı?"

Masasının arkasına oturur ve kâğıtları parke yüzey üzerinde hizalamak için bir dokunuşla öne doğru kayar. "Bir parça dışında her şey düzenli görünüyor."

"O da ne?" Yapmamam gerektiği halde, endişenin midemi düğümlemesine izin verdim. İlk evimi satın almak büyük bir adımdı, özellikle de kariyerimi sıfırdan inşa ederken. Beş yıl boyunca her kuruşumu peşinat ve peşinat parası için biriktirip, arada bir iyi vakit geçirmeye yetecek kadar para bırakarak yaptığım birikimin karşılığını bugün aldım. "Umarım bu evi kaybetmek üzere değilimdir," diye şaka yapıyorum ki bu hiç de komik değil.

Gülümseme nezaketini göstermesine rağmen, bakışları sol elimden gözlerime sıcıyor. "Kocanızın mali bilgileri dosyada yoktu."

"Pardon, yine mi geldin?" Eğildim çünkü kesinlikle yanlış duymuştum. "Koca derken neyi kastediyorsun?"

Kıkırdayarak evrakları bırakıyor ve sandalyesinde o kadar rahat bir şekilde arkasına yaslanıyor ki, sanki her şey yoluna girecekmiş gibi duruşunda kısa bir rahatlık buluyorum. "Raporları daha önce isteyecektim ama kocanızdan hiç bahsedilmediği için evli olduğunuzu fark etmedim. Acaba onun mali durumuyla ilgili raporlar elinizde var mı?"

İngilizceyi çok iyi biliyorum ama ne dediğini bir türlü anlayamıyorum. Bekârlığımı kanıtlamak istercesine yüzüksüz sol elimi aramızdaki masanın üzerine koyuyorum. "Neyi getirdin? Söylendiği gibi sadece peşinat için çek getirdim. Diğer her şey aldığınızı söylediğiniz e-postanın ekindeydi."

"Kocanızın mal varlığı, banka hesap özetleri dışında her şey oradaydı."

"Kocam mı? Sanki biri çıkacakmış gibi söyleyip duruyorsun." Gülüyorum ama bu durumdaki mizahı kaybettim. "Eğer bir kocam varsa, bu benim için yeni bir haber. Belli ki bir karışıklık olmuş ve kazanmak için sekiz kişiyi geride bıraktığım evi kaybetmek istemiyorum. O belgeyi güncelleyip kapanışı yapamaz mıyız?"

"Ne yazık ki, bu anlaşmayı tamamlamak için ondan da sunduğunuz tüm bilgilere ihtiyacımız olacak."

"Kocası yok," diyorum panikle. "Kocanın mal varlığı ya da banka hesabı yok, yüzük yok ve yemin töreni yok." Nefes alıyorum,

Bu zavallı adamın üzerine çöken hayal kırıklığını yatıştırmaya çalışıyorum. "Ross, bir hata oldu. Düzeltip yolumuza devam edebilir miyiz?"

"Tüm evraklar elime geçmeden yapamam. Kocanızdan daha önce bahsetseydiniz, biz-"

"Benim bir kocam yok," diyerek ayağa fırlıyorum. "Öyle biri hiç olmadı. Ne nişanlandım, ne evlendim, ne de boşandım. Uzun zamandır hayatımda önemli bir erkek olmadı. Bunu nasıl daha açık ifade edebilirim bilmiyorum."

Yirmi garip saniye boyunca gözlerini kırpmadığını sanıyorum, sonra nefesini tutarak ofluyor ve incelemek için evrakları tekrar eline alıyor. "Eyalet ve yerel kayıtları kullanıyoruz ama bunu internetten doğrulayabilirim." Bana yalancı demesine rağmen sesi eşitti.

Dilimi tutup yerime oturuyorum, patlamamdan biraz utanıyorum ama yine de bu iş o kadar berbat bir hal aldı ki, pratik bir yabancıya hiçbir erkeğin parmağıma yüzük takmak istemediğini ilan ediyorum.

Ross gözlerini monitöre dikmiş tuşlara hızlıca vurmaya başlıyor, ben ise kıpırdamadan oturuyorum, tüm geleceğim onun araştırmasına bağlıymış gibi hissediyorum. Saçlarımı sağ kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve bir nefes daha alıyorum, bu sefer içimdeki kargaşanın yatışmasına izin vermek için daha yavaş.

Bir ev satın almanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm, flört hayatımı yargılamak için değil.

Nefes al.

Nefes ver.

Kim senin yardımı olmadan, evlenene kadar beklememe gerek kalmadan kendime ait diyebileceğim bir yer. Şimdi bu gerçekleşiyor . . .

Nefes al.

Nefes verin. . .

Parmakları durur, hala yazma hızını test etmeye hazırmış gibi durmaktadır. Sonra mırıldanıyor, kendi kendine fısıltıdan daha yumuşak bir sesle okuyor. Bu bir işkence. Bana bakıyor ve sanki az önce doğruyu söylemediğimi kanıtlamış gibi suçlayıcı bir yan bakış yakalıyorum.

İki yatak odalı, iki banyolu, yenilenmiş mutfak ve geniş küvetiyle şirin evimin geçen her saniye parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum. Yargılayıcı yavaş göz kırpmaları, dudaklarını büzüşü ve burun deliklerinden gelen ağır nefes alış verişlerinin her biri beni

Beyaz süslemeli, kırmızı kapılı ve ön tarafta yetişen turuncu ağaçlı büyüleyici mavi evimi satın alıyorum.

Trafiğin iyi olduğu bir günde sahile otuz dakika.

İki blok ötede canlı bir kahve dükkanı.

Beş dakikalık sürüş mesafesinde iki bağımsız kitapçı.

Bir bahçe kurmayı ve birkaç kedi yavrusu yetiştirmeyi planladığım ev, listedeki bir sonraki teklif sahibine verilmek üzere. Bunun olmasına izin veremem. "Ne yazıyor?"

Bana dönerek parmaklarını dikleştirdi. "Kaliforniya eyaletinde yasal olarak evlisiniz, dolayısıyla bu anlaşmayı tamamlamak için kocanızın mali bilgilerine ihtiyacımız olacak."

"Sisteminizde farklı bir Catalina Farin olmalı."

"Bu benim sistemim değil. Bu devletin kamuya açık kayıtları, bu yüzden eğer başka biriyle karıştırıldıysanız ..." Devletin yanlış yaptığı şeyi değiştiremeyeceğini bildiği için haklı. "Bu Catalina Farin şu anki mesleğiniz olan pratisyen hemşireyle eşleşiyor. İki tane olamaz, bu yüzden bunu onlarla görüşmeniz gerekecek."

Gerçekler ortaya çıktıkça öfkem yatışıyor, kalbim karnıma çarpıyor. "Onlar, yani devlet mi? Git de saklayacak bir şeyim varmış gibi savun beni. Ben hiç evlenmedim Ross. Yemin ederim evlenmedim."

"Size inanıyorum ama daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım." Sanki bu sefer farklı bir cevap alacakmış gibi tekrar ekrana bakıyor. "Kamu kayıtlarında sadece bir Catalina Farin görünüyor."

"Eşsiz bir isim," diyorum çocukluğumdan bir hikâye anlatır gibi. Büyürken nefret ettiğim için o zamanlar Cat olmuştum. Zihnimi hayat yolculuğumu açıklamak zorunda kalmama neden olacak her şeyden uzaklaştırarak, duygularım boğazımda düğümlenmeye başlıyor.

"Üzgünüm Cate, kayıtları değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok ve devletin gözündeki evli olduğunuz sürece, bu satın alma işleminde mal varlığını gizleyemem."

Derin bir nefes alarak soruyorum: "Bunu nasıl açıklığa kavuşturabilirim? Nereden başlayacağım ve lütfen bana tekrar kocamın mali kayıtlarını almamı söylemeyin." Gülmek daha kolay geliyor, gerginlik yavaş yavaş çözülüyor. "Bir kocam olmadığını ve Kaliforniya eyaletinin beni yasal olarak kime bağladığını bilmediğimi düşünürsek, bu geçerli bir seçenek değil."

Ross masaya geldi ve yanımdaki sandalyeye oturdu. "Benim bir çözümüm yok. Bu benim için de bir ilk." Ses tonu sempattikti.

Yanaklarının arasına en küçük gülümseme sıkışırken gözleri kenarlarda yuvarlanıyor. "Evlilik ruhsatlarının verildiği ilçe ofisi ile başlayın."

"İlçe. Anladım." Bu da bir başlangıç. "Şimdi gidiyorum ama bana karşı dürüst ol. Bu evi kaybedecek miyim?"

"Bu durumda bir alıcıyı koruyacak bir madde yok, ancak eminim ki bu işi halletmeniz için size birkaç gün daha vereceklerdir. Emlakçıya bir mesaj göndereceğim."

Telefonumu ve çantamı elime alarak ayağa kalkıyorum.

"**Minnettarım**, Ross.

Umarım sistemde bunu düzeltirebilir ve bu evi kapatabilirim."

Sandalyesine geri döner. "Tahminimce bu sadece bir yazım hatası. Bir çırpıda düzeltildi."

"Umalım da öyle olsun." Kapıya doğru yöneldiğimde küçük bir kahkaha yükseldi. "Bir kocam olduğumu bilseydim, avantajlarından yararlanırdım." Kapıya ulaşır açıyorum, keşke konuşmadan önce iki kere düşünseydim diyorum. Hiçbir şey var olmayan birinden faydalanmak istediğimi itiraf etmek kadar yalnızlık ifade edemez. *Gerçekten klas*. "Bunun yerine, bağlandığım hayali bir adamın izini sürüyorum."

"O hayali değil," diyerek beni olduğum yerde durdurdu. "Yani bunu kendi tarafında da düzeltmesi gerekecek."

"Ne demek istiyorsun? O gerçek hayatta var mı?" Kapıyı kapatıp masaya dönüyorum. "Sadece kâğıt üzerinde değil mi?"

"Evlilik cüzdanında iki isim var."

"Kocam kim?" Sanki hayatım buna bağlıymış gibi kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. Öyle sayılır.

Ekrana dokunup "Shane Faris" diyor.

Başım geriye gitti. "Shane Faris?" Geçmişim ve şimdiki zaman zihnimde yavaşça bir araya geliyor ve hemen ardından liseden anılarımı dolduran görüntüler, flört anları ve bir zamanlar paylaştığımız öpücük geliyor.

Kaliforniya'da o kadar insan varken, nasıl oldu da liseye beraber gittiğim biriyle evlendim? Bu o kadar da tesadüfi gelmiyor. "Emin misin?"

Sanki gözleri hala onu yanıltıyormuş gibi, gözlerini kısıyor. Monitörü bana doğru çevirerek ekran boyunca bir çizgi çiziyor. "Burada öyle yazıyor."

"Onu tanıyorum." Kendi gözlerimle gördüklerime inanamayarak onun adına bakıyorum. Bunun nasıl olabileceğine dair kafa yorarken göğsüm sıkışıyor. "Liseye beraber gittik."

"Bu ilginç," diye arkasına yaslanıp sandalyesinde sallanıyor. "Eğer yanlışlıkla biriyle evlenecekseniz, bu zengin ve ünlü birinden daha kötü olabilir. Haksız mıyım?"

Hala evlilik ve Shane Faris'in adıyla aynı cümlede söylenmesine takılıp kaldığım için gülmeye bile zorlayamıyorum. Çabucak toparlanıyorum, Ross'un sözleri kafama çarpıyor. "Bu da ne böyle?" Hâlâ ekrandaki isme bakarak fısıldıyorum. "Shane Faris benim kocam mı?"

"Geçen yaz Faris Wheel grubunu izledim. . ." Zihnim bunun ne anlama geldiğini düşünürken kelimeleri bulanıklaşıyor.

Bu ne anlama geliyor? "Shane Faris ile evliyim."

"İnanılmaz davulcu. Tüm zamanların en iyi beşi . .

. " *Oh.*

Beni

m.

Tanr

ım.

Kaliforniya eyaletine göre . . . *Ben bir rock yıldızıyla evliyim.*

Cate

"ALTMİŞ ALTI MI?"

Makyajımı tazelediğim ve saçımı düzelttiğim için kendimi daha iyi hissederek pudramı kapatıyorum. Orta kahverengime karşı daha açık renkte olan röfle telleri beni daha taze gösteriyor. Ayağa kalkıyorum, saçlarımı omuzlarımın üzerine itiyorum ve loş, floresan ışıklı odayı geçiyorum, sert topuklu ayakkabılarımın her şakırtısı muşamba üzerinde yankılanıyor.

"Altmış altı," diye bağırıyor tezgâhın arkasındaki kadın bu sefer daha da yüksek sesle.

"Merhaba, ben geldim. Buradayım." Daha hızlı koşuyorum ve yeşil bluzuna iliştilmiş etiketteki ismini not ediyorum. "Merhaba, nasılsınız?"

Gülümsemeyle karşılanmıyorum ama neredeyse anlayabiliyorum. Lobi iç karartıcı ve çiftler evlenmek için burada olmalarına rağmen, sıkı gri buklelerinin üzerinde bir bulut asılı. Buz mavisi gözleri sanki başka birini bekliyormuş gibi yanıma kayıyor. "Sadece sen mi?"

"Sadece benim," diyorum, büyük bir hata olduğunu belli etmemek için sesimi alçaltarak.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Onu bilgilendirecek bir arka plan olmadan, senaryonun can alıcı noktasına geldim: "Benim kocam yok-"

"Bunu duyduğuma üzuldüm. Düğün günü yerine şimdi öğrenmeniz daha iyi."

"Ha?" Sonunda ekildiğimi düşündüğünü fark ettim. "Hayır. Hayır. O benimle evlenmek için gelmedi. Öyle biri yok. Benim dünyamda-"

"Oh," diyor ağzını kapatarak. "Kaybınız için çok üzgünüm." Yüz ifadesindeki yüzeysel endişe gibi eli de çabucak çekiliyor. "Ölüm belgeleri üçüncü katta. Lobinin diğer ucundaki asansöre binin." Gözleri yanımdan geçti ve "Altmış yedi." diye seslendi.

"Hayır. Hayır. Hayır. Bekle, Roberta." Ellerimi havaya kaldırdım, kendimi savunmaya hazırdım. "Bir hata oldu. Catalina Farin. Sistemden bakabilirsiniz. Evli olduğum yazıyor ama hiç evli olmadım. Kaliforniya Eyaleti'nde kocam olarak bir adam görünüyor."

Arkamda birinin dolaştığını hissediyorum. Bu saçmalıkla uğraşırken, zamanından önce çizgiden çıkmam için baskı yapılmayacak. Ellerimi aramızda birleştirerek arkamı dönüyorum. "Bir dakika içinde seninle olacak, Altmış yedi." Sandalyelere doğru başımı salladım, ona defolup gitmesini söylemedim.

Homurdanıyor ama geri çekilip bize yer açıyor.

Roberta'ya döndüğümde, "Bayan Farin" dedi. "Bayan."

"Bayan Farin," diye yeniden başlıyor, ellerini klavyesinin önünde üst üste koyarak. "Eğer yasal olarak kocanız olarak görünüyorsa, ondan boşanmanız gerekecek. Onu ortadan kaldırmak için bir düğmeye tıklayamayız. Keşke bir düğmeye basarak bir eziği hayatımızdan çıkarabilecek kadar şanslı olabilseydik." Kahkahası lobide yankılanıyor. "Mahkemeye başvurmanız gerekecek." Altmış yedi'ye el sallıyor. "Yaklaşın."

Başımı yana sallayarak ona kötü gözle bakıyorum. "Yaklaşmayın. Bir dakikaya ihtiyacım olacak."

"Roberta," diyorum şurup gibi tatlı bir ses tonuyla, geri döndüğümde. "Bana yardım etmek için yapabileceğin bir şey olmalı. Bu *benim* hatam değil." Ağzımdan çıktığı anda bunların yanlış kelimeler olduğunu anlıyorum.

Gözleri buz kesiyor ve daralıyor, beni hedef tahtası gibi hissettiriyor. "Benim de değil," diye itiraz ediyor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Birbirimize bakıyoruz ama sonunda kaybedecek olanın ben olduğumu biliyorum.

Bugün yeni evimin kilidini açıp taşınacağımı sanıyordum. Pizza siparişi verip bavulları boşaltacağımı. Belli ki artık böyle bir şey olmayacak çünkü Roberta'nın bir erkek bulamazsam bana yardım etmeye niyeti yok. Bir ünlüyü takip edip onu benden boşanmaya ikna etmekten başka çarem kalmadı. İlk denememde başarısız olunca, B planına başlamak için arabama dönüyorum. On bir yaşındaki arabamda otururken, hava nihayet devreye girene kadar sıcak bir kutu gibi. Artık serinlediğime göre çevrimiçi aramayı başlatmak için telefonumu çıkarıyorum.

SHANE FARIS TELEFON NUMARASI.

Hiçbir şey.

SHANE FARIS EV ADRESİ.

Los Angeles. İhtiyacım olan şekilde yardımcı olmuyor ama en azından bu karmaşayla başa çıkmak için aynı şehirdeyiz.

SHANE FARIS PLAK ŞİRKETİ.

Outlaw Records.

OUTLAW RECORDS TELEFON NUMARASI.

"Bingo."

Onunla konuşma şansını yakalayabileceğimi düşünerek aradım. "Outlaw Records, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Shane Faris, lütfen." Duraklama özellikle uzun sürüyor, telefonun yüzüme kapanıp kapanmadığını iki kez kontrol ediyorum. Dilimi ısıtıyorum ve ara vermeden önce birkaç saniye daha bekliyorum. "Alo?"

"Bir mesaj alabilirim."

Hayal kırıklığı ama şaşırtıcı değil. Sanki sırf onunla evli olduğum için ünlü biriyle konuşacakmışım ve pazartesi günü ofiste rastgele dolaşıyor olma ihtimali çok düşük olduğu için plak şirketini aramaya çalışacakmışım gibi.

Bunu hiç düşünmedim. Ne diyebilirim ki? Hey, karını ara? Sürpriz! Evli misin? *Ugh.* Beni daha az sapık gibi göstermenin bir yolu var mı? "Aramak için daha iyi bir zaman var mı?"

"Sadece müşterilerimiz için mesaj alıyoruz."

"Ah. Doğru. Tamam. Cate'i aramasını söyler misin? C. A.T. E. Farin. F. A. R. I. N." Ona numaramı verdim ve bağlantıyı kestik. Eğer onun ses tonunu bir işaret olarak kullandıysam, bu mesajı asla almayacak. Muhtemelen benim sadece bir hayran olduğumu düşünüyordur. Keşke açıklaması bu kadar kolay olsaydı.

Bu benim davam değil. Ama geleceğimin müzik dünyasının en büyük yıldızlarından biriyle sohbet etmeye bağlı olduğunu anlatmaya çalışsam, bir de karısı olduğumu iddia etsem, muhtemelen FBI'a şikayet edilirim.

Mesajı basit ve doğrudan tutmak muhtemelen en iyisiydi. Bunu anlayıp anlamayacağı tamamen başka bir konu.

Peki şimdi ne olacak?

Elinde bir buketle en iyi arkadaşım beni gördüğünde iki adım atıyor. "İşte ben böyle karşılanmayı severim." Karşımdaki kabine geçmeden önce sıkı bir Luna kucaklaması alıyorum. "Buzlu bir margarita şimdiden bekliyor mu? Beni seviyorsun."

"Limon yok. Tajin kenarda." Peçetemi kucağımda kabartıyorum. "Seni tanıyor muyum?"

Luna bir yudum alıyor, gözlerini kapatıyor ve sanki böyle bir lezzeti tatmayalı yıllar olmuş gibi sıvının tadını çıkarıyor. En son dışarı çıktığımızdan beri iki gün geçti. Gözlerini yeniden açtığında sırıtıyor. "Tüm erkeklerin yaptığından daha iyi. Üniversitedeki erkek arkadaşımın bana her zaman altı paket Stella Artois getirdiğini söylemiş miydin?" Aslında sormuyor çünkü üç, iki, bir derken kendi kendine cevap verecek. "Tam olarak onun sevdiği şeyi sevmediğime inanmayı reddediyordu. Ben her zaman bir margarita kızı oldum. Kahveyi severim. O çayı severdi. Bence sadece gösterişçiydi."

"Çayı sevmek için mi?"

"Hayır, sorun çay değildi. Onun çanta koleksiyonu benimkinden fazlaydı. Otuz tane Prada sırt çantası vardı." Omuz silkti. "Bu kadar çok ürettiklerini bile bilmiyordum."

"Ben de bir içkiye ihtiyacım var sanıyordum." Ona bayılıyorum ama o daha ilk içkisindeyken ben ondan üç içki gerideymişim gibi hissediyorum.

"Tanrım, yaşadığım günden sonra buna ihtiyacım vardı." Buketi masaya doğru uzattı. "Yeni eviniz hayırlı olsun. Biz neden

Yeni yerde kutlama mı yapıyorsunuz?"

"Teşekkür ederim ama evi kapatmadım." Masaya koymadan önce onları kokluyorum.

"Olamaz. Ne oldu?" İçkisini unuttur ama parmakları cips sepetini bulur.

"Evrak işlerinde bir karışıklık olmuş. Düzeltmek için saatlerimi harcadım ama yapamadım."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıkıyor. "Özür dilerim. Nasıl hissediyorsun?" Bir oyuncu olarak Luna, hikayelerinin her birini hayatla, imgelerle ve büyük duygularla dolduruyor. En iyi arkadaşım olarak her zaman yanımda; daha sakın, dinlemeye hazır, asla yargılamayan ve şefkatli.

Oturduğum anda bütün gün üzerimdeki adrenalin boşaldı, ona her şeyi anlatabileceğim güvenli bir yerde olduğumu biliyordum. "Nasıl hissettiğimden emin değilim; uyuşuk, gergin ya da durumdan dolayı hayal kırıklığına uğramış. Belki de hepsi birden."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Uzun versiyonunu mu yoksa kısa versiyonunu mu istersin?"

Bir çip almak için uzandığında, gözleri açılıyor. "Uzun versiyonu mu var? Bu yüzden mi öğleden sonra üçte içiyoruz?" diye soruyor sanki bizim için tuhafmış gibi. Garip değil. Ama tam zamanlı bir işim olduğu için gündüz içmek genellikle iş haftası etkinliği değildir. Cips ısırınca parçalanıyor ve kırıntılar etrafa saçılıyor.

"Hâlâ olanları sindirmeye çalışıyorum, o yüzden önce senden bahsedelim."

Gömleğinin tozunu alırken cevap veriyor: "Seçmeler berbattı. Üç yıl önce Oscar sonrası bir partiden sonra havuz evinde seks yapmış olmama rağmen, başrol olarak seçtikleri adamla kesinlikle hiçbir kimyam tutmadı."

Bir Hollywood partisinde tanıştık ve anında kaynaştık. Bir kuşun tüyleri ve tüm o caz. Birbirinden tamamen farklı iki hayat sürüyoruz, ama önemli olan şeylerde ortak bir zemin bulduk - dostluk, sadakat, birbirimizin arkasını kollamak ve flört talihsizlikleri.

Ancak bu arkadaşlığın üzerinden dört yıl geçmesine rağmen hala bazı çılgın hikayeleriyle beni gafıl avlamayı başarıyor. "Vay be. O kadar kötü, ha?"

"Evet, yatakta korkunçtu. Bu trajedinin üstesinden nasıl gelebilirim?"

"Şey," diye başlıyorum, başım bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Senin işinin amacı da bu zaten. Rol yapmak."

Bir bakışıyla beni hizaya getirebiliyor ama asla tutamıyor ve gülmeye başlıyor. "Doğru."

Zaten rolü gerçekten istemiyordum. Gittim çünkü babam beni kapıdan içeri sokmak için bazı torpiller yaptı."

"Ama ilk üç turu tek başınıza geçtiniz. Bu zor bir iş."

Başını yana eğerek sırtıyor ama genelde taşıdığı neşeden yoksun. "Babama bir iyilik yapıyorlardı." Bir yudum daha alıyor ve sonra omuz silkiyor. "İçimden bir ses yine adam kayırmacılığın baş gösterdiğini söylüyor."

Babası Hollywood'un en büyük yapımcılarından biri. İki şeyi çok seviyor: İşini ve kızını. Birkaç kariyerde bocaladıktan sonra, yirmi beş yaşında oyunculuğu denemek istediğini söyledi. Babası onu büyük bir sinema filminde başrol olarak oynattı ve yetenekleri hemen "kendini beğenmiş oyunculuk" olarak değerlendirildi.

Kendine düşkün mü? Belki biraz, ama onun role getirdiği kıvılcımı kaçırdılar. Onun performansından oldukça keyif aldım.

Luna Daize'i caydırmak zor. Takımını bırakıp oyunculuk derslerine başladı. Yıllar sonra, arkasında babası olmadığı sürece hala bir rol alamıyor. Babasının ona sağladığı yaşam tarzını seviyor ama aldığı rolleri hak etmek istiyor.

İçkisini eline alıyor. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana evde ne olduğunu anlat. Bana uzun versiyonunu anlat."

Ona ya da başkasına nasıl söyleyeceğimi tartışıyorum. Sadece bir hata olduğu için bu bir sır değil, ama düzeltilene kadar bunu gizli tutmalı mıyım? İçimi dökmeye ihtiyacım var ve Los Angeles'ta her şeyi duymuş ve görmüş birinden daha iyi kim dertlerimi dinleyebilir?

Yüzüksüz parmaklarımı sallayarak, "Ben evliyim." diyorum. Dudaklarından Margarita fişkırıyor. "Luna!" Sıçradım ama kolum sıvının büyük kısmını çoktan almıştı.

"Oh, çok özür dilerim." Elindeki peçeteyle beni ovmak için koşturdu.

Onu uzaklaştırarak, "Bende. Aldım." Bu, içkisini üzerime ilk kusuşu sayılmaz. Harika anılarımız oldu. "Bir dahaki sefere bana sırtını dönebilir misin?" Alay ediyorum, cildimi kuruluyorum.

Dikkatini kabini silmeye veriyor ama yine de içinden kıkırdamaya devam ediyor. "Bana böyle bir bomba atamazsın."

Zaten kıkırdayarak, "Görünüşe göre." diye cevap verdim. "Evliliğe karşı olduğumuzu sanıyordum."

"Evliliğe karşısınız. Bu fikre her zaman açık oldum. Karşı olduğum şey, Beyaz Atlı Prensime bulmak için çıkmak zorunda kaldığım kurbağalar." Tekrar kabine yerleşip, hikâyeyi bitirirken uzanıp içkisini kendime doğru çektim. Güvenliğim için çünkü eğer bu onu harekete geçirirse, rock yıldızı detayı onun işini bitirecek ve bu süreçte beni sırlıslam edecek. "Dediğim gibi-"

"Evli misin?"

Başımı sallıyorum, sanki bunların herhangi bir kısmı normalmiş gibi davranıyorum. Olanları kafamda toparlamaya çalışırken yaptığım zihin jimnastiği beni yıprattı. "Kaliforniya eyaletine göre öyleyim."

"Kafam çok karışık. Hikayenin başlangıcını kaçırmışım gibi hissediyorum." Parmağını havada döndürerek, "Geri sar." diye ekliyor.

Ben de hiçbir detayı atlamadan hikayeye daldım. ". . . Sonra Ross dedi ki, Shane Faris benim kocam."

"Shane Faris?" Başı çenesiyle birlikte aşağıya düşüyor. "Faris Wheel'in davulcusu *Shane* Faris mi?"

Aptal gibi sırtarak, "Aynen öyle" diye cevap veriyorum. Şu anda tek yapabildiğim bu duruma gülmek.

Kaşlarının arasındaki çizgilerden kurtulmak için çok çalışıyor, ancak şu anda, en iyi çabalarına rağmen tüm gücüyle ortaya çıkıyorlar. "Yaşayan en seksi adam baskısını yapan aynı Shane Faris mi?"

Sanki bu benim yükümmüş gibi, ciddi olmaya çalışıyorum ama oyuncu değilim ve hiçbir şey için poker suratını koruyamıyorum. Sonunda büyük ikramiye kazanmış biri gibi gülümsüyorum. Bu teknik özellik varken neden kucaklamayalım? "Bir rock yıldızıyla evliyim."

"Aman Tanrım, Cate. Bunun anlamı-"

"Onun karısı olmanın avantajlarını hak ediyor muyum? Lüks yatlar, Avrupa'ya spontane seyahatler ..." Saçlarımı kabartıyorum. "İstedğim zaman kullanabileceğim spa üyelikleri?"

Gülmekten kırılıyor. "Evlilik sözleşmesi imzalamadığını söyleyecektim, yani aynı şey sayılır. Ve lüks yatçılık konusunda bana güven. Abartılıyor." Luna bilirdi ama bir gün kendim öğrenmek isterim.

"Teknik olarak ben de onunla hiç evlenmedim, bu yüzden mal varlığının yarısını kazandığımı düşünerek kendimi kaptırmıyorum. Zaten bunu ona yapmazdım. Onun parasını istemiyorum. Ben evimi istiyorum ve şu anda evimdeki tek şey o.

Hayatımın en büyük alışverişı, küçük bahçem ve büyötmek istediğim yavru kedilerimle aramda duruyor."

"Dinle," diyor, sanki etrafımız casuslarla çevriliymiş gibi restorani gözlüyor. "Bu oyunu doğru oynamalısın." Yeşil gözleri benimkilere dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Seksi. Yetenekli. Oyununun zirvesinde. Onun için her şey var."

"Yakında eski eşim olacak kişi de dahil." Kadehimi kaldırıyorum.

"Bunun şerefine." Onun yerine yan gözle bakıyorum. "Büyük resmi düşünelim-"

"Ondan özgürlüğünden başka bir şey istemiyorum."

"Son zamanlarda onu gördün mü?" Telefonunu eline alır, bir şeyi kanıtlamaya hazırdır.

"İlçe ofisinde Roberta'yla bu hatayı düzeltmesi için tatlı tatlı konuşması dışında onu görmeme gerek yok."

Yukarı bakarak, "Roberta kim?" diye soruyor. Sonra sandalyesinde zıplayarak ciyaklıyor. "Gördün mü? Şuna bak!" Gıcırdayan dişlerinin arasından, "O muhteşem." diye gıcırıyor.

Telefonundaki fotoğrafa bakıyorum ve kendimi ona bakarken gülümserken buluyorum. Gerçekten de çekici bir adam. Daha da fazlası. Okuldayken de öyleydi. Ondan çok hoşlanıyordum ama harekete geçecek cesaretim yoktu.

O yaptı.

Mezuniyetten sonraki şenlik ateşini, ufukta asılı duran ayı ve partinin gürültüsünden uzaklaşmak için Shane ile sahilde yürüyüşe çıktığımızı hatırlıyorum. O geceyi o kadar uzun zamandır düşünmemiştim ki şimdi bana daha çok bir rüya gibi geliyor. Elimi göğsüme bastırduğmda, dudaklarının dudaklarıma değdiğini hatırladığım anda kalbimin daha hızlı attığını hissedebiliyorum.

Bir öpücük. Paylaştığımız tek şey buydu.

Dünyadaki onca erkek arasında, kazara ona bağlandım. Hayret bir şey. "Şimdi ne olacak?" diye soruyor, sanki bu çok normalmiş gibi menüsünü eline alıyor. İşte bu. Hollywood için Sen. Bir yandan o karar verir arasındaguacamole salatası ve tavuk tacos, dönmeye geri döndüm, ne olduğundan emin değilim

yapmak için. Ya da sipariş ver.

"Telefonuma cevap verip vermeyeceğini görmek için bekleyeceğim." "Onu aradın mı?"

"Aradım. Birden çok kez, ama çaresiz görünmek istemedim."

"Sanırım o noktayı geçtik." Cips sepetini yaklaştırarak ekliyor,

"Neden acele ediyorsun? Bir süreliğine Bayan unvanının tadını çıkarmalısın."

"Hayatımın kaostan keyif almana sevindim."

"Normal günlük hayatınıza kıyasla oldukça heyecan verici."

"Doğru, ama bu karmaşanın içinde olmaktansa Parkdale'de didişen emeklilerle uğraşmayı tercih ederim." Sepetten bir cips koparıyorum, her şeyi kaybetmeye bu kadar yakinken hastalarım dönmek zor olacağını zaten biliyorum. "Bu tür bir heyecana ihtiyacım yok. Bu meselenin çözölmesine ihtiyacım var, yoksa ev bir sonraki en yüksek teklifi verene gidecek."

"Sadece sen şans eseri bir rock yıldızıyla evlenir ve bu durumdan faydalanmak istemezsin." "Los Angeles için fazla iyisin, Cate." diyerek içten gülömsüyor.

"O zaman neden hep pisliklere aşık oluyorum?"

"Çünkü onlarla tanıştığınızda eğlenceliydiler."

"Ve sonra bana gerçekte kim olduklarını gösteriyorlar." Sonuncusu bana bir Uber faturası gönderdi çünkü Pasadena'da benimle buluşmak için seyahat edemeyeceği kadar uzak bir restoran seçmişim. Bu onun versiyonu. Bana göre ise ilk buluşmada biriyle yatacağını düşündü çünkü bana Hal's Burger House'da bir hamburger ısmarladı. Ben hiç ödemedim. *Göt herif*. "Beyaz atlı prensin var olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Ben bu peri masalından uzun zaman önce vazgeçtim ama senin için umarım gerçekleşir. Belki Shane Faris-"

"Shane Faris," diye fısıldıyorum, adını düşöncelerimde dolaştırırken yüksek sesle söylemeye niyetim yok. Şenlik ateşindeki görüntöleri hâlâ hafızamda parıldıyor.

"Şansımız nedir?"

Bunu düşöndüm, tesadüf fikriyle oynadım. "Şöhretine bakılırsa milyarda bir. Sanırım onunla tanışmış olma ihtimalim daha yüksek. Yine de, şansımız nedir ki? . ."

Garsona dönerek, "Ben tavuk taco alayım, yanında da guacamole salatası olsun" diye sipariş veriyor.

Taze bir sepet cips geldiğinde Luna hemen bir tane kapıyor ve "Dayanamıyorum" diyor. Güliyorum, ama aklım hâlâ Shane Faris'le aynı evlilik cüzdanına yanlışlıkla yazılmış olmamızdaki tesadüfte. Bardağına vurarak beni düşöncelerimden uzaklaştırıyor. "Bir tane daha içeceğiz, değil mi? Çünkü sana dün gece çıktığım randevuyu anlatmalıyım ve sen de bana Shane Faris'i nereden tanıdığını anlatmalısın. Bu çok önemli bilgiyi atladsın."

"Bugün izin aldım. En iyi şekilde değerlendirebilirim." Garsonun dikkatini çekiyorum ve "Bir tur daha lütfen" diyorum.

Shane Faris

Sahnede kendimi evrenin merkezi gibi hissediyorum. Faris Wheel'in yirmi iki bin müridinin şarkı sözlerini bize geri söylediği bir rock tanrısıyım.

Hiçbir uyuşturucu ya da alkol, sizi dinlemeye doyamayan hayranlarınız için canlı performans sergilemenin verdiği mutluluğu yenemez. Hiçbir şikayetim yok, ancak sadece birkaç mola ile üç aylık turne zihin ve beden üzerinde zorlayıcı oluyor.

Ellerim her gece davul setinde her şeyimi vermekten kabarmış ve kan içinde. Acı bileğime vurduğunda şarkının ortasında bir baget kaybettim. Ama şovu bitirmek için solo sırasında perküsyonda öldürmekten daha iyi bir şey yok.

Hayal kırıklığına uğratmayacağım. *Ben asla yapmam.*

Bu yüzden kadınlar beni seviyor. Şey, bu ve benim-

"Shane Faris davulda!" Nikki konseri kapattığını söylüyor. "Teşekkürler ve iyi geceler!"

Gösterinin yarısında çıkardığım gömleğimi kaptığım gibi sahnenin kenarına yürüyorum ve seyircilerin arasına fırlatıyorum. Pek çok güzel dikkatimi çekmek için yarışıyor ama benim sopalarımınla yetinmek zorundalar. Kime vermek isterse seçmesi için onları güvenliğe veriyorum. Muhtemelen

yattım. Benim için her zaman işe yarar. El sallayarak sahneyi terk ediyorum, merdivenlerden iniyorum.

Uçlarından damlayan teri silkelemek için elimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum ve benim için bir perdenin kenara itildiği karanlığa doğru ilerliyorum.

Nikki su içmeden önce "Harika bir gösteri," diyor. Islanmış saç telleri yüzünün kenarlarına yapışmış. "Ama sahnede saç bandımı kaybettim." Saçlarını kaldırıyor ve soğuk su şişesini ensesinde gezdiriyor. Sahneye her çıktığında, vokal aralığı ve şarkılarımızı rock'laştırmak için ustalaştığı kenarıyla seyirciyi büyülüyor.

Onun kilit rol oynadığına şüphe yok ama hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız, yoksa grup dağılır.

"Kıçımdan ter akıyor." Bir şişe suya uzandım. Performans sırasında kaybettiğim suyu yerine koymaya yetmeyecek ama bu da bir başlangıç. "Bu yaz turları çok acımasız."

Laird omzunun üzerinden geçirmek için soğutucudan buz alıyor. "Özellikle Arizona'da." Gitarını sahnede bırakmış ama kayışı vücudunda iz bırakmış, boynu acımış. Kuzenim bir yol arkadaşının ona attığı tişörtü giyiyor, sonra da bitirmek için bir şişe su daha alıyor.

Nikki ayakkabısının burnunu kardeşininkine vuruyor ve "Bu turda kaç tişört eskittiniz?" diye soruyor.

"Çok fazla," diye şaka yapıyorum, neden kimsenin bana yenisini vermediğini merak ederek. "Laird'inkiler açık artırma sitelerinde satılırken benimkiler ateşli kadınlarla yatağa giriyor. Onların cinsel zevki için giysilerimi feda etmeyi bir hizmet olarak görüyorum."

"Rahatsız edici," diye ekliyor ve hemen ardından gülüyor.

"Ve lanet yalanlar. Gömleklerim eve bir sürü kadınla geliyor. Artık takip etmiyorum. Bir erkeğin isteyebileceği en iyi eş evde beni beklerken neden takip edeyim ki-"

Onu yana doğru ittim. "Sana ne oldu dostum? Eskiden eğleneliydin."

"Şimdi aşık oldu," diyor Nikki, tam zamanında dönüp kocasının kollarına atılmak için.

Tulsa Crow da nereden çıktı?

Solistimizi kaldırıp öpüyor. Kendini beğenmiş ve sinsi bir herif, ama hepimiz iyi anlaşıyoruz, ki artık ailenin bir parçası olduğu için bu iyi bir şey. Kız ona sarılıyor ve sanki yeni tanışmışlar gibi tekrar öpüşüyorlar.

Yıllardır evliler. "O sahnede harikaydın, sevgilim." diyor.

Ben de Laird ile birlikteyim, aşk kuşlarından başka bir yere bakmıyorum. O benim kuzenim ve onun kocasıyla öpüştüğünü görmekle ilgilenmiyorum. Laird için daha kötü olduğunu hayal edebiliyorum. Onun da bir hain olduğunu, beni ekürisiz bıraktığını ve bu günlerde ballarla tek başıma takıldığımı fark ettiğimde, son zamanlarda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Grubun üçüncü üyesiyim ama hayatlarımızda beşinci tekerlek gibi hissetmeye başladım.

The Crow Brothers grubunun diğer üç üyesi, sahneye çıkmaları anons edilmeden önce bizimle birlikte sahnenin kenarında takılmak için yanımıza geliyorlar. Şükürler olsun. Tüm bu aşk meşk sahnesi sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Dışarısı nasıl?" Jet, izleyicilere bir göz atmaya çalışarak soruyor.

Tulsa kuzenimi yere bıraktığında eteğini çekiştiriyor ve "Sıcağı düşünürsek, harikalar. Ben olsam sıcakla ilgili herhangi bir durum için gözümü dört açardım. Sağlık görevlileri hazır bekliyor."

"Tamam, yapacağım." Önde ve ortada gitar çalıp şarkı söylediği için, onun sahnede sahip olduğu manzaraya sahip olacak. Nikki ve Tulsa'nın evlenip çocuk sahibi olmasıyla birlikte neredeyse bir aile oldukları için son üç yaz onlarla birlikte turneye çıktık. Faris ailesini ve Crows'u bir araya getirdi. İki grubun birbirini desteklemek için turneye çıkması doğal bir adımdı. Ama bir dahaki sefere kadroda headliner olarak yer almalıyız.

Listelerde yer alan bir albümle ilgi odağı olmayı hak ettik.

Laird koluma vurdu. "Hadi gidelim." Kız kardeşine dönerek, "Tulsa'yla mı yoksa bizimle mi eve uçacaksın?" diye soruyor.

"Şimdi mi gidiyorsun?" diye soruyor. Laird ve Nikki ikiz olmalarına rağmen görsel olarak daha farklı olamazlar, ancak Laird ve benim renklerimiz ve yapılarımızda birkaç benzerlik var. Genler söz konusu olduğunda Faris aile ağacından çok da uzağa düşmediğimiz anlaşılıyor.

"Gitmeye hazırım," diye cevap veriyorum, parmaklarımı esnetiyorum ki beni sıkmasınlar ya da çok çabuk kabuk bağlamasınlar. "Elim kırıldı ve dik duracak enerjim bile yok." Parmaklarımın arasından kırmızı bir yılanın geçtiğini görünce, kanı silmek için bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "İyileşmesi için konserler arasında yeterince zamanımız olmadı."

Bana bakıyor ve gözlerinin kenarlarında sempati kırışıklıkları belirliyor. "Siz gidin. Geri dönün ve biraz dinlenin. Tulsa ile geri döneceğim." O

elimi inceliyor ve yüzündeki ifade alnına yayılan endişeye dönüşüyor.

"Gitmeden önce bununla ilgilenecek misin?"

"Evet," diye yalan söyledim, eve daha çabuk dönmek için bu açık sözlülüğe ihtiyacım vardı.

Laird ve Nikki, "Los Angeles'ta görüşürüz" demeden önce birbirlerine bakarlar.

Sarılmak için eğilirler ama sonra dururlar. "Ew." Gülüyor ve kardeşini itiyor. "Bunun için çok terliyiz. İyi yolculuklar."

Laird ve ben eşyalarımızı almak için soyunma odasına gittik. "Yanında kız getirmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Başıma bir tişört geçirdikten sonra çantamı kapatıyorum. "Hayır, hiç havamda değilim." Yeni bandajlara hazırlanmak için ellerimi temizliyorum ama bunun yerine temiz havanın beni iyileştirmesine izin verip geri kalanıyla yarın ilgilenebilirim.

Çantasını tutarak kıkırdıyor. "Her şeyin bir ilki vardır." "Bana sürtünüyorsun, pislik. Eskiden eğleneliydim, sevişirdim ve Sonra da şehri terk ettim. Şimdi eve biriyle gitmenin avantajları olmadan senin kadar sıkıcı olmaya başladım." Çantamı omzuma atıp kapıdan çıkarken onu takip ediyorum. "Her gösteriden sonra ne kadar çabuk kaçmaya hazır olduğunu fark etmediğimi sanma."

"Poppy ikizlere hamile olduğu için doktor gösterilerimize uçakla gelmemize izin vermedi." Hâlâ kapıya doğru yürürken bana dönüp bakıyor. "Yalan söylemeyeceğim, onu görmek için sabırsızlanıyorum. O kadını sevmeyi yıllarca özledim. İş için gerekenden fazlasını kaçırmayacağım."

Çalışmak mı? Eğer mücadelelerimiz, çabalarımız ve sıkı çalışmamız onun için bundan ibaretse, bu beni nereye götürür? Gençken büyümenin bu kısmı hakkında uyarılmışım. Babam bir keresinde bana şimdi tadını çıkarmamı çünkü bir gün etrafıma baktığımda her şeyin değişmiş olacağını söylemişti. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Güneş nihayet batıyor ama sıcaklık hâlâ cayır cayır yanıyor. Gün batımında çöl oldukça güzel bir manzara oluşturuyor. Bizi havaalanına götürmek için bekleyen SUV'ye doğru ilerlerken turuncu ve sarı tonları kalan mavi gökyüzüne karışıyor. Çantamı arkaya atıyorum. Biz ikinci ve üçüncü sıralara yerleşirken şoför çantalarımızı düzeltmek için eğiliyor. Yerleştikten sonra, "Bana bok atmadan sana bir şey sorabilir miyim?" diyorum.

"Seninle böyle bir anlaşma yapamam," diyor gülerek. Ona dönüp baktığımda Laird elini aramıza atıyor. Benimkini onunkine vuruyorum. "Bana güvenilebileceğini biliyorsun Shane. Önce aile, her zaman."

"Biliyorum." Kolumu indirdim, ona doğru açılı durdum. "Poppy'nin doğru kişi olduğunu nereden biliyordun?"

"Bunu sormanızın bir nedeni var mı?"

Bir süredir cevaplar aramaya başladım, hissettiklerim için onları mı suçlayacağım yoksa onun yaptığı gibi evde beni bekleyen birinin olması gibi değişiklikler yapmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim. Hayır, kuzenlerimi suçlayacağım. "Hepsi meraktan."

Bakışlarını pencereden dışarı çeviriyor ve soruyu düşünüyor gibi görünüyor. "Sadece onunla farklıydı." Bana dönüp ekliyor: "Ve ben bunu içten içe biliyordum."

"Nerenin içinde?" Ne demek istediğini biliyorum, ama yine de lanet bir aptal gibi konuşuyor. Ve ona zorluk çıkarmayacağıma söz vermediğim için, atış yapmak zorundayım.

Başını sallayarak tekrar kıkırdıyor. "Daha o kişiyle tanışmadın."

"Yapmaya çalışmıyorum. Nikki ve senin ne yaptığınızla ilgilenmiyorum__"

"Yapacaksın." Kulaklıklarını takıp gözlerini kapatıyor. "Şimdi, eğer bu kalp kalbe konuşmamız bittiyse-"

"Kapa çeneni." Yüzüm öne dönük, otuz dakikalık araba yolculuğunda uyuyamayacak kadar uyanığım. Uçuşta önümde bir buçuk saat var. Ama bu gece kendi yatağında uyumak için sabırsızlanıyorum.

Üç saat sonra, çantamı yere bırakıyorum. Sonunda evdeyim. Ön kapıyı kilitleyip doğruca yatak odasına gidiyorum. Ellerimdeki ve bileklerimdeki hissin yerini sürekli bir zonklama aldı. Bu noktada, yorgunluk damarlarımda dolaşıyor. Dalga geçemeyecek kadar yorgunum. Buzluktan bileklerimi buzlamak için birkaç paket alıyorum, sonra gömleğimi üzerimden çıkarıyorum, ayakkabılarımı tekmeliyorum, kotumu aşağı çekiyorum ve yatağa düşüyorum.

"OH SHIT!" Gözlerimi açar açmaz yatak başlığına doğru sıçıyorum. Sersemlemiş zihnim günü yakaladığında soruyorum, "Ne oluyor Tommy? Neden bu kadar erken geldin?"

"Saat öğleden sonra iki. Senden haber alamadım. Arada bir telefonuna cevap verseydin, habersizce buraya gelmek zorunda kalmazdım." Ses tonu hiçbir şey ele vermiyor, bu yüzden şaka mı yapıyor yoksa kızgın mı olduğunu boynundaki öfkeli damarın ortaya çıkıp çıkmamasına göre belirlemem gerekiyor. Hiçbir yerde görünmüyor, ben de tekrar uzanıyorum.

Doğal olarak uyuyamıyorum. Özellikle de Tommy'nin dışarıda oturmuş beni beklerken parmaklarını oynattığını bildiğim için. Tavana bakarken, içeri girdiği için kıcını tekmelemek mi yoksa söyleyeceklerini duymak için giyinmek mi istediğimi tartışıyorum. *Sikeyim beni*. Yataktan kalkıp ayaklarımın üzerine düştüm ve banyoya doğru yöneldim. Bugün uyumaktan başka bir şey yapmamayı planlıyordum ama işte buradayım, onu eğlendirmek için kalkıyorum. İşimi görebilmek için iki şeye ihtiyacım olacak: kahve ve duş.

Bir sabah sevişmesi de fena olmazdı ama Los Angeles'a yanımda bir kadın getirmemeye karar verdiğimden beri -bu en akıllıca kararım değil- duşla yetineceğim. Üzerime dökülen su omuzlarımdaki gerginliği azaltsa bile, en son ne zaman bir hayranla takıldığımı hatırlayamıyorum.

En son ne zaman bir otel odası ayırtmışım? Çünkü mabedime sevişmek için kadın getirmediğimi biliyordum. Uyumam ya da kulaklarımdaki kalabalığın çınlamasını bastırmam gerektiğinde bunu burada yapıyorum. Burası tek gecelik ilişkileri eğlendirdiğim yer değil.

Kahve yatak odasından içeri süzülerek beni mutfağa götürüyor ve Tommy'nin bir demlik hazırladığını görüyorum.

Bir kenara koymadan önce telefonuna bakıyor. "Listeleri alt üst ediyorsunuz." diyor.

Elimi yüzümden gezdiriyorum, derin konuşmalar yapmadan önce kafein almaya kararlıyım. Çoktan kendini evinde hissetmiş, kalmaya niyetliymiş gibi kanepemde yer kaplıyor. Bir fincan dolduruyorum ve sonra soruyorum: "Beni uyandırmak için evime zorla girmeni gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?"

"Sahne harikalar yaratıyorsun. O davulları deli gibi çalıyorsun ve hayranların da buna bayılıyor."

Hırpalanmış ellerimi kaldırarak, "Bana bilmediğim bir şey söyle" diyorum. "Size yeni sözleşmeler gönderildi. Onlara bir göz atın ve herhangi bir sorunuz olursa, Rochelle ve hukuk departmanı ayrıntıları açıklamak için sizinle görüşebilir." "Ama?" Tezgâha yaslanıp içkimi içerken o dışarı çıkmaya çalışıyor

söylemediği her neyse. "Hayır ama. Ama-"

"Biliyordum." Gülüyorum, oturma odasına geçip sehpanın yanındaki sandalyeye oturuyorum. O hâlâ kıkırdıyor ama ben kıkırdamıyorum. Lafi dolandıracak biri değil. Tommy her şeyi olduğu gibi anlatıyor, ben de bir sorun mu var diye merak etmeye başlıyorum. "Her şey yolunda mı?"

Orospu çocuğu gibi sırtıyor. Dalga geçtiğini anlamalıydım. Dedi ki, "Grup altın plak için ikramiyeleri vurdu ve biz

bir sonraki albümü Faris Wheel'e daha büyük bir pay ayırarak kilitlemek istiyorum. Elmaları beğendin mi?"

"Dolar banknotlarını daha çok seviyorum."

Kıkırdarak ayağa kalkıyor ve kupasını sehpanın üzerine bırakıyor. "Evet, sana şahsen haber vermek için uğramak istedim. Kıç tekmelemeye devam et."

"Niyetim bu." Ellerimiz bir araya geliyor ama sırtımı sıvazlamak için beni kendine çekiyor. "Bu doğal geliyor."

"Müzisyenler çok alçakgönüllüdür." Beni iterek kapıya doğru ilerliyor, kahkahaları onu takip ediyor. "Onlara bir sahne ver, ve onlar-"

"Her seferinde bundan yararlanın."

"Bu versiyonla devam edeceğiz. Hey, şimdi Laird'in evine gidip ona iyi haberleri vereceğim. Grubun isteklerini dahil ettik, ancak yine de evraklara bir göz atın. İmzalanır imzalanmaz, bir sonraki albümü tartışmak, stüdyo zamanını planlamak ve bir sonraki turu planlamak için grup olarak oturmamız gerekiyor." Kapı kolunu tutmadan önce cebinden telefonunu çıkarıyor. Mesaj atarak şöyle diyor: "Son birkaç gün içinde birisi ofise senin için birkaç mesaj bırakmış. Serie bir arabadan bahsedildiği için işaretledi, ama o sırada kitap okuyordu, bu yüzden çeviride kaybolduğunu düşünüyorum."

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor. Az önce gönderdiği mesajlar olduğunu varsayıyorum. "Yapacağım." Aşağıya bakınca sadece bir göz atabiliyorum ama açıklaması daha mantıklı geliyor. "[Savage](#)'la ilgili kısım ne?"

"Kitabın adı bu."

Bugün bu bulmacayı çözeceğimi bilmiyordum, yoksa ikinci fincan kahveden sonraya bırakırdım. Açıkta kalan son satırı okurken, kafam tamamen karışmış bir şekilde ona baktım. "Araba mı?"

"Hiçbirimizin anlayamadığı kısım buydu. Serie bile. İK, iş yerinde daha fazla hazır bulunması için onunla birlikte çalışıyor."

"Birileri sana ulaşmak için yanıp tutuşuyor." Kapıyı açar ve ön kapıdan çıkar. "Yasaklama emri çıkartmak için müdahale etmemiz gerekirse bize haber verin. Arayanı tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek için önce size soralım dedik."

"Endişelenmiyorum. Evin yeterince güvenliği var."

Arkasını dönerek geriye doğru yürür. "Ev için endişelenmiyorduk. Halkımızı korumamız gerekiyor."

"Ben de yatırım diyeceğini düşünmüştüm, seni koca yumuşak." Kapıyı kapatıyorum ve kahve içerken mesajların tamamını okumak için telefonumu alıyorum.

İlk birkaç satırı tarayınca, ilk olarak bir isim göze çarpıyor. Cate Farin mi?

Cate . . . huh . . . Oh wow. Olamaz! Cat mi?

Lanet olsun, Catalina Farin. Geçmişten gelen bu patlama hayal kırıklığına uğratmadı. Diğer mesajlara göz gezdiriyorum ama Tommy haklı. Mesajların geri kalanında bir arabanın nasıl yer aldığını anlayamıyorum. Adını buldum ama bu numara da neyin nesi? Birkaç rakam eksik.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken lisedeki o kahverengi gözlü güzelliğe geri dönüyorum. İlk turumuzdan onu bulmak için dönmüştüm ama o gitmişti.

Cat'in kaç mesaj bıraktığını saydığımda Tommy'nin müdahale etmekten bahsettiği aklıma geliyor. *Beş aşırı görünüyor.*

Yeniden bağlantı kurmaya hevesli olduğuna inanmalı mıyım? Ben bir süper starım, bu yüzden makul. Yoksa bir rock yıldızıyla bir gece geçirmek isteyen bir hayrana mı dönüştü? Çok kısa da olsa bir bağlantımız vardı ve o zamanlar çok seksiydi. Şimdi nasıl görüldüğünü merak etmediğimi söyleyemem.

Programımda bir şey olmadığı için uğrayıp uzaktan kontrol edebilirim.

Kıkırdayarak, belki de birilerinin onun adına müdahale etmesi gerektiğini düşünmeye başlıyorum, sesim lanet bir sapık gibi çıkıyor. Bu durumda herkesin yapacağını yaptım. Outlaw Records'tan Rochelle'e benim için bir adres bulmasını söyledim.

Bakalım Cat'i görebilecek miyim? Eğer bulamazsam, hızlı arabalardan ve Hills'te parti yapmaktan hoşlanan bir sarışın şeklinde başka bir eğlence bulacağım ya da belki de seksi bir kızıl saçlı için daha fazla havamdayım ve Sunset'e gidiyorum. Canlı müzik, içki ve sonra onun evinde eğlence.

Seçenekler sonsuzdur.

Los Angeles'ta ya da başka herhangi bir şehirde çok sayıda fırsat var.

Çok da küçük olmayan kara rehberimde, şehirde olduğumda bir anda arayabileceğim her türden kadın var. Hızlı bir kaydırma ve mesaj ve şanslı bayan benimle zaman geçirmek için her şeyi bırakacak.

Midem gurulduyor, dikkatimi daha sonrasında şimdi ve buraya çekiyor. Her iyi zamandan önce yemeğe ihtiyacım var. En kısa zamanda teslim edilmek üzere bir sipariş veriyorum.

Cat Farin'in adresi telefonuma düşmeden önce eve yemek siparişi vermeye ancak vakit bulabiliyorum.

Lisedeyken çok güzeldi ve sınıfımızın en yakışıklı kızıydı. Ama aynı zamanda herkese nasıl önemli olduklarını hissettirdiğini de hatırlıyorum. Onun yanında kendimi hep bir rock yıldızı gibi hissederdim. *Şimdi de öyleyim.* Ortaya çıkarsam bana nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

Hızla yemek yiyorum, neden birdenbire hayatımın işiymiş gibi bir göreve çıktığımdan emin değilim ama ayakkabılarımı giyip cüzdanımı ve Ferrari'min anahtarlarını alarak Cat Farin'in bunca yıldır neyin peşinde olduğunu görmeye gidiyorum.

Onu kontrol edeceğim, ondan sonra ne yapacağıma karar vereceğim. Yapacak bir şeyim olmadığı ve kaybedecek daha az şeyim olduğu için Vadi'ye gidiyorum.

Cate

"EN SON NE ZAMAN ORGAZM OLDUN, CATE?"

Hastalarım beni şok etmeye çalıştığında tepkimi kontrol etmeyi öğrendim ama çantamı masaya koyacak vaktim bile olmadı. Bu yüzden bugün başarısız oldum ve çenemi huzurevinin zemininden kaldırdım. Beyaz önlüğümün yakasını düzelterek boynumu geriyorum ve sakın, soğukkanlı ve toparlanmış bir şekilde mantık yürütmeye çalışıyorum. "Sanırım bana günümün nasıl geçtiğini sormak istemiştiniz. Değil mi Maggie?"

"Hayır." Topuklarını daha da derine sokarak pedi patlatıyor ve canlı yeşil gözleriyle bana bakıyor, hala bir cevap bekliyor.

Ona bir sandalye çekerken, gülümseyerek onu kışkırtmayacağım, ama düz bir yüz ifadesini korumak zor. Başkaları hakkında bu kadar meraklı olmasını seviyorum. Zihnini keskin ve zekâsını sağlam tutuyor. Keşke merakı benim özel hayatıma kadar uzanmasaydı. Seksen yedi yaşındaki hastalarımın biri eğlence aradığı için son zamanlarda orgazm olamama serim hakkında kötü hissetmek istemiyorum. "Hep böyle fişek gibi miydin?" diye soruyorum.

"Evet. Yakın zamanda mı oldu?" Sandalyeye oturdu, yüzü bana dönüktü. "Tek başına mı yoksa bir partnerle mi başardın?"

"Maggie," diye dikkatle uyarıyorum. Onu iki yıldır tanıdığımı göre, bu müdahaleci soru karşısında bu kadar şaşırمامam gerekirdi ama yine de yüzümün şokla şekillenmesini engellemek zorunda kalıyorum. "Bunu hemşirene sorman uygunsuz olur."

Elini bir alaycının önünde sallıyor. "Yetmiş beşinci yaş günümden sonra uygun olmaktan vazgeçtim. Bunu gençken ve önümde uzun bir hayat varken bırakmalıydım. Bunun yerine uygun olmayı seçerek çok şey kaçırdım." Başını sallayarak ekliyor: "Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda."

Bakışları odanın içinde uzayıp Bay Rigsby'nin üzerine düşüyor. Bana bakarak gülümsüyor. "Marty Freedleman, ben on sekiz yaşımdayken ailesinin 1955 model Chrysler'ının arkasında sevişmeyi teklif etmişti. Yeşil renkteydi ve tavanıyla uyumlu sportif beyaz bir şeridi vardı. Ne araba ama. Ne adamdı ama." Sesi sanki onu şimdi görebiliyormuş gibi hülyalı. "Önünde duran bir film yıldızına benziyordu."

Sanırım Maggie'nin kendisi de iyi bir avdı. Hâlâ da öyle. Geçen ay Bayan Parkdale'i kazandıktan sonra kuşağını her gün takıyor. Elimini omzuna koyuyorum ve stetoskobumu sırtına yerleştiriyorum. "Teklifini kabul ettin mi?"

"Bunu hastana sorman çok uygunsuz," diyor kaşlarını kaldırmama neden olan sinsî bir yan sırıtışla.

"Bu bir evet mi?"

Elini güven verici bir baskıyla benimkinin üzerine koyuyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Hayır, yapmadım ama yapmalıydım. Marty'nin harika öpüştüğünü söyleyebilirim. Sen hiç biri hakkında böyle bir hisse kapıldın mı?"

Uzun zaman oldu. . . Vay canına, en son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Bu yıl yaşadığım tüm kötü randevuları gözden geçiriyorum ve tek bir kişi bile bu tanıma uymuyor. Kimsenin bu duyguyu uyandırmamasına üzölmeli miyim? Yoksa daha azıyla yetinmediğim için mutlu mu olmalıyım? "Belki uzun zaman önce."

Gölüyor. "Tatlım, uzun zamanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Neden organını sordum sanıyorsun-"

"Parmağımı takip et." Gözlerine bir ışık tutuyorum ve ileri geri hareket ettiriyorum. İndirdiğimde, "Ciğerleriniz temizlendi" diye ekliyorum.

"Uh-huh. Ne yaptığınızı anladım, Hemşire Cate." Onu pek geçemedim. "Tavsiye ister misin?"

Ona ihtiyacı olan tüm zamanı veriyorum. "Tabii, çok isterim."

"Kocamı hala çok seviyorum." Henry yıllar önce vefat etti ama ondan bahsederken yüzünde hâlâ hüznün var. Tam elimi okşarken kalbim sıkışıyor ve sonra yer değiştiriyor; her zamanki kişiliğinin hafifliği yüzüne gülümsemeyi geri getiriyor. "Ama onunla tanışmadan önce uygun olduğum için pişmanım." Derin bir nefes alıp mırıldanıyor. "Ve sanırım o öldüğünden beri."

Margarita içiyor olsaydım, bu kusmaya değer olurdu. "Yaptığın şeyi yapmaya devam et. İşe yarıyor. Harika bir kontrol. Şeker Hemşire Sandra'nın yanındaki kasede." Ayağa kalkıyorum ve dikkatimi not almak için e-pad'ime yönlendiriyorum, umarım konuyu tekrar orgazmlara getirmez çünkü açıkçası çok uzun zaman oldu. Bunu biliyorum ve onun da bana bakarak bunu anlayabileceğinden şüpheleniyorum. "Gitmeye hazırsın. Her zamanki tavsiyeme uygun olarak susuz kalmayın, bol bol dinlenin ve Bayan Louis'i daha az iğneleyin."

Aniden ayağa kalkıyor, gözlerini odanın diğer ucuna dikeyyor. Sadece bir bakışıyla bile yangın çıkarabilir. "Daphne Louis seninle konuştu, değil mi?"

"Araya girmeyeceğim-"

"Biliyordum." Ellerini yumruk yaptı ve bakışlarını bana çevirdi. "Tam bir ispiyoncu."

"Kendinizi bu kadar yormayın bence-"

"Salı günü bahçe kulübünde bana ne dedi biliyor musun?" Onu durdurmak mümkün değil, ben de içini dökmesine izin veriyorum. Ve gizliden gizliye, Parkdale dedikodularını duymaya bayılıyorum. Mahalle sakinlerini kızdıran şeyler inanılmaz. Geçen hafta, bezelyeydi. Bütün bir grup sadece tatlı mısır yiyor, bezelye değil.

"Ne dedi o?" Bakmaya devam edince endişeleniyorum. "Maggie mi?"

Kolumu tuttu ve "Aman Tanrım, Cate." dedi. "Ne oldu?"

Parmaklarını kuşağın alt kısmında gezdirirken canlanıyor, gözlerini kocaman açıyor ve muhtemelen Henry'nin kalbini kazanacak bir gülümseme takınıyor. "Benim zamanımda böyle adamlar yapmazlardı."

"Ne?"

"Sence hiç bir güzellik kraliçesiyle çıkmış mıdır?"

"Kimden bahsediyorsun?" Bakışlarını ön kapıya kadar takip ediyorum. Parlak öğleden sonra güneşi içeri sızıyor ve bir adamı bir siluetin gölgesinde tutuyor. Güneş gözlükleri, bize doğru dönüp gözlüklerini çıkarana kadar gözlerini koruyor.

Aman Tanrım.

O burada.

İşimde.

Parkdale Emeklilik Topluluğu'nun içinde.

Shane Faris.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem adam.

Benim kocam.

Ne giydiğimi hatırlayana kadar sıcak bir saniye boyunca bunun tadını çıkarmak için dudağımı ısıırıyorum. *Lanet olsun.* Dolabımdaki herhangi bir şey, üzerime tam oturmayan bej bir etek ve boynumdan sarkık bir fiyonkla bağlanmış, beni bu senaryodaki Parkdale kanepesi rolünü oynamak için seçmelere katılıyormuşum gibi gösteren uyumlu bir bluzdan daha iyi olurdu. O tam bir rock yıldızı gibi görünürken bu kıyafetin hiçbir yanı seksi değil.

Doğal olarak.

"Eğer yapmadıysa her zaman bir ilki vardır," diye fısıldıyor.

"Maggie, lütfen uslu dur," diye yalvarıyorum nefesimin altında, midemde bir kaleydoskop gibi çırpınmalar olurken.

Kuşağımı çevirerek ileri doğru yürüyor. İşte o an, uslu durmaya niyeti olmadığını ve daha da kötüsü, beni de kendisiyle birlikte aşağı çekeceğini anlıyorum. Belli ki en iyi arkadaş olmamız gerekiyor.

"Efendim, bana yardımcı olabilir misiniz?" diye soruyor, sesi birdenbire olduğu gibi değil de bir TV Noel filmindeki şefkatli büyük büyükanne gibi çıkmaya başlıyor.

"Tabii ki."

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana dönüyor ve yemin ederim gözlerinde sinsi bir parıltı seziyorum. *Bela.*

Shane'in gözleri benimkileri buluyor ve hafif bir gülümseme beliriyor. Sonra da "Gitmeye hazır mısınız, Bayan?" diyor.

"Bayan Winston ama bana Maggie deyin." "Merhaba, ben Shane."

Fırsatın kaçmasına izin vermeyerek adamın pazusunu sıkıyor ve sonra beni kızdırmak istercesine bana doğru bakıyor. *Küçük fingirdek.* "Çok büyük ve güçlüsün, Shane," diyor ve bana belki de yalan söylediğini ve Marty Freedlema'nla öpüştüğünü düşündürüyor. Onu iş başında gördükten sonra bunu aklımdan bile geçirmezdim.

"Teşekkürler Maggie. Düzenli olarak spor yapıyorum." "İşe yarıyor."

İçinden kıkırdarak tekrar ondan bana bakıyor ve bana doğru başını sallıyor. "Bana eşlik eder misiniz-"

"Hemşire Cate?" diye soruyor, kolundan tutup James Dean'in yeniden doğmuş hali gibi ona bakarak. "Bekâr ve orgazm olmayalı uzun zaman oldu."

Varlığım sona eriyor, içim dışım zilletten soluyor.

"Bu doğru mu?" Akdeniz mavisı gözleri benimkilere kilitlenirken, hayatımda gördüğüm en çapkın sırtış ondan kaçıyor.

Ne yazık ki, orgazm geçmişimin herkes için sergilendiği bu gerçeklikte hala varım. İçimdeki aşağılanmayı gizlemeye, küçük hanım çok komik ve uzun masallarla doluymuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Ha. Ha. Ha." Gülüyorum ama o kadar sahte geliyor ki gerçekten gülmeye başlıyorum.

Onu bugünkü randevularım için ayarladığım yere sürükleyerek, ellerini öne doğru uzatmış, pişmiş ürünlerini sergileyen bir turta yarışmasına katılmış gibi bana sunuyor. "Ve işte burada."

Maggie'nin maskaralıklarını umursamayacak kadar kendimi onun beni yiyip bitirmesine kaptırmış durumdayım. Yemin ederim sadece bu bakış bile beni öldürebilirdi ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirme şekli benimkini ısırmama neden oluyor. Köşeleri yukarı doğru çekiştiren bir gülümsemeyle, "Merhaba Hemşire Cate." diyor.

İşte böyle mutlu bir şekilde öleceğim.

Soğuk fayansın üzerinde bayılıp öldüm. Benden geriye kalan tek şey beyaz bir önlük ve bir e-pad olacak.

Kolumu çimdikleyerek beni hayata döndüren Maggie, "Uygunsuz olmaktan bahsettiğimde, işte bahsettiğim erkek tipi bu" diyor.

"Onu buradan götüreceğim. . . Ciddiyim. Onu. Ne demek istediğimi biliyorsun.

İyi günler Maggie."

"İkinize de iyi eğlenceler." Ayrılırken onun kolunu hafifçe sıkar.

İkimiz de onun uzaklaşmasını izliyoruz, bir parça sessizlik benim sinirlenmeme yetecek kadar yer bırakıyor.

Shane geri döndüğünde, "Uzun zaman oldu, ha?" dedi.

"O kadar da uzun zaman olmadı. Yani, en son ne zaman görüştüğümüzü düşünecek olursam- Ah, birbirimizi gördüğümüzden beri mi demek istiyorsun?" Başımı sallıyorum, başımı boynumdan aşağı sallamak üzereyim. "Evet, çok uzun zaman oldu. Her neyse, sadece dört-on bir yaşında ama Maggie tam bir baş belası. Söylediği her şeye inanamazsın."

"Ne kadar oldu?" Sesi viski gibi yumuşak. Sadece ses tonuyla bile sarhoş olmak kolay olurdu.

"Şey, o zamanlar on sekiz yaşındaydık-" Yüzümü buruşturuyorum. "Yani benim son ..." Başımı sallıyorum. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Seni görmenin ne kadar güzel olduğu gibi mi?"

"Evet, bu konuyu onaylıyorum." Kendimi aşık olduğu kızla konuşan bir liseli gibi hissederek hızla ayakkabılarıma bakıyorum ama yine onun gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. "Ben de seni gördüğüme sevindim Shane."

Karşımda kendinden o kadar emin duruyor ki, benim onun yanında olduğum dağınıklığın aksine, o hayatını toparlamış gibi görünüyor. "Hiç değişmemişsin." diyor.

Oh harika. Hep böyle miydin? Dudaklarımı yalıyorum ama boğazım kuruyor. Boğazımı temizlemeye çalışırken, kaçan nefesimi yakalayabilmek umuduyla kısa bir süreliğine arkamı dönüyorum. Boğazımı tekrar temizliyorum. *Neden bu kadar gerginim?*

Michigan Üniversitesi'nden birincilikle mezun oldum.

Yüksek lisansımı yaparken gerontoloji alanında imrenilen bir pozisyon elde ettim.

Kendi başıma bir ev için peşinat ve nakit para biriktirmek için kışımı yırttım.

Peki nasıl oluyor da liseden tanıdığım ve aynı zamanda ünlü olan bir adam beni on sekiz yaşındaki halime döndürmeyi başarıyor ve onun yanında birkaç dakika içinde bir şenlik ateşinin yanında öpülmeyi umuyorum?

Ellerimi önümde kavuşturuyorum ve çenemi kaldırıyorum. Onun önünde bir hayran gibi davranmayı reddediyorum, öyle olsam bile. "Seni Parkdale'e getiren nedir?"

Arkasına bakıyor, sonra gözleri bana döndüğünde çenesini omzunun üzerinden geçiriyor. "Buralardaydım."

Neden bu kadar çekici olmak zorunda? *Hâlâ öyle.*

"Öyle mi?" Ona bakarken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Kolları pazularını saran griye kaçmış bir tişört giyiyor ve birkaç kez yıkanmış kot pantolonu üzerinde tam oturuyor. Çenesinin La Jolla'nın kayalıklarından esinlenilerek modellendiğine yemin edebilirim. Saçları bile yataktan kalkmış seksi bir dağınıklık havası veriyor. Ama gözlerinin benimkilere geleceği görür gibi baktığını hatırlıyorum.

Ya da belki de içimde böyle hissettiriyordur.

"Hayır." Kıkırdıyor. "Yakınlarda değildim ama mesajını aldım ve bir şansımı deneyip oraya gittim."

"Ah." Artık bir rock yıldızı olduğu için onun yanında farklı hissetmeyi beklemiyordum, ama neredeyse aradığımı, bu adamla evli olduğumu ve durumu tam olarak anlamadığım halde içinde bulunduğumuz karmaşayı açıklamak zorunda kalacağımı unutacak kadar yıldız çarpmış durumdayım.

Bir süre daha eski dostlar gibi devam edememiş olmamız hayal kırıklığı yarattı. Haberi nasıl karşılayacağından emin değilim, ama muhtemelen iyi gitmeyeceğini düşünüyorum.

Peri masalının etkisinden sıyrılıp içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğine geri döndüm ve "Yakında işten çıkacağım. Beklemek ister misin?"

"Seni bekleyeceğim." Ellerini ceplerine sokarak, "Arabamda olacağım." diyor.

"Pekâlâ. Birazdan işim bitecek."

Gitmek için dönüyor, ama onu omzunun üzerinden geriye bakarken yakalıyorum, bana çok potansiyelli bir gülümseme veriyor. Bu buluşmayı ikimiz için de mahvetmek üzere olmam çok kötü.

Bir sonraki dosyayı bulup "Bayan Louis?" diye sesleniyorum.

Sarılar içinde çok güzel görünüyordu, gelip sandalyeye oturdu. "Maggie'nin yine hakkımda dedikodu yaptığını duydum."

Shane Faris'in hayatıma girmesi, beni bütünüyle tüketmesi ve beş dakika sonra iki emekli arasında arabuluculuk yapmaya geri dönmem inanılmaz.

"Bence siz ikiniz birbirinizle konuşmaya çalışsanız-"

"Denedim. Yapabileceği en iyi şey Salı günleri Tai Chi'ye devam etmek ve beni ve bahçecilik kulübünü rahat bırakmak."

O uzaklaştığı anda sinirlerim yatıştı, ben de hastalarımı yardım etmeye geri döndüm. Bu hayatımın en uzun otuz dakikası olmak üzere.

İşi bitirmek zorunda olmanın dezavantajı mı?

Shane Faris beni bekliyor.

Umut ışığı mı?

Shane Faris beni bekliyor.

Cate

ATLAMAK MUHTEMELEN ÇOK FAZLA.

Koşmak daha kötü olurdu.

Shane burada ve kalbim onu görmek ve bana tekrar Hemşire Cate demesini duymak için o kapılardan içeri dalmamı istiyor. Ama en önemlisi, şu karı-koca meselesini halletmek için. Ama yürüyorum çünkü artık zürafa bacaklı bir genç değil, bir yetişkinim.

Her zamanki vedalaşmalarımı yaptıktan sonra çıkışa yöneliyorum. Onu görme hevesim, bunun bir randevu ya da iki arkadaşın bir araya gelmesi olmadığını bana hatırlatan korkuyla birlikte azalıyor. Ona vermem gereken bir haber var, benimki gibi onun da hayatını değiştirecek bir haber.

Elçi olmak iyi değildir. Bunun genelde nasıl sonuçlandığını biliyorum.

Yakamı çekiştirerek kapıları itiyorum, sonra ön taraftaki ziyaretçi otoparkını tarıyorum. Ne sürdüğünden ya da nereye park ettiğinden emin değilim. *Hmm*. Elimle gözlerimi gölgeliyorum ve hatta park ettiğim yöne gitmeden önce bir kez daha etrafa bakmak için parmak uçlarımda duruyorum.

Kesinlikle gitmemiştir. Saatimi kontrol ediyorum. Sadece otuz dakikadan az olmuştu. Belki fikrini değiştirip gitmiştir. Umarım gitmemiştir.

"İyi geceler Cate," diyen tanıdık bir kadın sesi dikkatimi binanın önündeki bir arabaya çekiyor.

Boştaki elimi kaldırıp el sallıyorum. "Sen de Misty." Parkdale'in muhasebecisi camını indirdi ve uzaklaşmadan önce bana küçük bir el salladı.

Öne doğru yuvarlandığında, bulutsuz bir gökyüzünün altında bile şovu çalan mavi gözlere ve kim olduğumu unutturan bir gülümsemeye yakalanıyorum. *Geçici olarak.* Ayaklarım durduğum yerden ayrılmıyor, Shane Faris'in ilgisinin ağına takılıyorum.

O, *rock yıldızı.*

Ben, *bugün tamamen bej giymenin iyi bir fikir olduğuna karar vermiş bir kadınum.*

Shane Faris beni bekliyor.

Ben.

Sabahın erken saatlerindeki moda kararına rağmen, kalbim tıpkı onun davulları, nefeslerim göğsümden sert ve ağır geliyor ve o kelekler karnımın içinde yeniden çılgınca çırpınmaya başlıyor. Dünyanın en şanslı kadını olduğumdan emin değilim ama bu hissin oldukça yakın olduğunu hayal ediyorum.

Bana göz kırparak spor arabasından indi ve beni karşılamak için kısa bir yürüyüşe başladı. Sert bakışlar, kararlı omuzlar, rüzgârda hafifçe dalgalanan gömleği. Shane bir uyarı ile gelmeli, O bir sanatçı, ama lanet olsun, bu gösteri için hazırlıklı değildim.

Sağduyuyu hiçe sayarak, sanki yemekten önce seçtiği bir tatlıymışım gibi beni baştan aşağı süzüyor. Buna kızmadım bile. Gözlerini benimkilere dikerek, "Merhaba Hemşire Cate." dedi.

Onun bakışları altında tüm vücudum kızarıyor, özellikle de bakışlar ağzıma geldiğinde. "Merhaba," diye cevap vermeyi bir şekilde başarıyorum ama şu anda nefes alıp almadığımdan bile emin değilim. Bu fikre tamamen karşı olmasam da kollarında bayılmadan önce bir tane içmek için kendimi zorluyorum. "Seni *gerçekten* Vadi'ye getiren nedir, Shane Faris?" Boğazım sinirden düğümlenmiş halde soruyorum. "Sadece arayabilirdin."

"Bence bu daha eğlenceli. Değil mi, Catalina Farin?"

Adımı hatırlıyor, *tam adımı*, hiç unutmamış gibi söylüyor. Patlamak üzere olan kıkırdamamı bastırmaya çalışıyorum. "Birinin canı yanana kadar her şey eğlenceli."

"Canımı yakacak mısın?" Yüzündeki sırıtışa bakılırsa, acı aklındaki son şey. *Ya da benim.*

Tutunacak bir şeye daha ihtiyaç duyarak çantamı önümde kaydırıyorum. "Aklımdaki bu değildi."

Başını eğerek kısa bir süre uzaklara bakıyor ve sonra soruyor: "Peki benim Vadi'de yaşamadığımı nereden biliyorsun?"

"Sen ..." Bariz olanı belirtmeme gerek var mı emin değilim ama bekliyor gibi görünüyor. "Hollywood Hills'te yaşayacağını düşünmüştüm, tercihen değil ama yakınlık açısından. Konumu harika ama Manhattan Plajı ya da Malibu daha çok hoşuna gidebilir. Okyanus dalgaları, şehir ya da tepe manzarası."

Kıkırdıyor ve sesini alçaltarak eğiliyor. "Nasıl anladın?" diye soruyor, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en ilginç şeymiş gibi.

"La Jolla'lısın ve okyanus manzaralı bir evde büyüdün." "O kuzenimin eviydi. Sanırım orada bir partiye gittiniz?"

Birkaç tane vardı."

"Bir kez. Davet edilmemiştim. Uyum sağlayabilirmişim gibi ortaya çıktım. Uyum sağlayamadım." "Asla yapamazsın."

"Vay, tamam ..." Hakaretin içime işlemesine izin vererek arkamı dönüyorum.

"Öyle demek istemedim. Sen asla diğer kızlar gibi değildin. Çok güzeldin."

Ona dikkatimi vererek geri dönüyorum. "Devam et . . ." Bari içine çekip gurur şeytanını besleyeyim.

O güldüğünde ben de gülüyorum. Bu rahatlama aramızdaki gerginliğin sürmesine izin vermeyecek kadar iyi hissettiriyor. Diyor ki, "Güzel. Fazla iyi. Çok iyiydin, lisedeyken pisliklerin hedefiydin." Yaklaştığımızı fark etmemiştim, bizi ayıran görünmez çizgi ikimizin de attığı birkaç adımla aşılmıştı. "O partide ne kadar kaldın? Seni gördüğümü hatırlamıyorum." Kaba bir şekilde söylediğini sanmıyorum, ama bu yorum hâlâ canımı yakıyor.

O ve kuzeni Laird, her kızın hayranlığı da dahil olmak üzere her şeyin kralıydı. Her şey ona gümüş tepside sunulmuşken başka bir şey araması için hiçbir neden yoktu. "Ait olmadığımı bilecek kadar uzun süre." Shane Faris'le havadan sudan konuşmak beklediğim bir şey değildi ama lisede çok popüler olduğunu ve şimdi ünlü olduğunu düşünürsek düşündüğümünden daha kolay oldu.

"Bu çok kötü oldu. Şenlik ateşinden önce takılabilir ve birbirimizi daha iyi tanıyabilirdik."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Elbette, o zamanlar Shane ile vakit geçirmek güzel olurdu, ancak hayat mezuniyet sonrası partide sona ermedi ve ikimiz de yolumuza devam ettik. Bu yüzden, her ne kadar uzun süre durdukça stresim azalsa da

etrafta, derinlerde, gündelik konuşma sadece kaçınılmaz olanı geciktirir. Bandajı yırtıp atıyorum. "Mesajımı aldığını mı söyledin?"

"Beşi de." O gülümsüyor olabilir ama ben çantanın saplarını sıkıca tutarak irkiliyorum.

"Eyvah. Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil. Ben de istediğimin peşinden giderim."

"İnan bana, bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en garip aramaydı. Ama zaten biliyor olman içimi rahatlattı." Kızgın olmaması, bu iyilik için ona yalvarmadan önce bu konuyla ilgilenmek zorunda kalmamın yarattığı baskıyı azaltıyor.

"Ağır görünüyor." Uzanıp ellerini tutacaklara doluyor, ellerimizin yanları birbirine değdiğinde en kısa karşılaşmalarda bile içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Alabilir miyim?"

"Teşekkürler." Tüm Parkdale'in içeriden aval aval bakması için hâlâ ayakta durduğumuzu fark edince, otoparkın daha büyük bölümüne doğru başımı sallıyorum. "Arabam köşeyi dönünce." O yöne doğru yürüyoruz, o çantamı hava kadar hafifmiş gibi tutarken ben hala onun burada olduğunu kavramakta zorlanıyorum. "İş yerime gelmeni beklemiyordum. Nerede olduğumu nereden bildin?"

"Şans eseri mi?"

"Sanmam." Hızlıca gülümsedim ama sonra şakacı bir şekilde ona çarptım. "Beni bulması için bir dedektif mi tuttun?"

"Ben o kadar kurnaz değilim. Mesajları deşifre etmek zordu. Yeni işe alınan kişi yedi haneli bir numara yazmamıştı. Hakkını yemeyelim, alan kodunu ve ilk beşi yazmış."

Şaka yapıp yapmadığından emin değilim ama kabul ediyorum. "Bu umut verici."

Durdu ve yanındaki bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, bir arkadaşşımdan arama yapmasını istedim ve Parkdale'in adresi sizin için çıktı."

Ona bakıyorum, onun büyüklüğünde bir rock yıldızının benimle bu şekilde yürümesinin normal olduğunu görmek beni hâlâ şaşırtıyor. Belki onun için, ama benim için değil. "Beni buldun. Benimle ne yapacaksın?"

Bakışları önündeki kaldırıma kaymadan önce göz ucuyla beni inceliyor. Dişlerinin arasından sert bir nefes çekerek, tıslamasıyla tüm dikkatimi üzerinde topluyor. "Beni kışkırtma."

Birini baştan çıkarmayı hiç bu kadar istememiştim.

Önce ilgilenmemiz gereken başka işler olduğunu bildiğim için dilimi ısıırıyorum. *Önce mi?* Aklımı çukurdan çıkarmam lazım. Sırf Shane aptalca yakışıklı olduğu için onu dürtmek istiyorum.

onun gerçek olması, onu plajda üstsüz ya da durakta çıplak düşünmem gerektiği anlamına gelmiyor, *Cate*.

Bu adamla bundan sonra ne olacağı konusunda kişisel düzeyde endişelenmeyi bırakmalıyım. Boşandıktan sonra benimle konuşmaya devam edecekse bunun için zaman var. "Ne yapmamız gerektiğini düşünecek vaktin oldu mu bilmiyorum ama benim bazı fikirlerim var."

Alaycı bir sırıtiş ana üsse doğru kaymadan önce kaşları kalkıyor ve ifadesinin düzgünlüğünü bozuyor. "Hemşire Cate'in ortaya çıkmasını umuyorum."

"Bunu söylediğini duymak beni çok rahatlattı. Beni dahil etmeyeceğinden, bensiz yapmayacağından ya da başkalarını dahil etmek istemeyeceğinden endişeleniyordum." Bu karmaşada yalnız olmadığımı bildiğim için daha rahat nefes alıyorum, omuzlarımdaki yük kalkıyor. "Sadece ikimiz olacağımız için mutluyum. Yani, biz ve Roberta."

Kaşları birbirine o kadar sıkı kenetlenmiş ki, aralarından limon sıkabilir. "Roberta kim?"

"Bize yardım edebilecek tek kişi o."

Kıkırdayarak, "Yardıma ihtiyacımız olmayacak, bebeğim." diyor.

"Bebek mi?" Sanki kelime bunu emrediyormuş gibi kıkırdıyorum. Bu lakaptan hoşlanmamdan nefret ediyorum. "Bütün kızlara böyle mi diyorsun?"

"Sadece becereceklerimi." Yürümeye başlıyor, tüm varlığım bir adım daha atmayı reddederken mesafe büyüyor.

Sonunda orada olmadığımı fark ettiğinde hala kelimelerinde boğuluyorum. "Hey, sorun ne?"

"Sorun nedir?" Birkaç adım daha yaklaşıyorum, en büyük görevimin önünde bir olay çıkmasını istemediğim için aramızda birkaç metre mesafe bırakıyorum. *Onun güvenliği için*. Öfkemi dizginlemeye çalışarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Az önce bana söylediğin her şey yanlış."

"Hangi kısmı?"

"Lanet kısmı, Shane. İşte o kısım." Yanından geçip köşeye doğru yürüyorum ve beni takip etmesi için o kadar sert başımı sallıyorum ki bir kasımı çekmiş olabilirim.

Shane beni sadece birkaç adımda yakalıyor, ama sonra önden gitmeme izin veriyor. Aracımın önünde duruyorum, öfkem hala içimde yanıyor. Onu göğsünden dürtüyorum. "Büyük bir şey olabilirsin-" Bir tane daha indirmeden önce parmağımı yakalıyor ve beni şaşırtıyor.

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok," diyor sanki seks o kadar sıradan bir şeymiş ki yatağa girmeden önce ince noktaları tartışacakmışız gibi. "Sadece birbirimizi yeniden tanıyabiliriz."

"İlk seferinde birbirimizi tanımıyorduk. Ne konuştuk? Birkaç kez ve-"

"Öptüm." Gözlerinin yumuşamış gibi görünmesinden nefret ediyorum, bana hemen sonuca varmamam gerektiğini hatırlatıyor. Sesi bir kış gecesinde sıcak çikolata gibi rahatlatırsa da aklından geçenleri saklamıyor. "Seni bir partide gördüğümü hatırlamıyor olabilirim ama o öpücüğü hatırlıyorum." Beni bırakarak elini başının üzerinde gezdiriyor, sonra avucunu boynunun arkasına doluyor. "Özür dilerim, Cat. Durumu yanlış anlamışım. Beni takılmak için aradığını düşündüm ama bir şey yapmak için acelemiz yok."

Çantamı ondan alıp yanıma koydum. Bu adamın elinde olmasındansa kaldırımda olmasını tercih ederdim. "Aslında var."

Yer değiştiriyor, kafa karışıklığı gözlerini daraltıyor. "Bana yardım et," diyor, "başım dönüyor." Gözlerini benden ayırmadan çenesini indiriyor. "Sevişmek mi istiyorsun?"

"Şunu söylemeyi kes. Tanrım, sen Maggie'den de betersin. Hiç alakası yok." Keşke vücudumun o bölgesini vurgulamak için ellerimi önümde aşağı doğru sallamasaydım. Ben onun gözlerini belimden aşağıya yönlendirmeden de derdimi anlatabilirdim. Yüzüm alevleniyor ve yanaklarımdaki yanma yakamın altından terlememe neden oluyor. Serinlemek için fiyongu çekiştirip bluzumun üst düğmesini açıyorum ama zihnim warp hızında hareket ediyor ve normalde sorumluluk sahibi olan benliğimde kaosa neden oluyor. "O kadar uzun zaman oldu ki, yapmadığım seks hakkında konuşmaya devam etmemize gerek yok."

Lütfen Tanrım, beni şimdi al. Bu dünyada işim bitti. Tost.

"Ne istediğini bilmiyorum, Cat."

"Cate."

"Cate," o kadar hızlı söylüyor ki bunun bir iğneleme mi yoksa masum bir düzeltme mi olduğunu anlamak zor. *Hmm.* "Ne istiyorsun? Sadece söyle."

"Boşanmak istiyorum." Kollarımı iki yana açarak, "Senin de bu evlilikte kalmak istemediğini anladım," dedim.

Yüz hatlarında o kadar çok duygu dolaşıyor ki hangisinin galip geleceğinden emin olamıyorum. "Sen neden bahsediyorsun be?" Kızgınlık altın madalyayı alır. Gerçi öfke ikinci sırada yer almaya çalışıyor olabilir.

"Biliyor musun?" Ellerimi kalçalarıma koydum, iyi ruh halim onun yüzünden bozuldu. "Bu karmaşaya ben sebep olmadım, bu yüzden ses tonunu beğenmedim."

"Ses tonum mu?" Gülüyor ama bu gülüşte mizah yerine sabırsızlık var. Etrafına bakınarak, "Bu bir şaka mı?" diye soruyor.

"Şaka mı?" Şimdi beni paranoyak etti. "Bu bir şaka mı?" Göğsünü tekrar sertçe dürtüyorum ve iki şeyi birden başarıyorum.

1. O gerçek. Ve sert. O kadar sert ki parmağım acıyor.
2. Şaka yapmak çok daha mantıklı.

Otoparkı ve ötesini taradığımda hiç kamera görmüyorum ama bugünlerde teknoloji çok iyi. Başımı geriye atıp nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bunun bana verdiği rahatlamayı içime çekiyorum. Tekrar ayağa kalktığımda kalbimi kapatıyorum. "Tanrı'ya şükür evi kaybetmedim."

Güzel, şimdi gardımı indirebilir ve bu zor durumla uğraşmak yerine yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarabilirim. Gülmek çok iyi hissettiriyor. Elimi göğsüne koyarak onu destekliyorum ve gerginliğim esintili bir günde bir bulut gibi dağılıyor. "Bu hafta tam bir cehennem gibiydi. Bundan sonra bir margaritaya ihtiyacım olacak." Bir kez daha etrafıma bakıp Ross'un çalılarının arasında dolaşp dolaşmadığını görmeye çalışıyorum. Onu göremiyorum. Ya da kimseyi.

Belki sessizlikten ya da Shane'in bana iki kafam varmış gibi bakmasından, ama içimden bir ses bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyor. Elimi indiriyorum ama Shane bir adım geri atıyor.

Endişe geri dönüyor ve endişemi gidermek için ona bakıyorum. "Bunların hepsi bir şakaydı, değil mi? Evi kaybetmem. Evliliği. Aramak yerine buraya gelmen. İstedğin zaman gelebilirsin."

İşte o zaman bir adım daha geri atıyor. "Evlilik mi?" Tatlı ses tonunun şehvetli yuvarlanması sonda kesiliyor. "Seninle evlenmeyeceğim. Alınma ama."

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum ve titrek bir kahkaha atıyorum. "Alınmadım. Bu benim için de ideal değildi. *Alınmaca gücenmece yok.* Sadece bunun bir şaka olduğuna sevindim."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ben şaka yapmıyorum ve sana şaka yapmak için de yola çıkmadım." Ağzından çıkan her kelimeyle geri çekiliyor. Başını salladığında hayal kırıklığı gözlerini dolduruyor. "Farklı olduğunu sanıyordum ama bu daha önce hiç görmediğim bir çizgiyi aşıyor."

"Hangi çizgiyi aştım ben?" Aynı fikirde olduğumuzu düşünürken neden beni aptal yerine koyduğuna şaşırarak arkasından yürüyorum.

Hızını artırıyor ve arkasına bakma zahmetine girmiyor. "Evli misin Cat, gerçekten mi?"

"Yani bu bir şaka *değil*," diye fısıldıyorum gerçekler ortaya çıkıp beni bütün hafta uğraştığım kâbusun içine geri gömerken. "Evi gerçekten kaybediyor muyum?"

Cevap yok ama kaçmasına izin veremem. "Sadece kırk sekiz saatimiz var, Shane."

Arkasını dönüp kaldırımın ucundan bana bakıyor. "Ne için?" "Evlilik cüzdanı için ilçe yazı işleri müdürlüğüne gitmek için."

"Evlilik mi?" diyor. "Araba. Sik beni. Siktiğimin mesajları."

Yaklaşıyorum ama onu daha fazla telaşlandırmak istemiyorum çünkü çok büyük bir tehlike içinde görünüyor. "Benimle gelmene ihtiyacım var."

"Hayır, Cat, Cate, her kimsen. Ben buradan gidiyorum." "Hayır, gidemezsin. Beni bırakma."

Elleri önünde, teslim olmuyor. Hazırlanıyor. *Neden hazırlanıyor?* "Yapabilirim. İzle beni." Arkasını dönüp park etmiş arabaların arasından geçiyor ama sanki onu takip ediyormuşum gibi arkasına baktığını görüyorum. Bir anda gerçekle yüzleşince nefesim kesiliyor, inanamayarak ağzımı kapatıyorum. Bilmiyorum ki.

"Bilmiyorsun," diye fısıltının biraz üstünde bir sesle konuşuyorum, sanki beni duyabiliyormuş gibi.

Yeni işe alınan kişinin karıştırdığı mesajlar. Evlilik cüzdanları hakkında konuşmam.

Sanki ona saldıracakmışım gibi arabasına koşuyor.

"Shane? Bekle!" Peşinden koştum. "Ben sapık değilim. Söz veriyorum."

"Tabii ki değilsin." Otoparkın ortasında arkasını dönerek alay ediyor. "Hepsi öyle diyor, tatlım. Çok ilginçti."

"Konuşmamız gerek."

"Buluşmada görüşürüz o zaman." Ben en son ne zaman bir araya geldiğimizin hesabını yaparken ve bir sonraki buluşmaya kadar yılları sayarken o kaçmama nezaketini gösterdi.

Panikledim. "Buluşma sekiz yıl sonra değil mi?"

Başını sallayarak, "Biliyorum" diye cevap verdi.

"Mesajlar karışmış." Elimi ağzımın kenarına götürerek, "Yanlış anlaşılmayı açıklayabilirim-" diye bağıriyorum.

"Mesajlarınızı aldım. Bu yüzden buradayım. Ama bunu daha yüksek sesle ve daha net alıyorum. Ben buradan gidiyorum." Arabasına ulaştı, arkasına baktı, sonra aracının içine girdi. Kilitlerin yerine oturduğunu duyuyorum.

Hissettiğim hayal kırıklığı ve utancın ağırlığı üzerimde ama yine de tekrar denemek için çaba sarf ediyorum. "Bu anlaşmayı bitirmek için sadece kırk sekiz saatim kaldı. Sana ihtiyacım var, Shane."

Ama artık çok geç olduğunu biliyorum. Geri döndü ve gitmeye hazır. "Shane? Açıklayabilirim," diyorum, açılmış bir cama doğru koşarak. Ve sonra bunun son şansım olduğunu fark ediyorum. Sorumluluk sahibi bir yetişkinin bunu yapmayacağını kendime hatırlatarak arabasının önüne koşuyorum. Bu güvenli değil ama ona ulaşmak için tek şansım bu. "Büyük bir hata oldu."

Camını kırarak, "Yoldan çekilin." diye emrediyor.

"Hayır, anlamıyorsunuz. Mesajlarda seni uyarmaya çalıştım." Ellerimi kaputunun üzerine koymaya cesaret ediyorum - *Aman Tanrım, bu bir Ferrari mi?* Ellerimin arasındaki mat siyah amblem, evet, gerçekten bir Ferrari olduğunu ve onun kadar çarpıcı olduğunu doğruluyor.

Bir korna sesi beni ürkütüyor ve doğal içgüdülerim devreye girerek yana sırıyorum. Etrafımdan dolanıyor ama pencere hâlâ kapalı. Kollarımı açarak, "Biz zaten evliyiz" diye bağırdım. Ama sonra bunun sadece onun daha hızlı uzaklaşmasına neden olacağını fark ediyorum. Başka bir şey haykırmak üzereyim ama beni zaten düşündüğü sapık gibi göstermeyecek hiçbir şey söyleyemiyorum.

Onu suçlayamam. Ben de kendime inanmazdım. Bu durumun mantıklı bir insan için hiçbir anlamı yok.

Yenilgi içime çöküyor ve omuzlarım düşüyor, onun ana yola çıkışını izliyorum. Denedim. Yaralanmaya hakaret edercesine, arabanın beygir gücü yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi vites yükseltiyor.

Şimdi ne olacak? Param yetmediği için bir boşanma avukatı tutup evrakları hazırlatmak ve o yasaklama emri almadan önce dosyanın açılmasını mı ummak?

Son on beş dakikanın duygusal yükü, her dakikayı bir yıllık ağır iş gibi hissettirdi. Arabama doğru yürüyorum, ne yapmam gerektiği konusunda kafam her zamankinden daha karışık.

İlki, bu karşılaşmayı şimdiye kadar yaptığım en utanç verici şeyler listesine eklemek olacak. Kesinlikle en üst sırayı hak ediyor.

Çantamı arka koltuğa yüklüyorum, sonra şoför kapısını çekip açıyorum, uzun bir banyo yapmaya hazırım ve bu olanları untabilmek için dua ediyorum. Yarın bu ağı çözmek için başka bir gün.

Tam batmadan önce, "Neden evli olduğumuzu söyledin?" diye sorduğunu duyuyorum.

Shane

"ÇÜNKÜ BİZİZ," diyor arabama yaklaşıarak. Ayağımı frende tutuyorum ama her ihtimale karşı gaza basmaya da hazırım.

Bu işte, insanları okuma konusunda hızlı bir çalışma yapmalıydım yoksa benden faydalanırlardı. Bu konuda oldukça iyiyim ve gözleri yalan söylüyor gibi görünmüyor.

"İyi geceler, Cate," diye sesleniyor bir kadın birkaç araba öteden.

Bakmak için dönüyor ve bir iş arkadaşını gördüğünde gülümsüyor. Gülümsemesi o kadar içten, o kadar saf ki, tıpkı on sekiz yaşında o sahilde durduğu zamandan hatırladığım gibi. O zamandan bu yana geçen on iki yılda bu kız hayatta kalmayı nasıl başardı?

Hayatımda çok şey değişti, ben de dahil. Alaycı mı?

Belki.

Yandı mı? *Birçok kez.*

Korumalı mı? *Kesinlikle.*

Artık beni takip etmediğini bildiğime göre, ilk değerlendirmemde yanılmamışım. Cat Farin çok çekici.

Saçlarının arasından geçen altın iplikler gözlerini daha da parlatıyor, tabii bu mümkünse. Gözlerimi boynunun kıvrımından ve kafamda oluşan, onu kulağının dibinden kabuğuna kadar yalama fantezilerinden ayırmak zorundayım. Ama o zaman yer değiştiriyor ve paltosu belinin şeklini kalçalarına kadar ortaya çıkarıyor, kahverengi kumaş altındaki katil vücudun hakkını vermiyor.

On sekiz yaşındayken nefesimi çaldı ve asla geri vermedi. Şimdi bile ona bakarken ciğerlerime hava çekmekte zorlanıyorum. Tıpkı onun güzelliği gibi, yakalanamıyor.

Gözlerine tekrar ulaştığımda ters bir bakışla karşılaşıyorum. "Orada işin bitti mi?" diye soruyor, sanki onu soyduğumu varsayıyormuş gibi. Onu kontrol ediyordum ve bitirmekten çok uzaktım. Ama kesinlikle temelli bitirdim çünkü sınırlendiğinde muhteşem oluyor. Bahse girerim yatakta da harikadır. Neden istediği zaman seks yapmadığı tam bir muamma. O kadar iyi görünüyor ki, beni takip etse bile en az bir kere sikerdim. Yani, hadi ama. *Nasıl karşı koyabilirim ki?*

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim, "ama ilgilenmemiz gereken bir iş var, o yüzden dinliyorum." "İşin ilk noktası, seninle yatmaya çalıştığımı mı düşündün?"

Sanki bu sözler suçlamanın üstüne bir de hakaretmiş gibi soruyor. "Uyumakla ilgili bir şey söylemedim, tatlım."

Nefes nefese kaldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Neden yalan söylüyorsun?"

"Sen ..." Sanki beni görünce nutku tutulmuş gibi arkasını dönüyor. Bu bir kadının başına ilk kez gelmiyor. Bu düzenli bir olay, bu yüzden alışkınım. "Sen gerçek bir iş parçasısın, bunu biliyor musun?"

"Bunu biliyorum."

Başı o kadar hızlı geriye atıyor ki, düzeltmek için bir masörle görüşmesi gerekebilir. "Bu bir iltifat değil, Shane."

Düğmelerine kolayca erişebildiğim için birkaç düğmeye daha basmaya devam ediyorum. "Bu bir ilk olacak o zaman."

"Yapamam." Ve sonra görünüşe göre yapabiliyor çünkü yumruk yaptığı ellerini kalçalarının kabarıklığına sabitliyor ve sanki geri çekilecekmiş gibi bana bakıyor. Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Ne de olsa o küçük tatlı bir hemşire. Ama denemesini izlemek eğlenceli. "Gerçekten de seks için yanıp tutuştuğum için o kadar mesaj bıraktığımı mı düşündün? Tanrım, ne kadar da LA'sın. Sonra da seninle seks yapmak istemediğim için seni takip ettiğimi mi düşündün? Bu doğru mu?"

"Sapıklar bana ulaşmak için her türlü saçmalığı söylerler. Güvenliğime yalan söylüyorlar. Yemek dağıtıcısı gibi davranıyorlar. Bahçıvan gibi davranıyorlar, evimi takip ediyorlar, grup menajerime benimle buluşması için yalvarıyorlar, 23 and Me aracılığıyla aileden olduklarını iddia ediyorlar ve La Jolla'daki ailemin evine gelip oğullarına olan sonsuz aşklarını ilan ediyorlar. Yani ünlü olduğum için liseden bir kızın yeniden bağlantı kurmaya çalışması ihtimal dışı değil. İlk kez olmayacağı da kesin-"

"Benim için öyle olurdu." Kolları gevşerken parmaklarını tutan yumruklarıyla yanıtını kaşlarını kaldırarak nokt alıyor.

"Senin için ilk ne olurdu? Bir ünlüyü takip etmek mi yoksa seks için birine asılmak mı?" İfadesinde sayısız duygunun yanı sıra birkaç sözel başlangıç ve duruş da var ama kendini kurtarmak için yalan söyleyemiyor gibi görünüyor. Ben de onu köşeye sıkıştırdım. "Hiç geç saatte birine mesaj atmadın mı?"

"Hayır!" Kollarını düzensiz bir şekilde önünde sallıyor. "Asla olmaz."

"Belki de bu yüzden orgazm olmuyorsundur." Omuz silkiyorum. "Ya da seks." İşte o an her şeyi berbat ettiğimi fark ettim. Ağzı açık bir şekilde bana hızla göz kırptı. *Kahretsin.* "Bak, Cat-"

"Cate!" diye düzeltiyor, sonra da daha zayıf bir adamı yakacak bir bakışla beni cehenneme gönderiyor.

"Cate," diyorum eşit bir şekilde ve sonra onun kaosunun ortasında sıkışıp kaldığım için içimdeki sakinliği bulmak için bir nefes alıyorum. "Bu iş kontrolden çıktı. Şimdilik sevişmeyi unutalım-"

"O kelime hızlı aramada mı? Lütfen bu kadar çok söylemeyi keser misin?"

"Neyi söylemeyi kesebilir miyim?"

Küfür polisi onu yakalayacakmış gibi etrafına bakınıyor ve sonra gözlerini devirerek "Lanet olsun" diye fısıldıyor.

"Bir geriatri hemşiresi için ne kadar pis bir ağız."

Başını benden yana çevirirken, onu rahatsız eden bir sivrisinekten başka bir şey değilmişim gibi davranmaya çalışıyor, ama dudaklarını çekiştiren gülümsemeyi görüyorum. Bana ya da en azından mizah anlayışıma karşı koyamıyor. Kahkaha onun kalbine giden yol. *Not edildi.*

Canlandırdığı gergin karakterden sıyrılıp, omuzları neşeyle titrerken gülümsemesi serbest kalıyor ve bana zor kazanılmış bir zafer armağan ediyor. "Bu kelimeleri nereden öğrendiğimi sanıyorsun?" Hayıflanarak omuzlarını indiriyor ve biraz daha yaklaşıyor. "Gerçekten tanımadığın kadınlar seks için seninle iletişime geçiyor mu?"

"Seni tanıyorum, Cate." Direksiyonu sıkıca kavrayarak itiraf ediyorum: "Bu yüzden buradayım."

Bu durumu nasıl tersine çevirebildiğimden emin değilim, ama daha iyi bir ruh haline sahip olduğunu kabul etmeyeceğim. Kendini ne kadar tuttuğuna bakılırsa hâlâ bir şeylere kızmak için çok çabalıyor. Doğru yolda olduğumuza göre ona biraz daha yumuşak davranmalıyım. "İlk noktan olan seks konusunda seninle dalga geçmek ne kadar eğlenceli olsa da, ikinci noktayı öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Sanki rahatlaması için izin verilmiş gibi, vücudu daha önce onu zorlayan savunmalardan kurtulmuş, parmakları yumruktan esniyor. "Bu hafta başında bir ev almaya gittiğimde başladı" diyor. Nereye varmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yok ama çok etkilendim. "Tüm evrak işleri mükemmeldi." Beyaz önlüğünü çıkararak, "Çok sıcak." diyor.

"Elbette öyle."

Toyota'sının arka koltuğuna atıyor. Gösterişli bir araba değil ama güvenilir. "Her neyse, oraya gittim ve ipotek komisyoncum Ross bana kocamın mali durumunu sormaya başladı. Söylemeye gerek yok, evli olmadığım için neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Hiç evlendin mi?" "Hayır. Tıpkı senin gibi."

"Nişanlı mı?"

Bir huff kaçar ve "Hayır, Shane" diye cevap verir.

"Neden?" Bencilce, sadece bilmek istiyorum.

"Çünkü meşguldüm." Sağ kaşını kaldırarak, "Ben de senin gibi kariyerime odaklanıyordum ama çok daha az maaş alıyordum," diyor. Haklıydı.

Kazandığım milyonlar, bir daha sahneye adım atmasam bile hayatımın sonuna kadar beni geçindirir. Bu, benim gibi varlıklı bir ailede büyümüş bir çocuğun bile aklının alamayacağı düzeyde saçma bir para. Daha fazlasını hak ediyor mu? *Tabii ki hak ediyor.* İnsanlara yardım ediyor, onları rahatlatıyor ve hayat kurtarıyor. "Dur bir dakika. Hiç evlenmediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü benimle yasal olarak evlisin. İşte böyle."

"Yasal olarak nasıl evlendik?" Panik boğazımda düğümlenirken kalbimin göğsümde gümbürdemeye başladığını hissetsem de sakın kalmaya çalışıyorum. Çıldırmak cevaplara daha çabuk ulaşmamı sağlamayacak. Cat'in artık nasıl biri olduğu hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da hikâyelerinin manzaralı yoldan gittiğidir. "İşte ben de buna geliyorum." Onunla araba arasındaki boşluğu kapatıyorum, boynuna yakın bir düğmeyi daha açıyor. *Alay.* "Biliyorum bu kulağa

ama aşağıdakilerden birini yapmak için iki günüm var:

1. Kocam olmadığını kanıtla. Ya da . . .
2. Eğer öyleyseniz boşanın."

Eğer ona inanacaksam, ki içgüdülerime güveniyorum, yine de kanıtı ihtiyacım var. Söz konusu kanıtı elde etmeden önce onu şımartmalı mıyım? *Muhtemelen hayır*. Ama hiçbir zaman bir macerayı kaçırarak biri olmadım. "Eğer bunlardan herhangi biri doğruysa-

"Hepsi doğru," diyor, ses tonunu kontrol altına alan bir inançla.

"Evli olmadığınızı göstermek için ne tür bir kanıtı ihtiyacınız var? Bu genellikle insanların söyleyeceği bir yalan değildir, değil mi?"

"Katılıyorum, ama içinde bulunduğumuz durum bu değil, bu yüzden aklıma gelen tek şey seni Roberta'ya geri götürmek ve bir düzeltme yaptırmak." Sesinde, ben hâlâ yetişmeye çalışırken onun bu plandan emin olduğunu düşündüren bir heyecan var. "Bugün çok geç. Çoktan kapandılar ama yarın gidebiliriz." Beni kabul etmeye bir adım daha yaklaştırmak, güneşe nasıl parlayacağını öğretmiş gibi gülümsüyor.

"Ben oradayken neden tamir etsin ki?"

"Sadece iki planım var, Shane. A planıyla başlayacağım. Eğer bu işe yaramazsa, B planına geçeriz." Sanki kabul etmem bekleniyormuş gibi bana bakıyor, oysa o zaten yapmadıysa benim ne yapabileceğimden emin değilim.

"Yani ben ortaya çıkacağım ve ne olacak? Roberta'yı bize inanması için ikna etmeye mi çalışacağım?" "Evet."

Sonunda motoru durdurdum. "Neden senin yerine bana inansın ki?"

"Olabilir," diye yanıtlıyor elini bana doğru sallayarak, "çünkü sen sensin."

"Çünkü ben bir gruptayım-" "Ve
ünlü ve çekici."

Nasıl istediğini elde edeceğini biliyor. Çekici kısmına geri döneceğim. "Ya işe yaramazsa?"

"Olumsuzluklara ihtiyacım yok. Sıcak bastı. Yorgunum. Korkunç bir hafta geçirdim ve ben güneşin altında kızarıırken sen klimalı Ferrari'nde rahatça oturuyorsun." Sanki Toyota onu içeri girmeye teşvik ediyormuş gibi bana sırtını dönüyor.

Ona sadece hayal kırıklığına yol açacak yanlış bir umut vermekten endişe ediyorum. "Sorunun çözümüne nasıl katkıda bulunabileceğimi bilmiyorum.

ev meselesi. Önce şu evlilik meselesini halletmemiz lazım."

Arabasına dalmış, sanki düşünceleri kendisinden kaçmış gibi orada oturuyor. "Her şeyi ortaya dökmekten başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kartları göğsüme yakın tutmak yok, sadece Tanrı'nın dürüst gerçeği." Yüzünü bana dönerek, "Sadece evi kaybetmeyeceğim. Peşinat dışındaki tüm birikimim olan teminat parasını da kaybedeceğim." Kapısına doğru uzanırken bana son bir kez bakıyor. "Bunun senin sorunun olmadığını ve bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum. Ama biz evliyiz ve ..." Sarsıcı bir nefes aldı. "Seninle temasa geçtiğimi unut. Bunu kendi başıma halledebilirim." Kapısını kapattı ve arabayı çalıştırdı.

Pencereden ona bakıp az önce ne olduğunu merak ediyorum.

Arabalarımızda oturuyoruz. Ben, bunca zaman boyunca duygu dolu bir telden başka bir şey olmadığı halde neden bu kadar çabuk pes ettiğini merak ediyorum.

Hayır, böyle bitmeyecek. Kapımı bırakıyorum ve arabasının yanına gidiyorum.

Cat'in beni görmezden gelmesi, penceresinden üç santim uzakta olmama rağmen, o duygulu gözlerin benimkilere dönmesini zorlaştırıyor. O yolcu koltuğunda çantasını karıştırmakla meşgulken, ben kapıyı çalıyorum ve sopayı olduğu yerden almak istiyorum.

Rujunu tazelemek için mükemmel bir zaman olduğuna karar verip vizörü indiriyor ve rujunu sürerken beni de yanında bırakıyor. Ve sonra ipucunu yakaladım.

"Özür dilerim, Cate." Bu isim hâlâ dilimde doğru bir tat bırakmıyor ama onun için söylüyorum.

Şapkayı tekrar takar takmaz bana bakıyor, sonra da pencereyi aralıyor. "Ne için özür diliyorsun?"

"Pislik gibi davrandığım için özür dilerim, ama bu hikayeyi sorguladığım için bana bir şans verebilir misiniz? Sırf biri söyledi diye atlamadığım için?"

Güzel gözleri benimkilere bakarken sırtıyorum ama sonra ona istediği şeyi veriyorum - gerçek bir özür. Bugünlerde pek yaptığım bir şey değil. "Pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Senin için durumun ciddiyetinin farkında değilim."

"Özre ihtiyacım yoktu ama minnettarım." Camı sonuna kadar açıyor ve okumam için telefonunun ekranını tutuyor. "Bunu yapmalıyım."

ilk etapta bunu yapmalıydım." Tırnağının ucuyla ekrana dokunuyor. "Şuna bir bakın."

"Bu bir nokta gov web sitesi."

Tekrar aşağı çekerek sayfayı kaydırıyor, sonra telefonu tekrar bana doğru kaldırıyor. "Sayfanın üstündeki isimleri görüyor musun?"

Belgede ikimizin adının birbirine karıştığını görünce başım öne düşüyor. Tekrar başımı kaldırıp isimlerimizin hangi kategori altında listelendiğini görmek için en üste gitmeden önce burnumun kenarını çimdikliyorum. Evlilik Ehliyetleri. "Siktir," diye mırıldanıyorum, gözlerim tekrar ona dönüyor. "Bu kamuya açık bir kayıt mı?"

Avuçlarımı arabasının üstüne bastırıyorum, sanki orada bir çözüm bulacakmışım gibi gökyüzüne bakıyorum. Telefonu kucağına koyuyor ve bileğimi tutmak için uzanıyor. "Aklımda tutmam gereken çok şey var. Oturmak ister misin?"

Bana tam bir pislik gibi davranabilir, beni bunca zamandır oturduğum tahttan indirebilirdi ama yapmadı. "Hayır, belki."

"İstersen benimle arabamda oturabilirsin. Baskı yok."

İki yüz yetmiş dokuz bin dolarlık özel bir arabam var ama kafamda hiçbir tartışma yok. Daveti kabul edip diğer tarafa geçiyorum. Kapıyı açtığımda çantasını arkaya bırakıyordu. İçeri giriyorum, arkama yaslanıyorum ve söylediği her şeyi karıştırıyorum.

Tek bir sonuca varıyorum: Ona yardım etmek kendime yardım etmektir. İki plan arasında karar vermekten başka seçeneğim yok. Sonucu değiştirmek için yardım etmek dışında çok fazla seçenek yok.

Ben evliyim. *Evliyim amına koyayım.*

Bu bilginin ortaya çıkmamış olması şok edici. Düzeltilmeden önce ortaya çıkmamasını sağlamak benim görevim.

Yüzümü ona dönmek için başımı yana çeviriyorum, kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum ama bu onun hatası değil. Bu ağır bir şey ve bugün onu görmeye karar verdiğimde uğraşacağımı hayal ettiğim şey bu değildi. Yine de durum böyle. Yapabileceğimiz tek şey, ne gerekiyorsa onu yapmak. "Bana şu Roberta'dan bahset."

Cate

Sandalyelerden duvarlara ve muşamba zemine kadar her şey donuk gri renkte. "Cate," diye sesleniyor Shane, adım ilçe yazı işleri ofisinin duvarlarında bir top gibi yankılanıyor.

Bir futbol sahası kadar uzakta olsa bile Shane Faris'i bulmak çok kolay. Onunla ilgili hiçbir şey sıkıcı hükümet bekleme odasına karışmıyor. Saçları, bir onur nişanı gibi taşıdığı seksapeli ve sanki ünlü olan *benmişim* gibi bana bakışı onu ağızımla parçalamaya hazır olmamı sağlıyor.

Onunla ilgili rüyalarım çok iyi oldukları için yeterince kötüydü, ama şimdi dün gece yatakta bana ne yaptığını düşünmeden edemiyorum. Hayatımda hiçbir rüyayı bu kadar gerçekçi hissetmemiştim. Kendi kendime yaptığım orgazmların Maggie'nin dün kastettiği şekilde sayılmayacağından eminim. Ama bugün harika hissettiğimi inkar edemem.

Muhtemelen yaptıklarımızdan utanmalıyım, sadece hayalimde bile olsa, ama kendimi kötü hissetmekte zorlanıyorum. Bu adamla ilgili bana ne olduğunu açıklayamıyorum. Erkekler söz konusu olduğunda genellikle çok ılımlıyım, zaman ayırmaktan ve uyuşup uyuşmadığımızı görmekten mutluluk duyarım.

Shane ile anlaşıyorum.

En azından, vücudum kesinlikle bağlantıyı anlıyor. Çok kirli... bir kıkırdama patlak veriyor.

Buraya gelmemin bir sebebi var ve bu sebep bacaklarımı açması değil. -Kahretsin, *Cate*. Topla kendini. Shane, yoğun programından bana zaman ayırarak nezaketini gösterdi. Bu yüzden kendimi toparlayıp dün geceyi beynimden silmem gerekiyor. *Şimdilik*. Gerçekten, sonsuza kadar olmalı. En kısa zamanda hayatımdan çıkacak olan bir rock yıldızı hakkında hayal kurmaya hakkım yok.

Odanın bir ucundan diğerine uzun yürüyüşüm sıkılmış gözleri üzerime çekiyor, ayakkabılarım muşamba üzerinde insanların dikkatini dağıtacak kadar gürültülü bir şekilde takırdıyor. Yürürken üstümün esintili olmasına seviniyorum, hava akımını gövdem etrafında tutuyor. İlgi odağı olmaktan kaçınmaya çalışıyorum ama sırasını bekleyen onca insanın bakışları altında yanaklarım ısınmaya başladı bile.

Yaklaştığımda bana nasıl baktığını fark ediyorum, ama eminim o da benim ona yaptığımı fark etmiştir. Yine kot pantolon, spor ayakkabılar, çok yıl görmüş ama ona çok yakışan başka bir tişört ve ceplerine sokulmuş eller. Zihnimin, kalçalarımı öptüğü ve sonra daha da yukarılara çıktığı sabah saatlerine dönmesinden nefret ediyorum. Gerçek olanın daha da iyi olduğunu hayal edebiliyorum.

"Merhaba," dedi, ayağa kalkarak. "Merhaba."

İkimiz de eğildik. Ben el sıkışacağımızı düşünüyordum. O beni kucaklamak için kollarını açtı. Karnına inen bir yumruk onu inletti. "Tanrım, özür dilerim." Bıçakladığım bölgeyi kapatmak için çabalıyorum ama daha yakından görmek isteyeceğim kaslarla karşılaşıyorum. "Altına taş mı saklıyorsun?"

Aman Tanrım, lütfen dur, kendime yalvarıyorum.

"Evet, bu hiç uygun değildi," diyorum, kelimeler ağzımdan kusuluyor. "El sıkışmaya gittiğimizi sanıyordum." Elimle alnımı kapatarak, ondan saklanmak için gözlerimi kapatmak istiyorum ama beni zaten gördüğü için bunun benim lehime olacağını sanmıyorum.

Acıyı dindirmek için elimi uzattım, ama o çoktan eliyle acıyı dindirmişti bile. Nefes alarak sırtıyor ama beni gördüğünde umduğumun yarısı kadar bile büyük değil. Dün büyük bir ilerleme kaydettiğimizi düşünmüştüm ama şimdi gidip adamı yaraladım. "Sorun değil," diyor otururken. "Ama bu hatayı bir daha yapmayacağım."

"Hayır, öyle söyleme. Lütfen. Çok özür dilerim. Lütfen bana sarılmayın."

Kıkırdayarak, "Sarılmaya ihtiyacın var mı, Cate?" diye soruyor.

Birinin kollarına sarılmayalı uzun zaman olmuştu, o yüzden yalan söylemiyorum. "Öyle sayılır."

Ayağa kalkıyor, elleri kollarımı tutuyor. Onu tekrar karnından bıçaklamamı engellemek için mi yoksa beni olacıklara hazırlamak için mi? Bilmiyorum, ama hareketsiz duruyorum, o kadar hareketsiz ki kollarını bana sararken nefes bile almıyorum.

Bu kirli işi yapmasını beklemiyordum ama onun bedeninin sıcak kucağından asla isteyerek ayrılmayacağım. Hiçbir zaman. Gözlerimi kapatıyorum ve kolonyasının temiz kokusu ve onun ipuçlarının karıştığı yol sarhoş edici. Tam ona karşı erirken beni serbest bırakıyor. Tökezliyorum ama o fark etmeden kendimi yakalıyorum. Tekrar otururken yanındaki koltuğa vuruyor. "Sana bir koltuk ayırdım."

On sekiz yaşında değilim ama beni mezuniyet sonrası şenlik ateşinde hissettiğim gibi hissettiriyor - sersem ve canlı. O, uzun sürmeyecek tehlikeli bir kombinasyon, bu yüzden Shane Faris'in coşkusuna kapılamam.

Yanına oturup çantamı kucağıma koyuyorum, ellerimin arasında tutuyorum ve içten içe çıldırdığımı görmemesini umuyorum, yoksa dün yaptığı gibi kaçacak. Bu sefer gitmeye devam edeceğinden eminim. "Teşekkürler," diye cevap veriyorum, bileğimi sallayarak geçiştiriyorum. Etrafıma baktığımda bekleme alanında tek bir koltuk bile olmadığını görüyorum, bu da onun jestini daha da tatlı kılıyor.

Shane'in dizi benimkine çarpıyor. "Benim yanımdayken gergin olmana gerek olmadığını biliyorsun."

"Pfft." Onu başından savdım. "Ben değilim. Ben hep böyleyim." *Ne diyorum ben?*

"Endişeli mi?"

Yaptığı yorumlarla beni şaşırtmak gibi bir yeteneği var. Çünkü "*sikişme*" meselesi vardı, şimdi de Los Angeles İlçe Yazı İşleri Müdürlüğü'nün lobisinde bana teşhis koyuyor. "Um, söyleyeceğim şey bu değildi. Özel kelimesi daha iyi uyuyor, hatta sorumlu."

Dizi benimkine iki kez dokunuyor, bağlantıyı izlememi ve tekrarlanmasını ummamı istiyor. "Neden işin içine güvenilirliği de katmıyorsun?"

Gözlerimi devirmeye başlıyorum ama ona tepki verme zevkini tattırmadan önce kendimi tutuyorum. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Güvenilir harika bir sıfattır."

"Bunu söylüyorum çünkü hayatın bu kadar düzenli olduğunu hayal edemiyorum." Kollarını bacaklarının üzerine koyup ellerini önünde birleştiriyor. "İçinde yaşıyorum"

yirmi dört yedi kaos."

"*Bunu* hayal bile edemiyorum. Kulağa yorucu geliyor."

Kıkırdıyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Arkasına yaslandığında, bir süre daha burada kalmaya niyetliymiş gibi bacaklarını açıyor. "Öyle."

"Belki hayatında biraz düzene ihtiyacın vardır?"

Tekrar yer değiştiriyor. Rahat edememesine şaşırmadım. O iri bir adam ve bu sandalyeler dünyevi varlıklar için yapılmış, onun boyundaki dünya dışı kaya tanrıları için değil. Başını duvara yaslayarak yüzüne yavaşça bir sırtma yerleştiriyor. Büyük ve gösterişli değil ama kişisel hissettiriyor. "Muhtemelen haklısın."

İkimiz de gözlerimizi kaçırmak için acele etmiyoruz ama sonunda gözümü kırparak bağlantıyı koparıyorum ve böylece tekrar nefes alabiliyorum. En başta neden burada olduğumuzu unutmak neredeyse kolaydı ama bir sonraki numara arandığında hatırlıyorum. "Bir numara aldınız mı?"

Bir kâğıt parçası göstererek, "Seksen üç" diye cevap verir.

Duvardaki ışıklı panoya bakıyorum, sonra biraz zaman geçeceği için tekrar sandalyeme çöküyorum. "On üç mü?" Ona dönüp bakarak ekliyorum: "Bütün gün burada olacağız."

"On dört mü?" diye sesleniyor biri uzaktan.

Diyor ki, "O kadar da kötü olmayacak. Bize eşlik edecek birbirimiz var."

Söz konusu o olduğunda tahmin yürütmeye devam ediyorum. Sözleriyle kibirli ve fevri, düğmelerime basıyor -bilerek yaptığını düşünüyorum- ama aynı zamanda tam bir centilmen, iyi bir dinleyici olabiliyor, beni ilk sıraya koyuyor, özellikle de gidip bunun gibi en tatlı şeyleri söylediğinde. Kalbim onun etrafındaki kapıyı korumayı bırakıyor. "Seviyoruz."

İki saat sonra . . .

"Elli iki mi?"

"*Hadinn.*" Gözlerimi kapatıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Buna dayanamıyorum."

Dirseğimin açıkta kalan derisini hafifçe ovarak koluma dokunuyor ve ayağa kalkıyor. "Hemen döneceğim."

Neyse ki günlerimi yeniden düzenleyerek Beacon's Point Huzurevi'ne yapacağım ziyareti Cuma gününe aldım, ancak yine de bugün ofiste bazı evrak işlerini yetiştirmeyi umuyordum. Sıranın bu kadar yavaş ilerlemesine bakılırsa bu pek mümkün görünmüyor.

Shane'in yeniden ortaya çıktığında nereye kaybolduğunu izlemek yerine ayakkabılarıma bakıyor ve sıkılıyordum. Başımı kaldırıp daha dik oturdum. "Nereye gittin sen?"

"Sihrimi konuşturuyorum." Belirsiz cevabına rağmen sakın tonu bana güven veriyor. Stres yapmanın pek faydası olmuyordu, o yüzden bu iyi bir değişiklik oldu. Aynı görevde güçlerimizi birleştirdiğimiz için çok az tanıdığım bir adamda teselli bulmak ilginç olsa da. Hayat böyle büyüleyici.

Bir gün hastalarımınla çalışıyorum.

Ertesi gün, dünyaca ünlü bir müzisyenle lobide oturmuş boşanmayı bekliyordum. İkisi arasında pek çok adım atlandı ama işte buradayız, birlikte çalışıyoruz.

Güneş gözlükleri gözlerini gizliyor, bu yüzden oturduğunda daha da yaklaşarak "Tanınmamak için mi saklanıyorsun?" diye soruyorum.

"Onun gibi bir şey." Kıkırdıyor. "Bazen kendimi bir süreliğine unuttuğum için yeniden normal hissediyorum."

"Ünlü olduğunu unuttun mu?"

Shane dişlerini alt dudağının üst kısmına geçirirken soruyu düşünüyor gibi görünüyor. "Evet," diye fısıldıyor, sanki içinde kabullenmeye başladığı bir utanç varmış gibi. "Belki de toplum içinde olmanın ve kimsenin beni umursamamasının nasıl bir şey olduğunu hatırlamaktan çok daha fazla unutmadım." Gözlüklerini çıkarıyor ve göz ucuyla bana bakıyor. "Bütün bir gün normal hissetmek için para verirdim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum; bu duygu benim anlayabileceğim bir şey değil ama uzanıp elinin üstünü kendi elimle kapatıyorum. Tutmuyorum. Sadece onun için buradayım.

Elini hareket ettirmiyor ya da çizgiyi aşmışım gibi geri çekilmiyor. Birkaç numara daha söylenene kadar ifadenin sessizliğinde birlikte sessizce oturuyoruz. Bu kadar memnun hissetmem çok garip. Onunlayken kendimi garip değil, doğal hissediyorum.

Elimi tekrar kot pantolonlu bacaklarıma götürüp avuç içlerimi hızlıca kalçalarımın altına kaydırıyorum. Bizi o her neyse onun içinde asılı tutmamak için soruyorum, "Gerçekten bana nerede olduğunu söylemeyecek misin?"

Tezgahtar seslenir, "53 mü?"

Ayağa kalkarak kolumu dirseğimden tutup kaldırıyor ve beni de yanına alıyor. "Bu biziz."

"Hayır, biz-"

"Elli üç," diyor, üzerinde bu rakamın yazılı olduğu bir kâğıt parçasını çeviriyor ve yapmaması gereken bir şeyi yapmış gibi sırtıyor.

"Seninle ticaret yapacak biri var mı?"

"Seni suç ortağı yapmak istemem, o yüzden bunu sihrimi kullandım olarak bırakalım."

Hafifçe gülerek, "Bu, ünlü olmanın hep duyduğum avantajlarından biri ve şikayet etmiyorum" diyorum.

Eli belime dolanıyor ve kulağımın arkasından "Gösteri zamanı" diye fısıldıyor.

İçimden bir kahkaha yükseliyor, bu rahatlama iç sesimi kullanamayacak kadar iyi hissettiriyor. Bonnie ve Clyde gibi pencereye doğru kayıyoruz, kasiyerle parayı vermesi için tatlı dille konuşmaya hazırız. Tercih etmeme rağmen, beden dilimizin yanlış yorumlanmaması için aramıza biraz mesafe, küçük bir hava boşluğu koyuyorum. Koluna dayanıyor ve "Merhaba Roberta." diyor.

Eğer o bu şehvetli selamlaşma yüzünden ölmezse, ben öleceğim ve bu benim adım bile değildi.

Onunla yüzleşmek için dönüyor, gözlerinde başımızın üzerindeki rahatsız edici floresan ışığını yansıtan bir parıltıyla gülümsüyor. Bu bakışı tanıyorum ama benim gözlerimde yıldızlar var, onunkilerde ise floresan ışık huzmeleri.

Her şeyi ni ortaya koyan ben olduğum için, sanki birkaç gün önce duymamış gibi hikayeyi tekrar tekrar anlatmakla kendimi sorumlu hissediyorum. Bana attığı boş bakışlara bakılırsa, ne beni ne de anlattıklarımın tek kelimesini hatırladığını sanmıyorum. Shane'i Vanna White gibi göstererek bitiriyorum, sanki onun varlığı, benimle evlenmeyi reddetmesi, bu evliliği iptal etmek için yeterli kanıt olacakmış ya da daha iyisi Yine de hiç olmamış gibi davran.

İşaret üzerine başını salladığında ve onunla göz hizasına kadar yaklaştığında onu oyuna geri döndürür. Adamın çenesi aşağı inip gözleri Roberta'nınkilere kilitlendiğinde Roberta neredeyse taburesinden düşecek. "Burada ne yapabiliriz, Roberta?" Sorusu uzuyor, sesi sanki orada sadece ikisi varmış gibi son derece kişisel. "Bunu nasıl çabucak açıklığa kavuşturabiliriz?"

Bana bakarak, boğucu bir hal alan yumuşak sesiyle devam ediyor. Ona şöyle diyor: "Catalina çok hoş bir kadın ve belki de farklı koşullar altında bu yolda birlikte ilerleyebilirdik. Ama gerçek hayat koşullarında birbirimizi çok az tanıyoruz."

Roberta yüzüğünü bize göstererek, "Kocamla onu bir aydır tanıyorken evlendim," diye karşı çıkıyor. "Bunu yirminci yıldönümümüzde almıştı. O zamandan beri on beşinci yılımızı kutladık." Omuzlarını dikleştiriyor ve bu

Buradan sonra zaten yokuş aşağı gittiğini fark ettiğimde. "Belki de olması gereken budur," diye ekliyor, "ve birbirimizi daha iyi tanımak için birlikte birkaç gün geçirmek için bir fırsat. Bazı ülkelerde çiftler daha tanışmadan-

"Kocanı sen seçtin, Roberta. Ben de Kaliforniya'ya bırakmak yerine kendiminkini seçmek istiyorum." Eğildim, kolum Shane'inkine çarptı. "On iki yıldır evliyim ve bunu dört gün önce öğrendim."

Shane aniden ikimizin de dikkatini çekerek, "Muhteşem bir kadın," diye ekliyor. Bu beklenmedik iltifat hem gururumu okşuyor hem de kafamı karıştırıyor. Bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Ona bakarken birkaç saniye geçiyor, bir sonraki adımda ne söyleyeceğinden ya da bir şey söyleyip söylemeyeceğinden emin değiliz. Zaman uzayınca saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, gözlerimi boynuna çeviriyorum ki gözlerinin okyanuslarında boğulmayayım. "Teşekkür ederim." Elimle ona doğru işaret ederek, "O çok çekici bir adam-" diyorum.

"Gerçekten öyle," diye ekliyor, ona tekrar gülümseyerek. "O daha iyisini hak ediyor." "Hey, bekle bir dakika." Parmağımı kaldırıyorum, bunun beni nasıl tahrik ettiğini anlamıyorum.

Ben. "O kadar da kötü değilim."

İşine geri döndü ama bana bir bakış fırlattı. "Onu seven birini hak ediyor."

"O da öyle," diye araya giriyor Shane. "Bir erkek ona gelinim diyebileceği için ancak bu kadar şanslı olabilir. Komik biri ve bir yazım hatası yüzünden değil, sevdiği biri tarafından karısı olarak adlandırılmayı hak ediyor."

"Hayal kırıklığınızı anlıyorum Bay Faris, ama bu bizim tarafımızdan yapılmış bir hata değil." Aramıza bakıyor ve gözleri bu kez sertçe bana dikiliyor. *Tekrar*. "Üzerine inşa edilecek bir cazibe var. Bunu keşfetmenizi öneririm çünkü ne tür bir oyun oynadığınızdan emin değilim ama enerjinizi evliliğinizin yürümesi için harcamalısınız."

Kendimi tezgâhın üzerine atıp yalvarıyorum, "Bize yardım etmelisin." Evin elimden kayıp gittiğini şimdiden görebiliyorum. İniş ve çıkışların yo-yo'su travma yaratıyor. "Lütfen, Roberta."

"Kendinizi toparlayın Bayan Faris."

Sırtım tutuldu, çocukluğum aklıma geldi. "Bu Farin." "İşte bu bir tesadüf. Seni Farin'den ayıran sadece bir harf var.

onu. Ne kadar uygun."

Shane'in elinin sıcaklığı tekrar belimi buluyor ve hafifçe ovuyor. "Birinci sınıfta bu şekilde tanıştık. Catalina yeni taşınmıştı.

için-"

"Her şey iyi ve güzel," diye araya giriyor, "ve eminim evlendiğinizden beri romantik bir olay örgüsü var, ama kendimi çok açık bir şekilde ifade etmem gerekiyor, Bay Faris ve Bayan Farin. Bu ofisimizde yapılmış bir hata değil. Tüm doğru bilgiler doldurulmuştur." Ekranı bize doğru çeviriyor ve bir çizgiyi işaret ediyor. "Gördüğünüz gibi, bu çalışanlarımızdan birinin parmak sürçmesi değil. Bunu resmi hale getirmek için yaklaşık yirmi farklı satır doldurulmuş ve imzalar eklenmiş olmalı."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ve ekranı okumak için eğiliyor. "İmzaları görebilir miyiz?"

Klavyeyi tıklayarak, "O sayfaya ulaşmam için bana bir saniye ver. Bu bilgisayarlar, yemin ederim, iki bin dört yılından kalma."

Gözlerimi kaçırmaya o kadar hevesliyim ki, sanki hayatım buna bağılıymış gibi ekrana bakıyorum. Fısıldadığını duyuyorum, "İmzam internetin her yerinde. İmzalar eBay'de satılıyor."

Kanıtlanma şansı bulmadan teorisini çürütmek istemem ama birinin bunu bize kasten yapabileceği fikrini aklım almıyor. *Eğer onun peşindeyseler neden ben?*

Roberta'nın pencereden baktığı tarafta parşömen çok yavaş olduğu için ona bakıyorum. "Neden bir hayranın seni bana yasal olarak bağlasın ki?"

Şeytan onun gözlerinde. "Bana yasal olarak bağlısın. Bu kulağa neden bu kadar seksi geliyor?" Ses tonu, bir otel odasına çekilmeden önce mahremiyetimizin olduğu gizli bir bardaki kokteyller için daha uygun. Ama bulunduğumuz yer orası değil, boğazım kuruduğu için cevap veremiyorum.

Roberta, sanki yanımdaki bu adama binmek üzere değilmişim gibi ekrana bakarak, "Buyurun," diyor.

Gözlerimi monitöre çevirerek, bir zamanlar imzaladığımız varsayılan satırları bulmak için hızlıca tarıyorum. Bunu anlamaya çalışırken vücudum hareketsiz kalıyor. Ama sonunda bana yol göstermesi, bir şeyler söylemesi, bunun nasıl olduğunu anlamama yardımcı olması için ona dönüyorum. Shane'in gözleri benimkilere dönüp omuz silktiğinde başımızın belada olduğunu anlıyorum. "Benim olabilir gibi görünüyor."

Bir kez daha geriye bakıyorum, geleceğim vereceğim yanıtın dengesinde asılı duruyor. "Bu benim imzam değil," diye fısıldıyorum, ekranda Cat Farin'e bakarken zihinsel olarak evime veda ediyorum. "Ama on sekiz yaşımdayken atmıştım."

Shane

Ne söyleyeceğimden emin değilim ama her şey aramızdaki sessizlikten daha iyi olurdu. "Yani evlendik mi?"

"Evet," diye cevaplıyor iç çekerek, gözleri kapanıyor ve başı boynundaki bir ağırlık gibi geriye düşüyor.

Benim mali durumum eklenmedikçe evini kurtarmanın bir yolu yok ve bu da ona yardım etmek için zamanında toplanamaz. Üzüntüsünü, yenilginin onu ele geçirmesini anlıyorum. Ben de biraz sönük hissediyorum ama bunun gerçekten evli olduğumuz gerçeğinden mi yoksa onun evli *olmamıza* verdiği tepkiden mi kaynaklandığından emin değilim. "Tepkini kişisel almamaya çalışacağım ama lanet olsun, benimle evli olmak o kadar kötü mü?" İstedğim gibi olmasını umarak şaka yapıyorum.

Gözlerini açtığında küçük bir gülümseme belirliyor ama kaşlarını hala bana doğru kaldırıyor. Kolumu dürterek gülüyor. "Hiç komik değil."

"Hayır, değil." Kıkırdıyorum.

"Gerçekten mi?" diye sızlanıyor, gülümsemesi hâlâ parlıyor. "Ne yapacağız şimdi?"

İri gözleri ikimizde de olmayan cevapları arıyor benimkilerde. Hüzün, gözbebeklerinin iç altınlarına nüfuz ediyor ve onları tehdit eden gözyaşlarıyla kaplıyor

bir şeyler yapmazsam düşecek. Mutluluğu hak ediyor ama evi zamanında kurtarabileceğimizden emin değilim. İşe yaramayabilecek bir risk olarak kaşlarımı oynatıyorum. "Hiç yaşamadığımız balayını yaşayabiliriz."

Eliyle bir vuruş yaparak başını sallıyor ve lobide yankılanan kahkahalar atıyor. "Shane, sen en kötüsüsün." Ama gözyaşlarının nasıl kaybolduğunu ve neşesinin nasıl yerine geldiğini görüyorum. Bir an için bile olsa, bu tepkiyi diğerine tercih ederim.

Gözler üzerimizdeyken, paparazziler çağrılmadan önce uzun süre duramayacağımı biliyorum, böylece birileri ödeme alabilir. "Kısa kesmek istemem ama olay çıkmadan önce buradan gitmem gerekiyor."

Omzunun üzerinden bakıyor, aniden sertleşen bir duruşla koruma moduna giriyor ve bizi izleyen herkese kötü gözle bakmaya hazır. Çok sevimli ama söz konusu benim hayatım olduğunda neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Tamam." Bana dönerek, "Dışarıda konuşalım" diye fısıldıyor.

Kapıyı iterek içeri giriyor, ona yol vermek için durduğumda önüme geçiyor. "*Kahretsin* hakkında birkaç arama yapacağım." Binanın içine geri döndüm.

Cat kapıyı çekiştiriyor ve peşimden dönüyor. "Sorun nedir?"

"Paparazzi." Aptalca bir şekilde, hikayenin nasıl çarpıtılarak prim karşılığında satılabileceğini ve sonuçlarını fark etmemiştim. "Lanet olsun. Eve varmadan internete düşmüş olacağım."

"İlçe memuru-oh hayır." Bunun nasıl görüldüğü gerçeği, ufuktaki bir güneşin doğuşu gibi gözlerinde beliriyor. "Seni buraya sürüklediğim için özür dilerim. Evlendiğinizi düşünecekler."

"Ya da bu onlara biraz araştırma yapmaları ve zaten öyle olduğumu öğrenmeleri için ilham verecek. Sana." *Lanet olsun*. Onu hedef haline getirdim. *Ne yaptım ben?* "Buradan çıkmam lazım ama arabamı alamam. Çok belli olur."

"Benimkini kullanabilirsin," diye teklif ediyor hiç tereddüt etmeden. "Seni benim arabamda görmeyi asla beklemeyecekler. Arka tarafa park ettim, lamba direğinden üç koridor ötede."

"Pekâlâ. Yapacağımız şey bu." Plan yapmaya vakit bulamadan lobiden Roberta'nın yanına dönüyorum. Cat de yanımda ve pencereye ulaşır ulaşmaz bana anahtarlarını uzatıyor.

"Affedersiniz," diyorum mutlu bir çiftin önünü keserek. Roberta iki kere baktı ama dikkatini çekmiştim. "Arka taraftan çıkmam gerekiyor."

Yanımdaki adam parmağıyla işaret ediyor, oysa onunla aramda sadece üç santim var. "Hey, sen Shane'sin. . . Um . . ." Parmaklarını şıklattı. "Senin adın neydi?"

Roberta taburesinden atlıyor, o kadar küçük ki onu zar zor görebiliyorum. "Sağdaki son kapı. Seninle orada buluşuruz."

Tekrar harekete geçmeden önce gözlerim Cat'inkilerle sadece kısa bir süreliğine birleşiyor. Kapı açıldı ve Roberta bizi içeri buyur etti. "Demek ünlü birisin?"

"İnanılmaz bir müzisyen," diyor Cat sanki halkla ilişkilerden para alıyormuş gibi.

Duraksadım, şaşkınlıkla karımı izledim. *Faris Wheel'i mi dinledi?* Ona farklı bir gözle bakarken içimde bir sıcaklık kıpırdıyor. "Teşekkürler."

Bana çarptı, ama numara yaptı. "Ne zaman istersen."

Buradan çıkmak için bu kadar acelem olmasaydı, onunla vakit geçirirdim. Ama bu lanet hayatta, zaman altımızdan çalınıyor. Omuzlarına dökülen saçlarına bakıyorum, gözleri benim yaşam tarzıma maruz kalmamış birinin masumiyetini yansıtıyor. Benim hayatıma kapılmak için fazla güzel. Yapmak istediğim son şey onu basının istilacı mikroskobu altına sokmak. "Burada kal. Eğer yakalanırsam, bu seninle olmamalı."

"Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim."

Arkama bakıyorum, gülümsemesi hâlâ yanaklarını buruştursa da niyetimden emin olamadığını söyleyebilirim. Durup geri dönüyorum ve fısıldayarak, "Peşine düşmelerini, hayatını didiklemelerini ya da seni taciz etmelerini istemiyorum. Bizi birlikte yakalarlarsa yapacakları şey bu olur." Neredeyse yanağına dokunacağım, gözlerinden bana verdiği masumiyeti ve güveni okşayacağım. İkimizin de iyiliği için elimi indiriyorum çünkü bunun ne yeri ne de zamanı.

Ofisin arka tarafındaki çıkışa ulaşıyoruz ve ben kapıyı iterken durup arkalarına bakıyorlar. "Köşede bir market var. Seni orada bekleyeceğim."

"Peki ya araban?" Cat soruyor, endişesi alnını gölgeliyor.

"Merak etmeyin. Müdürüm halleder." Dışarıya, güneş ışığına çıkıyorum ama mavi gökyüzü onun süsenlerinin muhteşem altın kahverengisiyle yarışmıyor. "Yakında görüşürüz."

Sanki bu son bir vedaymış gibi el sallıyor, yüz hatlarında hâlâ o endişe hâkim. "Dikkatli ol."

Kıkırdıyorum. "Merak etme. Araban benimle güvende."

"Araba için endişelenmiyorum. Ben senden bahsediyordum, Shane."

Los Angeles'ta başka bir çift olsaydık, her yeşil bayrak onu öpmem için sallanıyor olurdu, ama biz gerçekte yaşamıyoruz. Hayatımın çılgınlığı içinde sıkışıp kaldık. Ve bununla birlikte uzun lensler ve mahremiyet yok. İstedığımı yapamıyorum, bu yüzden gidiyorum, orada sahip olduğumu düşündüğüm tüm seçenekleri elimden alıyorum.

Yine de bir şey olabilirmişiz gibi davranmamak daha iyi. Bu düşünce beynime yerleşirken adımlarım duraklıyor. *Ne diyorum ben?* Bağlanmak isteyeceğim son şey, yatak odasında bile. Ayrıca, hayatı tam olarak planladığı gibi tasarlanmış ve sessiz. Eminim Pazar günleri uzanıp kitap okuyordur ya da bunun gibi huzurlu bir şey yapıyordur. Mutlu görünüyor ve bana bağlı olmanın onun neşesini bozacağından emin olmakla mücadele ediyorum.

Konu ortama uyum sağlamaya çalışmak olduğunda ben bir profesyonelim. Her zaman başarılı olamıyorum; boyum çoğu kişinin dikkatini çekiyor ama Los Angeles'taki fotoğrafçılar ünlülerin gizlice dolaşmaya çalışmasına alışkın ve gözlerini dört açıyorlar. Köşeye ulaştığımda ise binanın ön kapısından başka bir yere bakmıyorlar.

Beni görseler ne derdim? Neden buradayım? Bahaneler ilk sıradaki arabaların arasında koştuğum kadar hızlı koşuyor, gözlerimi yerden ayırmıyor ve ikinci sıradaki araçlara çarpıyorum. Onlar etrafıma bile bakmadan o sıranın içinden geçip arkaya doğru ilerliyorum.

Cat'in Toyota'sını hem beni yönlendirdiği yerin yakınından hem de arabasının arkasındaki dingilden tanıyorum. Bacaklarımı sıkıştırarak atladım. *Sık beni.* Koltuğu sonuna kadar arkaya ayarlayarak, kimse fark etmeden kaçmayı umarak aşağıya doğru kayıyorum.

Camı kırarak, Cat'in takdir edeceğini bildiğim otoparkta sorumlu bir şekilde ilerlerken ismimi dinliyorum. Ve sonra biri bağırıyor, "Hey, işte orada! Yakalayın onu."

Hay sikeyim. Doğrulup daha hızlı gidiyorum, çıkışa ulaşıyorum ama durup iki tarafa da bakıyorum. Onlar için kaza yapmayacağım. Dikiz aynasını kontrol ettiğimde, merdivenlerdeki zavallı bir herifin üzerindeler. Her ne kadar benim için gelmedikleri için rahatlamış olsam da, o adam için berbat bir durum. Bu şehirde hiçbir şey kutsal değil mi?

Bir kez daha arkama bakıyorum ve adamın ilginin tadını çıkardığını fark ediyorum. Onları meşgul et, pislik. Uzun yoldan gidiyorum ve sonunda marketin önüne geldiğimde Cat çoktan beni bekliyor.

Hayatımda çok fazla kural yok. Bir gece benim uzmanlık alanım, ama onu karımmış gibi kontrol ediyorum. *Hay sikeyim.* Başımı sallıyorum, bunun bir

Eşsiz bir durum. Karım. *Lanet olsun*. Elimi uzatıp enseme kaşıyorum, kulağa hoş gelmiyor.

Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Onun iyiliği için, bu işi bitirmeli ve ikimiz de hayatlarımıza devam etmeliyiz çünkü o, yuva kurmakla ilgilenmeyen bir adamdan daha iyisini hak ediyor.

Yolcu camını indirip önünde duruyorum. "Benim yolumdan mı gidiyorsun?"

Kapıyı açıyor ve başını içeri eğiyor. "Öyle görünüyor." Ben ana yola çıkmaya başladığımda o da kemerini bağlıyor. "Nereye gidiyoruz?"

Sonuç olarak onunla geçirdiğim zamanı seviyorum. Bana ihtiyaç duyma şeklini seviyorum. Çoğu kadından farklı. Bu bir zorunluluktan kaynaklanıyor olabilir ama bunun bana karşı taşıdığı bir yük olmadığını söyleyebilirim. Biz bir takımız. Benim kurallarımı ve onun sorumluluklarını siktir et. Ona bakıyorum ve haber değeri taşıyan en iyi sırtışıma yapıyorum. "Nereye gitmek istersen."

Sanki dünya bizim oyun alanımızmış gibi önüne bakıyor, sonra dönüp "Aç mısın?" diye soruyor.

"Açlıktan ölüyorum."

"PLAJ, HA?" Sandviçimden son bir ısırık alarak rahatlıyorum.

Rüzgârın yüzünde hafifçe esmesine izin vererek, "Topraklama yapıyor," diyor. "Kum ve okyanusun sesi bana büyükannemi ziyaret ettiğimiz çocukluğumu hatırlatıyor. Sahile gelmek en sevdiğim şeydi." Bana bakarken bir elinde sandviçinin kalanını tutuyor, bacak bacak üstüne atmış oturuyor. "Los Angeles'taki koşuşturmayı unutmak ve tuzlu havayı içime çekmek için buraya geliyorum." Yüzümü inceleyerek, "Artık hiç sahile gitmiyor musun?" diye soruyor.

O bakmıyorken gizlice ona bir göz atıyorum. Saçları bir bantla tutturulmuş olsa bile, bazı tutamlar evcilleştirilmeyi reddediyor ve yüzünün etrafında çılgınca savruluyor. Fazla makyaj yapmamıştı ama rüzgâr çoğunu alıp götürmüştü. Daha güzel olmasa da aynı güzellikte. Bakışlarımı okyanusun dalgalı sularına çeviriyorum. "Kendimi kaçırdığım şeylere gömebilirim ya da sahip olduğum hayatı dolu dolu yaşayabilirim."

"Hayatınızı dolu dolu yaşıyor musunuz?"

"Ben yaşıyorum. Çoğu kişinin asla elde edemeyeceği deneyimler yaşadım, dünyayı dolaştım ve hayatın her kesiminden insanlarla tanıştım."

"Kulağa rüya gibi geliyor, ama değilsin." "Neyi görmüyorum?"

Sandviçin uçlarını kağıda sararak çantaya koyar ve "Tüm bunlar harika ama senin hayalin gibi değil" diye cevap verir.

"Ünlü olmak için yola çıkmadım." "Ne yapmak için yola çıktın?" "Kız tavlama," diye cevap veriyorum kıkırdarak.

Dizlerini göğsüne çekerek gülüyor. "İşe yaradı." "Kesinlikle işe yaradı."

Çenesini dizlerine dayayarak kuma bir şeyler karalıyor ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Hiç La Jolla'ya geri taşınır mısın?"

Ufka bakıyorum, bu soruyu kafamda birkaç kez evirip çeviriyorum. "Muhtemelen hayır. Yapımcılarımız, plak şirketimiz, menajerimiz ve ekibimiz burada. Kuzenlerim ve aileleri de öyle."

"Peki ya ailen?"

Kıkırdarak, babamın dün gönderdiği bir mesajı düşünüyorum. Nerede olduklarını bilmiyorum. "Çok seyahat ediyorlar. Her zaman öyleydiler. Sanırım Laird ve Nikki'nin evinde kendi çocukluğumdan daha fazla zaman geçirdim."

"Özür dilerim," diyor, ses tonunda ciddi bir ifade var.

"Üzülecek bir şey yok. Onlar iyi ebeveynlerdi. İyi anlaşırdık. Sadece onları çok uzaklara götüren büyük kariyerleri vardı." Ondan etkilenerek parmağımı kumda sürüklüyorum. "Topraklama iyi bir kelime," diye ekliyorum sanki konuşmamızın bir parçasıymış gibi.

Sanki önümüzde uzanan o inanılmaz okyanustan daha ilginçmişim gibi bana bakarak gülümsüyor. "Seni sahile daha çok götürmeliyiz."

Sonunda Cat'in eline dokunduğumda, neredeyse elimi çekecektim. Onun yerine aşağı bakıyorum. "Yapmalıyız." Onunla her gün "biz" olacağım.

Bakışlarımı parmaklarımızdan bacağına kaydırarak kalçasının kıvrımından göğsüne doğru ilerliyorum. Vücudunda kuzeye doğru ilerlemeye devam ederken dudakları benimkileri yalamamı sağlıyor, sonra beni hazine aramaya teşvik eden gözlerine ulaşıyorum, güneş ışığında parlayan altın.

"Gitmeliyim" diyerek ağır bir iç geçirdi. Ben daha bir şey diyemeden ayağa kalkıyor ve kot pantolonundaki kumların tozunu alıyor.

Az önce ne olduğundan emin değilim ama o haklı. Ben başka bir arkadaş aramıyorum, o da dikkat dağıtacak bir şey aramıyor. Ayağa kalkıyorum, kotumdaki kumları siliyorum, sonra çöpü alıyorum. Aklımı dolduran tüm soruları sormak cazip geliyor.

Bu acele niye?

Başka planın

var mı?

Seni tekrar görebilir miyim?

Çeneni kapalı tut, Faris.

Otoparka doğru yürüyoruz ve çöpü çöp kutusuna atıyorum. Arabasının anahtarını çıkarıp havaya kaldırıyorum. "Araba için teşekkürler."

"Her zaman." Tekrar gülümsediğinde, sanki söylemek istediği daha çok şey ya da benimle yakmak istediği bir zaman varmış gibi. Ya da belki ben onu yanlış anlıyorum. Anahtarları alıyor ve elindeki anahtarlara bakıyor, yüzükteki birkaç anahtarı karıştırıyor. "Seni eve bırakabilirim." Tekrar yukarı bakıp ekliyor, "Benim için sorun değil."

"Teklif cazip ama-"

"Sizi seve seve bırakırım." Kendi arabasına gitmek için iki arabanın arasından geçiyor, sonra geri dönüyor, hâlâ arabasına doğru ilerliyor. "Tabii seni takip edeceğimden endişelenmiyorsan." Kollarını iki yana açarak omuz silkiyor ve gülüyor. "Bu riski almak istiyor musun?" Çok tatlı ve daha da baştan çıkarıcı. Otoparkın ortasında durup ofluyor. "Sana meydan okuyorum, Shane Faris."

Yürümeye başladım çünkü bir cesareti asla geri çeviremezdim. "Bana meydan okuduğundan beri ..."

Cate

Bakmadığımı sandığı bir anda Shane'in bana gizlice baktığını fark ediyorum. Yemin ederim bakışları yumuşuyor ve kalbim de onunla birlikte yumuşuyor. Nazik bir pıtırta beni buradan nereye gideceğimizi merak etmeye itiyor. *Boşanma avukatının ofisi dışında yani.*

Bana gülümsediğinde ağzının köşelerine sıkışmış bir kibir yok. Gözleri beni tetikte tutmak için herhangi bir amaç saklıyor gibi görünmüyor. Ama yine de ona karşı dikkatli olmam gerekiyor. O, kendi deyimiyle "hayatı dolu dolu yaşayan" biri. Bu benim konfor alanımın öngörülebilirliği ile iyi örtüşen bir yaşam tarzı değil.

Sorumlu.

Güvenilir.

Bej ve sıkıcı.

Hayatımın düzenli olduğunu tam da bu sözlerle ima etmesini de bir kenara bırakamıyorum. Kalbimi korumak ve onu arkadaş bölgesinde tutmak için bir neden daha. İçinde yatak olmayan birkaç saat iyi vakit geçirmekten zarar gelmez. Bu muhtemelen onun için de yeni ve güzel bir değişiklik olacaktır.

Sonunda yine trafikte ilerliyoruz ve söylenildiği gibi dönüyorum. Hollywood Hills'in ağaçlarla çevrili sokaklarını hep sevmişimdir ama onun burada yaşıyor olması beni hâlâ şaşırtıyor. "Hâlâ sörf yapıyor musun?" Bir dur işaretine geldiğimde ona bakarak soruyorum.

"İstediğim kadar değil." "Sahilde yaşamak yardımcı olabilir."

Başını sallıyor. "Evde uzun süre kaldığımda, bazen Laird'le birlikte dalgalara açılıyorum."

Sola dönüp tepelere doğru ilerliyorum. "Takip görevimde başarısız oluyorum. Umarım sorularına aldırmazsınız." Bu bana bir gülümseme kazandırdı.

"Bilmiyorum."

"Çok turluyor musun?" Gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışıyorum ama ona bakmayı tercih ediyorum. O çok çekici bir ... *arkadaş*, kendime bir kez daha hatırlatıyorum.

"Grup her zaman yaz aylarında turneye çıkar ama biz bu yılın Nisan ayından beri turneye çıkıyoruz."

"Ağustos ayındayız."

Başını koltuk başlığına yaslıyor. Yan camdan dışarı bakarak, "Evet, yeni albümümüzü desteklemek için bir dünya turuydu," diye yanıtlıyor. "Gelecek ay bitiyor."

"Şimdi neden yorgun olduğunu anlıyorum."

"Yaptığım işi seviyorum."

"Eminim, ama bu tükenmeyeceğin anlamına gelmez." Bir kapının önüne çekip fren yapıyorum. "Ne zamandır evdesin?" Çok sapıkça bir sesle soruyorum.

Belki de yumuşak bir kıkırdamaya dönüşen sırtışından dolayı o da aynı şekilde hissediyordu. "Yarın sabah ayrılıyorum." Yine de tereddüt etmeden cevap verdi.

Park konumuna geçip ona doğru dönüyorum. "Seni yanlış mı anlıyorum? Yaptığın işi sevdiğini söyledin ama heyecanlı görünmüyorsun..." Gözleri benimkilerle birleşince fısıldıyorum, "Ya da mutlu."

Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor ama bu doğal değil. Gözlerinin derinliklerinde daha derin duygular saklıyken değil. "Boşanmak üzereyim. Mutlu olacak ne var ki?" Kıkırdıyor ama mizahın dozunu artırmaya fırsat bulamadan gizli tutuyor. Demir kapıya bakıyor, çelikten bir duvar arazinin görüşünü engelliyor. "Artık nerede yaşadığımı biliyorsun." Dilini şaklatarak bana göz kırpmıyor. "İçeri girip beni uykumda öldürme, tamam mı?"

"Eğer zorla girseydim, seni öldürmezdim."

"Öyle mi? Bana ne yapardın?"

Bir parmağımı havaya kaldırıyorum, kahkahalarım beni ele geçiriyor. "Sanırım şimdi veda etmeliyim. Önümde yoğun bir gün var."

Kapıyı açıyor. "Bu çok kötü oldu. Ben de seni içeri davet etmek üzereydim." Kapıyı arkasından kapatarak arabanın önüne geçiyor ve yanına park ettiğim tuş takımına bir kod giriyor.

Hâlâ arkadaş olmamızın iyi bir teselli ödülü olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum. *Boş ver.* Camı indirip, "Çok komik, programım biraz önce boşaldı. Malikanenin ön kapısına bırakmamı ister misin?"

Kapılar açıldığında önünde dururken cesur ve içten bir kahkaha atıyor. "Sanırım idare edebilirim. Yukarıda görüşürüz."

Garaj yolunun kenarından yukarı çıkmasını izliyorum. Hayal ettiğime kıyasla çok uzun değil, ama ev hayal kırıklığına uğratmıyor. Kafamda canlandırdığımdan daha küçük. *Bu hoşuma gitti.* Hem de çok. Sanki ruhunu henüz Los Angeles'a satmamış gibi. Ona zaman ver derdim ama on iki yılı vardı ve Hollywood standartlarına kıyasla hâlâ mütevazı bir ev seçmişti. Park ediyorum ve tam o kısa kaldırımdan ön kapıya doğru yürürken iniyorum.

Ev dışarıdan bakıldığında modernin tam tersi. Yeşillikler grimsi tuğlalara tırmanıyor; Fransız mavisini vurgular çatı hattını süslüyor ve ön kapıyı vurguluyor. Evi olduğu gibi satın aldığını varsayıyorum ama yine de merak ediyorum. "Evi sevdim." "Teşekkürler. Benim hiçbir ilgim yok. Bu şekilde geldi." Kapıyı açtı ve içeri girmemi bekledi. "Gördüğümde doğru ev olduğunu anlamıştım,

Yine de."

"Ama bu şekilde kalmasını sağladın, bu yüzden biraz övgüyü hak ediyorsun." Yaşam alanının karşısında, nefesimin kesilmesine neden olan inanılmaz bir şehir manzarasıyla karşılaşıyorum. "Vay canına, bu ..." Sanki ışığa çekilmiş gibi yürümeye devam ediyorum. "Bu manzara her şey."

"Evin ön cephesi mütevazı, beni buraya çeken de bu oldu. Sonra içeri giriyorsunuz, güncellenmiş ve aydınlık, havuzu var, ama o manzara." Camdan bakarak başını sallıyor. "Bu yüzden satın aldım."

Oturma odasının etrafına ve mutfığa doğru bakıyorum. Beyaz duvarlar dingin mobilyaları çevreliyor. Ahşap bir sehpa nötr bej bir kanepayı vurguluyor ve peluş bir deri sandalye yakındaki parke zeminde duruyor. Steril estetik, bir rock yıldızının sığınağından çok huzurevine benziyor. Seyrek mobilyalar ve duvardaki bir tablo burayı bir ev yapmıyor. Ona bakıyorum, buranın onu hiç temsil etmediğini hissediyorum.

"Eğer not alıyorsan yatak odam koridorun sonunda solda."

"Bildiğim iyi oldu." Ona memnuniyetimi belli ederek sırtıyorum. Şakağıma dokunarak, "İleride başvurmak üzere hepsi burada" diye cevap veriyorum.

İlginç bir sırrı varmış gibi sırtarak, "Size ne içireyim?" diye soruyor.

Bir evi kurtarmaya çalışmak ya da insanları bize yardım etmeye ikna etmek gibi baskılar olmadan birlikte geçirdiğimiz zamanı seviyorum. Geçici parayı kaybettiğim için hala kendimi kötü hissediyorum, ancak bunun bittiğini bilmenin verdiği bir rahatlama var. Kavga, muharebe, savaş kaybedildi. "Şu anda iyiyim. Sanırım bundan sonra nasıl devam edeceğimizi konuşmalıyız."

"Dışarıda mı oturmak istersin yoksa-?"

Fırsatım varken manzarayı seyretmeye hayır demem. "Dışarı çıkabiliriz."

Büyük bir sürgülü cam kapıyı açıp bırakıyor, böylece ben daha dışarı adım atmadan bir esinti bana ulaşıyor. Havuz modern bir tasarıma sahip ama çok büyük değil. Bir aile ya da çiftin ya da onun durumunda tek bir erkeğin serinlemesi için mükemmel. Ne sıklıkla kullandığını merak ediyorum.

Kabarık siyah-beyaz minderli bir şezlongda kendimi evimde gibi hissediyorum, arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve güneş ışınlarını içime çekiyorum. "Eve dönmek için böyle bir yerim olsaydı tüm zamanımı burada geçirirdim."

"Sen olsan ne yapardın?"

"Oku. Sosyal medyayı takip et. Kestir." Bunu neden bir kuralı çiğniyormuşum gibi söylediğimi bilmiyorum ama kestirmek bana çoğu gün hoşgörölü geliyor. "Bunu gerektiği kadar kullanmıyorum. Geceleri daha sık dışarı çıkıyorum ve sopalarımı mindere vururken ışıkları izliyorum."

Yerleşmesini izliyorum

Yakındaki masaya. En uzaktaki sandalyeyi seçti ve bana baktı.

"İzin günlerinde antrenman mı yapıyorsun? Şimdiye kadar profesyonel olmuşsundur." Daha derine inmeden önce küçük bir takılma.

Yüzündeki neşeye bakılırsa beni anlıyor. "Muhtemelen kariyerimin bu aşamasında pratik yapmak sayılmaz, ama sahne almadığım zamanlarda da vuruyorum." Sanki benim bilmediğim bir şakanın içindeymiş gibi, kıkırdaması nefesinin altında kalıyor. "İster inanın ister inanmayın, bu beni rahatlatıyor."

"Buna inanabiliyorum. Bahçecilik beni rahatlatıyor. Bu bir iş, ama basitliğinde huzur verici bir şey bulunabilir."

"Ve sonuçlarda bir ödöl." Birbirimizden bu kadar farklı olmamıza rağmen yine de ilişki kuracak bir şeyler bulabilmemiz çok tuhaf. Diyor ki, "Ev için üzgünüm. Ne kadar para kaybettiniz?" Öne doğru oturuyor, kelimeleri aceleyle

"Bu kadar kişisel bir şey sormamalıydım. Buna cevap vermek zorunda değilsin."

"Hayatının planında bir şey değil ama benim için yıllarca süren bir fedakârlıktı." Kendimi savunmaya geçmemeliyim. Yanlış bir şey yapmadı ve bana yardım etmek için çok iyi bir şey yaptı. "Bunun için özür dilerim."

"Para, muhtemelen arkadaşlar arasında konuşulmaması gereken zor bir konudur."

Arkadaşlar. Nazik bir hatırlatma kalbime geri dönüyor.

"Şey," diye başlıyorum, birkaç ay önce nasıl oynandığını hatırlayarak. "Menajerim evi gerçekten istiyorsam daha yüksek teklif vermemi tavsiye etti. Birinin masada zaten otuz beş bin dolarlık bir peşinat teklifi vardı. Şansımı denedim ve evi kazandım ama sonunda kaybettim."

"Saticılar geri vermeyecek mi?"

"Sorun benim tarafımda olduğu için yasal olarak buna gerek yok." Bacaklarımı çaprazlayıp minderdeki gevşek bir ipliği koparıyorum. Şehrin manzarasını her seferinde yenmesine rağmen bakmamaya çalışarak ona doğru bakıyorum. "Ruhsattaki imza bana aitti ve senin imzan en yüksek teklifi verene gitmeden önce atılmış olduğu için sana ait olduğunu düşünebilirim."

"Tuhaf, değil mi?"

"Bu hiç mantıklı değil ve bize boşanma davası açmaktan başka seçenek bırakmıyor." Nasıl hissettiğini anlayabilmek için yüzüne bakıyorum ama istediği zaman yüz ifadesini nötr tutma konusunda iyi olduğunu keşfettim. "Halka açık olabilir."

Güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine indirerek benden uzaklaşıyor ve bakışlarını tepelerin ötesine yönlendiriyor. "Önceden haber verilirse bunu kontrol edebilecek adamlarım var."

"Çok gizemli."

"Bu işe karışmasan iyi olur." Burnunu kırıltırması hoş bir dokunuş ve beni hemen içine çekiyor, hazırladığı herhangi bir planın parçası olmak istememi sağlıyor. "Ben zaten oldukça dahilim." Ödüllerden bahsetmişken, dudaklarının dünyanın her yerinde kalpleri kazanan bir kıvrımı var. *Ve şimdi nedenini anlıyorum. Zaten bilmediğimden değil.* O büyüleyici gülümseme hiç değişmemiş.

Liseden beri.

Aniden öne doğru oturuyor ve bana doğru yaklaşıyor. "Zamanlama her şeyi belirleyecek. Bunu dikkatlice planlamamız gerekecek."

Enerjisi bulaşıcıdır. "Plan yapmayı seviyorum. Bu benim uzmanlık alanım." Ağzının düşmesi gerekli değil. "Planlama uzmanlık alanınız mı?"

Eğer o gün için göz devirme kotamı doldurmamış olsaydım, en epik versiyonumla ödüllendirilecekti. "Biliyor musun?" Suratımı asmayı başaramadım. "Hepimizin kurtulmak için ilgi odağı olmaya ihtiyacı yok."

Kibarlıkla uğraşmıyor. Shane resmen yüzüme gülüyor. "Cuma gecesini iyi bir planlamacıyla geçirmek gibisi yok. Hani şu ızgaralı ve o günkü başarılarınızı işaretlemek için fazladan numaralandırılmış boşlukları olanlardan."

Ayağa kalkıyorum ama ben daha ayağa kalkamadan, ellerini teslim olmuş bir şekilde masaya doğru geliyor. "Şaka yapıyorum, Cat. Sadece sana zor anlar yaşıyorum." Yanımdaki sandalyeye çöküyor, bacaklarını açıp bileklerinden kavuşturuyor ve her zamankinden daha çok bir film yıldızına benziyor.

Sonunda tekrar rahatlıyorum, hızlıca kaçmam gerekirse diye bacaklarımı dizlerimden büküyorum. "Hiç komik değil."

"Biraz komik mi?" Parmaklarını birbirinden bir santim kadar ayırarak, "Birazcık mı?" diye soruyor.

Kendim de yarım santim kadar ilerleyip parmaklarımı kaldırıyorum. "Mikroskobik olarak eğlenceli."

Sırıtmayı kesmiş gibi görünmüyordu, ama bu onun ifadesini iyice kırdı. "Mikroskobik olarak kabul edeceğim, tabii eğer-"

"Hayır," diyorum ve o cümlesini bitirmeden önce elimle onu durduruyorum. "Seninle şakalaşarak büyük bir hata yaptım."

Kıkırdıyor ve güneş gözlüklerini tekrar başının üstüne kaldırıyor. "Seksle ilgili seni bu kadar rahatsız eden şey nedir?"

"Benim hakkımda çok fazla varsayımda bulunuyorsun." "Ben de senin aynı şeyi yaptığını varsayıyorum."

"Gördün mü?" Elimi bir servis tepsi gibi uzatıyorum. "İşte en iyi örnek."

Bir hafta önce biri bana lisede aşık olduğum Shane Faris ile takılıp takılmayacağımı sorsaydı, ona inanmazdım. *Ama işte buradayız.*

Seksi kötü çocuk tarzıyla rock yıldızını temsil etse de, aynı zamanda şenlik ateşinde iyi vakit geçiren Shane gibi. En iyi ihtimalle sadece arkadaş olduğumuzu ya da birbirimizi tanımaya çalışan tanıdıklar olduğumuzu hatırlamayı zorlaştırıyor.

"Beni tamamen çözmüşsün, Cat Farin."

"Yüzeyi çizdiğimi sanmıyorum, Shane Faris." "Yüzeyi kazımak senin ilgilendiğin bir şey mi?"

"Kesin şunu. Oraya gitmiyoruz. Asla."

"Mmm." Onu gözleri kapalı, başını sallarken yakalıyorum. "Bu çok kötü. Hiçbir zaman *uzun* bir zaman değil." Gözlerini açarak soruyor, "Meydan okumaya hazır mısın?"

Başımı yastığa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve bu anın tadını çıkarıyorum. "Sanırım öğreneceğiz."

"Kesinlikle yapacağız." Ağzından çıkan her kelime, kendimi onun yatağında bulacağıma dair bir ima gibi geliyor. Bu fikir ne kadar lezzetli ve yaramaz olursa olsun, dikkatli olmalıyım. O bir ünlü ve onun için yatak direklerindeki çentiklerin sayısı bir düzine. Birçoğundan biri olabilirim ya da kalbimi koruyabilirim. Ama içimde onunla ikisini birden yapamayacağıma dair güçlü bir his var.

Ayaklarını sandalyenin iki yanına atarak bana o milyar dolarlık gülümsemesini verdi, onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu ve "Yemek sipariş etmek ister misin?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Shane

"Bir kadeh daha içersen eve gidemeyeceğim." Bir kadeh şarap içmiştir ve son yudumu almak için kadehi geri getirmeden önce sapından tutarak sallamaktadır.

Şişeyi masaya koyup, "Her zaman kalabilirsin." dedim. *Denemekten zarar gelmez.* Kendime yalan söylüyorum. Cat'le denemekten zarar gelmez. Ona zarar veremem. İstemiyorum ve eğer kalırsa, sabah gittiğimde bu kaçınılmaz olarak gerçekleşecek.

Onun benim sığınağında kalmasını istemem, acaba ben de mi çok içtim diye düşünmeme neden oluyor. Ama dışarıdayken iki biradan fazla içiyorum, bu yüzden evde etkileri farklı olmamalı. Bahse girerim fark alkol tüketiminde değil onda.

"Eve de çok uzun bir yolum var," diye homurdanarak doğruluyor. Geldiğinden beri o şezlongu sahiplenmişti. Daha önce eve dönmek için burası olsaydı tüm zamanını burada geçireceğini söylerken yalan söylemiyordu.

"Sizi eve bırakması için bir araba çağırabilirim. Arabanızı almak için yarın geri dönebilirsiniz."

"Yarın gitmiş olacaksın. İçeri nasıl gireceğim? Kapıya tırmanarak mı?" Merakını mizahla örtmeye çalışıyor ama ben onun peşindeyim. Açıkça inkar ettiği bir çekim var. Gözlerinin benimkilerle buluştuğunda nasıl parladığını ve bakmadığımı sandığında vücudumda nasıl oyalandığını görebiliyorum.

"Ya sana kodu verirsem?" Suları test etmek beni şimdiye kadar hiç germemişti.

Yüzünde onaylamaz bir ifadeyle bana bakıyor. "Senin için endişeleniyorum, Shane."

"Öyle mi? Neden?"

"Karşılaştığınız her sapığa şifrenizi vermemelisiniz."

Onun da benimle aynı suları test ettiğini düşünmeye başlıyorum. "Seni çok çabuk yargıladım."

"Bugünlerde emin olamıyorum. En iyisi ağırdan almak ve önce birini tanımak." Bardağı geri itiyor ama bir damla bile düşmeyince acımasız bir hatırlatma alıyor. Bardağı indirerek, "Gitmeliyim." diyor.

Onun, biranın ve tok karnımın arasında, onun yanında çok rahat ediyorum ve düşüncelerim karmakarışık. "Ben ilişki adamı değilim." *Ne diyorum lan ben?*

Ayaklarını güverteye koymuştu ama ayağa kalkmadı. Bunun yerine, bir elinde boş bir tabak, diğerinde bir şarap kadehiyle, "Biliyorum," dedi. Sanki hiçbir şey söylenmemiş gibi ayağa kalkıyor ve evin içine doğru yürüyor.

Belki de bunu büyütmeyle bana bir iyilik yapıyordur. Bir şey söylemek aptalcaydı, o yüzden neden söyledim bilmiyorum.

Onu içeri kadar takip ediyorum ve tabağımı onunkinin yanına tezgâha koyuyorum. Onları yıkamaya başlayacakmış gibi görünerek lavabonun önüne geçiyor ve suyu açıyor. Ben de kapatıyorum. "Arkamızdan ben temizlerim. Sen misafirsin."

"Emin misin?"

"Evet," diye sırtarak cevap veriyorum ve başımı sallıyorum. "Eminim." Yemek pişirme alanının küçük alanında birbirimize bakarken, ona söyleyecek söz bulamıyorum. Benden uzak durması için onu uyarmak istiyorum ama bu mesajı geri çevirip kalmasını istiyorum. Yalnız mıyım?

Bu yalnızlık değil.

Ben Cat Farin.

Evde olduğum için farklı hissetmemi sağladı.

"Arayı kapatmak eğlenceliydi," diyorum, hâlâ önce itiraf etmezsem kötü haberlere inanacakmış gibi hissediyorum.

Tezgâhın kenarına tutunarak arkasına yaslanıyor. "Bu neden bu kadar garip, Shane?" Başını eğerek soruyor: "Aramızdaki her şey çok kolaydı; konuşmak, birlikte vakit geçirmek, evlilik karmaşasıyla başa çıkmak. Ve şimdi ... ve şimdi değil. Boşanmak zorunda olduğumuz için mi?" Aramızdaki boşluğu geçip tüm niyetiyle benimkini işgal ediyor. "Bu sadece evrak işi. Daha önce de söyledim ama benim için endişelenmene gerek yok. Senden hiçbir şey istemiyorum. Karşılığında özgürlüğünü geri alacaksın."

"Özgür değilim. Bir daha asla da olmayacağım. Katibin ofisinde paparazzileri gördün."

Yumuşak bir kahkaha atarak göğsümü okşadı. "Benden özgürsün, aptal." Uzaklaşmak için döndü ama onu bileğinden yakaladım.

"Seninleyken kendimi yıllardır en özgür hissettiğim an." Gözlerimiz kenetlenmiş, onun kahverengileri benim mavilerime bakıyor. Omuzlarından sarkan uzun saçları, göğsünün ağır nefesler yüzünden inip kalkmasını gizleyemiyor.

Dudaklarını yalıyor, en seksi hareketlerini izlemem için beni büyülüyor. Denemesine bile gerek yok ve ben onun büyüüne kapılıyorum. "Shane-" Bakışları tezgâhın üzerindeki telefona düşüyor, titreşim onu vızıltatıyor. Hayal kırıklığı yerleşirken ifadesi düşüyor. Bu yüzü tanıyacak kadar çok görmüştüm. Bileğini çekerek yorgun bir nefes verdi. "Uzun bir yolculuğum var."

"Az önce ne oldu?"

"Yok bir şey." Tezgâhın etrafında dolanıyor ve şaraptan önce başladığı su şişesini alıyor. "Hiçbir şey yok."

Telefon yine çalıyor. Bu sefer, mesajlarla dolu bir ekran bulmak için ona bakıyorum. Hay sikeyim.

"Almalısın. Bu kadar çok mesaj gönderdiğine göre I harfli Teri için önemli olmalı."

Teri ilk tanıştığımızda ismini sonuna I koyarak yazmam konusunda ısrarcıydı. İki kez bir araya geldiğimizde bu bir şakaya dönüştü. "Önemli bir şey değil."

Sanki başka bir şey söyleyeceğimi düşünmüş gibi kaşları kalkıyor. Sehpadan anahtarlarını alıyor, sonra bana bir bakış fırlatıyor. "Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor."

Ben ona yetişmeden kapıya doğru yürümeye başlıyor - anlamı ve adımlarıyla. "Daha kötüsü ne?"

"Onunla yatairken zaman ayırmaya değerdi ama sonrasında değil. Teri için üzülüyorum."

Koridorun girişinde duruyorum ve duvara yaslanıyorum. "Seni kovalamıyorum, Cat."

"Tanrı'ya şükür."

"Hayatımı nasıl yaşadığım konusunda da özür dilemeyeceğim."

Geri dönüyor. "Kimse sana bunu yapman gerektiğini söylemiyor ama ona karşı dürüst olmalısın."

"Onunla mı, seninle mi? Sana ilişkiye girmediğimi söylemiştim. Tanıştığımızda bunu biliyordu, bu yüzden bunun oldukça dürüst olduğunu söyleyebilirim."

Sanki çok kaba bir dil kullanıyormuş gibi saçlarını sağ omzunun üzerinden savurarak aramızdaki zemine bakıyor. Eminim incileri olsaydı, onları tutuyor olurdu.

Sanki o mesajlar zaten yeterince zarar vermemiş gibi, telefonum bıraktığım tezgahın üzerinde vızıldıyor.

Kahrolası telefonun sorunlarıma eklenmesi ve Cat'e ihtiyacım varmış gibi kendimi haklı çıkarmamla ilgili hayal kırıklığımı soluyorum. *Gerek yok.* "Diğer kadınlardan gelen mesajları kontrol edemiyorum."

Gözlerinde bir görevle yukarı bakıyor. "Kimse sana bunu yapman gerektiğini söylemiyor ama ona karşı dürüst olmalısın."

"Bu benim işim, bebeğim."

"Yani işine geldiği zaman *benim* seks hayatımı gündeme getirebilirsin ama seninki yasak mı? Anladım, *bebeğim.*"

"Kimin seks hayatından bahsediyorduk? Ben sadece bir tanesinin farkındaydım." Kızarıklık boynundan yukarı sızıp yanaklarına vuruyor.

"Canın cehenneme, Shane."

"Konuşmana dikkat et, tatlım."

Kapıyı alçıpana zarar verecek kadar kuvvetle çekerek açıyor ama bırakmıyor. Sırtı bana dönük bir şekilde orada duruyor, sanki desteğe ihtiyacı varmış gibi eliyle kolu tutuyor. "Neden mahvetmek zorundaydın ki?" diye soruyor, sesi çok daha kısık.

"Benim işim bu."

Yavaşça başını sallayarak öne doğru yürür ve kapıyı arkasından kapatır.

Onun hayal kırıklığının ardından, haklı öfkemle baş başa kalmış bir şekilde duruyorum. Gözlerimi kapatarak, bana onun peşinden gitmemi söyleyen her düşüncüyü kınıyorum. Bundan iyi bir şey çıkmayacak. Onu ya şimdi hayal kırıklığına uğratacağım ya da sonra inciteceğim. Cat ikisini de hak etmiyor.

Siktir et.

Kapıyı çekiştirerek açtım, yapmayacağımı söylediğim gibi onu araba yolunda kovalamaya hazırdım. "Oha!" Üst katta otururken ona takılmadan önce kendimi yakaladım.

adım. "Kahretsin, bir adama kalp krizi geçirt, neden yapmıyorsun. Neredeyse eziliyordun." Diğer iki basamağı inip yüzümü ona döndüğümde başını kaldırıp bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Kendimi dövüyorum." Bana baktı. "Seni yargılamaya hakkım yok." Ayağa kalkıyor ve ekliyor: "Dünya için, hatta senin için bile birkaç gün öncesine kadar bekardın."

Muhtemelen gülümsememeliyim ama bir hata yüzünden benim üzerimde hak iddia etmesi çok sevimli. Bunun bir kızın bana yapmasını isteyeceğim son şey olduğunu bilerek kabul ediyorum. Yine de Cat farklı. Nedenini bilmiyorum ama öğrenmek istiyorum. "Yani kendini bekâr olarak görmüyorsun?"

Bu soru onu bir cevap bulmak için çevremizi araştırmaya itiyor ama cevabı orada bulamayacak. Tıpkı benim bulamadığım gibi. "Bunu hiç düşünmedim ama sanırım düşünüyorum. Teknik bir ayrıntı hiçbir şeyi değiştirmez."

"Devletin görüşü dışında," diye ekliyorum. "Ya da başka insanlarla çıkıyor olsaydık-" "İyi ki çıkmıyoruz."

"Doğru," diye hevesle yanıtlıyor. "Çözmemiz gereken bir düğüm daha azaldı."

Ayağımı bir adım daha yukarı kaldırarak soruyorum: "Buradan nereye gideceğiz? Avukatıma evrakları hazırlatabilirim. Masraftan kaçınmanıza gerek yok."

"Bir avukat tutabilirim-"

"Hiçbir şey istemediğini söyledin, bu yüzden karmaşık olmamalı."

Aşağı inerek bizi daha da yakınlaştırdı. "Evlilik iptallerine bakmalıyız. Zaman tasarrufu sağlayabilir ve sanırım biz de ..."

"Neye dayanarak?"

"Evliliğimizi henüz tamamlamadık."

Bana bir ödül kazanmış gibi bakıyor ama ben bu seçeneği olumlu görmüyorum. Yine de bu bakışma yarışını kaybetmeyi reddediyorum. Önce göz kırptıyor ve "Biraz araştırma yapacağım." diyor.

İki basamak daha inince tam önüme geldi. "Turdan ne zaman döneceksin?"

"Um . . ." Kafamdaki programı karıştırıyorum. "Belki Pazartesi. Salı da olabilir."

"Döndüğünde haberleşelim, topladığım verileri paylaşacağım." Ne kadar heyecanlı olduğunu görünce ben de onun gibi sırtmaya başlıyorum.

Bu sefer kalçasına dokunduğumda duruyor ve geri dönüyor. Gözlerinde soru işaretleri var, ama benim zihnim onun yakınlığında bomboş.

Güzellik. Karnımı dürtüyor ve fısıldıyor, "Haftaya g r   r z, Shane." "Evet."

Arabasına gidip kapıyı açmadan önce tek yapabildi im bu.

Kapı. Elini hızlıca salladıktan sonra nefesimi ve kalp atı larımı da yanına alarak içeride kayboluyor.

Bunlara kimin ihtiya ı var ki?

Davulcu olarak i e yarıyorlar. Siktir et, birkaç gün onsuz da hayatta kalabilirim.

Shane

"Yüzüme söyle, göt herif!"

Geriye doğru çekildiğimde, kafama vurarak beni gafil avlayan o suratu yumruklayamadan sürüklenip götürülüyorum. Kulaklarım çınlıyor ama death metal hayranlarının bağırışları her şeyi bastırıyor. Bir açıklıktan içeri itiliyorum ve kapı arkamdan çarpılarak kapatılıyor.

Kuzenlerimin, özellikle de Nikki'nin güvende olduğunu görünce kollarımı iki yana açarak korumalara dönüyorum. "Neden güzel bir zamanı mahvetmek zorundaydınız, beyler? Onları yakalayabilirdik."

Çenelerini kapalı tutacak kadar akıllılar. Jeff hariç, o her zaman ayıyı dürtüyor. "Bizim işimiz seni oradan çıkarmaktı, arkanı kollamak değil."

"Ben de ikisinin aynı olduğunu sanıyordum."

"Shane," diyor Nikki, kolumu tutarak. "Yapma." Sesi sessiz, elleri beni tutarken bile titriyor. "Lütfen."

Bir çetenin elinden kurtulduğumuz için minnettar olmalı mıyım? *Muhtemelen*. Laird ve ben iyi bir kavgaya girmeyeli birkaç yıl oldu, bu yüzden başlamadığımız işi bitirmek yerine çekip gitmek zor.

Laird serinlemek için eğilir. "Az önce ne oldu lan?" Tekrar ayağa kalktığında çenesinde bir kan izi vardı. Kendisine mi yoksa başkasına mı ait olduğunu söylemek zor.

"Kanaman var." Nikki onun yanına gider. Spor ayakkabılarının parmak uçlarını kaldırarak, durumu analiz ederken ona hareketsiz kalmasını söyler.

Dirseğinden tutarak onu da inceliyor. "İyi misin, abla?" "Kafamdaki her saç telinin hesabını verdim ama siz ikiniz

"Gömleğinin kenarını açarak ekliyor, "Sil şunu. Yüzeysel bir şey ama sahnede kanamaman için bandaj yaptırmalısın."

"Siktir et. Kanayacağım." Yüzünün sağ tarafında bir sırtıma belirir. "Seyircilerim için kan akıtacağım. Hayranlarım için kan akıtacağım. Bundan daha rock'n roll ne olabilir?"

Kıkırdamamalıyım. Gerçekten gülmemeliyim ama eski günlerde olsaydık, bu durumu lehimize çevirmek için çok çalışırdık ve stadyumdan ayrılmadan önce ihtiyaçlarımızı karşılamak için sıraya girmiş *birer* çift hatunumuz olurdu. Güzel ve çılgın zamanlar geçirdik.

Gözlerini devirip bana Cat'i hatırlattığında, ki onu sağlıklı sayılamayacak kadar çok düşündüğüm için bunu yapmak kolay, Nikki soruyor: "Poppy'yi son üç aylık döneminde gerçekten endişelendirmek istiyor musun? Seni yüzünde kanla görürse-"

"Yüzüme dokunulduğu için zaten üzgün olacak." O kadar belirgin bir sırtısla gülüyor ki silinip atılabileceğini sanmıyorum. "Çok hoşuna gidiyor." Yine de başının üzerinden baktığımda yüzündeki endişe ifadesi kayboluyor. "Kafana bir darbe mi aldın?"

Zonklama olanlara dikkatimi dağıtmaya başlamıştı ama bunu gizli tutmayı umuyordum. Nabzın alınma yerleştiği yere uzandım, saklamanın mümkün olmadığını biliyordum. "Lanet olsun. Hiç iyi değil."

"Şişmeden önce üzerine buz koymanız gerekir" diye ekliyor.

"Olduğundan daha fazla," diyorum, parmaklarımın altında büyüdüğünü hissederek. "Başımı eğersem böyle olur işte." Arkamdan bir bakış fırlatıyorum ama adamlar çoktan gitmişler. "Onların tek işi bizi arabadan sahne arkasına götürmektir. Nikki cipten asla alınmamalıydı."

Laird, sanki onun başkalarını rahatsız etmekten nefret ettiğini biliyormuş gibi, kendi pahasına bile olsa onu bir kez daha inceliyor. "Her şey olabilir."

"Benim için endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim." Nikki başıma baktı. "Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin. Tommy'ye haber verelim." Ses tonundaki bir titreme bakışlarını yere indirmesine neden oldu. "Performans konusunda ne yapmam gerektiğinden emin değilim." Cevap için bize bakarak, "Hala devam ediyor muyuz?" diye soruyor.

Laird, kızın daha fazlasını söylemesine fırsat vermeden onu kollarıyla sarıyor. "Belli ki grubun hayranı değiller."

Omuzları kahkahalarla sarsılıyor ve onu itiyor. "Beni güldürme."

"Elimde değil," diyor, onunkine tepki olarak sırtarak.

Gözyaşlarının düşme tehlikesi geçirdiği gözlerinin altını siliyor, sonra bakışları aramızda gidip geliyor. "Sahneye çıkıyoruz." Sanki kendini yakalamış gibi bakışları tekrar bana yöneldi. "Eğer iyiysen tabii."

"İyi ve güzel." Yakındaki soğutucudan soğuk bir şişe su alıp başıma tutuyorum. "Bu arenayı sallamaya hazırım."

Laird başını sallıyor. "Hayranlarımız için buradayız."

Bu yükleme alanını ve dışarıdaki itiş kakışı arkamızda bırakarak sahne arkasına açılan kapılara doğru ilerliyoruz. Nikki kapılardan geçmeden önce durdu ve "The Crow Brothers sahneye çıkana kadar Tulsa'ya söyleme. Güvenlikte kendini kaybeder."

Planına katılıyor muyum? Hayır, pek sayılmaz. Ne olduğunu bilmeli, ancak sahneye çıkmadan önce öğrenirse çok zarar vereceğinin de farkındayım. Muhtemelen sahneye çıkmayacak, bu da kargaşaya ve yasal sorunlara yol açacaktır. Hepimiz gibi o da tehlikeye atılmamalıydı ve o arka taraf tam bir karmaşaydı. Sevdiğim birinin o pisliğe bulaşmasını istemezdim.

İyi ya da kötü, bu hayatı *biz* seçtik. İnsanlar bizi ya seviyor ya da parçalamak istiyor. "Seneye bu festivali yapmayacağız." diyorum.

"Anlaştık," diye cevap veriyorlar hep bir ağızdan, biz çift kapıyı itip profesyoneller gibi hiçbir şey olmamış gibi işimizi yapmak üzere salona girerken.

Sahnenin karanlığında otururken, önümdeki davul setini zar zor seçebiliyorum.

Bu benim anım.

Benim parlama zamanım.

Her şey bizi karanlıktan aydınlığa çıkarmakla ilgilidir.

Sopalarım vurduğumda ışıklar patlıyor ve davulumu yere vurduğum anda arenayı aydınlatıyor. Tezahürat patlıyor, ses içimize işliyor

ve bize hayat veriyor. Açılış şarkısının sabit ritmine ayak uyduran Nikki, büyülenmiş kalabalığa bir melek gibi şarkı söylüyor. Sesi eleştirmenleri susturuyor ve onları rock setimizin sonraki doksan dakikasına çekiyor.

Gömleğimi üzerimde tutamayacak kadar sıcak ama altı şarkıyı tamamladıktan sonra hiç vakit kaybetmeden gömleğimi çıkarıyorum. Hayranlar çılgına döndüğünde Laird arkasına bakıyor ve yaptığım bir şey hakkında ona ipucu veriyor.

Çenesinden akmaya devam eden kana ya da düşen damlaların gömleğinin önünü kirletmesine dikkat çekmeyeceğim. Endişelenecek kadar değil ama bu görüntü kafamın içinde zonklayan acıyı hatırlatıyor. Sanki davul çalmak bunu zaten yapmıyormuş gibi.

Baş dönmesi kendimi sandalyeme sabitlememe neden oluyor ve aşağı bakıp ezbere bilmeme rağmen şarkı listesini kontrol ediyorum. Zorluyorum. Başka seçeneğim yok.

Nikki platformumun önünde sallanıyor, göz teması kuruyor ama beni kontrol ettiğini biliyorum. Şarkının tek kelimesini bile kaçırmıyor ve her şey olması gerektiği gibi ilerlemeye devam ediyor. İçgüdülerimle davul çalarak her şarkıyı ezbere çalabilirim ama o bana uzaktaki yüz kalabalığında kaybolup kendimden geçmek yerine odaklanabileceğim bir şey veriyor.

Gösteriyi davulları parçalayarak kapatıyorum, setimizin son vuruşunu yapıyorum ve sopaları yere vuruyorum. Bitti. Nikki'yi sahneden çıkarırken Laird'in arkasıdaydım. Ateşim var ve acım daha da arttı. Bana fırlatılan bir şişeyi yakalıyorum ve soyunma odasına varmadan önce suyu bitiriyorum.

Deri koltuğa yığılıp kapının kapanmasını bekliyorum. Nikki kapıyı kapatır kapatmaz acıya boyun eğiyorum. "Bir doktora ihtiyacım var."

Doktor, "Hafif bir konküzyonunuz var" dedi. "Seti atlatmanıza şaşırdım."

"Gösteri devam etmeli, değil mi Doktor?"

"Senin zararına." Çantasını toplamaya başladı, sonra Tommy'ye geçmeden önce bana baktı. "Talimatlar sende. Los Angeles'a ne zaman dönüyor?"

"Bu arada ben buradayım. Tommy her ne kadar bana bebek gibi bakmayı sevse de, o benim koruyucum değil." Bir mesaj kaçırmışım gibi telefonumu kontrol ediyorum ama mesaj yok. Yine de bir hemşireden haber almak isterdim.

Doktor şöyle yanıtlıyor: "Müzisyenlerin izin alma konusunda daha inatçı olduklarını görüyorum."

Tommy bizden büyük ama kontrolü elinde tutuyormuş gibi davranacak kadar değil. Yine de alnını kırıştıran endişeden etkilenmeliydim. "Yarın akşam başka bir gösterileri var."

Doktor kapıya yöneldi. "Bir davulcudan beklenen yoğunluk seviyesi, bu kadar kısa sürede tekrar sahne almanızı önermem için çok fazla. Ama yine de beni dinlemeyeceğinizi biliyorum. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca onu izleyin, uykuyu yatma saatiyle sınırlayın ve ibuprofen stoklayın. Su içmek her zaman iyi bir fikirdir, alkol almamak idealdir ve sonra birkaç saatte bir onu kontrol edin." Bana bunun düşündüğümünden daha ciddi olduğunu düşündüren bir bakış attı. "Başın dönerse ya da garip bir şey fark edersen hemen acile gitmelisin." Kapıyı açıyor ve geri geri çıkarken ekliyor, "Harika bir gösteriydi."

Sadece grup ve Tommy kaldığında, "Yarın akşamki konseri iptal etmiyoruz." diyorum.

Burnunun kenarını ovuşturan Tommy durur ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Göreceğiz bakalım." Sanki biz çıkamayalım diye kapıyı koruyormuş gibi duruşu genişliyor... ya da bizi davetsiz misafirlerden. "Protokolde ciddi bir aksaklık yaşadık. Güvenlik ihlali mekâna pahalıya mal olacak. Dışarının güvenliği onlara aitti. Bize garanti edilmişti, yoksa sizi o tarafa göndermezdim."

Nikki Hollywood aynalarının önünde bir sandalyeye oturur. "Biliyoruz."

Diyor ki, "Sizi buradan güvenli bir şekilde çıkarmak için adamlarımızı grupların başına koyuyoruz. Sizi otele götürmek için sahne arkasında bir cipin duracağı bir yer var."

Nikki'ye bakar. "Buradan bu adamlarla birlikte çıkmanı istiyorum, Tulsa'yı beklemek yok. Güvende olduğunu bilmek, sahneden indiklerinde Crow Kardeşler'e odaklanmanı kolaylaştırır."

Laird telefonuna bakar ve diğerine doğru tuttuğunda kulağını tıkar. "Hey, ben iyiyim ..."

Nikki tekrar Tommy'ye döner. "Laird kesildi ve Shane beyin sarsıntısı geçirdi-"

"Hafif," diye ekliyorum.

Bu onu caydırmıyor. "Ya Tulsa ya da ben kızımı yanımıza almış olsaydık? Bu güvenli değil."

"Bu da yaygın bir durum değil," diyor Tommy, "o halde neyin yanlış gittiğini, diğer grubun hayranlarının neden barikatları aşabildiğini ve bunun tekrarlanması nasıl önleyebileceğimizi bulalım. Ama bunu şu anda yapamam. Sizi buradan çıkarmalıyım ve sonra aynısını Crows için yapmalıyım."

Laird başı eğik adımlarla yürüyor ve fısıldayarak, "Hissetmedim. En kötü ihtimalle küçük bir iz. Endişelenmene gerek yok. Ben güvendeyim. Hepimiz güvendeyiz." Bana doğru baktı. "Şimdi gidiyoruz. Seni seviyorum."

Nikki çantasını alır. "Gidelim o zaman."

LAIRD VE NIKKI bütün gece bana bakıcılık yapma işini ciddiye alıyorlar ve saat gibi her iki saatte bir dönüşümlü olarak beni rahatsız ediyorlar. Nikki. Laird. Şimdi Doğu Yakası'nda sabahın birinde uyanık kaldım ve farklı bir zaman diliminde üç saat gerideki bir kadını düşünüyorum. Zaten düşünmediğimden değil.

Çoktan ezberlediğim bir melodi gibi aklımda. Ama en sevdiğim şarkı olduğunu bilmiyor. Tanıdık. Rahatlatıcı. Beni daha mutlu zamanlara geri götürüyor. Cat'in benim için yaptığı bu mu? Beni yıllardır sahip olmadığım bir şekilde topraklıyor mu?

Onunla geçirdiğim zaman bana kendimi yeni hissettiriyor, bir tutkuyu keşfetmek ve tüm boş zamanını onunla geçirmek istemek gibi. Ağır karartma perdelerinin "benim yararım için" açık tutulduğu pencereye bakıyorum. Yataktan yıldızları görmek için çok fazla ışık var ama benim için orada olduklarını ve onun başının üzerinde de asılı olduklarını biliyorum.

Hâlâ yorgun değilim, telefonumu elime aldım, onunla bir sonraki adımı atmak istiyordum. Birbirimizle iletişim kuramayacağımızı söylememiştik. Numara alışverişi yapacağımız anlamına gelmiyor muydu?

"Siktir et." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve sonra ona mesaj atıyorum:

Seninle tekrar konuşmak için buluşmaya kadar bekleyemedim.

Bunu neden gönderdim ki? Hiç komik değil. Kahretsin Cat:

Kim bu?

Konuşmalarımızın detaylarından evrendeki varlığıma kadar her şeyi sorgulayarak bir dakika boyunca ekrana bakıyorum. Gerçekten kim olduğunu bilmiyor mu yoksa benimle dalga mı geçiyor?

Ben:

... 🙄 Gerçekten mi? Egom yaralandı.

Kedi:

Egonuzun iyi olacağından hiç şüphem yok.
Şimdiden mi?

😊 Beni
özlüyorsun.

Ona gerçeği mi söylesem yoksa...

Ben:

Egonuz dışlanmış mı
hissediyor?

Kedi:

Egomun biraz okşanmaya ihtiyacı
var.

Lanet olsun. Şişmiş kafamdan kan akıyor, güneye doğru gidiyor. Hemşire Cate'in ortaya çıkması beklenmedik bir şeydi. Sırıttım, beyaz önlüğünden başka bir şey giymediği görüntüleri aklıma gelirken sikimi ovuşturdum.

Nasıl cevap vereceğimi bilmem birkaç saniyemi alıyor. Bu bir davet miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Ben:

Hemen
geliyorum.

Kedi:

Aranan bir adamsın. Seni eğlendirecek ateşli randevular yok mu?

Ben:

Eğleniyorum. Şu okşamaya geri dönelim.

Kedi:

LOL. Senin hakkında konuşmaya ne dersin? Gösteri nasıldı?

Batı Yakası'ndan hiçbir şey yapamaz, bu yüzden küçük bir beyin sarsıntısı için bir hemşireyi endişelendirmeye gerek yok.

Ben:

Çok iyiydi. Kalabalık vahşiydi. Sen çok daha ilginçken kendimden bahsetmek istemiyorum. Günün nasıl geçti?

Kedi:

Burası da vahşi. River Elms'teki emekliler bu hafta protesto gösterisi düzenliyor. Bütçe kaygıları nedeniyle tatlı masasından pudingi kaldırdılar. Artık sadece hasta olan ya da daha yumuşak bir yiyeceğe ihtiyacı olanlara veriliyor. Kargaşa sırasında zencefilli çörekler kırıldı.

Kıkırdayarak mesajını birkaç kez okudum ve her seferinde daha çok keyif aldım. *O kadar tatlı ki.*

Ben:

Kulağa tehlikeli geliyor. Dışarıda güvende kalın.

Güldüğünü hayal ediyorum, mesaj yazarken o güzel gözleri sadece benim için parlıyor.

Kedi:

Pazartesi için hazırım. Yapmak için kutu kutu puding aldım. Sakinleri sakinleştirmek için hediyelerle geleceğim. Pudinglerini alamadıkları için tansiyonlarının yükselmesi gibisi yok.

Tam yazacaktım ki başka bir mesaj belirdi:

Sesini duymak güzeldi, Shane. Günün yorgunluğunu attım ve yatmaya gidiyorum. İyi geceler dilerim.

Anladım ama nasıl hissettiğimden emin değilim. Belki o da benim gibi yorgundur. Burada yatıp niyetinin ne olduğunu tahmin etmeye çalışmayacağım ve bunu olduğu gibi kabul edeceğim. Yazıyorum:

Sen de öyle.

Sırf iyi geceler demesini duymak için onu aramak üzereyim ama bunun yerine telefonu yanıma koyuyorum. Kapı açılıyor ve Laird karanlıkta bana doğru bakıyor. "Hayatta mısın, Shane?"

"Siktir git."

"GörünüŖe göre normale dönmüşsün." Kapıyı kapatıyor.

Cat'le ilgili karmakarışık düşüncelerle baş başa kaldım. Mesajla bile olsa, o yanımdayken neden kendimi bu kadar iyi hissediyorum? Bu normal değil. Yeni tanıştık, birbirimizi çok az tanıyoruz ve sadece boşanmak gibi ortak bir amaç için bir araya geldik.

Ama dahası da var ve Laird'in sözleri aklıma geliyor. *"Onunla her şey farklıydı."*

Başımdaki düğümü daha da ağırlaştırarak yatakta dikleŖiyorum. Kafamda şiddetlenen nabzın üstünü örterek, Ŗu anda dünyamı sarsan aydınlanmaya rağmen acıyı bastırmaya çalışıyorum.

Kahretsin.

Karıma karşı hislerim var mı?

Shane

Sanki zaten birkaç dakikada bir kontrol etmiyormuşum gibi saatimi kontrol ediyorum.

Neden gerginim?

Cat'i beşte aceleyle kapıdan çıkan biri olarak değil, herkese ihtiyacı olan zamanı veren biri olarak görüyorum. Arabamın arkasına yaslanarak, ne kadar sürerse sürsün beklemeye hazırım.

Otuz yedi dakika.

Kapılar kayarak açıldı ve beyaz paltosu, siyah pantolonu ve beyaz gömleğiyle dışarı çıktı. Onu sikerken aklıma o paltoyla gelmemeliydi, ama birini çekici bulduğumda zihnim oldukça açık bir şekilde çalışıyor ve lanet olsun, onu düşünmeyi bırakmadım.

"Bırakmamı ister misin?"

Bana bakıyor, beni görür görmez yüzünün narin hatlarında bir gülümseme belirliyor. Aceleyle yanıma gelirken neredeyse havada süzülüğü bana kendimi dünyanın kralı gibi hissettiriyor. *Ve o benim kızım bile değil.*

Gerçi bu da son zamanlarda birkaç kez aklımdan geçti.

"Burada ne işin var?" diye soruyor, kollarıma atlamak üzereyken. Onu yakalayabilirdim. "Ne zaman döndün?"

Elimi uzatmak istiyorum. Aramızda bıraktığı mesafeyi kapatmasına yardım etme isteği çok güçlü. Yapmıyorum ama daha sonra bunu yapmadığım için kendime kızar mıyım diye merak ediyorum. Başımdaki morluk ve yaranın farkında olarak sağ tarafımı ondan uzak tutuyorum ve sanki hikâyeyle bir ilgisi varmış gibi başparmağımı arkama atıyorum. "İki saat kadar önce."

Kaşları havaya kalkıyor ve güzel gözleri açılıyor. Atkuyruğundan dökülen saçlarını topladıktan sonra başını öne eğiyor. "Ve sen de doğruca buraya mı geldin?" Gözleri arabaya kayıyor, sonra başı sallanıyor. "Yani," diyor omuz silkerek, "sen eve gittikten sonra."

"Evet. Önce ben eve gittim, gerçi şimdi pişmanım."

"Nedenmiş o?"

"Gelmediğimi düşündüğünde ne kadar mutlu olduğun için. Yapmazdım ama buraya gelmek için arabama ihtiyacım vardı."

Yanakları pembeleşti ve gözlerinin kenarları bana bakarken yumuşadı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Shane. Sen kendi payına düşenden fazlasını yaptın zaten."

"Benim payım ne?"

"İyilik. Sana birden fazla borcum var."

"Hayır, yapamazsın. Bu işte beraberiz, unuttun mu?"

"Evet." Yer değiştiriyor, bakışlarını aramızda gezdiriyor. Ellerimi ön ceplerime sokarak onu kurnazca içeri alıyorum. Ya da o gülüp benden uzaklaşana kadar öyle sandım.

Arkasına dönüp baktığında, "Beni mi kesiyordun?" diye sorar.

"Evet."

Sanki hiçbir erkek ona gerçeği söylemiyormuş gibi ağzı açılıyor - çok seksi. "Oh, um ..." Başını sallaması ona ne söylediğini hatırlatır gibi olur. "Her neyse..."

"Bugünlük işin bitti mi?"

Sanki yükü daha fazla taşıyamayacağı kadar ağırmış gibi çantasını kaydırarak önünde tutuyor. Uzanıp elimi onunkinin yanına koyuyorum, benim sertliğim onun yumuşaklığına karşı. İkimiz de kıpırdamıyoruz, aramızdaki bağ kalbimin göğsümde öyle gürlemesine neden oluyor ki acaba duyabiliyor mu diye merak ediyorum. Turdayken bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Onunla en basit şeylerin, sahilde sandviç yemenin, eski dostlar gibi şakalaşmanın, onunla birlikte olmanın heyecanını

harcama zamanile biri kim yapar sen hissetmek canlı
hayatı heyecan verici kılmak için büyütülür.

"Shane!"

Onun duygulu gözlerine daha fazla dalmaktan korkuyorum. "Ne?"

Çantayı bırakıp alnıma uzandı. *Ah, şu.* "Ne oldu?"

"Bir yumrukla karşılaştım. Endişelenecek bir şey yok."

"Bu kesinlikle endişelenecek bir şeye benziyor." Parmaklarının ucuyla hafifçe morarmış bölgenin üzerinde gezinirken, ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve gözlerimin içine bakıyor. *Ya da bakmaya çalışıyor.* Hedefinden hâlâ birkaç santim uzakta. "Yeeps."

"Yeeps? Bu yeni bir şey."

Gülüyor ama bu şartlar altında hafif bir gülüş. "Bölgeyi buzladınız mı?"

"İstediğimden de fazla."

Hâlâ yarayı inceliyor, mırıldanıyor. "Bu iyi." Sonra bana baktı ve "Beyin sarsıntısı geçirdin mi?" diye sordu.

"*Hâlâ* beyin sarsıntısı geçirdiğimi söyleyemem."

Topuklarının üzerine çöktüğünde, tıp eğitimi almış gözlerindeki endişe, her şeyi berbat edip etmediğimi merak etmeme neden oluyor. "Evde dinleniyor olmalıydın."

"Dinlenmemem gerektiğini sanıyordum."

"Ne zaman oldu bu?"

"Cumartesi."

"Çoğunlukla izleme ve endişelenme aşamasını geçtin." Tenimi okşayan nazik dokunuşu beni ona daha da yaklaştırıyor. Parmak uçları rahatlatıyor ve benim için endişelenmesi kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Uzun zamandır umursamadığım bir şeyi hissettiriyor bana. Rahatsızlık hızla iyiyi gölgeliyor ve tekrar geriye yaslanıyorum. "Ben iyiyim."

Sıkı bir gülümseme ve güven verici bir baş hareketiyle karşılaştım. "İyi olacaksın ama eve gidip dinlenmen gerek. Los Angeles'ta ne kadar kalacaksın?"

"Gösteriler dışında tek yaptığım dinlenmek. Bu gece dinlenmeyeceğini umuyordum."

"Bütün gece gibi mi?" Pembe dudakları tekrar gülümsemeye başladı. "Ne yapmak için özgür?"

Ondan uzak kaldığım her gün bu kadını düşündüm, bu yüzden bana ayırdığı her zamanı değerlendireceğim. "Akşam yemeğine ne dersin?"

Gülümsemesi duraksıyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun, Shane?"

"Hayır." *Ben lanet bir*

yalancıyım. "Oh. Bu

doğru." "Doğru olan ne?"

Sanki her şey aklına geliyormuş gibi parmağını başına vuruyor. "Sen bir ilişki adamı değilsin."

Neden böyle bir şey söyledim ki? Sözlerinizin size karşı kullanılması gibisi yoktur. "Bunu söylediğimde-"

"Kim olduğunu benden saklamak zorunda değilsin. Biz arkadaşız. Burası iyi bir yer ve muhtemelen bizim için en iyisi" diyor, sesini bu fikre adanmış gibi çıkararak. Çantasını benden aldıktan sonra geri çekiliyor. "Akşam yemeği için hazırsan, boşanma durumuyla ilgili araştırmamı tartışabiliriz."

Gelgitler hızla lehime döndü, ama ondan boşanma kısmını unutmuştum. Tadını sevmiyorum, kelimelerin sesini bile. Yine de hayır demeyeceğim. "Nereye gidelim?"

"Şu anki durumunuza göre, benim evime ne dersiniz? Buradan çok uzakta yaşamıyorum. Trafikte oturmaktan iyidir."

Onu sadece burada ve birkaç kamuya açık yerde gördüğümünden beri yaşadığı yeri, bir yerde yaşadığını düşünmemiştim. Ama şimdi nerede yaşadığını görmek için sabırsızlanıyorum. "Elbette öyle."

Geriye doğru yürümeye başladı, sanırım arabasına doğru. "Çin yemeği sever misin?"

"Bayıldım."

"Adresimi mesaj atarım." Duruyor, saç telleri yüzüne doğru savruluyor, güneş ışığında onu hiç görmediğim kadar güzel görünüyor. "Süslü bir yer değil, tamam mı? Sadece küçük bir daire."

Utanç bir yumruk gibi sertçe vuruyor. Benim hakkımda böyle mi düşünüyor, onu yaşadığı yere göre mi yargılıyorum? Yoksa beklentilerimi mi düşürüyor? Her iki durumda da, bunu söyleme ihtiyacı hissettiği için kendimi bok gibi hissediyorum. "Yargılamıyorum, Cat."

"Ben sadece seni hazırlıyorum. Alışık olduğun süslü aksesuarlar yok. Otopark dışında inanılmaz manzaralar yok. Harika yaşam alanları yok. Sıkışık olacağız, özellikle de sen, koca adam." *Koca adam mı?* Onun ağzından çıkan bu sözler neden bu kadar baştan çıkarıcı?

Arkasını dönüyor ama bana el sallayarak arabasına doğru yürüyor. Ferrari'ye dönmeden önce sağ salim bindiğinden emin olmak için onu izliyorum.

Bir mesajda adres beliriyor ve onunla orada buluşmak üzere yola çıkıyorum. İçten içe, ev dediği yeri görmek için sabırsızlanıyorum. Bahse girerim onun gibi kokuyordur - narenciye ile karışık tatlı vanilya. Bana sahildeki yazları ve en güzel günlerimi hatırlatıyor. Onun eşyalarıyla çevrili olmayı ve neleri sergilemeyi seçtiğini görmeyi hayal edebiliyorum. Evde dağınık mı ve sadece iş için mi toparlanıyor? Buzdolabında ne var?

Bir kadından hiç bu kadar etkilenmemiştim ve burnumu sokmak için sabırsızlanıyorum.

Yarım saat sonra, arabamı onun yanındaki bir yere çekip park ediyorum. Kapımı açar açmaz, "Burası dağınık." diye uyarıyor.

Yerlerde yemek yiyebilecek kadar temiz ama lavaboda bir kupa bıraktım. "Yemin ederim seni yargılamıyorum, Cat."

Önümüzdeki daireyi işaret ederek, "Bu benim" dedi.

Bu hoşuma gitmedi. Birinci kat mı? *Gerçekten mi?* Sırf güvenlik için bile ikinci ya da üçüncü katta olmalı. Ne kadar yüksek, o kadar iyi.

Doğru anahtarı bulana kadar anahtarlarını karıştırıyor. "Beni miyavlattın" paspasının üzerinde ayaklarının tozunu alıyor ve kapıyı açıyor. Şimdiden aklımdan hiç çıkmayacak bir sürü düşünce geçiyor.

Kapıyı açarak ona yaslanıyor ve "Mütevazı evime hoş geldiniz" diyor.

Yavaşça içeri giriyorum, boyutlarına bakıyorum; içi gerekli eşyalarla dolu bir ayakkabı kutusundan daha büyük değil, alçak tavanlı, koyu yeşil bir kanepe ve üzerinde asılı duran sanat eseri. Kapının kapanması için sırtımda şefkatli bir baskı ile içeri alındım. Bana dokunması tam tersini yapmamı sağlıyor, sıcaklığını olabildiğince uzun süre hissetmek için olduğum yerde kalıyorum.

Çantasını kapının yanına bırakıyor ve ardından beyaz paltosunu diğer taraftaki sepete atıp kapıya yaslanıyor.

Sürgülü cam kapının yanındaki, farklı yüksekliklerde kitapların istiflendiği ahşap kitaplığa bakmak için arkamı dönüyorum. "Senin kendi kütüphanen var."

"Onları yakında itlaf etmem gerekiyor. Evi alamadığım için yerim yok." Ev . . . Bilmeden de olsa evi alamamasının bir parçası olduğum için kendimi hâlâ boktan hissediyorum.

Sürgünün kilitlenme sesi beni geri döndürdü. "Beni öldürecek misin yoksa seks oynacağın olarak mı tutacaksın?"

Dehşet dolu bir bakış kaşlarını birleştiriyor. "Ne?"

"Kilitle ilgili kötü bir şaka." Bu onun yüz ifadesini yumuşatmışa benzemiyor. "Unut gitsin." Tablonun önüne geçip kollarımı iki yana açıyorum.

ve renkli çizgileri yukarı ve aşağı, sonra da siyah çizgiye doğru takip edin. "Resmi beğendim."

"Büyük ve boş bir duvarım olduğu için tasarruf etmek amacıyla yaptım. Beklediğimden daha iyi oldu."

"Bunu sen mi çizdin?"

"Ben yaptım. Utanmazlık günahdır ama o resimle gurur duyuyorum." Ona bakarken, bu güzelliğin büyüüne kapıldım.

"Etkilendim."

"Teşekkürler." Gelip sehpanın uzak tarafında yanımda durdu.

Dikkatimiz tekrar tabloya odaklandığında, "Benim evimde harika durur," diyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sessizliğin içinde öylece duruyoruz.

Cebimdeki telefonumun vızıltısı, bunu mahvettiği için onu ezmek istememe neden oluyor ve o etraftayken kontrol etmemin imkanı yok. Neyse ki ben zorlamadan kesiliyor.

Bana baktı ve "Turun geri kalanını ister misin?" diye sordu. "VIP muamelesi görecektir miyim?"

"Tabii ki." Gülüyor ama mutfaktan uzaklaşıyor ve beni doğruca yatak odasına götürüyor. "Ve bu-"

"Sihrin gerçekleştiği yer mi?" Kapı aralığında duruyorum, önce mekânı, sonra da onunla birlikte onu inceliyorum. Işıklar sönük ve onları yakma zahmetine girmiyor, akşam güneşi dışarıdaki ağaçların ve açık panjurların arasından sızıyor.

Yatağın ucuna oturuyor ve "Burası benim uyuduğum yer diyecektim" diyor.

Başımı sallayarak içeri giriyorum, onun yatak odasında olmam gerekenden daha rahat hissediyorum. "Ah, bu daha mantıklı."

"Daha mantıklı derken neyi kastediyorsun?" Gözlerini devirışinden cevabı zaten biliyor gibi görünüyor. Kollarını iki yana açarak arkasına yaslanıyor ve uzun bir günün ardından nihayet nefes alabilecekmiş gibi uzun bir nefes veriyor. "Maggie'nin yorumlarını hiç unutamayacak mıyım?"

Yapmamam gereken şeyi yaparak, loş odada yatağın üzerinde yanına oturuyorum... yanına uzanmayı çok istiyorum. Ben de kendimi daha rahat nefes alırken buluyorum. Yolculuk günü üzerime ağırlık çökertmiş ve beni uykulu hale getirmişti. Kafa travması da yardımcı olmuyor.

Yatak takımının ve duvarların sakinleştirici renkleri, havada dönen onun kokusu, onun ve benim kalbimizin atışları aramızda karışıyor.

Sırtımdaki kemer halkalarından birine parmağını sokuyor ve nazik bir çekişle beni yanına yatırıyor. Döndüğümde gözlerinin çoktan benimkileri bulduğunu görüyorum, nefesim derinleşiyor, onunki sığıklarda geziniyor. Parmaklarının uçları hafifçe yaranın üzerinde geziniyor ve yer değiştirerek bana doğru geliyor.

Onun dudakları ayrıldığında benim dudaklarım da ayrılıyor. Yanağını okşuyorum, bakışlarım ağzına kilitleniyor. Ve sonra o beni alnımdan öpüyor. Bu şimdiye kadar hissettiğim en samimi şeydi. Nefesleri kesik kesik ve gözleri başka yöne kayıyor. Bir eli yatağın üzerinde, diğeri kalbini içinde tutuyormuş gibi göğsünde duruyor.

Doğrulup nefesini tutuyor ve arkasına bakmadan, "Yemek sipariş etmeliyiz," diye fısıldıyor.

Yanına oturduğumda kalbim hâlâ sert atıyor ama şimdi göğsüm daralıyor. Az önce yaptığım hatayı yutmaya çalışıyorum ve odadan çıkmak için ayağa kalkıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Cate

Tabağını sehpanın kenarından itiyor ve bir iniltiyle koltuğa yığılıyor. "Kendimi sefil hissediyorum." Sadece biraz pilav kalmış. Yemek yiyebiliyor ama karşımdaki adamın neredeyse benim iki katım boyunda olduğunu düşününce şaşırmıyorum.

Yine de burada olmasına şaşırdım. Shane Faris'in birlikte sipariş ettiğimiz yemeklerle dolu oturma odamda oturması güne başlarken hayal ettiğim bir şey değildi. Ama işte burada, bu alana mükemmel bir şekilde uyan kanepemde sıkışmış durumda, yine de uzun süre rahat edemeyecek kadar uzun. Varlığı, iri gövdesinden bile daha fazla yer kaplıyor.

Onu görmek heyecan vericiydi ve inişten sonra beni görmek için çaba sarf etti. Ama yatak odası olayı. . . Ne zaman biraz vermeye, kalbimin korumasından biraz vazgeçmeye başlasam, onu algıladığım ve yaydığı imajdan farklı görüyorum. Ona karşı geliştirmekte olduğum duygularda, cazibenin ötesine geçiyorum. Bir zamanlar hissettiğim o bağ yeniden alevlendi ve bu beni korkutuyor. Ama sonra o lanet telefon yine çalıyor.

Kıskanç bir tip olduğumu hiç düşünmemiştim, kadınlar arasındaki kötü şöhretini kaldırabileceğimden emin değildim. Hayatının kargaşası bu küçük

inşa ettiğim hayat. Ve her şey bittiğinde, o başka birine geçerken kalbimdeki enkazı temizlemek zorunda kalan ben olacağım.

Dudaklarıma dokunuyorum, hâlâ ona bakıyorum.

Bir öpücüğü paylaşmak güzel olurdu. *Sadece ne kaçırdığımı bilmek için.*

Artık çok geç.

"Ben de yedim. Neden bu kadar yememe izin verdin?" Ben de bu sefalet katılıyorum, sanki karnımın tika basa dolu olduğunu hissetmemi ya da yatak odasında olanlardan duyduğum pişmanlığı hafifletecekmiş gibi karnımı ovuyorum. Bacaklarımı açarak ayaklarımı önümdeki masanın üzerine koyuyorum.

"Seninle o son yumurtalı ekmek arasına girmiyordum." Ellerini havaya kaldırarak kıkırdıyor. "Bu bebeklere ihtiyacım var."

"Ha." Kıkırdamaya çalışıyorum ama karnımdaki o kadar yemekle ve beni ağırlaştıran vicdan azabıyla kahkahayı karıştırmak biraz acı veriyor. "Gitmesini sağla."

"Başka bir şey düşünün. Mutlu olmak için nereye gidersin?" "Fiziksel olarak mı? Hawaii'ye. Ne zaman pap smear yaptıracam? Ayrıca bir yolculuğa çıkarım Hawaii aklımda."

"Hawaii ve pap smear oldukça iyi bir görüntü." Bana kayıtsızca bakarken gözlerini okumak zor. "Bu çok fazla bilgi."

"Çok mu fazla?" Başımı çevirmeye üşendiğim için yana çevirerek soruyorum. "Diğer insanların tıbbi prosedürler hakkında bu kadar açık konuşmadığını unutuyorum."

"Seninle başa çıkabilirim."

Bana bu konudan bahsetmesi her şeyi yeniden değerlendirmeme neden oldu. Beni öpmek istiyor mu? Yoksa yatak odasında sadece ben mi vardım?

Neden Los Angeles'a döndüğü gün beni görmeye geldi?

İlgilenmesi gereken onca kız mesajı varken gelip onu beslememe izin vermeyi kabul etti.

Kafam çok karışık. Kalbimi ve aklımı olduğu gibi, olduğumuz gibi ve belki de olmamız gerektiği gibi değil de olmasını istediğim gibi yönlendiriyor. Arkadaşlar.

Ya daha fazlası olsaydık?

Ya işe yaramasını sağlayabilirsek?

Kalbimle bu şekilde oynamak, felaket olacağını bildiğim bir şeye kendimi ikna etmek doğru mu? Öngörülebilirlik ve düzen, onun hayatının sunduğu şeylerden en uzak olanları. Bu iş bittiğinde benim için sadece kaybet-kaybet olacak.

Kendimi düzgün bir insan gibi sandalyeye oturmaya sürüklüyorum ve sonra bacaklarımı altına sıkıştırıyorum.

Benim, Cate Farin'in bir rock yıldızıyla çıkması gibi saçma bir düşünce. "Araştırmamda keşfettiklerim hakkında konuşmak ister misin?"

"Yapmak zorunda mıyız?" Gözleri bana doğru gelme zahmetine bile girmiyor. oraplı ayakları birdenbire onun için çok daha ilginç hale geldi.

Ben gülüyorum ama o gülmüyor. "Oh, ciddi misin?" Şimdi konuyu nasıl açacağımı tahmin etmek zorunda kalıyorum. "Bu gece konuşamayacak kadar yorgunsan konuşmak zorunda değiliz."

Ayağa kalkıyor, sanki onu kanal tedavisi için dişiye götürüyormuşum gibi bana bakıyor. "Sorun değil" diyor, uzun bir iç çekişten sonra. "Eninde sonunda bununla başa çıkmak zorundayız, bu yüzden seçenekleri masaya yatırsak iyi olur."

Sevgiyi tam olarak hissetmiyorum ama umarım bunu tersine çevirebilirim. Ya da en azından onunla güzel bir kahkaha paylaşmayı. "İki tane var," diyorum. Bana eğlenmeden bakınca devam ediyorum: "Evliliğimizi feshedebiliriz, bu da basının öğrenmesi ve seni ifşa etmesi gibi pek çok sorundan kaçınmamıza yardımcı olur-"

"Ve sen."

Hayatımın istila edildiği düşüncesi boğazımı düğümlüyor. "Doğru. Evlilik feshinin yapacağı bir başka şey de evliliği hiç olmamış gibi kayıtlardan silmektir." Öne doğru oturarak kollarını bacaklarına dayıyor, gözlerine hayat geri geliyor. "Ve avukat tutmamıza gerek kalmayacak."

"Bu en iyi seçenek gibi görünüyor. Bunu nasıl gerçekleştirebiliriz?"

"Daha fazla katılamazdım." Dudağımı ısırarak sandalyeye yeniden yerleşiyorum. Nasıl tepki vereceğini zaten biliyorum, bu yüzden söyleyip en iyisini umuyorum. "Birlikte yargıç karşısına çıkmamız ve itirazımızı yapmamız gerekecek. Evliliğin feshini kabul ettirmek için önümüzde iki seçenek var. Hangisini seeçeğimize karar vermemiz ve aynı fikirde olmamız gerekiyor."

Tekrar arkasına yaslanırken kaşları birbirine çarpıyor, koltuğumda o kadar rahat görünüyor ki, can alıcı noktayı açıklamadan önce gözlerindeki güvene hayran kalıyorum. "Gerçekten gerilim yaratıyorsun. Nedir onlar?"

"Dolandırıcılık, kulağa zor geliyor. Temelde birimizin diğeri dolandırarak evlendiğini söylüyor."

"Hayır." Bu fikir yüz ifadesinde yuvarlanırken bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Bunun yasal sorunları var ve eğer biri bunu öğrenirse kariyerim mahvolur. Diğeri ne?"

Derin bir nefes aldım ve kelimeleri aceleyle söyledim. "Evliliğimizi hiç tamamlamadık."

"Yalan değil. Bu bizim çıkışımız." Hâlâ bana bakıyor, gözlerinin genişlemesinde umut var. "Bunu kanıtlamak zorunda değiliz, değil mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum artık beni utandıran o görüntüyle. "Sadece bunun hiç yaşanmadığını kabul etmeliyiz."

"Sakin ol," diyor, bu konu kapanmış gibi ellerini birbirine vurarak. "Evliliğimizi bitirmeden seks yapamayız, o zaman sorun yok."

Bir soru değil, bilmeceyi çözmek için gözlerimi kısımama neden olan bir ifade. Belki de bu bir bilmece değildir. "Sanki hemen sonra yapacaktıysanız gibi konuşuyorsun."

Omuz silkiyor ve ukala bir gülümseme yakışıklı yüzünde kendini hissettiriyor.

Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum, çünkü bu fikre karşı değilim. Seks, flört etmekten farklıdır. Yine de mantık her zaman araya giriyor. "Evliyken seks yapmıyorduk, öyleyse değilken neden yapalım?" *Ve neden bunu gerçek bir olasılıkmış gibi düşünüyorum?* Hatta bir fırsatmış gibi?

"Asla asla deme."

Yüzümü düzelterek daha yakına eğildim ve fısıldadım, "Asla, ama her zaman hırslı oldum."

Derin bir nefes almadan önce göğsünden bir hırıltı çıktığına yemin edebilirim. "Yani seks yapmamak tek seçeneğimiz gibi görünüyor. Şimdilik."

"Sonsuza kadar. Ve evet, elimizdeki en iyi seçenek bu." Parmaklarımı birbirine geçiriyorum ve ellerimi hâlâ dolu olan karnımın üzerinde tutuyorum. "Yargıç bize nedenini sorduğunda, kocalık görevlerini yerine getiremediğini kabul edeceğiz ve o da evliliğin iptaline karar verecek."

Tekrar öne doğru oturarak, sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. "Ne demek yapamadım?"

"Evet," diyorum, tereddüt ederek. "Bu da cazibenin bir parçası." "Bana hiç de cazip gelmiyor."

"Hayır, ancak feshetmek için bir nedenimiz olmalı ve bu özel seçenek için .

."

"Açıklamak için ellerimi kullanıyorum ama detaylara girmem gerektiğini bildiğim için sinirlerim bozuluyor. "Evliliği tamamlamama bahanesini kullanmak için, benimle neden sevişmediğin konusuna girmemiz gerekecek. Neden benimle sevişemiyorsun? Bu kesinlikle performansa dayalı, bu yüzden tedavi edilemez bir hastalığın olduğuna yemin edeceksin-"

"Hayatta olmaz." Yüzündeki dehşet, sözlerinden çok daha fazla şey anlatıyor. Ayağa kalktı ve mutfığa doğru hışım ile ilerliyor. Dönerek sürgülü cam kapıya doğru ilerliyor, ancak dairemi kaplamak için attığı yedi adım kargaşayı tatmin edecek gibi görünmüyor. Kahvenin diğer tarafında durup

çenesini sıkar. "Görevlerimi yerine getiremediğimi iddia etmemin imkanı yok. Sahnede ve yatak odasında gayet iyi performans gösterebilirim, tatlım."

"Kanıtla."

Bunu kafamda söylediğimi fark edene kadar nefes alamıyorum. *Aman Tanrım*. Şükürler olsun. Başımı ellerimin arasına alıyorum, kapana kısıldığımız düdüklü tencereden kurtulmaya ihtiyacım var. "Başka çözüm yok."

"Boşanma hariç," diye yanıtlıyor, ses tonunu bozan bir yenilgiyle.

Buradayız ama ayrıyız. İçinde bulunduğumuz durumdan ziyade bu kavganın ikimizin arasında olduğunu hissetmekten nefret ediyorum. O kadar uzun süredir sessiz ki huzuru bozmaktan korkuyorum. Sanki bakacak arabalardan daha fazlası varmış gibi dışarı bakmak için veranda kapısına dönmesini izliyorum. Sessiz bir dalgınlıkla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, nefes alış verişini nihayet yeniden düzene giriyor.

Onu daha fazla üzmeyecek ne söyleyebilirim? Ama sessizlik beni öldürüyor. Ne düşünüyor acaba? Vücudumu ona doğru çeviriyorum ve "Özür dilerim" diyorum.

"Sorun sen değilsin, Cat." Bana dönüp baktığında, bir zamanlar sahip olduğum güveni göremiyorum. Gözlerinde mizah dansı yok. Sırıtişında flörtöz bir niyet yok. Tek gördüğüm, kendi hayatından yorulduğunu söyleyen adam.

Ayaklarımı indirerek kısa parke zemin boyunca ilerliyorum ve onun yanında durup önüme bakıyorum. Onunla olmak benim için cesurca ama o hayal ettiğimden çok farklı. Benimleyken omzunda bir çip yok.

Arkadaşlar birbirlerini teselli edebilirler, ancak Shane söz konusu olduğunda neden kalbimin sesini dinlemek yerine doğru hissettiren şeyi haklı çıkarmaya devam ettiğimi merak ediyorum. Onun statüsü, şöhreti, zenginliği hiçbir zaman bana karşı silah olarak kullanılmadı. Kendi savunmalarımı bir kenara bırakmalı ve onu gerçekte olduğu gibi görmeliyim.

Yanağımı koluna yaslıyorum. "Bu gece karar vermek zorunda değiliz. Hiçbir şey için acele etmemize de gerek yok."

Kolu belime dolanıyor, sanki oraya aitmişim gibi beni vücudunun kuytusunda tutuyor. Bu o kadar doğal geliyor ki ona hayranlıkla bakıyorum.

Şimdi bir arada duruyoruz, bir şekilde bizi bir ilişkiye kandıran dünyaya karşı beklenmedik bir çift olarak, geçen her günle birlikte cennette yapılmış bir eşleşme gibi hissetmeye başlıyoruz.

Güneş neredeyse batmak üzere. Diğer binalar gün batımını engellediği için arabalardan yansıyan ışık huzmelerini yakalıyoruz. Bu

Kendi başına büyü ... Los Angeles'ın tamamının büyü bir manzarası değil ama kendi tarzında ilginç.

Sonunda bunun beklediğimden daha iyi hissettirdiğini kabul etmeye istekliyim, bu da aramızdaki her neyse kendi yönünde büyümesi için bir şans vermekten memnun olmamı sağlıyor. Kollarımı ortasına dolayıp ona yaslanıyorum ve "Kalabilir misin?" diye fısıldıyorum.

Ona ne istediğimi milyonlarca farklı şekilde söyleyebilirdim, ama bunun yerine bunu bir soru olarak ortaya atarak kendime işkence ediyorum. Gözlerimi kapadım, nefesimi tuttum ve bekledim.

Parmaklarının ucu çenemi yukarı çekiyor ve gözlerimi açtığımda Shane'in hayran bakışlarına bakıyorum. "Bu hoşuma giderdi."

"Misafir ağırlamak için ALMADIM," diye açıklıyorum, daha fazla örtü için kıvranarak. "Yatağı kendim için aldım. Kendi alanının kraliçesi için kraliçe boy bir yatak." Kabarık yastığımın üzerine uzandım ve dönüp ona baktım.

Onu yatakta yanımda görmek, yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir heyecan. Bunu ölüm döşeğime kadar taşıyacağım, sonra da büyükannemin bir zamanlar Shane Faris ile aynı yatağı paylaştığına dair aile sırrını açıklayacağım.

"Sadece biraz ... küçük." diyor.

Ben burada bu adamla ilgili hayat boyu sürecek fanteziler geliştiriyorum ve o hâlâ yatağın boyutuna takılmış durumda. "Ne dediğini anlıyorum ve bir dev için biraz küçük olabileceğine katılıyorum, ama burada çalıştığım şey bu değil. İyi bir duruş gününde beş beşim."

"İyi bir duruş günü mü?" Kıkırdıyor, sonra bana göz kırpmıyor. "Beş beş biraz fazla değil mi sence de?"

"Vay canına, teşekkürler." Ayağa kalkıyorum, çıplak göğsünü dürtmekten kendimi alamıyorum. Oyulmuş kaslarını ve karın kaslarını ovalamak çok cazip geliyor. Ellerim ya da dilim işimi görür. Konu ona gelince seçici değilim ama tahrik oluyorum. "Güzel. Beş-dört yaşıdayım, Amerikalı bir kadının ortalama boyu. Yani beni istediğin kadar kızdır, ama bu benim altmış dört inçim."

Kollarına çekiliyorum; vücudum onun atletik fiziğine bastırılıyor - tüm doğru yerlerde sert ve bacağıma doğru büyüyor. "Her santimini seviyorum, Cat."

Kalbim pozisyonundan dolayı hızla çarpıyor ama sözleri beni kollarında bayıltıyor. Kendimi çok fazla ve muhtemelen aşmamamız gereken çizgileri aşmaya hazır hissettiriyor. Meme uçlarım, giydiğimde iyi bir seçim olduğunu düşündüğüm ince pamuklu tişörtlere baskı yapıyor, ancak göğüslerimi resmen sergiliyor, dikkatini yüzümden uzaklaştıran spot ışıkları.

İri bir el kaburgalarımı kaplıyor ve göğsümün altına gelene kadar yukarı doğru hareket ediyor. Başparmağının bir hareketiyle meme ucuma dokunarak onu daha da dikleştiriyor. Başını eğiyor ve boynuma doğru nefes alıyor, "Her santimini."

Odadaki hava çekilir ve bizi cinsel gerilim tarafından tüketilmeye bırakır.

Shane'i yatağıma davet ettiğimde farklı bir sonuç mu bekliyordum?

Ben masum değilim.

Ne yaptığımı biliyordum ve şimdi *faydalarını-ödülleri* mi toplayacağım? "Berbatım."

Başını arkaya yatırarak tekrar gözlerimi buluyor. "Neden?" diye soruyor, zihnimde vardığım yere sıçrama yapmakta zorlanıyor.

Benim de kafam karıştı.

Bedenim ve bastırmaya çalıştığım derin arzularım onunla pervasızca bir gece geçirmek istiyor. Aklım, eski sorumlu Cate, kendimi inkar etmemi istiyor. *Neden?*

"Seninle olan durumdan faydalanmamalıyım."

Başı yastığa düşüyor, gözlerini ovuştururken yüzünde hâlâ belirgin bir gülümseme var. "*Benden faydalanmaya mı çalışıyorsun?*" Gülüyor ama arkasını döndüğünde yüzündeki eğlence silinmiş. "Şaka yapmıyorsun değil mi?" Hızla tekrar eğilip yüzümü kavırıyor. "Beni dinle. Benden faydalanmıyorsun, Cat."

Ellerimi bileklerine dolayarak sıkıca tutuyorum - kalbimden geçenleri ona söylemeden önce kaçmamak için onu orada tutuyorum. "Senden kalmanı istememin birkaç nedeni var. Birincisi, beyin sarsıntısı geçirmiş bir halde karanlıkta evine dönmen gerektiğini düşünmemem."

Eğilip alnımdan öpüyor, dudakları tenimde gezinirken fısıldıyor: "Çünkü sen harika bir insansın."

"Ben olsam hemen konuşmazdım. İkincisi ..." Onu korkutmamayı umarak yüzümü buruşturuyorum. "Ben de senin kalmanı istedim. Biliyorum, bu bencilce. Berbat biriyim-"

"Korkunç değilsin. Ne istediğini biliyordun. Bunun ne kadar tahrik edici olduğunu biliyor musun?" Dikkatimi dağıtmadan gözlerimin içine bakmak için alçalıyor ve ekliyor: "İstedğim için kaldım. Çünkü ben de ne istediğimi biliyorum."

"O da ne?" Nefes nefese ve çaresizim, ama bacağımı onunkinin arasına sokarken umurumda değil, orada da baskıya ihtiyacım var.

Gözleri aşağıya bakıyor, sonra ağzını benimkine bastırıyor, önce yavaşça, nazıkçe, ama sonra dudaklarımız sanki damalı bir bayrak sallanmış gibi ayrılıyor. Nefesim çalınıyor ve ihtiyaçlarım dinamit gibi ateşleniyor. Bedenimi onunkine sürtüyorum, zaten kendimi kaybetmenin eşiğindeyim.

Tutunmaya çalışarak ellerimi çenesinde ve şakaklarında gezdiriyor, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Ama irkilerek durmama ve kendimi ondan uzaklaştırmama neden oldu. "Özür dilerim."

"Sorun yok."

Düğüm düşük ışıktaki bile kolayca bulunur. "Kendimi kaptırdım."

"Uzaklaşmak iyi bir şeydir." Beni tekrar öpmek için eğildiğinde Bu adam yaralıyken ondan faydalanamayacağımı bilerek ellerimi göğsüne bastırdım.

"Özür dilerim. Yapmamalıyız." Bakışlarını yakalamak için geri çekiliyorum. "Seni incitmek istemiyorum. İyileşmek için sakın olman ve dinlenmen gerekiyor."

Eli çıplak bacağımın altına giriyor, pijama şortumun eteğinin altından kayıyor. "Benimle ilgilenmen çok seksi, Hemşire Cate."

Gülüyorum ama gülmemeliyim. "Çok kötü bir hastasın." "Evet, bebeğim. *Çok kötüyüm.*"

"Hayır," diyorum şakacı bir şekilde omzunu iterek. "Rol yapmıyorum, Shane. Bunu gerçekten söylüyorum. Bunu yapamayız. Çok heyecanlanırsın ve kan, iyileşebilmen için akyuvarları göndermesi gereken yer yerine başka yerlere akmaya başlar."

"Aletim hakkında konuşmanı dinlemeye bayılıyorum." "Şey, özellikle seninle ilgili değildi."

"Şşş. Kanın diğer bölgelere hücum etmesinden bahsetmeye devam edin, Hemşire." "Ben de korkunç olanın ben olduğumu sanıyordum." Güldüm, ama en kısa sürede

çenem boyunca öpmeye başladığında sessizleşiyorum. Kulağımın memesini ağzına aldığı anda, dişlerinin çıkardığı sıyrık vücudumun kıpırdanmasına ve duruşumu tamamen yeniden gözden geçirmeme neden oluyor.

"Yapamayız." Gözlerimi kapatıyorum, ağzının üzerimde olmasının tadını çıkarıyorum. Çene çizgimi yalayarak kendimi unutmama neden oluyor.

"Beni dinle. Ya biz," diye fısıldıyor kulağıma, "onun yerine seninle ilgilenirsek?"

Elini omzuma attığında nereye gittiğini anlıyorum. Onu durdurabilirim ama istemiyorum. *Ben bunu istiyorum.* Bu adamı ve onun koca ellerini her yerimde ve içimde istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum. "Tamam." Neyi kabul ettiğimden bile emin değilim ama bunu öğrenmekten çok mutluyum.

Ağzımı bir kez daha öpüyor. Daha aşağıya inmeden onu durduruyorum ve aynı tutkuyla karşılık veriyorum. Ağızlarımız birbirininkini sahipleniyor ve dillerimiz vücutlarımızın hızına uyacak şekilde yavaş bir dansla kucaklaşıyor. Burada bir sürtünme ve orada bir sürtünme.

Arkama yaslanıyorum, nefes almaya çalışıyorum ve onu görmeye ihtiyacım var. Gözlerinin beni o kadar derinden içine çekişine bakıyorum ki benden geriye arzudan başka bir şey kalmıyor. Tüm kurallarımı yıkmak hiç bu kadar iyi gelmemiştir.

Shane vücudumdan aşağı doğru inmeye başlıyor, tişörtümün ve kabaran göğüs uçlarımdan üzerinden öpüyor, kaburgalarımın üzerinden geçiyor ve dilini göbek deliğimde dolaştırıyor. Ama tüm vücudunu yorganın altına kaydırduğında ve elleri kalçalarımın her iki yanında, şortumu aşağıya doğru çekiştirdiğinde, merhamet için yalvarmaya ve aynı şekilde kutlama için yumruk pompalamaya hazır bir şekilde tavana bakarak uzanıyorum.

Şortum ayak bileklerime ulaşmadan önce bacağımdan kıvrımını öpüp yalıyor ve oradan güneğe doğru ilerliyor. Bacaklarımı birbirinden uzaklaştırarak, olmak istediği yere doğru omuz atıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan burnunu eğiyor, sonra dili dudaklarımı yalıyor. Durduğunda aklım başımdan gidiyor, burnunun köprüsü bana doğru bastırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve beni ciğerlerine çekmesinin tatlı işkencesinin tadını çıkarıyorum.

Saniyeler. Dakikalar. Saatler. Diliyle tahrip etmeye başladığında zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Çok uzun zaman oldu ve çok iyi hissettiriyor. Beni bütünüyle tüketirken onun kaosunu üstlenerek kalçalarımı sallıyorum.

Parmakları dilinin yerini aldı ve beni çok az ön sevişmeyle becerdi. Birkaç öpücük dışında, beni daha fazlası için istekli bıraktı. Elini itiyorum, her itişte kenara yaklaşıyorum. Ama dili klitorisime yaslanıp fısıltılar ve yalamalarla beni sahiplendiğinde o kadar hızlı düşünüyorum ki kendimden geçiyorum.

Ben yere inip gerçekliğe geri dönmeden önce yıldızlar parlıyor. Bu kadar az şey için utanmalıydım - bir bakış, bir öpücük, bizi birbirimize bağlayan o kadar çok şey vardı ki kendimi onun içinde kaybettim.

Yorganı kaldırıyor ve gözlerimiz karanlıkta birbirini buluyor. Kendimi buluyorum, eskiden hayal kuran kız şimdi istediğinin peşinden giden bir kadın.

Bunun dış dünyaya nasıl görüldüğü konusunda endişelenemeyecek kadar iyi hissediyorum.

Bunun yerine, bu yatakta benim için önemli olan tek şey Shane'in ne düşündüğü.

Vücuduma tırmanırken bana bakıyor, mavi gözleri Alcatraz'dan kaçan şeytan gibi parlıyor. Kendini üstümde tutuyor, penisi sert ve belirgin bir şekilde bacağıma dayanıyor, sonra beni tekrar öpmek için eğiliyor. "Tadın harika bebeğim."

Ruhum onunkiyle birlikte saklanmak üzere çalındı ve benden geriye kalan tek şey bir torba kemik. Ellerimi başının iki yanına koyarak, ağırlığı taşımama izin vermesi için onu cesaretlendiriyorum ve sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi onu kendi isteğimle öpüyorum.

Bir kez daha nefessiz kalarak geriye düşüyorum, başım yumuşak yastığa çarpıyor ve bedenim hayata dönüyormuş gibi hissediyor.

Onun da benim kadar iyi hissetmesini isteyerek uzanıyorum ama elim yakalanıyor ve ağzına götürülüyor. Parmaklarımı ve avucumu öpüyor. "Boşaldığımda, senin içinde olacağım." Sözcükler sert ama ses tonu bir emir ile dizlerimin bağını çözen derin bir ton arasında dans ediyor.

Beni bir kez daha öpüyor ve sonra bizi döndürüyor, ben hızla etrafımda dönüyorum. Beni arkamdan kollarıyla sarıyor, göğsünde atan kalbinin güçlü ritmine sırtımı dönüyorum. Her nefesi tenimde geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Onunla konuşmak ve bundan sonra ne olacağına dair milyonlarca soru sormak istiyorum ama uyku bastırırken bile nefes alışını dinliyorum. Şu anın tadını çıkarmak için bu kadar çok şey varken yarın için acele etmeye gerek yok. Gün ışığında daha ağır konuşmalar için vaktimiz var.

Neredeyse ben de uykuya dalacaktım ama kendimi biraz daha uyanık kalmaya zorluyorum -sadece beyin sarsıntısı geçirdiğinden emin olmak için onu kontrol etmek için değil, aynı zamanda onunla geçirdiğim bu gecenin tadını çıkarmak istediğim için.

O hala kocamken.

Cate

Alarm çalmadan önce UYANIYORUM ve kendimi olmak istediğim tek yerden, Sean'ın kollarından koparıyorum.

Onu uyandırmadan yataktan çıkmak için vücudumu zorladıktan sonra, bunun sabah yoga rutinim için sayılacağından eminim. Bu ya da Cirque de Soleil seçmeleri. Duş spreyi başımdan aşağı yağarken gözlerimi kapatıyorum, ağzımı ve vücudumu nasıl öptüğünü hatırlıyorum. Su onun dokunuşunu tenimden temizlerken bir yas duygusu var. Ama bu beni şimdi ne olacağını merak etmeye itiyor.

Aramızda hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız?

Hayatımıza devam edip birbirimizle bir daha hiç konuşmayacak mıyız?

Tarih?

Biriyle çıkmak bariz bir cevap gibi görünüyor ama bu konuyu nasıl açabilirim ki? Duşu kapattım ve bir havlu aldım. "Hey, Shane, dün gece dilinle yaptığın şeyi hatırlıyor musun? Uyanık olduğum tüm dakikaları seninle geçirmenin yanı sıra bundan daha fazlasını istiyorum. Çok mu fazla?"

"Hayır. Şimdi zamanım var."

"Aah!" Shane'in kapı aralığını doldurduğunu görünce irkilerek sıçradım.

Havluyu daha sıkı sararak kalbimin bedenimden kaçmasını engellemeye çalışıyorum. "Yapma bunu!" Hâlâ panik içindeyim. "Ödümü kopardın, Faris."

Gülmekle meşgul ama en azından beni kollarıyla sarmak için yanıma geliyor. "Özür dilerim. Seni korkutacağımı düşünmemiştim."

Yumruğumu göğsüne vuruyorum, yine de sıcak ve sert vücudu beni rahatlatıyor. "Bir daha asla birinin orada olacağından endişelenmeden duştan çıkamayacağım."

"Gizlice girmeye çalışmıyordum. Sadece mükemmel bir zamanlamam var, ama ben bir davulcuyum, bu yüzden bu bir veridir," diyor ve başımın üstünü öpüyor. "Ama üzgünüm bebeğim."

Bebeğim. Bunu bana ilk söylediğinde nefret etmişim ama şimdi her seferinde Paskalya tavşanının bıraktığı küçük çikolata parçaları gibi yalayıp yutuyorum. "Yaşayacağım. Bu sefer."

"Bu iyi çünkü dilimle yapabileceğim diğer numaraları kaçırmayı istemem-

"

Yüzüm, göğsüm ve diğer her yerim mahcubiyetle ısınırken kendimi omzumun kuytusuna gömüyor ve bir daha onun tarafından görülmeyi reddediyorum. "Demek bunu duydun, ha?"

"Dün gecedен keyif almana sevindim." "Bu bir evet demek o zaman."

Elini sırtımda gezdirirken eğilip omzumdaki su damlacıklarını öpüyor. "Kesinlikle öyle."

"*M'kay.* Soooo ..." Yutkunuyorum ve sonunda aynaya doğru yürüyüp sahte mermer tezgahın kenarına tutunarak müzikle, yani onunla yüzleşiyorum.

Kapının pervazına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kanaryayı yiyen kedi gibi sırtıyor. Ne korkunç bir metafor. "Eee?"

Tekrar söylemem için beni zorlayacak mı? "Söylenenler hakkında bir fikrin var mı?"

Normalde saatinin olduğu bileğini kontrol ederek, "Dediğim gibi, şu anda zamanım var. Birkaç dakika içinde gelmeni sağlayabilirim-"

"Diğer kısmı kastetmiştim. Şey hakkında..." diyorum, bileğimi yuvarlayıp ona geri atıyorum. "Bilirsin işte."

"Gününün her dakikasını benimle geçirmek istemenle ilgili kısmı mı kastediyorsun?" Bana göz kırpmıyor ve sırtışı tam zamanında, onun hemen arkasından geliyor.

"Böyle söyleyince, belki uyanık olduğum her dakika değil ama çoğu gün bazı dakikalar." Ve sonra onun sözlerini sanki az önce söylemiş gibi hatırlıyorum. "Ne düşünüyordum ki?" Dönüp aynaya bakıyorum ve yansımayla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Duşta ıslanmasın diye saçımı tutan tokayı sıkıyorum. Vitamin serumumu elime alıp elime sıkıyorum, onun dikkatini ve aynı zamanda bir cevap olan sessizliğini dağıtmayı umuyorum. "Hiçbir şey söylememeliydim. İlişkilerden hoşlanmayan biri olduğunu açıkça belirtmiştin." Yanlışlıkla gözlerinin içine baktım. Normalde daha parlak olan mavi gözleri kararmış. Buradan söylemek zor ve aramıza çizdiği milyonlarca çizgiyi çoktan aştığımdan endişeleniyorum.

Beni tekrar sıcaklığıyla sardığında nemlendiricime uzanıyorum. Hala nefes alıp almadığımdan emin değilim ki çenemi öpüyor, sonra beni kendisine doğru çeviriyor. Yüzümü kavrayarak beni bir kez öpüyor ve dudaklarımız zar zor ayrılırken, "Yarın gidiyorum. Seni bu gece görmek istiyorum."

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

Şaşırmış gibi yapmamalıyım ama bu adam ilişki kurmuyor. Bu bir randevu, Cate. Evlilik değil . . . *oh bekle*. O büyük hayat olayı uzun zaman önce listemden çıkarılmıştı. Bunun gerçek olacağını ya da Shane Faris'in mezuniyetten 12 yıl sonra bana çıkma teklif edeceğini hiç düşünmemiştim. Yine de onunla çıkma konusunda aceleci davranmamalıyım. Biri mutlaka daha fazlasını getirmez.

Beni bıraktıktan sonra dönüp tezgâha yaslanıyor ve öyle büyük bir sırtıyla bana bakıyor ki, golü atanın ben değil de o olduğunu sanırsınız. "Evet, sana çıkma teklif ediyorum, Cat."

Bakışlarım çürüğüne kayıyor. İyileşiyor ama neyse ki o fark etmeden yarasına göz kulak olabiliyorum. "Bir prodüksiyon olmak zorunda değil. Kolay bir şey olabilir, film izlemek gibi rahatlatıcı, yoğun programından güzel bir değişiklik."

Saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sen büyük prodüksiyonları hak ediyorsun - halk içinde İtalyan yemeği paylaştığımız randevuları ya da Santa Monica İskeleyi'ne gidip gün batımında el ele tutuşmayı." Gülümsemesi duraksarken derin bir nefes alıyor. "Bunu sana şimdi veremem ama bir gün vereceğim."

Şimdi beni sırttırıyor. "Benimle uzun vadeli planlar mı yapıyorsun? İlişkilere inanmayan adamla mı?" Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu düşünerek takıldığı kancadan onu kurtarmak için dalga geçiyorum. "Bütün bunlara ihtiyacım yok. Ama bu akşam pizza düşünüyorum."

Beni tekrar öpüyor. "Pizza olsun o zaman." Uzaklaşırken, "Ve işten önce vaktin varsa, bu sabah işe hazırım" diye ekliyor.

"Ne işi bu?" Dışarı çıkar çıkmaz anladım. "Oh!" Başım dönüyor ve sığıyorum. Ama sonra saati kontrol ettim. "Kahretsin."

Yataktan sesleniyor, "Merak etme bebeğim. Bu tek seferlik bir teklif değil."

Bu aynı zamanda bütün gün düşünmeden edemeyeceğim bir şey. Şimdiden keşke bitse de onunla tekrar yatağa girebilsem diyorum.

BİR HAFTA SONRA...

"Nasıl oldu da hâlâ işi bitirmedin?" Luna tüm Pasadena'nın duyması için hoparlörden sesleniyor.

Ofisim bir kibrit kutusundan daha büyük değil, ama endişelenecek kadar burada değilim. Öte yandan onun sesi resepsiyona ulaşacak kadar yüksek. "Şey, birkaç nedeni var. Birincisi, iki gece dışında şehir dışındaydı."

"İlişkiye girmek için iki kişi yeterli, Cate." *Haksız değil.* "Lütfen fanteziyi mahvetme ve bana onun mükemmel bir beyefendi olduğunu söyleme." *Yine haklı.*

Çoğu kişinin bir ünlüyle, özellikle de Shane'e benzeyen biriyle bir gece geçirmenin nasıl olacağına dair fantezileri olduğunu biliyorum. Ben de bir istisna değilim. Ama kısa bir merhaba bile olsa telefonda konuşuyoruz ve her gün mesajlaşıyoruz. Günümü ve nasıl olduğumu soruyor. Bu o kadar normal ki onun ünlü olduğunu, grubuyla turneye çıktığını ve gittiği her gece konser verdiğini unutmaya başladım.

Evi kaybettiğimden beri boşanma aklımızın ucundan bile geçmiyor. Artık bu konuda endişelenmek zorunda olmadığımıza göre, onun turu tamamlamasına ve sonrasında yarım kalan işlerle ilgilenmesine odaklanabiliriz.

Luna'nın ilgisini anlıyorum. Her şeyi paylaşıyoruz. Tanınabilir isimlerle tanıştığında da büyüleniyorum. Ama *Gladyatör*'ü izledik çünkü tesadüfen gösteriliyordu ve başka bir şey aramak için çok yorgunduk demek onun ayrıntılara olan susuzluğunu gidermeyecektir.

Yine de sorsaydı mükemmel bir geceydi, özellikle de onun kollarında uykuya dalmak.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum. Avizelerden sallanmamızı ve yatakları defalarca kırmamızı beklediğinizi anlıyorum ama ikimiz de acele etme ihtiyacı hissetmiyoruz."

"Evli olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Sanki başrolde o varmış gibi. Seks açılış gösterisidir." Öğleden sonra etrafta başka birileri olabilir diye kapıyı kapatmak için ayağa kalktım. "Onu gördün, değil mi? Uzun boylu, yakışıklı, çok seksi-"

"Bayan Farin, sizi yakalamayı umuyordum."

Lanet olsun. Yüzümü buruşturuyorum ama olabildiğince hızlı bir şekilde düzeltiyorum. "Bay Goodman, bugün ofiste olduğunuzu bilmiyordum." Masamın etrafından dolanıp telefonu Luna'ya kapatıyorum. O anlayacaktır. "Aldığım son bilgiye göre birkaç haftalığına Mikonos'a gitmişsiniz."

"Öyleydik ama geziyi kısa kestik. Eğlenmek için çok kalabalıktı."

"Ah. En azından üç ay önce yatını demirlediğinde bundan keyif almıştın." Oturdum, birkaç dakika öncesine kadar hiç de profesyonel davranmadığımı düşünerek profesyonel gibi davrandım.

"Doğru," diyor, araya sıkıştırdığım küçük kıskançlığı yakalayamadan. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Bob?"

Yıllardır hasta görmemiş olmasına rağmen beyaz önlüğüyle kapıda duruyor. Aylık ücretini ödediği bu ofisi neredeyse hiç görmedi. Milyonlar kazanmakla ve dünyanın dört bir yanındaki tatil yerlerinden şirketini yönetmekle meşgul. "Yetiştirmem gereken çok iş var ve geç saatlere kadar çalışacağım."

Başımı sallıyorum, anlayışla karşılıyorum çünkü benim de bu gece üzerinde çalıştığım bir yığın dosya var. Ve ben her gün işe geliyorum.

"Görüşmek istediğim yeni bir hesabımız var."

"Pekâlâ. Burada mı konuşmak istersiniz yoksa konferans odasına mı geçelim?"

Masamın diğer tarafındaki sandalyede otururken, sanki burası yepyeni bir perspektifmiş gibi etrafına bakıyor. Onun için öyle. Ofisi ahşap mobilyalar, deri koltuklar, Ticaret Odası ve Better Business Bureau'dan ödülleriyle dolu bir saray. Benimse dönme kolu kırık plastik bir sandalyem ve geçen yıl yoga stüdyosu taşındığında aldığımız bir masam var.

Sandalyenin kolundan çıkan lastiği karıştırıyor ve "Burası iyi ama bu sandalyeyi değiştirmeyi düşünmelisiniz" diyor.

"Yapacağım, Bob."

"Şirketimizdeki geleceğinizi konuşalım." Tartışmayı onun yönetmesini bekliyorum. "Burada terfi vermediğimizi bilmiyor olabilirsiniz." Bunu kesinlikle biliyorum, ama bu benimle tartışmam gereken bir şey değil.

patron hakkında. "Daha yüksek ücretle daha fazla görev alıyoruz ya da konum kaybediyoruz, bu da daha az para anlamına geliyor."

Nereye varacağını merakla bekliyorum. "Esneklik işimizin anahtarıdır." diye devam ediyor.

"İşimizin merkezinde bakım olduğunu sanıyordum?"

"İçinde bulunduğumuz iş bu. Endeavor Personal Healthcare'in misyonu değil." Eğer bu bir öncelik değilse, değerlerimizin hala uyuşup uyuşmadığını görmek için misyonu tekrar okumam gerekiyor. "Rekor kârlarla dolu bir yıl geçirdik. Bir kariyer sahibi olmak için kurumsal merdiveni tırmanmaya devam etmek istiyorsanız, zihninizi işinizin temel görevlerinin ötesine genişletmeniz gerekir."

Sağlık sektörüne girmemin nedenlerinden biri de kurumsal merdivenler. Başkalarının daha iyi hayatlar yaşamasına yardımcı olmaya odaklanmak varken bu fare yarışıyla ilgilenmiyorum. Bu konuşmanın beni neden üzdüğünden emin değilim ama hedeflerini duyunca insanlığını ne zaman kaybettiğini merak ediyorum.

Shane hakkında ilk düşündüğüm şey bu değil miydi? Yıldızlığının gerçeklikle bağını kopardığını. Sanki zamanını geçirebileceği en önemli şey benmişim gibi gerçek ve benimle birlikte. Son anılar çarpıştığında ağzımın kenarı kalkıyor ve yüz ifademle onları ele vermemeyi umarak başımı sallıyorum.

Elimdeki konuşmaya odaklanmam gerekirken, kendime hastaları görmenin haftamın en önemli olayı olduğunu hatırlatıyorum.

"Demek yeni bir hesabın var?" Neden açıkça söylemediğinden emin olamadığım için soruyorum.

"Evet ve performansınızdan çok etkilendim. Gönderdiğim anketlerde hem River Elms hem de Parkdale'den övgü dolu yorumlar geldi. Önümüzdeki ay Dally Point'i de bünyemize katacağız. Programınıza eklemek için iyi bir hesap olacaktır."

Tamam, bu iyi. Gerçekten iyi. Ben de iyi bir zam almalıyım. "Onur duydum."

"Onur duymayın. Çok çalıştınız ve mutlu hastalarınız ve yöneticileriniz var. Biz sadece huzurevlerine hemşire sağlayan bir tesis değiliz. Biz bakım işindeyiz. Hastalarınıza değer veriyorsunuz." Tam tersini söylemiyor muydu? Gözlerimi devirmek istiyorum ama kendimi durduruyorum, eğer istersem bunu yapabileceğimi kanıtliyorum. Sanki bir sırrını paylaşacakmış gibi eğiliyor. "Şirket olarak biz buyuz. Şimdi maaşına gelelim."

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Tesiste bir hafta boyunca deneme amaçlı olarak çalışacaksınız. Bir fikir edinecek ve devam etmek isteyip istemediğinize ve neden istediğinize dair bir rapor yazacaksınız. Yönetici geri bildirimlerini bana gönderecek. Denemeden sonra kalmanız onaylanırsa, yeni maaş artışı o noktadan itibaren üç hafta içinde başlayacak."

Hesap yapıyorum ama formülde bir şeyler eksik çünkü tutmuyor. "Programıma tamamen yeni bir tesis eklememi, haftanın iki gününü bir ay boyunca ücretsiz olarak bağışlamamı mı istiyorsunuz?"

"Bu bir deneme."

"Ve sonra diğer üç hafta için değil."

Ayağa kalkıyor ve parmaklarını masamın kenarına vuruyor. "Eğer sen ilgilenmiyorsan, Ryan'ın ilgilendiğini biliyorum."

Onu da Ryan'ı da sikeyim. İçim bu tehdit yüzünden kaynıyor. "Ben daha çok ondan bir ayını bağışlamasını isteyip istemeyeceğini merak ediyorum."

"Takım oyuncuları arıyorum, Bayan Farin."

"Kendini benden daha fazla adamış birini asla bulamazsınız ama adil bir ücret almayı da hak ediyorum."

Kapıya doğru yönelir. "Başka bir günün tartışması. Pazartesi günü seni Dally Point'te bekliyorlar. Sabah erkenden." Kapıyı arkasından kapatarak beni zahmetten kurtardı.

Ne şaka ama. Keşke buna gülebilseydim.

Luna'yı geri arıyorum, az önce patronumla yaşadığım yüzleşmeden dolayı biraz midem bulanıyor. Daha iyi hissetmeyi umarak ona içini döküyorum.

"Belki de evin satılmaması iyi oldu, yoksa ipotek ödemek zorunda kalırdın" diyor.

"Güven oyu için teşekkürler. İşimi kaybetmeyeceğim, Luna." En azından ben öyle düşünmüyorum. Sandalyemi kaldırıyorum ve pencereden dışarı, alışveriş merkezinin otoparkına bakabilmek için çeviriyorum.

"Muhtemelen haklısın, o yüzden önemli konulara geri dönelim. Shane ile ne zaman seks yapacaksın?" Bir görevden asla caymayan arkadaşım, dedikodu peşinde koşmaktan asla vazgeçmez.

Cevap veriyorum, "Üç gece. Pazartesiye kadar dönmeyecek."

"Sana plan yapmak için zaman verir. Yeni iç çamaşırı. *Oh!* Bu hafta sonu alışverişe gitmeliyiz."

Bu kötü bir fikir değil. Shane ile seks yapmayı planlamıyorum ama buna karşı da değilim. *Demek* istediğim, o zaten

Bu yüzden en seksi halimle görünmekten zarar gelmez. "Buna hazırım. Şimdi aşk hayatınız hakkında konuşalım."

"Tanrım, Ben de olmuştur ölüyor için." O Dalışlar doğru içine ve derin Son. "Adam'ı hatırlıyor musun? Onunla şu şeyi yapıyor ..."

Her ne kadar iş beni çağırrsa da, onun yerine arkama yaslanıp en iyi arkadaşım ile birkaç dakika konuşmanın keyfini çıkarıyorum.

Shane

"Programa bir gösteri ekledin mi, Tommy?" Telefonu yeni güncellenmiş programla birlikte yüzünün önünde tutuyorum.

"Küçük bir konser," diye yanıtlıyor elimi iterek. "Continental Club'da bir pop-in. Bütün büyükler Austin'den geçerken orada çalmıştır. Kısa bir set. Beş şarkı. Laird ve Nikki bunun eğlenceli bir fikir olduğunu düşündüklerini söylediler. Gerçi sahilde konser verdiğin zamanki maaşını yansıtıyor."

Otel personeli yemek tepsilerini büyük yemek masasına yerleştiriyor. Başkanlık süitinin genişliğinde bile gürültülü. Güzel kokuyor ve midemin guruldamasına neden oluyor. "Los Angeles'a geri uçacaktım."

"Yolculuğu kurtarın ve Austin'de bir gecenin tadını çıkarın." Otel personeli ayrılmaya başladığında ayağa kalkar. "Geri dönmek için bu acele niye? Burada bir sürü seksi piliç var."

"Diğer kadınlar hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Diğer kadınlar mı? Hangi kadınlardan bahsediyoruz?"

Uzaktaki yatak odasının kapısı açılıyor ve Laird kış uykusundan uyanır gibi gerinerek dışarı çıkıyor. "Yemek burada mı?"

Tommy seçkiyi incelemek için yürür. "İşte burada."

Laird yatak odasına dönüyor, içeri bakıyor ve Poppy ile konuşuyor. Üç geceliğine aynı şehirde olduğumuz için karısını birkaç günlüğüne uçurmuş. Ben de karımı uçurmalıydım. Sırıyorum, telefonuma ve gönderdiği son mesaja bakıyorum: *Bacağını kır. Sadece seninkini değil.* Hemşire mizahı birinci sınıf.

Ekranı kapatıyorum ve telefonu arka cebime sokuyorum. "Neden eklenen konserlerden en son benim haberim oluyor?" Poppy yatak odasından çıktığında, işte o zaman anladım. Laird'in Poppy'si var. Nikki'nin elinde Tulsa ve kızı Autumn var. Önce Tommy'ye sonra da Laird'e baktım. "Beni önemseyen kimsem olmadığı için mi?"

"Seni önemsiyoruz dostum," diyor Laird büfenin diğer tarafından. "Ne için açsın?" diye fısıldıyor Poppy'ye.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Tommy masanın en ucundaki makarnaya yumuluyor. "Elbette umurumuzda. Programınızın esnek olduğunu biliyoruz."

"Belki de değildir. Belki de planlarım vardı."

"Hadi, Shane." Tommy yemeyi bırakıp tabağının üzerinden bana baktı. "Zamanını nasıl geçirdiğini yargılayacak son kişi benim ama grup konserin eklenmesi için oy kullandı."

"Grup oy kullanmadı. İkizler verdi." "Her iki durumda da, sen oylanmamış olacaktın."

"Sorulsaydı iyi olurdu."

Laird tabağı karısına uzatır ve başını kaldırıp bakar. "Neler oluyor, Shane? Neden bu kadar üzgünsün? Ateşli bir randevuyu mu kaçırdın?"

Kendimi kaybetmek üzereydim ama Poppy bir koluyla hamile karnını sarmış, diğer elinde tabağıyla yanıma gelerek nefes almam için iyi bir hatırlatıcı oldu. Yanımda durdu ve "Katılıyorum. Sana sorulmalıydı."

Hay sikeyim. Şimdi kötü hissediyorum. Bu saçmalıkları dinlemek zorunda kalmamalı. "Sağ ol baba."

Başını sallıyor, sempati köşelerini aşağı çekerken ağzını birbirine bastırıyor. Çocuklara dönerek ekliyor: "Shane'in de bir hayatı var. Bizimkinden farklı ama daha az önemli değil. Kararlara her zaman dahil edilmeli."

Tommy sonunda tabağını yere bırakır. Buz kovaşından bir bira alır ve şöyle der: "Bizim hatamız. Daha önce olmamıştı. Bir daha olmayacak." Birayı bana fırlattı.

Yola çıkmadan önce birkaç saatimiz var, o yüzden açıp büfeye dönüyorum. "Teşekkürler."

Sırtımı sıvazlayan Laird, "Üzgünüm kardeşim." dedi.

"Sorun yok." Hiç de iyi değil ama kötü niyetle bir şey yapmadıklarını biliyorum. Bu Cat'i görmeden bir gece daha geçireceğim anlamına geliyor ve onu o kadar çok özlüyorum ki huysuzlanmaya başladım. Ve daha seks bile yapmadık.

Kendimi neyin içine soktum ben?

Tabağımı doldurup oturma odasına dönüyorum. Tommy ve Laird büfenin etrafında durmuş, yiyecekleri karıştırırken ben Poppy'nin karşısına oturuyorum. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Adımın ve popumun hakkını vermeye hazırım."

"Nikki'nin son üç aylık dönemde olduğunu söylediğini duydum. Bunun gerçekte ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Yemekle dolu ağzını saklamak için elinin arkasından gülüyor. Sonunda bitirdiğinde, "Bu, son düzlüğe girdiğim anlamına geliyor. Gerçi ikizler genelde erken gelir, göreceğiz."

Tavuğu mideye indirmeden önce biraz brokoli yiyorum. Kucağımdaki tabaktan başımı kaldırdığımda Poppy fısıldıyor: "Hayatındaki kadın hakkında konuşmak istersen sır saklamakta iyiyimdir."

Gözlerim kendi sohbetlerine dalmış ve bizimkinden habersiz görünen Laird ve Tommy'ye kayıyor. "Hangi kadın?" Aptal numarası yapıyorum ama yüzünde beliren küçük gülümsemeden beni anladığını anlayabiliyorum.

"Sadece yargılamadan kulak veriyorum."

"Onu görmek istedim" demeden önce çocuklara bir kez daha baktım. Ne yapıyorum ben? Elim başıma gitmeden önce uzun ve yavaş bir nefes veriyorum. İndiriyorum ve üzerime gelen sinirleri yatıştırmaya çalışıyorum.

Kedinin çantadan çıkmasıyla, gülümsemesi saklanamayacak kadar büyük. "Seni hiç böyle gülümserken görmemiştim."

"Öyle olduğumu fark etmemiştim."

Başını sallıyor, kaşlarını kaldırarak her şeyi biliyor. "Kesinlikle öyleydin. Bahse girerim onu da gülümsetiyorsundur."

"Cat'in gülümsemesi en sevdiğim şeylerden biri."

Elini göğsüne koyuyor. "Shane, bu çok tatlı." İyi bir arkadaş olan Poppy, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakar ve sonra fısıldar, "Onun bir fotoğrafı var mı?"

Keşke alsaydım. Onun fotoğraflarından oluşturduğum kişisel kütüphanem için bir tane alıp alamayacağımı sormak için iyi bir zaman olmadı. Evet, tamamen ürkütücü. Yapabilirim.

Bunu ona asla söyleme, yoksa kapı dışarı edilir. "Yüzünden değil." Ağzı açık kaldı. "Hayır, hayır. Öyle demek istemedim. Benim de çıplak fotoğraflarım yok." Koleksiyon için onları da istemeyi aklıma not ediyorum. Yol yalnızlaşıyor.

Poppy karnını hoplatıp zıplatacak kadar çok gülüyor. Çok güzel, bu yüzden Laird'in ondan etkilendiği kesin, ama bu güzellik onda yüzeyden daha derine işliyor. Başkalarını gerçekten önemsiyor. Bana yine Cat'i hatırlattı. Bence birbirlerinden gerçekten hoşlanırlardı. Bu kadar küçük ve birlikte bu kadar çok zaman geçiren bir grubun iyi geçinmesi önemli. Ortaklarımız için de aynı derecede önemli.

Laird soruyor, "Komik olan ne?"

"Pek bir şey yok," diye yanıtlıyor, hâlâ gülerek. "Shane ve ben fotoğrafçılık hakkında konuşuyorduk." *Yalan söylemiyor.*

"Kulağa isyan gibi geliyor," diyor tabağına daha fazla yemek koyarken.

Tabağını sehpanın üzerine koyuyorum, cebimden telefonumu çıkarıyorum ve ona göstermek için ekrana dokunuyorum.

Gülümseme yerini dehşete bırakıyor. Gözleri ekrandan benimkine kayıyor ve "Bunu sen mi çektin?" diye soruyor.

"Evet." Tekrar bakmak için telefonumu geri çevirdim. Ona sağlıklı sayılabilecek süreden daha fazla baktım ve asla doyamadım. "Onu kucağıma almıştım, boynunun hafif eğiminden, üzerine dökülen saçlarından, çıplak ve beni çağıran sırtından büyülenmişim. Onu oradan öptüm, tam kıvrımından, gecenin bir yarısı kutup yıldızım olan o çilden." Gözlerimi kırıştırıyorum, sonra bu fotoğrafa bakarken aklımdan geçen her şeyi açık ettiğimi fark ediyorum. "Sadece hoşuma gittiği için çektim."

Onu aldım çünkü karım lanet olası bir tanrıça ve yanımda ondan bir şeylere ihtiyacım vardı. Keşke ona tüm hikayeyi anlatabilseydim. Keşke onlara gerçeği, evli olduğumu ve bir hata olsa da boşanmak için acele etmediğimi söyleyebilseydim.

Poppy bu kez gülümsediğinde, hiçbir şey olmamış gibi davranmamı anladığını biliyorum. Bu benim için her şey demekti ve şimdi onu ve Kutup Yıldızımı tekrar görmeme daha da uzun bir süre vardı.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şeylerden biri olmalı ve benim kocam da baygın bir adamdır." Öne doğru oturmaya çalışıyor ama kanepenin minderlerine sıkışmış görünüyor.

Masanın etrafında dolaşıyorum, iki elinden tutup kalkmasına yardım ediyorum. Ayağa kalktığında, "Benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Sabırsızlanıyorum

onunla tanış." Başımı sallayarak, onunla konuştuğum için kendimi daha hafif ve iyi hissediyorum. Uzaklaşmadan önce fısıldıyor: "Umarım bir gün ona az önce söylediğin her şeyi anlattırısın. Kızların duymayı hayal ettiği türden şeyler bunlar."

Telefonum bir mesajla çalıyor, ama Cat'ten değil. Dallas Jenny'den. Geçen yıl yaptığımız gibi Austin'e gidip takılmayı teklif eden mesajını siliyorum ve numarasını tamamen engelliyorum.

Haber almak istediğim tek bir kişi var, bu yüzden yatak odama dönüp onu arıyorum. Pencerenin önünde dururken telefon bir, iki kez çalıyor ve sonra arka planda kahkahalarla karışık "Alo?" sesini duyuyorum.

"Selam bebeğim, ben de seni düşünüyordum."

"Ben de seni düşünüyordum, bebeğim." Cat'in bana böyle seslendiğini duyunca sırtıtıyorum. Bir yanının bunu söylemeyi doğal bulmadığını biliyorum ama diğer yanım sanki en başından beri onunmuşum gibi sahipleniyor. Belki de hep öyleydim. California'ya göre öyleydim. "O kadar iyi duyamıyorum. Luna'yla bir restorandayım."

"Erken mi? Her şey yolunda mı?"

"Evet, döndüğünde konuşabiliriz." Diğer uçtan bir ses geliyor ve "Konuşmak için dışarı çıkmam gerek. Seni zar zor duyabiliyorum."

Pencereden aşağıdaki suya bakarak, "Sorun değil. Arkadaşınla iyi eğlenceler. Sadece çillerin olduğunu haber vermek için aramıştım-"

"Az önce kırıksıklıklarım olduğunu mu söyledin?" diye bağılıyor arka plandaki gürültüyü bastırmak için.

Sikeyim. "Hayır, ben öyle demedim. Yarın görüşürüz." "Özür dilerim. Seni duyamıyorum."

İç çektim. Ona karşı hissettiklerim hakkında konuşmaya hazırdım ama şimdi zamanı değil. "Üzülme, Cat. İyi geceler."

"Bir bacağı kır, ama seninkini değil, tamam mı?" Bu lafı yerin dibine sokacak ama ben bundan rahatsız olmuyorum çünkü beni her seferinde gülümsetiyor.

"Konuşmayacağım. Yakında konuşuruz."

Stadyuma gitmeden önce biraz kestirmeyi umarak yemekle dolu bir mideyle yatağa uzanıyorum. Ama Poppy ile yaptığım konuşmayı düşünmeden edemiyorum.

Laird için burada. Belki bir dahaki sefere Cat'i de yanımda getirmeliyim. Programı bir kez daha açıyorum ve gelecek hafta nerede oynayacağımızı görmek için kaydırıyorum. Sırıtarak, "Mükemmel." diyorum.

Sırada, önümüzdeki hafta eşimi turneye getireceğimi gruba nasıl söyleyeceğim var.

Ortaya çıkınca her şey değişiyor. Ama her şey sırayla.

Cat'e Seattle'da bana katılmasını söyle.

Cate

Kapıyı kapatır kapatmaz, son bir saattir tuttuğum gözyaşlarımın dökülmesine izin verdim. Hastalara sağlıklarının iyiye gitmediğini söylemek korkunç bir şey. Bazı emekliler bana kaderlerini kabullenmiş olarak gelirler. Yaşlarını ya da ölüm süreçlerini inkar etmiyorlar. Hatta bazıları sevdiklerine tekrar kavuşabilmek için bu sonu memnuniyetle karşılıyor.

Benden daha cesurlar.

Onu çok az tanıyorum. Temel olarak eski bir çizelge açtım, doktor randevularını ayarladım, sonra onunla ilk kez buluştum ve haberi verdim. Bu duruma düşmek hiç adil değil. Bu kadar uzun süre görmezden gelinmesi onun için hiç adil değil. O biliyordu.

Bunun olacağını zaten biliyordu. Onun beni teselli etmesi, yıllarca kayıplarının acısıyla yaşayacak olan ailesinin yanında olmam için bana güç verdi.

Sabahtan kalma Coffee Bean & Tea Leaf peçetesiyle gözyaşlarımı sildikten sonra arabayı çalıştırıp kemerimi takıyorum. Vizör aynasını kontrol ettiğimde gözlerim hissettiğim kadar kırmızı ve şişti.

Kafam ağır duygularla dolu bir günün içinde yüzüyor. Zorlu bir gün enerjimi alıp götürdüğü için bitkinim. Yoga dersine gitmemeyi düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissediyorum. Kafamı boşaltmak ve bu yeni emeklilik evini rotasyonuma eklemenin yoğunluğundan dolayı taşıdığım bastırılmış stresin bir kısmını hafifletmek iyi olacak.

Onu almayı kabul etmemeliydim. Ryan'ın almasına izin vermeliydim. Ama o bir pislikti ve odadan çıktıktan sonra onların duygularını düşünerek haberi vermezdi.

Ben kaldım. Orada tam zamanlı çalışan bir hemşireyle birlikte onlara destek olmak için işten sonra saatlerce kaldım. Bir dakika bile pişmanlık duymuyorum ama bunun bir bedeli var. Yoga dersini kaçırırsam da sorun değil.

Aptalca şeyler için suçluluk duymayı bırakmalıyım. Sadece bir dersi kaçırırsam kıcıma bir şey olmaz. Saat sekizi geçti ve zaten zamanında yetişebileceğimi sanmıyorum. Sıcak bir banyo ve beyaz şarap benim geleceğimi.

Bu akşam trafik fena değil ama yine de eve yeterince hızlı gidemiyorum. Kalan gözyaşlarım kurumuş ve makyajım da yok olmuş. Sonunda kapıyı geçip apartman kompleksime giriyorum, neredeyse orada olduğum için rahat bir nefes alıyorum ve otoparktan geçip arka taraftaki binama doğru ilerliyorum.

Yerime döndüğümde, farlarım beni iki kere düşündüren bir manzaraya doğru akıyor. Hayal mi görüyorum? Kalbim beni bekleyen Shane'in görüntüsünden sıçrayarak anlıyor. Benim dairemin üst katına çıkan merdivenlerin dibinde oturuyor ve beni görünce ayağa kalkıyor; bir elini cebine sokmuş, diğer eliyle de utangaç bir şekilde el sallıyor. Bu adam . . . *Gah!* Olduğundan daha mükemmel olabilir mi? Mümkün değil.

Motoru durdurdum ve atladım. Eşyalarımı toplamıyorum. Kapıyı kapatmadım. Doğruca o adamın kollarına koştum ve tüm varlığımla ona sarıldım.

-Ruhum, kollarım, bacaklarım, her şeyim.

"Beni özledin mi?" diye fısıldıyor, beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi tutarken boynumu öpüyor.

Lütfen asla bırakma.

"Çok fazla," diye cevap veriyorum, gözyaşlarım bu kez sevinçten geri dönerken başımı boynuna yaslıyorum. "Bilmiyorsun bile."

Kıkırdıyor, bu ses tam da bu haftadan sonra ihtiyacım olan şeydi. "Bir fikir ediniyorum ve şu anda oksijen kaybediyorum."

Kollarımı gevşeterek gözlerini görmek için arkama yaslanıyorum. "Tanrım, özür dilerim."

"Olma. Bu şekilde ölürsem cennete gitmekten mutluluk duyarım." Ben durduramadan tatlı sözlerinden bir damla gözyaşı süzülüyor. Yüzümü okşamak için uzandığında kaşları ortada birleşiyor, başparmağının ucu gözyaşımı siliyor. "Neden ağlıyorsun bebeğim?"

"Ben sadece ..." Gözlerimi kapatarak başımı omzuna yaslıyorum, bir süreliğine onun sıcaklığında kaybolmak istiyorum. "Seni gördüğüm için mutluyum."

Yanağımı öperek, "Seni görmek çok güzel." dedi. Beni yere bıraktığında başımın yanını öpüyor. "Beklediğimden daha iyi bir karşılamaydı."

Sırıyorum. "Peki tam olarak ne bekliyordun?"

"Bilmiyorum." Sesi az önceki utangaç el sallayışına uyuyor. Şöhrete, paraya ve dünyanın dört bir yanından gelen övgülere rağmen onu tedirgin eden kişi benim. Bu nasıl mümkün olabilir? "Aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğunu bilmiyorum."

Korkularını benimle paylaşana kadar, kalbinden gelen itirafların acıyan kalbime merhem olacağını fark etmemiştim. Şimdi ona yepyeni bir gözle bakıyorum. O da en az benim kadar derinlerde.

Kalbini benim için koluna taktığını bildiğim için kalbim sıkışıyor. "Gitmeden önce bu konuyu konuşmalıyız." Gitmek zorunda olmasından nefret ediyorum, zaten bunun istediğimden daha erken olacağını biliyorum. Gitmesinden hiç hoşlanmadığımdan değil, ama birlikte bir geceden fazlasını geçirmek güzel olurdu.

Eli benimkine doğru kayıyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor. "Bu daha önce yaptığım bir konuşma değil."

"Yeni kötü demek değildir. Yine de üzerimde baskı yok." Ona tekrar sarılıyorum, başımı ona yaslıyorum ve göğsündeki güçlü kalp atışlarını dinliyorum. "Sadece burada olduğun için mutluyum."

Başıma kondurduğu bir öpücük, sanki dünya kadar zamanımız varmış gibi, hatta bir geceden daha fazla zamanımız varmış gibi sırtımı okşamasına yol açıyor. Fazla umutlanmıyorum. Geri adım atarak soruyorum: "Geleceğini neden söylemedin? Hazırlanabilirdim."

"Benim için hazırlanmana gerek yok. Buraya sadece senin için geldim." İki parmağını çenemin altına koyarak gözlerimin içine bakıyor ve öyle içten bir gülümseme yayıyor ki mutlu bir kadın olarak ölebilirim. "Bir fırsat yakaladım ve uçağa atladım. Tanrım, çok güzelsin."

Şişmiş göz kapaklarımı, gözlerimin kırmızı kenarlarını ve gözyaşlarıyla akıp giden makyajımı hatırlayarak başımı eğip ona yaslanıyorum. "Sadece bunu söylüyorsun."

"Bunu söylüyorum çünkü doğru. Sana yalan söylememe gerek yok." Onun tatlı sözleri ve burada olması duygularımı alt üst ediyor. Gözyaşlarım tekrar dökülüyor, bedenim ona karşı sarsılıyor. Serbest kalmak iyi hissettiriyor. Onun burada olması daha da iyi. Kulağıma fısıldayarak, "Ağlamamı istemiyorum." diyor.

"Seni gördüğüme çok sevindim." Yüzümü kaplayan gözyaşlarını umursamadan başımı kaldırıyorum.

"Beni gördüğüne kesinlikle sevinmiş görünüyorsun," diye takılıyor, yanaklarımı öpüyor ve başparmaklarıyla elmalarımı siliyor.

"Uzun bir gün geçirdim ama sen her şeyi çok daha iyi hale getirdin." Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip dudaklarını öpüyorum, o dudakları çok özlüyorum. Onu özlüyorum. Kucaklamasını da çok özlüyorum.

Parmaklarını saçlarımın arasına sokarak başımın arkasını tutuyor, dudaklarımız birbirinden ayrılıyor ve dillerimiz okşayarak öpüşmeyi derinleştiriyor.

"Hey?" Bir yabancıнын sesi, sanki ailelerimiz tarafından öpüşürken yakalanmışız gibi bizi yerimizden sıçratıyor. Bir elinde pizza taşırken, "Sen-" diye sordu.

Shane dudaklarını sıkıp başını sallayarak, "Hayır," diye cevap veriyor. Elimi tutarak yaklaşıyor, hafif bir duruşla vücudu beni koruyor.

Parmaklarını şıklatıyor ve işaret ediyor. "Çok benziyorsun-"

"Bunu her zaman yaşıyorum. Sanırım saç yüzünden." Shane, sanki bir şekilde onu daha az kendisi gibi gösterecekmiş gibi saçlarını karıştırıyor ... ya da belki daha fazla. Ne yapmaya çalıştığından emin değilim ama işe yarıyor gibi görünüyor.

Adam saçlarına bakar. "Bunu görebiliyorum." Merdivenleri ikişer ikişer çıkar ve gözden kaybolur. "İyi günler."

"Sen de," diye yanıtlıyor Shane.

"İçeri girmeliyiz." diyorum.

"Muhtemelen en iyisi. Dışarıda, halkın erişiminin olduğu yerlerde gereğinden fazla kaldık." Ona erişim. *Burada ilgi çeken ben değilim.* O, ve bunun farkında.

Eşyalarımı alıp arabayı kilitledikten sonra Shane merdivenlere dönüp benim bile fark etmediğim kocaman bir buket aldı. "Bana çiçek mi getirdin?"

"Daha fazlasını hak ediyorsun ama bu kadar kısa sürede ancak bu kadarını bulabildim."

Onları kollarıma alırken kalbim daha hızlı çarpıyor. "Teşekkür ederim." Güzel kokuyu koklamak için eğildim. "Çok güzeller." Daireye yerleştikten sonra buzdolabımın üstünden bir vazo alıp içine su dolduruyorum. "Söylemeliyim ki, ilişkilerden hoşlanmayan biri için kesinlikle romantik birisin, Shane Faris."

"Ne diyebilirim ki? Ben çok yönlü bir adamım." Mutfğa giriyor, uzun boyundan dolayı tavanımın alçaldığını hissediyorum. Dairemin metrekare olarak küçük olduğunu biliyordum ama bana her zaman uyuyordu. Shane burada vakit geçirdikçe, belki de sonunda yeni ve daha büyük bir yer arayacağım. Sadece kiralamak için. Tekrar emlak işine girmeye hazır değilim. Ve boşanma beni ondan finansal olarak ayırmadan yapamam.

Çiçekler yüzünden mi? Yine beni şaşırtması mı? Zor bir gün müydü? Emin değilim ama ağır duygular yüzünden kendimi hassas ve ham hissediyorum. Onunla bir gelecek hayal etmek hoş bir kaçış. Tezgâha yaslanmış ona bakarak çiçekleri düzenlemeye başlıyorum. "Sen. Bana nasıl burada olduğunu söyle. Zaman cebi mi? Program değişikliğinden sonra seni Salı gününe kadar göremeyeceğimi sanıyordum. Konser iptal mi oldu?"

"Hayır," diyor, arkamdan gelip kalçalarımı tutuyor ve boynumu öpüyor. Yana doğru eğilerek ona daha kolay erişim sağlıyorum. Mırıldanıyor, dili dışarı dalıyor ve beni tadıyor. Nefesi tenimde gezinirken, bu nazik ön sevişme şimdiden onu istememe neden oluyor. "Saat dokuzda yola çıkıyoruz. Yarın akşam yediye kadar inersen, altın değerindeyim. Ses kontrolünü kaçırdığım için kıcıma tekme basacaklar ama ekipmanı test edebilecek bir ekibimiz var."

Son çiçeği, soluk pembe bir düğünçiçeğini vazoya yerleştiriyorum, sonra kollarına dönüyorum. Benimkini boynuna doluyorum. "Bekle, sen . . .". Durumu bir türlü anlayamıyorum. "Sırf beni görmek için bir geceliğine geri mi döndün?"

"Evet." Şakağımı öperek, "İnan bana, kendi çıkarım içindi." diyor. Ne demek istediğini bacağımda hissediyorum.

Bu gece o gece ve ben hazır değilim.

Onun için giyecek yeni bir iç çamaşırı yok.

Bizi bekleyen ya da sipariş edilmiş bir yemek yok ve saat neredeyse dokuz. Yatağımı yapıp yapmadığımı bile hatırlamıyorum.

Önemli değil. Fark etmez çünkü o beni olduğum gibi istiyor. Yine de o banyoyu yapıp günü atlatmayı planlıyorum ki bu gecenin tadını birlikte çıkarabilelim.

Kalbim daha hızlı atıyor ama lisede tanıştığımız andan beri hiç durmadığından eminim. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun," diye şaka yapıyorum, az önceki hüzünden sonra gülmeye ihtiyacım var.

Kıkırdayarak, "Deniyorum." diyor. Sırıışı düzleştğinde sesi değişiyor.

"Kedi?" "Hmm?"

"Beni hissettiriyorsun."

Duygularını paylaşmaya alışık olmadığını bildiğim için sabırla bekliyorum. Başka bir şey söylemeyince, "Sana ne hissettiriyorum bebeğim?" diye soruyorum.

"Her şeyi. Uzun zamandır ilk defa kendimi bir şey gibi ve canlı hissettiriyorsun." Boynumun kenarını okşayarak, "Teşekkür ederim." diyor.

"I . . ." Gözlerimi kapatıyorum, kalbinin benimle konuştuğu her kelimeyi içime çekiyorum. Bir nefes alıyorum ve ona biraz daha sıkı sarılıyorum. "Dikkatli ol, yoksa beni aşık edeceksin." Tepkisini izlemek için başımı yeterince geriye eğiyorum. Yanılıyor olabilirim ama bu onun maviliklerine yansımış bir aşk olabilir. Kalbimin uçup gitmesini engellemek için kendimi tekrar kollarına bırakıyorum.

Onun kollarında, onun sözleriyle sürüklenirken, hayatımda hep eksik olan şeyin bu olduğunu fark ediyorum.

Sihir.

Her şeyin mümkün olduğu hissi.

Göğsümde çiçek açan aşk.

"Evli bir çiftin başına birbirlerine aşık olmaktan daha kötü şeyler gelebilir."

Ona sıkıca tutunarak cevap veriyorum, "Kesinlikle var."

Cate

Shane geldiğinde stresim dağılmıştı ama köpük banyosunun sıcak suyu kaslarımı rahatlatmaya yardımcı oldu. Şaraptan bir yudum alıyorum, sonra bardağı küvetin kenarına geri koyuyorum. Suyu sıçratarak arkama yaslanıyorum ve göz teması kuruyorum. "Sana yer açtığım için mutluyum."

Gülüyor, yerdeki koltuğundan onu bir kez daha gözden geçirerek ölçüp biçiyor. "Minyatür."

"Bana uyuyor," diye cevap veriyorum, sanki bunu söyleyerek ne demek istediğimi kanıtlamışım gibi. "Tam olarak değil, çünkü aynı anda vücudumun sadece yarısı suyun altında kalabiliyor."

"Bir dahaki sefere şehre geldiğimde, gel benimkinde yıkan. Bu kadar şımartıldıktan sonra asla ayrılmayacaksın. Derin ve ayakların dışarıda kalmayacak."

"Beni kışkırtma."

"Seni baştan çıkarıyorum." Elimi tutup iki elinin arasına aldı. "Gel benimle kal."

"Çok fazla ikna etmek gerekmeyecek ama birbirimizden çok uzakta yaşadığımız için ertesi gün işe gitmek için planlama yapmam gerekecek."

Elimi ağzına götürüyor ve üst kısmını öpüyor. "Turne bitene kadar hafta sonu iznim yok. O zamana kadar burada kalabiliriz."

"Bir küveti kaçırdığım için hiç bu kadar üzülmemiştim."

"Hâlâ orada olacak. Ya da" diyor, fayanslı duvara yaslanarak, "ben yokken keyfini çıkarman için sana bir anahtar vereceğim."

Tam bu adama bayılmaktan kurtulduğumu düşündüğüm anda, bana sadece inanılmaz bir küvet değil, tüm evini teklif ediyor. Shane için bu, bana kalbini vermesiyle aynı şey. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum. "Hızlı hareket ettiğimizi biliyorum, muhtemelen çok hızlı-"

"Seni evimde istiyorum, Cat. Seni yanımda istiyorum. Sadece . . . Seni istiyorum.

Her zaman."

Önceden hazır değildim. *Şimdi de kesinlikle değilim. Nasıl olabilir ki?*

Bu adamı çok az tanıyorum ama yeniden bir araya geldiğimizden beri ona yavaş yavaş aşık oluyorum. Evliliği ve boşanmayı bir kenara ittik ve bu yaklaşan sorunların ağırlığı olmadan birbirimizi tanımaya başladık.

İlişkiye girmiyor ama benim için kurallarını çiğniyor. Sırf bu yüzden ona nasıl delicesine aşık olmayabilirim? Diğer binlerce nedeni ve o kaya gibi sert karın kaslarının sekizini de ekleyince battım. Onunla hiç şansım olmadı. Yine de içten içe bunu hep biliyordum.

"Ne demek istiyorsun?" Şimdiye kadar bu tartışmayı sonraya bıraktığımızı hatırlamadan soruyorum. Sonra oldu ama yine de bu kadar doğal gelmesini beklemiyordum.

"Seni yanımda istiyorum, Cat. Seni hayatımda istiyorum."

Kabarcıkların çoğunun dağıldığı suyun içinde öne doğru oturuyorum. "Öyle mi?"

Kıkırdıyor, elini sabunlu kolumda ve boynumda gezdirmek için yaklaşıyor. "Evet. Siktir." Boştaki eliyle ensesini ovuşturuyor. "Bunlar söyleyeceğimi hiç düşünmediğim iki kelime."

"Kaliforniya eyaletine göre, bunları bana zaten söyledin." Gülüyorum ve yanakları pembenin en hafif tonuna bürünüyor. Ama onun ışıltılı gözleri, genç bir adam olmanın verdiği gurur, bana "Ne kadar da güçlü düşmüş" dedirtiyor.

Öne eğilip kolumu öpüyor, sonra daha yukarı. "Senin için." Bir elini suya sokuyor, göğüslerimin arasında gezdiriyor ve sonra birini avuçluyor, meme ucunu okşuyor ve yoğuruyor. "Seninle sevişmek istiyorum."

Beni tamamen çıplak bile görmedi, ben de onu boxer külot olmadan görmedim. Zaten her şey çıktığında dantel ya da şeffaf malzemeyi umursamadığını biliyorum, ama yine de onun için güzel bir şeyler giymek istiyorum.

"Ben de istiyorum." Ben de istiyorum. Sesimin nefes nefese olması bile başlı başına bir ipucu. İşte bu kadar. Sinir ve heyecanım içime işliyor. Bugün hislerimi ve öğle yemeğimi tam olarak yemiş olmam, karnımın tamamen düz olmaması ya da antrenmanımı atladığım için formda olmamam kimin umurunda? O beni istiyor ve önemli olan tek şey bu.

Shane havluya uzanıyor ve benim için açık tutuyor. Küveti itiyorum, ayağa kalkarken dikkatli oluyorum ama üzerimi örtmek için acele etmiyorum. Vücudum hakkında iyi hissediyorum, bu yüzden yargılanma korkularımı bir kenara itip onun önünde duruyorum.

"Çok güzelsin" demeden önce bana iki kez yukarıdan aşağıya baktı. Beni öperek, başlangıçta yaslandığı duvara doğru geri itiyor. Havluyu bırakıp boynuma dalıyor, ağzıyla bölgesini işaretler gibi öpücükler konduruyor.

Gözlerim kapalıyken, ağızımdan parmak uçlarıma kadar uzanan öpücükler kadar ellerin her acil boğuşmasını hissediyorum. Asla ön sevişmede kaybolacak biri değil, elini bacaklarımın arasına sokuyor ve daha yukarıya kayıyor. İki parmağı ona duyduğum arzunun içinden kayarken banyo bir ısınma, bir girişti. İnliyorum, bu kadar iyi, bu kadar her şeyi hissederken sessiz kalamıyorum.

Vücudum sinir uçlarından oluşan canlı bir kabloya dönüştüğünde ellerimi omuzlarına yerleştiriyorum. Aramızdaki kimya gözlerimi açık tutamayacak kadar fazla, aramızdaki sıcaklık inkâr edilemeyecek kadar sıcak. Onu öpüyorum, onun beni istediği kadar ben de onu istiyorum.

Alt dudaklarımı araladığında nefesim kesiliyor ama ağzı benimkiyle çarpıştığında hemen yutkunuyor. Dillerimiz ve ellerimiz, inlemelerimiz, kaygan sabunlu tenimiz, çok iyi hissettiren bir baskıya sahip bacaklarımız ve ıslak vücudumdan gömleğini ıslatan sular.

Başımın arkası fayansa çarpıyor ve dudakları hemen boynumu buluyor, öpüyor, emiyor, beni sevgisinde boğuyor. Dilini çenemin altından geçirerek burnunun köprüsünü kulağıma kadar kaydırıyor. Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek atıyor ki acaba o da duyabiliyor mu diye merak ediyorum.

Parmakları içime giriyor ve engelleyemediğim bir inilti daha çıkarıyor. Dengemi kaybetmeye başlıyorum, hislerimin yoğunluğu altında tutuşum gevşiyor. "Bunu hissediyor musun?" diye soruyor sert nefesler arasında. "Çok iyi hissediyorsun, ama ben içindeyken çok daha iyi hissetmeni sağlayacağım."

Konuşmak istiyorum ama kelimeler ağızımdan kaçıyor. Parmaklarının her darbesi beni daha fazlası için geri itiyor. *Yalvarıyorum*. Başparmağı klitorisimle oynadığında, daha fazla baskı için çaresizce batıyorum. "Tanrım evet, bunu istiyorum. Sana ihtiyacım var. Tam orada."

"Aynen öyle, bebeğim. Bana ihtiyacın olan her şeyi, sana yapmamı istediğın her şeyi söyle." Büyük ereksiyonunu bacağıma bastırarak, bana karşı sallanarak kendi arzusunu tatmin etmeye çalışıyor.

Gözlerimi zar zor açtığımda onun bana sabitlenmiş olduğunu görüyorum. Parmaklarımın ucunu şakağında gezdiriyorum. "Sen, Shane. Tek istediğım bu."

İtiyor, diğeri eli beni sabit tutmak için kalçamı kavırıyor. "Beni yakaladın." Dişlerinin omzuma sürtünmesi, ben daha fazlası için yalvarana kadar alay ediyor. Daha hızlı. Daha sert. "Evet, Shane. Evet." Şimşek çakıyor, vücudumun her parçasını sarsmak için küçük depremler gönderiyor. Zevke kapılıyorum, bu coşkunun karanlığına akıyorum.

Bedenimin sakinleşmesi ve sarsıntıların azalması yıllar, saniyeler, zaman içinde çalınmış anlar alıyor. Gözlerim kapalı ve eve dönüş yolunda nefes almak için daha uzun süreye ihtiyacım var. Hızlı ve sık, sonra daha derin ve huzurlu. Gözlerimi açıyorum, kendimi daha fazla tutamayacak kadar yorgunum. Sarkıyorum ama o beni yakalıyor, düşmeyeyim diye tutuyor.

Çok geç. Ben bu adam için çoktan gittim.

Dudakları ağızımın her milimetresini takdir ederken yana kayıyor ve her köşesini öpüyor. İyileşmiş başını benimkine doğru eğerek fısıldıyor: "Benimle Seattle'a gel."

Gülümsüyorum ama az önce yaptığımız şeyin etkisinden kurtulduktan sonra buna tutunmak çok çaba gerektiriyor. "Seattle'a gelmekle ne demek istiyorsun?"

Elleri yüzüme dönüyor, arzularımızın kokusu hâlâ havada birbirine karışıyor. "Çarşamba günü Seattle'a gidiyoruz. Gösteri Perşembe günü. Orada olmanı istiyorum. Beni izlerken seni görmek istiyorum. Seni sahne arkasında becermek istiyorum. Geceleri seninle yatağında olmak istiyorum. Sevişmek, film izlemek, yemek siparişı vermek. Bunu seninle istiyorum, Cat."

Görüntü o kadar net ki ben de görebiliyorum. Onunla birlikte olmak için aynı ihtiyacı hissediyorum. "Kulağına rüya gibi geliyor." Ama mantıklı değil.

Gözlerinin mavisi elektrik gibi, sanki birlikteymişiz gibi. Gülümsemesi o kadar büyük ki onun için gülümsemeden duramıyorum. "Olacak. Söz veriyorum. Sahip oldukları en büyük süiti alacağım ve sana ikram edeceğim."

"Kulağına rüya gibi geliyor çünkü öyle." Kendi ayaklarımın üzerinde durmaya alıştıktan sonra kendimi sabitliyorum. Parmaklarımın ucunu yüzünde gezdirip

birkaç günlük büyümenin keskin ensesi üzerinde. "Önümüzdeki hafta çalışıyorum ve ev meselesi yüzünden sadece birkaç tatil günüm kaldı."

Bana havluyu uzatıyor, kapıya doğru ilerlerken kurulanmak için çok fazla alan bırakıyor. Onun sıcaklığını şimdiden özledim. Küçük banyonun karşısında durdu. "Seattle'a gelmeyeceksin, benim için bile mi?"

"Yapamam. Üzgünüm. Gelecek hafta olmaz."

"Sana yanımda ihtiyacım var." Bu itiraf beni duraksattı. Benden ne yapmamı istiyor? Bırakmamı mı? *Mümkün değil.*

"Çalışmam gerek."

Beni geçip, inanamıyormuş gibi başımın üzerindeki bir şeye bakıyor. Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda soruyor: "Yani gitmeyecek misin? Benim için bile mi?"

"Yapamam."

"*Yapmayacaksın.* Arada fark var."

"Yaratmaya kararlı görüldüğün bir anlatıya uyması için sözlerimi çarpıtıyorsun. Gidebilsem giderdim, Shane. Gidemem çünkü bu yıl hak ettiğim izni alamadım. O günler bir ev almaya çalışmakla ve evli olduğumu öğrenmekle geçti."

"*Biz evliyiz. Birbirimizle.*"

"Sanki bilmiyordum gibi konuşuyorsun." Durup dururken ortaya çıkan bu kavga karşısında şaşkına dönerek, "Bir kağıt parçası hiçbir şeyi değiştirmez. Biz istediğimiz için evlenmedik. Bu sadece bir yanlış-"

"Sakın söyleme."

Havluyu göğsümde sabitliyorum ve temkinli bir şekilde ona yaklaşıyorum. "Adil davranmıyorsun. Sanki yemin etmişiz gibi evliliğimizi bir kenara atamazsın. Etmedik. Birbirimizi biz seçmedik. Devlet seçti." Kendi zihinlerimizde haklı olarak bir çıkmazda duruyoruz.

Aramızdaki soğuk hava esintisinin tüylerimi diken diken etmesine izin vererek uzaklaşıyor. "Zaten yoğun olan portföyüme bu hafta yeni bir huzurevi ekledim. Üzgünüm bebeğim. Sadece iyi bir zaman değil."

"İşi boş ver ve sadece benimle ol." Sesindeki samimiyet ve ses tonundaki yalvarış, izin vereceğini düşünmediğim bir şekilde onu rahatlatmak istememe neden oluyor. Sadece evet demek istiyor çünkü tek duyduğu bu.

Ama bunu ona veremem. Bu sefer olmaz. "Yaptığım işi seviyorum. Rutini, hastaları ve hatta evlerde servis ettikleri kötü yemekleri bile seviyorum."

"Bej rengi seviyorsun. Sıkıcı seviyorsun-"

"Hayatımı seviyorum ve sen onu yok etmek için bir fırtına gibi yeniden girmeden önce de seviyordum."

İfadesinde gözle görülür bir değişim başlıyor, Shane'in her zamanki yakışıklı yüzüyle aynı olmayana kadar sertleşiyor. "Kariyerini seviyorsun ama beni sevmiyorsun." Gözlerinde acı ve öfke birleşiyor, nefes alış veriş zorlaşıyor. "Ya da onu feda edecek kadar değil."

"Daha birbirimize bu sözleri bile söylememişken bunu nasıl söylersin?"

Kavga bedenini terk ediyor, omuzları ses tonuyla birlikte alçalıyor, "Çünkü bunu hissettik. Sizin de hissettiğinizi biliyorum."

O haklı. Hissettim. *Hissediyorum*. Onu seviyorum ve o yoluna çıkan her şeyi yok ediyor. Yapacağı konusunda beni uarmıştı. Ona izin veremem. Beni yok etmesine izin veremem. "Lütfen," diye fısıldıyorum, ağladığımı sandığım gözyaşları bu kez beni boğmak için geri dönüyor. "Shane, lütfen. Bağırarak yerine konuşabiliriz."

"Bu bir hataydı."

"Beni görmeye gelmen bir hata değildi."

Sanki kalbini çalmak için içeri giren bir hırsız tarafından tetiklenmiş gibi duvarları yükseliyor. Buz tutmuş mavi gözleriyle bana bakıyor. "Bahsettiğim şey bu değildi."

Ben de öyle düşünmüştüm ama doğrulamak istemiyorum.

Bu benim tanıdığım adam değil, sırf ben geri döndüm diye dünyası aydınlanmış gibi görünen adam. Onu bu haliyle tanıyamıyorum, ama onun bu olduğunu kabul etmem gerekiyor - gelişen aşkımızın asla olamayacağı kadar büyük bir egosu olan bir rock yıldızı.

İç çekiyor ve gözlerindeki sevginin gittiğini, yorgunluğun yaktığı koru söndürmek için geri döndüğünü görebiliyorum. Darbeyi yumuşatmak için öfkesiyle savaşmak istediğini biliyorum ama bırakın sevdiğini iddia ettiği kişiyi, kendisini bile kurtarabileceğini sanmıyorum.

Söyleyecek söz bulamayınca ya da söylemek istemeyince banyodan çıkıyor ve ben hala havluyla duruyorum. Elimden geldiğince zırhımı giyip onu takip ediyorum, faturalarımı ödememe engel olmadığı sürece birkaç saat önce onu her yerde takip edeceğimi biliyorum. Bu onun iki kere düşünmesine gerek olmayan bir şey. Yaşadıysa bile asla yaşamayacağı pek çok sıkıntıdan biri.

Savaşmanın bir anlamı yok çünkü savaş çoktan kaybedildi. Gururumu bir kenara bırakıp kapıya doğru yürüdüm. Genişçe açtım, eğildim

Arkamdaki topuzu tutarak kenara yaslandım. "Her şey nasıl bu kadar çabuk ters gitti?"

Aslında sormuyorum. İşaretler başından beri oradaydı. Ama o yine de cevap verme ihtiyacı hissediyor. "Böyle olmaması gerekiyordu. Sadece bir gece olması gerekiyordu."

"Karnene ekleyeceğin bir sikiş daha ve sonra gitmiş olacaksın." Başımı sallıyorum, yere bakıyorum. Kalbime bir bıçak saplanmışken başımı dik tutmaya dayanamıyorum. "Anladım."

Ayakları hareket etmiyor ve sessizliğin boşluğunu daha fazla incitici sözle doldurmuyor. Şu anda aramızda var olan tek şey birbirimize yaşattığımız acı. Bu bir işkence ama onu dışarı atmayacağım. O gittiğinde, bunun geri dönüşü olmadığını bileceğim. Gerçi çoktan oraya vardığımıza eminim.

Ayaklarının bana yaklaşmasını izliyorum, sonumuzun eşiğine ulaşmadan önce duruyor. "Cat?" Sadece içimde hissettiğim aynı kargaşayla dolu bir fısıltının nefesi.

Sonra cebindeki telefonu çalıyor.

Uzun süredir tuttuğum nefesimi bırakıyorum, hayal kırıklığı ağrıyan kalbimi sarıyor. Gözlerinin içine bakmaya zahmet etmiyorum. Onun acısını kendi acımla birlikte taşımama gerek yok. "Bunu dairemin dışında almalısın."

Kafamın içinde saymaya başlıyorum, sessizce gitmesi için yalvarıyorum, böylece daha fazla gözyaşıma tanık olmak zorunda kalmayacak, özellikle de onun için ağladıklarına. Ben dokuza ulaşmadan hemen önce gidiyor, birkaç saniye daha paspasın üzerinde duruyor ve sonra gidiyor.

Hafif esintinin içeri süzülmesiyle, havanın ilerleyen saatle birlikte serinlemesiyle, hatta ikinci bir şansımız olabileceği umudunu pekiştirecek farların ortadan kalkmasıyla daha ne kadar kalacağımdan emin değilim.

Gitmiş.

Shane Faris asla arkasına bakmadı.

Ben de yapmayacağım.

Cate

ON AY SONRA...

Resepsiyon görevlisi ön masadan "CATE?" diye seslenir.

Bay Rosen'ın sırtından başımı kaldırıp stetoskobumu indiriyorum. "Hemen geliyorum, Misty." Hızlıca başını sallayarak diğer çağrılara cevap vermeye devam ediyor.

Bay Rosen'ın yanına gelip oturdum. "Geçen hafta yapmak istediğiniz değişiklikler nelerdi?"

"Gazlı içecekleri kesiyordum."

"Nasıl gitti?" Yüz ifadesinden işlerin rayından çıktığını anlayabiliyorum. *Benim hayatım da öyle.*

Yüzü, dikenli gri kaşlarından gıdılarına kadar, çatık kaşlarıyla asılı duruyor. "Her zamankinden iki tane fazla içtim ve yemek servisinden sonra bir tanesini odama gizlice soktum."

"Dürüstlüğün hakkında söylenecek bir şey var." Omzunu okşadım. "Bunlar yaşam tarzı değişiklikleri. Belki de onları kesmek yerine, bu hafta biraz daha az içmekle başlarsın."

"Denerim. Başka bir şey var mı doktor?"

"Hemşire." Konuştuklarımızı dosyasına not ediyorum. "Evet. Yürüyüş kulübüne katılmanı istiyorum."

Kalkmaya hazırmış gibi ayağa kalkıyor. "Koşmaktan nefret ediyorum." Beni kandırabilirdi.

"Sorun değil," diyorum, ben de ayağa kalkarak. "Bu yürüyüş kulübü, koşu kulübü değil. Haftada dört kez caddenin karşısındaki pistte dört tur atıyorlar ve sabahları ve akşam yemeğinden sonra iki kez otoparkta yürüyorlar. İkisini de yapmak zorunda değilsiniz ama günlük rutininize egzersiz eklemenizi istiyorum."

"Doktorun emri buysa başka seçeneğim yok," diye inliyor.

"Hemşirenin emirleri." Beyaz önlük ve stetoskop herkesi şaşırtıyor.

Uzaklaşırken pantolonunu kemerinden çekiyor. Deri uzun zaman önce ağır bir iş yapmayacağına karar vermişti, özellikle de bu sabah geçirirken ilmekleri kaçırdığı için. "Sen bana patates kızartmasını azaltmamı söylemeden önce buradan gitsem iyi olacak."

"Patates kızartmalarını tartışmamız gerekiyor."

Arkasına bile bakmadan el sallıyor. "Bir dahaki sefere."

İyi günlerinde huysuzdur. Kötü günlerinde ise berbat bir ruh hali içinde. "Bebek adımları."

Resepsiyona gidip bankoya yaslanıyorum. "Merhaba, ne haber?" Misty yukarı baktı. "Bayan Callender bugün odasında yemek yiyecek." "Bu öğleden sonra için programım var mı? Anladığımı sanmıyorum." Göz ucuyla baktım.

sanki buradan okuyup doğrulayabilirmişim gibi e-pad'ime geri dönüyorum.

"Hemşire Lucy buna uygun olmadığını ve gelecek haftaya randevu vermemizi söyledi." "Onu kontrol edeyim mi?"

Öne doğru eğilerek komplocu bir tavırla etrafına bakınıyor ve fısıldıyor: "Bay Rosen dün akşam yemekten sonra televizyon kanalını değiştirdiği için ona bağırdı. O zamandan beri duyguları incinmiş durumda. Özür dilemesi için onunla birlikte çalışıyoruz ama henüz başarılı olamadık."

Bej rengi kanepede oturmuş, yirmi dört saatlik haber kanalını seyreden Bay Rosen'a bakıyorum. Geçtiğimiz yıl hayatımdaki pek çok bej rengi attım. Artık bana hizmet etmiyordu. Daha renkli olmaya karar verdim. Bay Rosen'a tavsiyem gibi, bebek adımlarıyla ilerlemekle birlikte, güvenli davranmamak güzel bir değişiklik oldu. "Televizyona daha canlandırıcı bir şeyler koymayı düşündük mü? Belki haber döngüsünü kırmak için bir film günü yapabiliriz?"

Buna kıyasla benim işim kolay. Kontrolleri yapıyorum ve doktorlarıyla takip etmeleri gerekiyorsa ya da her şey yolundaysa ilerleme ve gerilemeleri yazıyorum. Evlerde çalışan tam zamanlı hemşireler, onların ruh halleri ve kişilikleriyle başa çıkma konusunda madalyaları hak ediyor.

"Lucy öğle yemeğinde onunla oturup ruh halini konuşmayı planlıyor." "Desteğe ihtiyacı olursa ya da onun olursa bana haber verin."

"Yapacağım."

Bana tahsis ettikleri köşedeki masaya dönüp daha fazla not almak için oturuyorum. Dally Point'e hiçbir zaman tam olarak alışamadım. Belki programıma ne zaman eklendiğinin zamanlamasıydı ya da ziyaretlerimden her ayrıldığımda, herhangi bir fark yaratıldığını hissetmediğim içindi.

Özel bir tesis olarak, işimi daha etkili bir şekilde yapabilmem için tam zamanlı bir hasta avukatı tutmaları gerekiyor. Herkesin varsaydığı gibi ben doktor değilim, ancak bir doktorun ayda birden fazla kez gelmesi gerektiğini düşünüyorum. Sakinleri seviyorum, ancak üstesinden gelebileceğimden çok daha fazlası var ve hiçbir küçük zam gerçekleri değiştirmiyor.

Telefonum çantamın içinde titriyor, vızıltısı dikkatimi çekmeye yetiyor. Bir sonraki hastamdan önce birkaç dakikam var, bu yüzden onu almak için uzanıyorum ve kimin mesaj attığını görmek için hızlı bir kontrol yapıyorum.

Kalbimin, geçen Ağustos'tan beri geldiğini görmem gereken bir şeye bu kadar kolay tepki vermesinden nefret ediyorum. On ay uzun bir süre ama hatırlattığı için göğsümün sıkışmasına bakılırsa yeterince uzun değil. Her şey hala ham, kış aylarının kötü havasında solmaya bırakılmış duygular.

Ama mesaj Shane'den değil. Avukatımdan. Avukat Whittier:

Bugün boşanma evraklarını aldık.

Gelecek olan evrakları neredeyse unutmuştum, ama dürüst olmam gerekirse, zaman insanın aklına ve kalbine oyunlar oynuyor. Bekleyebileceğini düşünerek kendimi kandırmıştım, bu yüzden dosyalama zahmetine hiç girmedim. Benim açımdan bir acele yoktu. Onun tarafında var mı? Biriyle mi tanıştı? Başka birine mi aşık oldu?

Ne aklım ne de kalbim gerçekler tarafından kandırıldı. Ben onun fırtınasından sonra hayatımı yeniden inşa ederken o yoluna devam etti.

Başka bir mesaj görünür:

Evlendiğinizi bilmiyordum. Törenden önce bir toplantı yapılmasını tavsiye ederdim.

Gülüyorum ama g ü l m e m e l i y i m . Bu beni ağlamaktan alıkoyuyor, b u yüzden saçma tepkiyi diğerine tercih ediyorum ve yazıyorum:

Bu bir hataydı.

İlk hatayı kimin yaptığına ve bu sonuca yol açan kasırgaya ilişkin ayrıntılara girmeye gerek yok.

Ben:

Şimdi ne olacak?

Avukat Whittier:

Bay Faris'in avukatı ayrıntılar üzerinde çalışmak için bir toplantı talep etti.

Ben:

Üzerinde çalışacak bir şey yok. İmzalayacağım. Ne zaman geleyim?

Avukat Whittier:

17 Mayıs, saat 16:00'da.

Gelecek hafta. Programıma baktım. O gün River Elms'de olacağım. Ofisinden çok uzakta değil, bu yüzden işe yarıyor.

Ben:

Ben de orada olacağım.

Avukat Whittier:

Boşanma hukuku benim uzmanlık alanım değil, bu yüzden ofiste birlikte çalıştığım bir meslektaşımı çağırıyorum. Toplantıdan önce her şeyi gözden geçirecekler ve gerekirse danışacaklar.

Ben:

Teşekkür ederim.

Başıma gelecek faturadan korkuyorum ama Shane ve ben bunu geçen yıl yapmalıydık. Hayatına devam edeceğini açıkça belirtiyor. Denedim, ama

Belki de bu beni bunu yapmaya zorlayacak tek şeydir. Neyse, önemli bir şey değil. Bunun olacağını biliyordum.

"ERKEKLER KÖTÜDÜR," diye hıçkırıyorum, burnumu kutudaki son mendile sümkürüyorum.

Sırtımı sıvazlayan Luna beni omzuna aldı. "Bırak içindekileri döksün."

"Hayal mi görüyordum? Neden gardımı düşürdüm ki? O lanet olası bir rock yıldızı!" Faris Wheel yeni albümlerinin tanıtımı için bir gece yarısı talk show'unda sahneye çıkarken televizyonu işaret ediyorum. "Ne bekleyebilirdim ki? Valley'den yaşlı bir hemşireye aşık olmasını mı?" Burnumu tekrar sümkürüyorum, daha fazla bir şey söyleyemeyecek kadar tıkanmış durumdayım.

Kalbi kırık.

Deli.

Pişmanlık dolu.

Her şeyi yeniden yaşıyorum.

Onu aştığımı sanıyordum. Sanırım Shane Faris konusundan kaçınmak sadece kaçınılmaz olanı erteledi. İyileşmeme yardımcı olmadı. "Kendimi incinmeye açık hale getirdiğim için pişmanım." diyorum. Ellerimle yüzümü kapatarak utanç içinde koltuğa gömüldüm. "Sonunda onun için bir hayrandan başka bir şey olmadığından nefret ediyorum." Ona doğru bakıyorum. Luna'nın yüzünde hiçbir yargılama yok. O da benim şu an olduğum yerdeydi. "Üniversitenin kötü çocuklarla çıkmak için olduğunu sanırdım. Otuz bir yaşındayım. Bu kötü alışkanlığı aşmış olmam gerekmez mi?"

"Biraz hak vermek gerekirse, onunla tanıştığınızda sadece otuz yaşındaydınız." "On yedi. On birinci sınıftaydım." İğrenç peçeteyi yere atıyorum

Diğerleriyle birlikte, kötü seçimlerimden dolayı daha da sinirlenmiştim. Büyükannem bu davranışından gurur duymazdı. "Bana gerçek anlamda ilişki yaşamadığını söyleyen biriyle çıkmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdiğimde otuz yaşındaydım." Bir yastığın altına saklanmak isteyerek yan dönüyorum ama kendimden, en sert eleştirmenimden kaçamıyorum.

"Şimdi başka biriyle evleniyor," diye söylendim, geçen Ağustos'ta sebep olduğu gözyaşları ve son yaklaştığı için dökülenler arasında burnumu çekerek. Hayatımızın bu kısmı basit bir imzayla sona erecek. "Neden?" diye soruyorum. Davulda Shane'in şarkıyı başlatmasını izlerken soruyorum.

Luna kanepenin diğer tarafından battaniye kaplı bacağını okşuyor. "Neden ne, tatlım?"

"Neden kendimi ... hakkında ... umursamayan birine kaptırayım ki?" Uzaktan kumandayı alıp sesi açıyorum. "O hayatına devam etti. Belki de tekrar biriyle çıkmamın zamanı gelmiştir?" Ona bakıyorum, izin istiyorum, destek istiyorum, bana bunun böyle olması gerektiğini söyleyen herhangi bir şey.

"Um," diyor, bana bakıyor ve başını iki yana sallıyor. "Mmm ... hayır, hazır değilsin. Ama aşka gerçekten açık olduğunda, hayatının aşkını bulacaksın."

Gözlerimi Shane'den ayıramadan televizyona bakarak, "Sence?" diye soruyorum. "Evet. Biliyorum." Kanepenin diğer tarafına yerleşti ve televizyonu izlemeye başladı.

Benimle birlikte.

"Neden bu kadar iyi görünmek zorunda?" Gözlerimi kısarak sol ön kolunun iç kısmını inceliyorum. "Bu yeni bir dövme mi?"

Onun için mi aldı? Müstakbel karısı için mi? Yoksa hayatındaki özel bir şeyi anmak için mi?

Bilmek istiyor muyum? *Muhtemelen istemezsin.*

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum," diyor, grubun performansını izlerken, ona baktığımda gözleri ekrana yapışmış durumda.

"Bu bir 'düşüne bir tekme de sen vur' yorumu mu, yoksa 'kurtulduğuna sevinmedin mi' türünden bir anlaşma mı?"

Ayağı bacağını dürtüyor. "Düştüğünde seni asla tekmelemeyeceğim."

"Az önce beni gerçekten tekmeledin," diyerek gülümsüyorum.

"Bu bir tekme değildi. Seni seviyorum, üstesinden geleceksin ama bu şarkıya da bayılıyorum, lütfen benden nefret etme dürtüsüydü."

Sesi biraz daha yükseltiyorum. Akılda kalıcı olduğu için zaten tempoya ayak uyduruyordum. "Şarkı gerçekten güzel, ama hislerimin içinde biraz daha kalmak istemem kötü bir şey mi?"

"Hiç de değil. Uzak dur."

Bu sefer onu dürtüyorum. "Geldiğin için teşekkürler Luna."

"Her şey tam olarak olması gerektiği gibi olacak. Söz veriyorum. Ruh eşiniz sizi bekliyor." Ruh eşi daha önce pek itibar ettiğim bir şey değildi, ancak şu anda konuşmaya girmesi umut verici geliyor.

Ruh eşimi bulana kadar geçen süre neden bu kadar acı veriyor?

"NASILSIN?" Luna bir hafta sonra arabamın hoparlöründen soruyor.

"Ben iyiyim." Kalbim sıkışıyor. "Gerçekten önemli bir şey değil. Pazarlık edecek bir şey yok, bu yüzden toplantı hızlı geçecek. İçeri gireceğim, imzalayacağım ve çıkacağım. Çok kolay."

"Cate? Konuş benimle." Bugünün hayatımın herhangi bir günüymüş gibi görünmesi için elimden geleni yapmama rağmen sesi kasvetli. Ama değil. Takvimime yazmıştım -sadece randevuyu hatırlatmak için değil, beni Shane'i görmeye hazırlamak için. Yine de hiçbir şey beni onun fırtınasına tekrar girmeye hazırlayamazdı.

"Ya onu da yanında getirirse?"

"Bu bir boşanma. O kadar zalim olacağını sanmıyorum. Yapar mı? Oraya gidip seninle gelmemi ister misin?"

"Asla zamanında yetişemezsin ama teklifin için minnettarım." Kaçırdığı bir çıkış için iki şeridi birden kesen pisliğe kafamı sallayarak korna çaldım. "Pislik! Sen değil, Luna."

"Bunu en iyi arkadaşşıma olan sevgimle söylüyorum. Dışarı çıkarman gereken bir öfken var."

"Geçen hafta kickbox'a gittim. Yoga artık kesmiyordu." Bu sefer yumuşakça gülüyor. "Yüzleşmek her zaman en iyisidir."

"Sanırım bu yüzden ayrıntıları gözden geçirmek için yüz yüze görüşme talep ediyorlar."

Mırıldanıyor ve sonra derin bir nefes alıyor. "Hayatım boyunca onun gibilerle uğraştım. O ünlü biri, Cate. Sana zorla gizlilik sözleşmesi imzalatmaya çalışırlarsa hiç şaşırmam. Unutma, istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Tüm kartlar onun elinde değil. İkiniz de eşit olarak sahipsiniz."

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum. "Eşittir."

"Aynen öyle," diyor, "stüdyoda işlerimi bitiriyorum, sonra saat beşte Margarita Cantina'da görüşürüz?"

"Orada olacağım, umarım siz gelene kadar ikinci işimi bitirmiş olurum."

"İşte benim kızım. Başını dik tut, dostum. Ve bu gece, içkiler benden."

"Bardakta olmasını tercih ederdim ama olsun. Bu boşanmayla ya da yakında eski kocam olacak kişiyle ilgisi olmadığı sürece her şeye varım."

Kahkahası arabamı dolduruyor ve benim de kendi aptal şakama gülmeme neden oluyor.

"Restoranda görüşürüz." diyor.

"Görüşürüz o zaman." Avukatımın otoparkına girdiğimde arabamdaki telefon bağlantısını kesiyorum. Kapıları kilitliyorum, bu sahte evlilik hayatının son birkaç saniyesini içeri girmeden önce birkaç derin nefes almak için kullanıyorum. Yardımcı olduklarını söyleyemem ama zarar vermedikleri kesin.

Lobiye girdiğimde sıcak çarpıyor. Harika, şimdi Shane'i on ay sonra ilk kez gördüğümde terli olacağım. Serinlemek için tişörtümü değiştirecek asansöre adım atıyorum, içeride havanın bozulmamış olması için dua ediyorum, yoksa mahvolmaya mahkûm olacağım. Tam dokuzuncu katın düğmesine basacakken bir el kapıların kapanmasını engelliyor. Gözlerimi devirmek istiyorum ama bu alışkanlığımı kırmaya çalışıyorum. Los Angeles'ta yaşamak günlük bir mücadeleydi.

"Teşekkürler," tanıdık bir ses sıcak çelik kutunun içinde fısıldıyor. Uzun zamandır uykuda olan kelebekler karnımda bir telaşla uyanıyor.

Kaçmak için çok geç, ama kaçmaya çalışıyorum, çelikten bir göğse ve beni dirseklerimden yakalayan sert kaslardan oluşan kollara doğru koşuyorum. "Vay canına," diyor Shane, muhtemelen kollarının arasında kimin sıkıştığını fark etmeden önce. Kapılar kapanmaya çalışıyor ama o omzuyla durduruyor ve sonra geri çekiliyor. "Sanırım aynı yere gidiyoruz."

"Arabamda bir şey unutmuşum," diye yalan söylüyorum, deniz mavisi gözlerine bakamıyorum, çünkü yeniden bir kayıp içinde boğulacağımdan korkuyorum.

Tek kelime etmeden kenara çekildi ve çıkmam için kapıyı tuttu. *Hay aksi.* Ne yapacağım ben? İnip bir sonrakine mi yetişeyim? Arabamı karıştırıp hikayemi doğrulamak için rastgele bir şey mi getireyim? Asansörden iniyorum, oyun oynamaktan nefret ediyorum ve yalanların karar verici olmasına izin veriyorum çünkü beni güvensiz hissettiriyor.

Bunu o mu yaptı? Yoksa ben mi ona yüklüyorum?

Duruyorum ve arkamı dönüyorum, nihayet fark etmediğim süre boyunca her yönden yaşlanmış olan yüzüne bakıyorum. Mümkünse daha da yakışıklı olmuş. İçine dalmaktan korktuğum o gözler artık olmaması gereken bir şeyi, saygıyı barındırıyor. Dengemi bozacak kadar gülümsüyor. "Bırakmamı ister misin?"

Hayal kırıklığıyla gözlerimi deviriyorum çünkü yalan söylediğimi bildiğini anlayabiliyorum. "Bu cümleyi kanacak birinin üzerinde dene." "İki kez" diye ekliyorum, çünkü ilk seferinde ben de kandırılmışım.

"Aynı yöne gittiğimize göre-"

"Elbette. Neden olmasın?" Geri adım atıyorum ve sırtımı ona dönüyorum. Dördüncü katın düğmesi çoktan yanıyor, bu yüzden kapılar kapanana kadar dümdüz karşıya bakıyorum. Ve sonra gözlerim yansımada onunkilerle buluşuyor. İlk kez karşılaştığımız gibi

On iki yıl sonra birbirimizi gördüğümüzde, dün gece onunla hainlik yapmaması için yaptığım uzun konuşmaya rağmen kalbim daha hızlı atmaya başladı. *Beni dinlemedi.* Nefesim göğsümde sertçe duruyor. Ama en azından bütün gün üzerimden atamadığım bir yük gibi taşıdığım sinirlerim yok oldu.

Gergin olmalı mıyım?

Sorun yok. Luna'nın dediği gibi iyi olacağım. Ama sonra ona bakıyorum ve bir zamanlar sahip olduğum adamı görüyorum-eğlenceli, spontane, romantik ve o kadar çekici ki bu yasadışı olmalı ve muhtemelen birkaç eyalette de öyle.

Kalbim yerinden fırlamıyor ama bir zamanlar paylaştığımız bağdan dolayı ona doğru çekiliyor. Eğer kendime karşı dürüst olsaydım, bu daha çok onun kollarına doğru bir çekiştirme olurdu, ama artık benim yerim orası değil ve bunu hatırlamam akıllıca olurdu.

Aramızda zaten var olanlar dışında temel anılara sahip olacak kadar uzun süre birlikte olmadık - şenlik ateşi, on ikinci sınıftaki hükümet ve İngilizce gibi birkaç ders ve o zamanlar onun için hiçbir şey ifade etmeyen ama yeni çocuk olarak benim için her şeyi ifade eden sıradan alışverişler.

Sadece bu anılar bile nasıl değiştiğini görmek için ona bakmama neden oluyor. Shane her zaman olduğu gibi uzun boylu, seçtiği kıyafetler beni rahatsız edecek şekilde onu gururlandırıyor çünkü boşanmamız vesilesiyle giyinmiş gibi görünüyor. Her zamanki tişörtünün yerine koyu renk düğmeli bir gömlek, kot pantolon yerine de pantolon giymiş. Güzel bir çift deri ayakkabı, bileğine sarılı büyük gümüş saati vurguluyor. İyi görünüyor, her yönüyle ünlü biri gibi görünüyor. Aynı zamanda farklı da görünüyor. Tam olarak çıkaramıyorum ama bir şeyler ters geliyor.

Kendisine aşık olanları umursamadan bir çekim gücü taşıyor. Sorun burada yatıyor.

Hâlâ umurumda.

Hala ona çekiliyorum.

Sadece ben, yine Shane Faris'in önünde duruyorum ve yıllar önce lisedeki o partide hissettiğim gibi hissediyorum. Ama artık daha yaşıyım, daha akıllıyım ve acıyla başa çıkabiliyorum. Zaman bana bu şekilde fayda sağladı ya da belki de kickboks tepkimi yumuşatmama yardımcı oldu. Her iki durumda da, onun varlığında düşündüğüm kadar kötü değil.

Asansör sarsılarak durana kadar.

Cate

"NASILSIN?" Shane asansörün uzak köşesinden soruyor. Gözleri hâlâ her zamanki gibi bana bakıyor, sanki geçen Ağustos'ta kaza yapıp yanmamışız da en iyi arkadaşlar olarak ayrılmışız gibi.

Dikkatini bana yönelttiği için kendimi aşık bir kız gibi hissetmeme neden olmasından rahatsız olmalıyım. Ancak, asansörün üçüncü ve dördüncü katlar arasında bir yerde sıkışıp kalması gibi daha acil sorunlar var.

Arkamdaki korkuluklara tutunurken hayatım gözlerimin önünden geçmiyormuş gibi "Daha iyisi olamazdı," diye cevap veriyorum. "Kimi kızdırdın?"

Kıkırdıyor. "Kimi kızdırmadım sorusuna cevap vermek daha kolay olabilir."

"Haksız değilsin." Gülümsemeye çalışıyorum ama bu metal kutunun hava akımından yoksun olduğunu fark etmemek çok zor. "Kötü tarafıma geçmeyi bile başardın ve bunu yapmak kolay değil."

Sanki bir sırrı paylaşan kankalarmışız gibi sesini alçaltarak, "Aramızda kalsın ama bunun, olması için dua etmene rağmen beni ortadan kaldırmak için yapılmış bir suikast olduğunu sanmıyorum," diyor.

"Sana zarar gelmesi için dua etmedim. Evrene bırakmak istediğim karma bu değil. Gerçi geçtiğimiz aylar boyunca birkaç on bir-on birde iktidarsızlık dilemiş olabilirim."

"On."

"On ne?" Bakışlarını tutuyorum, geçen her saniye onu tekrar görmemi kolaylaştırıyor.

"Birbirimizi kaybedeli on ay oldu." Bir an için gözlerini kaçırırken çenesi titriyor. Kızgınlık onun soğukkanlılığını çalmış gibi görünüyor. Bakışları asansörün diğer ucundan bana yöneldiğinde, mavi gözlerine daha berrak bir gökyüzü geri dönmüştü. "Birbirimizi *son* görüşümüzü kastetmiştim."

"Birbirimizi kaybettik. Domates, tomahto."

"Evet, sanırım," diye yanıtlıyor, sesindeki ikna olmuşluğun zerresi bile yok. Büyük rock yıldızı oyununun zirvesinde değil mi? Savrulmuş görünüyor.

Elbette bir asansörde sıkışıp kaldık, bu da küçük bir rol oynayabilir. Merak ediyorum.

Bu asansörde ölüme düşmekten korkmama rağmen kendimi daha dik durmaya zorlayarak korkulukları kavıyorum ve çenemi kaldırarak kendimi düzeltiyorum. "Bu olay için giyindiğimizi bilmiyordum. Ben de tamamen siyahı seçerdim."

Benden saklamaya çalıştıkça onu daha da çekici kılan orantısız sırtıtışına engel olamıyor. "Çok hoş görünüyorsun. Her zamanki gibi."

Sözlerindeki tatlılık göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Beni en iyi halimle hiç görmemişken nasıl böyle şeyler söyleyebilir? Beni uzun iş günlerinden sonra ya da kanepede çürüyen rahat kıyafetler içinde gördü. Birlikte geçirdiğimiz son gece beni tamamen çıplak gördü. Dikkatli olmazsam rüzgârda Marilyn Monroe'nunki gibi savrulan ipeksi eteğime bakıyorum - beyaz zemine karşı renkli çizgiler - sarı Mary Janeler bana güneş ışığını hatırlatıyor ve öğle yemeğinde soslisli sandviç sipariş ederken giyecek kadar aptal olduğum vücuda oturan beyaz üst. Ancak, hastane tipi sabunla ovduğumda hardal lekesinin çoğu çıktı. Bu kıyafetin içinde kendimi iyi hissediyordum ve hatta onun beni hatırladığından daha kaygısız görünmek için bilerek giymiş bile olabilirdim. "Teşekkür ederim," diyorum biraz tıkanmış olsam da.

"Saçını mı değiştirdin?"

Bir bölüme uzanıyorum ve elimi bilinçsizce aşağı kaydırıyorum. "Biraz daha kısa. Çok değil."

"Renk." Gözleri sabit, bana onun ilgi odağı olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatıyor. "Daha koyu."

Karşımdaki parlak elik duvara bakıp geçen Ağustos'tan bu yana olan farkı görüyorum. "Oh, çok fazla güneşe çıkmadım. Yaz sonunda hava aydınlanacaktır."

"Yaz sonu. Biz de yleydik. Neredeyse bir şarkıya benziyor." "Belki de yazmalısın."

"Ben zaten biliyorum. Sadece şimdiye kadar söyleyecek sözüm yoktu."

Bir alarm sesi duyuluyor ve asansör tekrar yalpalayarak korkulukları daha da sıkı tutmama neden oluyor. "Sanırım oturmam gerekiyor. Midem ani hareketlere pek iyi tepki vermiyor. Ya da asansörde lmeye."

Alarm sustu ve ikimiz de başımızı kaldırdık. "Senin hakkında bunu bilmiyordum." dedi.

"oğu insan asansörde ölmek istemez."

Yüzünde apkın bir sırtıma beliriyor ve neden bu yıl da en seksi erkek seçildiği çok açık. "Ne kadar komik olduğunu unutmuşum."

"Dakikada bir isyan. Her neyse, sizi havaya kaldırıp sonra da bırakan o aletlerden nefret ediyorum. Zıplarsınız ve tekrar yukarı çıkarsınız, sonra aşağı inersiniz ve sonra tekrar yukarı çıkarsınız. Tam bir işkence." Ben duvardan aşağı kayıyorum, ama o aramızdaki görünmez bariyeri aşıyor, güvenli alanlarımızı ayırıyor, ofiste boşanma provasını yapıyoruz.

"Yerleri kirliteceksin. Kucağıma oturmak ister misin?"

Hem dşnceliliğine kapıldım hem de nedenini sorguluyorum. İki de eşit derecede var olabilir mi? Yoksa birbirlerini dışılıyorlar mı? "Sen de kirleneceksin."

"Benim için sorun değil. İyi bir amaç için."

Bu fikri aklımdan bile geirmemeliydim. Yine de Shane söz konusu olduğunda kendimi durduramıyorum. "Eteğim mi?"

"Ve içinde ne var."

"Daha iyi bilmesem, flört ettiğini düşünürdüm." Böyle düşünmen, söylemen gerektiği anlamına gelmiyor Cate. Amacım kendimi utandırmamaktı ama başaramıyorum.

"Bazen gözümüzün önündekini görmekte zorlanırsınız" demeden önce iki kalp atışından fazla zaman geçmesine izin vermiyor.

Ne kadar yaklaştığını ya da ellerimizin parmaklıklara nasıl dokunduğunu fark etmemiştim. Gz bebeklerinin büyüdüğünü ya da nefes alışının derinleştiğini fark etmemiştim. Ama şimdi fark ediyorum. Her şeyi gözümün önünde görüyorum. Sadece ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ya da onun hakkında.

"Oturacak mısınız, yoksa bütün gün burada dikilecek miyiz?"

Shane kıkırdıyor, yere doğru manevra yapıyor ve duvara yaslanıyor. Kucağına vuruyor ve "İçeri getirin" diyor.

Eğilmeye başlıyorum, bacaklarının üzerine mi yatsam yoksa dizlerimin üzerine çöküp üzerine mi sürünsem diye düşünüyorum. "Neyi getireyim?"

"Kıçın. Tam buraya park et, bebeğim."

Bebeğim. O kadar doğaldı ki, nefes almayı bıraktığımızda asansörün havasının çekildiğine yemin edebilirim. Kucağına düştüğümde, hiç söylenmemiş gibi davrandık. Kulaklarım duydu. Kalbim hissetti. Ruhum ona sarıldı, ancak her zaman romantizmi mantığa tercih etti, bu yüzden artık ona güvenmiyorum.

Asansör zıplıyor, başımızın üstünde ışıklar yanıp sönüyor ve alarm yeniden başlıyor. Başımı onunkine gömüyorum, gözlerimi kapatıp boynuna sarılıyorum. Hangisi daha kötü bilemiyorum; arızalı bir asansörün hayatlarımızı tehdit etmesi mi, yoksa Shane'in beni hâlâ seviyormuş gibi sarılması mı?

Asansör değişiyor, ışıklar artık sabit ve tekrar hareket etmeye başladığında alarm susuyor. Dördüncü kata ulaşmadan önce ayrılmak için zaman yok, ancak kapıların bizim için kayarak açılmasında bir gecikme var.

"Bu, evrene yaydığınızdan bahsettiğiniz karmanın bir parçası mı?" diye soruyor.

"Hiç şüphem yok." Hâlâ arkadaşmışız gibi gülümsememi sağladığında ondan nefret etmeyi zorlaştırıyor. "İntikamın bir parçası olmayı planlamamıştım."

Kıkırdarak başını asansörün duvarına yasladı. "Sanırım güvendesin. Ve beni aşağı indirmesi için hâlâ zaman var."

"Buna güveniyorum," diye cevap veriyorum hafif bir kahkaha atarak. "Tercihen ben yakınlarda değilken."

Shane yüzüne yerleşmiş bir sırıtişla elini korkuluklara sabitliyor ve ikimizi de hızlı bir hareketle ayağa kaldırıyor. Diğer eli kalçamın üzerinde duruyor. Yukarı bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Eli umurumda değil. Dokunuşunu ve sıcaklığını seviyorum. Her şeyi o kadar canlı hatırlıyorum ki, bu kadar kolay manipüle edildiğim için kendimden nefret ediyorum.

Önümde çok uzun duruyor. Tutunmak için çok cazip. . . Yapmıyorum çünkü ne anlamı var ki? Çünkü onun hayatında özel biri olduğunu unutacak kadar dikkatim dağıldı. Bu boşanma birdenbire olmadı.

Çok eğlendim. . . Hala eğleniyorum.

Lanet olsun ona.

Neden gidip iyi bir şeyi mahvetti?

Shane'in başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor, ondan uzaklaşıyorum ve kendimi sabitlemek için avucumu duvara bastırıyorum. "Bu aptal kapılar neden açılmıyor?"

"Nasılsın, Cat?" *Cate* . . . Sanki daha önce sorduğu soru ile şimdi tekrar sorduğu soru arasındaki her şey silinmiş gibi dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyoruz. "İyi misin?"

"Ben ... iyiyim." Hiç de değilim ama buraya tek bir şey için geldik, o da boşanmak. Benim duygularım artık onun için önemli değil ve olmamalı da. Tekrar kendi hayatlarımıza dönmeden önce bu sadece bir formalite. "Sen mi?" Kibarca üzerine oturmama izin verdiğinde kabalaşmaya gerek yoktu.

"Öğrenmek üzereyiz."

Bunun ne anlama geldiğini merak ederek ona bakıyorum. "Merak etme, banka hesabın benim için güvende." Gülmeye zahmet etmedim. Zaten bu bir şaka değildi.

Kapıların bizim için açılmasını dileyerek, vurmaya ve bağırmaya çok yaklaştım ama bunun bu durumda yardımcı olmayacağından eminim. Bu yüzden yüksek sesle söylemek yerine içimden söylüyorum.

"Para benim için en önemsiz şey." Sesi o kadar yumuşak, o kadar kendinden emin ki, sanki bir şey kaçırmışım gibi satır aralarını okumaya çalışıyorum.

Neden birden paranoyaklaştım? Eminim o da en az benim Luna'yla margarita içmek istediğim kadar bu işi bitirip fantastik hayatına geri dönmek istiyordur. "*Okaaay*." Kat göstergesine bakıyorum ve sonsuza kadar dördüncü katta sıkışıp kaldığımızı fark ediyorum. "Bu biraz gösterişli oldu ama sen bir şovmensin."

Bana bakarken gözlerini daraltıyor. "Ben bir müzisyenim."

"Yine de sen bir şovmensin." Omuz silkiyorum, ne demek istediğini anlamıyorum. "Comme ci comme ça."

"Ne?"

"Fransızca."

"Oui, parlez-vous français?"

"Hayır." Parmağımı salladım. "Lisede İspanyolca dersi almıştım."

Elini başının üzerinde gezdirerek, o da kaçmaya hazırmış gibi duran numaraya bakıyor. "Bu konuşmanın nasıl başladığını bile bilmiyorum."

"Kısaca hiçbir şey istememek güzel olmalı diyordum." Tekrar ona doğru bakmaya cesaret ediyorum ve beni bir av gibi incelediğini fark ediyorum.

Endişelenmeli miyim yoksa sıcak asansörde serinlemek umuduyla gömleğimi tekrar çekiştirmeli *miyim? Lanet olsun*. Neden ona bu kadar kolay tepki veriyorum? O da benim verdiğimi biliyor. Yüzündeki alaycı sırıtiştan bunu anlayabiliyorum.

Diyor ki, "İstiyorum-"

Kapılar açıldı. Kalbimi bir kez daha hırpalamak için bizi içeriye hapsetmeye karar verirse diye kendimi hukuk bürosunun lobisine atıyorum.

Shane'in çıkışı çok daha havalı. Sanki buranın sahibiymiş gibi havalı havalı gidiyor. Ona göre, para banka hesabına su gibi akıyormuş, o yüzden sanırım burayı satın alabilir. Onun kaosuna tekrar kapılamam. Geçen sefer iyi bir sonla bitmemişti. Bu buluşma son olacak.

Kaderimizi ertelemenin bir faydası yok.

Cate

"Bay Whittier'ı görmek için BURADAYIM," diyorum resepsiyon görevlisine fısıldayarak. "Planlanmış bir toplantım var. Asansörde yakalandık. Uzun lafın kısıası, geç kaldık."

Bizi içeri aldı ve biz de onu koridordan konferans odasına kadar takip ettik. Yakınımda duruyorum, kafamı Shane'den uzaklaştırıp oynamak üzere olduğumuz boşanma oyununa odaklanmam gerekiyor. Varlığının yakınlığı, ayaklarım sendeleyene kadar hayal bile etmediğime yemin ettiğim kıcıımı okşuyor ve eli bana çarpmasını engelliyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, gözleri hala benimkilere dikili, ama asansörde kullandığı gülümsemeyi hiçbir yerde bulamıyorum. Bu bana bir ton tuğla gibi çarptı. O bir avcı. *Ben avım*. Resepsiyonist aslanın ininin kapısını açtı.

Hazır olduğumu sanıyordum ama basit bir toplantı olduğunu düşündüğüm bu toplantı için son derece hazırlıksızdım. Ama öyle değilmiş. Dosyalar ve zarflar masanın üzerine dizilmiş, her iki taraf da sırları açığa çıkacakmış gibi kendi sırlarını koruyor. Bir kez daha Shane'e bakıyorum ve fısıldıyorum, "Hiçbir şey istemiyorsun, değil mi?"

Koluma bastırmaktan çekiniyor ama gömleğinin yüksek kaliteli kumaşı tenime yumuşak geliyor. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama ben yaptım, bu yüzden senin yapmayacağını varsaydım."

Gözlerinin mavisi beni delip geçiyor ve nefesinin altından "Zaten geç kaldık" diyor. İpucu alınmıştı, bu yüzden geçmesine izin vermek için kapıya yaslandım.

Aklımdan milyonlarca şey geçti. Evin peşinatını kaybettiğimi ama peşinatı hiç harcamadığımı paylaştım. Shane dairemi gördü. Lüksün kucağı sayılmaz, yine de seviyorum. Arabamın Galileo'dan daha eski olduğunu biliyor, o halde benimkinden ne isteyebilir ki?

Avukatımın yanında, Shane'in karşısında oturuyorum ve onun avukatı gerçekten de beni temizlemeye hazır bir pislik gibi görünüyor. Max Whittier doğası gereği neşeli biri, bu da adamın ödeme yapmak istemediği bir trafik kazası gibi küçük meselelerde onunla çalışmamın nedenlerinden biri. Boşanmanın şakası olmaz. Bu yılanla başa çıkmak için bir engerek yılanına ihtiyacım var.

Max, meslektaşı Sheila Rick ve Shane'in avukatlarını tanıştırır. Bana bakarak, "Bu çok alışılmadık bir durum." dedi.

"Bu iyi bir başlangıç değil." Shane'e öyle bir bakıyorum ki onu dinlendiği sandalyeye mihliyorum.

"Bu kötü bir şey demek değil ama benim şirketimin çalışma şekli bu değil." Parmaklarının ucunu büyük bir manila zarfın üzerine koyarak zarfı masanın üzerinden kendisine doğru yaklaştırıyor. "Talepleri herkesin huzurunda açmamız istendi. Burada, masada müzakere edeceğiz. Eğer herhangi bir zamanda bir arabulucuya ihtiyacımız olursa, bu evlilik anlaşmasını başarılı bir şekilde sonuçlandırmak için bir arabulucu getirmeye ara verebiliriz."

İkimizin de bu evliliği kabul etmemiş olması komik, ama burada büyük bir ahşap konferans masasının karşıt taraflarında aniden . . . ne? Elimde olmayan varlıklar mı? Anasını-

Sheila dikkatini masanın diğer tarafına yönelterek, "Önceden herhangi bir talepten haberimiz yoktu," diyor. "Bunlar şartlar ve koşullar mı?"

"Hiç konuşmadık," diye ekliyorum. "Hiçbir şartımız yoktu ve kesinlikle hiçbir koşulu tartışmadık." Max'e dönüp bakıyorum. "Ben sadece boşanmayı talep ediyorum. Onun parasının peşinde değilim."

"Bu son derece alışılmışın dışında," diyor ve karşı tarafın avukatına bir bakış atıyor. Bana döndüğünde kolumu okşuyor. "Hiçbir teklifi kabul etmek zorunda değiliz Cate ve her türlü iddiayla mücadele edebiliriz. Eğer herhangi bir noktada

Rahatsız olurlarsa ofisimde görüşebiliriz. Ama bakalım evlilik mallarından kendilerine düşen pay olarak ne talep ediyorlar."

"Evlilik malı mı?" Shane'i sert bir bakışla diri diri yakmaya çalışırken çenem masaya çarpıyor. *Bu ne cüret!*

Shane, "Herhangi bir mülk istemiyorum." diyor.

"Güzel, çünkü hiç param olmadığını biliyorsun. Evi kaybettim-"

"Biliyorum, Cat." Çok ölçülü, bana içinden çıkabileceğim hiçbir duygu bırakmıyor. Zamanında aşık olduğum adama ve bir zamanlar tanıdığım çocuğa hiç benzemiyor. Şu anda karşımdaki kişiyle dış görünüşü dışında hiçbir yakınlığım yok ve bunun için ailesine teşekkür etmeli.

"O zaman benden ne istiyor olabilirsin? Kliması bozuk 2012 model Toyota'mı mı? Maaşımdan eş desteği mi? Ne? Ne istiyorsun?"

Avukatı fısıldar ve ikisi de sessizleşir.

Gözlerimi deviriyorum. Bütün bu durumun canı cehenneme. Benden bu kadar ve daha yeni başladık.

Max dosyayı açıyor ve hemen kendisi ile meslektaşı arasında değiştiriyor, sanki sınava gireceklermiş gibi inceliyorlar. Öfkemi dizginlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve kaçmaya çalışan kalbimi zapt ediyorum. Onun yanında güvenilmez olduğunu biliyordum.

Avukatlarım birbirlerine danışırken, Shane'in asansörde söylediği her şeyi tekrarlamaktan kendimi alamıyorum, asla bitmeyen sona geri dönüyorum. Kollarımı iki yanıma indirerek masaya yaklaşıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor ve soruyorum: "Asansörde ne söyleyecektin? Ne istiyorsun?"

İfadesi kırılıyor, geçen Ağustos'ta tanıdığım adam kısa bir süreliğine de olsa geri dönüyor. "Daha fazla zaman istiyorum-"

"Müvekkilimle zaman geçirmeyi mi talep ediyorsunuz?" Max evrakları elinde tutarak soruyor. Masanın üzerinde düzleştiriyor ve ortasını işaret ediyor. "Yetmiş iki saat. Bu doğru mu?"

Shane'in avukatı, "Her şey ikinci sayfada listelenmiştir. Başka hiçbir talep ya da yükümlülük talep edilmeyecektir."

Max'e dönüyorum. "Bu ne demek oluyor, zaman mı istiyor?"

Uzun bir nefes alıp veriyor, gözleri hala metni inceliyor. Bana döndüğünde, "Boşanma, kararlaştırılan yetmiş iki saat sonra gerçekleşecek" diyor. Shane'in avukatına bir bakış atarak ekliyor: "Bu, ABD'deki her eyalette yasadışı olan gasp sınırında."

Sözümün kesilmesi yerine açıklama yapacakmış gibi Shane'e bakmaktan kendimi alamıyorum. Devam etmeyince Max'e soruyorum: "Bu sahte evlilikten kurtulmak için onunla yetmiş iki saat geçirmem mi gerekiyor?"

"Sizinle görüşmek istiyor..." Sandalyesini bana doğru çeviriyor ve sanki yetişemeyecekmişim gibi daha yavaş konuşuyor. "Üç gün ya da yetmiş iki saatlik bir süre, programlarınız için hangisi uygunsa."

"Programlarımız mı?" Aptal gibi konuşuyorum ama kesinlikle yanlış duyuyorum ya da yasal jargonu anlamıyorum çünkü bu kulağa çok ... *olamaz* gibi geliyor. Elimi aramızda tutuyorum. "Lafı dolandırmak istemem ama şirketim derken neyi kastediyorsunuz?"

Max masanın karşısındaki Shane'e ve avukatına bakarak şöyle der: "Tekrar ediyorum, bu son derece alışılmadık bir durum ve pek de yasal değil, ancak boşanma talebiyle hakimın karşısına çıktığınızda evliliğinizi sürdürmek için çaba göstermenizin daha iyi görüneceğini size tavsiye etmek zorundayım. Çoğu uzlaşmaz farklılıkların olduğu durumlarda tarafların bir arada kalmak için her türlü çabayı gösterdiğini bilmek ister."

"Avukatı, "Birlikte vakit geçirerek pek çok kişi kurtuldu," diyor.

"Ben ... um ..." Shane'in başka biriyle hayatına devam ederken bunu neden istediğini hala anlamakta zorlanıyorum, boğazım kuruduğu için ağzımı kapatıyorum, temizliyorum ve "Biz gerçekten evli değiliz-" diyorum.

"Sizsiniz Bayan Faris," diyor avukatı büyük bir cesaretle. "Farin. Soyadım Farin."

"Özür dilerim, Bayan Farin-"

"Bayan." Bu adamın *ve yanındakinin* küstahlığı. Shane'e kemiklerini sızlatmasını umduğum bir bakış fırlatıyorum.

Avukat, sanki bu isim oyunu en başından beri planlanmış gibi hiç istifini bozmadan devam eder: "Mahkemede yemin ederek evliliğinizi kurtarmak için her türlü çabayı gösterdiğinizizi beyan etmeye hazır mısınız, Bayan Farin?"

"Evet," diyorum hiç düşünmeden. Tartışma yok. Hiç şüphe yok. Shane'i Bay Rosen'dan tanımıyorum ve onunla evlenmeyeceğim. Tamam, onu hastalarımın daha iyi tanıdığımı kabul edebilirim - o hararetli tartışmada gerçek benliğini ortaya koymadan hemen önce dairemin mahremiyetinde gösterdiği gerçek benliğini. Gözlerimi adamın kendisine çevirerek bir nefes alıyorum ve sonra soruyorum: "Bunu neden yapıyorsun? Lütfen sadece kağıtları imzalayın."

"Kırk sekiz alacağım," diyor, ilgisi daha yüksek bir vitesle geçiyor. Kirli işlerini sinsi avukatına bırakmak yerine şimdi herkes elini taşın altına koyuyor.

"Yani şimdi benimle daha az zaman geçirmek mi istiyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, satış blokundaki bir inek gibi pazarlık edilmemden tamamen rahatsız oluyorum.

Shane öne doğru eğilir. "Diğer herkesi unut, Cat. Seninle zaman geçirmek istiyorum." "Elindeydi ve mahvettin."

"Bana bir şans daha verin. Bana vereceğin her şeyi kabul ederim. Seni tanımak için bir şans istiyorum, boşanmadan önce karımı tanımak için bir şans."

Alay ediyorum. "Eş mi? Bu senin gibi zengin biri için, ama tüm bunlara rağmen senden tek bir istekte bulunmadım." İlişkimize yaptığı gibi bunu da söyleyene kadar yumuşuyordum.

Diyor ki, "Bir tane yap. Hemen şimdi. Sana ne istersen veririm."

Cezbedici, ama bana rüşvet veremezsin. "Senin aksine Shane, buraya talepte bulunmak için gelmedim. Herkes senden bunu istiyor. Ben sana tam tersini, özgürlüğünü veriyordum."

"Bu kadar aziz olmana gerek yok." "Bir şey istiyorsan, sorman yeterli." diye devam ederken, bu adamın cüretkârlığından başım dönüyor.

"Ben *bir şey* değilim. Ben senin istediğin bir insanım." Ellerimi sakince önümdeki masaya koyarak şoku atlatıyor ve kendimi toparlıyorum. "Bir hayatım, bir kariyerim, boşanmamı kutlamak için benimle margarita içmeyi bekleyen arkadaşlarım var-"

"Kutlamak mı?" Bakışlarını kaçırıyor, geçen Ağustos'ta kapımdan çıkıp gittiğinde bana olduğu gibi, ne olduğumuzun gerçekliği ona da çarptığında bakışları pencereden uzaklaşıyor.

Odadaki gerilim o kadar yoğun ki avukatlar rahatsız görünüyor. Karşımdaki sandalyenin gıcırtısı gözlerimi Shane'e çeviriyor. Bir zamanlar mavi gözlerinde hüznü görmüştüm ama bu daha derin ve kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Onun boyunda, şöhretinde ve servetinde bir adam için kırılma nadirdir. Shane Faris benim için kalbini koluna takıyor, ama neden? "Sana kim olduğumu göstermek için bir şans istiyorum."

"Hayır, iki gün istiyorsun."

"Bir gün, bir öğle yemeği, bir saat alacağım. Kahretsin, bir asansör yolculuğu daha-"

"Son kısmı geçiyorum." Kalbim yeniden göğsümde çarpmaya başlıyor, duygularım gözlerime hücum ederken boğazım düğümleniyor. Bilinmeyen gerçeği kurguyla gölgelemesinden nefret ediyorum, bu yüzden "Biriyle mi evleniyorsun?" diye soruyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden. "Ben zaten evliyim."

Söylediği sözler mi yoksa bana gösterdiği duygular mı? İkisi de ve ben ona inanıyorum. Bunu neden düşündüğümü bile bilmeden kâğıtlara bir kez daha bakıyorum. "Sana kırk sekiz saat verirsem, kâğıtları imzalayacak mısın?"

"Zaten yaptım. Yani birlikte geçireceğiniz zaman konusunda fikrinizi değiştirseniz bile, dosyalamak için tek gereken sizin imzanız olacak."

Buraya gelmeden önce bana gücü verdi. Bu bilgiyle ne yapacağım? Gözlerimi belgelerden ayırmıyorum, nihai bir karar vermeden önce anlayışımın netleşmesi gerekiyor. Birlikte zaman geçirmek birbirimizden uzaklaşmamızı gerçekten kolaylaştıracak mı?

Belki de ikimizin de ihtiyacı olan şey budur. Birlikte berbat olacağımızın gerçek zamanlı kanıtı. İcini dökmek istediği şeyi söyleme şansı. Benim için kapanış.

Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Aklıma şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikirlerden biri geliyor. Kendime soruyorum, Luna olsa ne yapardı? Ben ne yapmak isterdim? Ağzımdan çıkan kelimelerden bile şüphe duyarak başımı kaldırıyorum. "Kırk sekiz saatin var. Bu kadar. En iyi şekilde değerlendiren iyi olur."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Bu benimle ilgili değil, Shane. Bu seninle ilgili." Avukatlarıma döndüm ve "Değiştirilen şartları kendi şartlarımla kabul ediyorum" dedim.

"Ne istersen." Shane'in kazanan gülümsemesi bir anda ortaya çıkıyor ama sonra tökezliyor. "Ne oldu?"

Shane

"Ne demek mühürlü?" Stuart'la birlikte asansörlere doğru yürürken soruyorum.

Avukatım diyor ki, "O top oynamıyor. Karşılık veriyor. Bayan Farin senaryoyu bize çevirdi."

"Nasıl?"

Ofisin kapısı itilerek açıldığında ikimiz de sessizliğe gömldk.

Benim. Benim. Benim. Vay canına. Burada neyimiz varmış?

Küçük cadalozun kendisi. Beni kendi gizli silahıyla tersine oynadıktan sonra ondan daha fazla etkilendiğimi hiç sanmıyorum.

Ellerimi ceplerime sokarak topuklarımın üzerinde geriye doğru kayıyorum ve ona göz kırıyorum. "İyi oynadın, Cat."

"Touché."

Asansörün kapıları açılıyor, ben de kenara çekiliyorum ki önce o binebilsin. "Binmek ister misin?" Alay ediyorum, bu cümle hiç eskimiyor.

"ok yoruluyorsun Faris, iyi denemeydi. Ben merdivenleri kullanacağım." Merdiven boşluğuna doğru itiyor ve drtnala inerken ayakkabılarının tabanlarının takırdadığını duyabiliyorum.

Asansöre atladım ve kapıların kapanması için lobi düğmesine defalarca bastım. "Bin Stuart."

İstediğim kadar hızlı olmasa da adımlarını atıyor ve kapılar arkasından kapanıyor. "Kırk sekiz saatin var," diyor, tam olarak neyin peşinde olduğumu biliyor.

"Alabileceğim her şeyi alırım."

"Bu sen değilsin, Shane. Eğer o kadar özelse, neden evli kalmıyorsun?"

Geçmişimdeki günahlarımın hesabını hiç vermek zorunda kalmadım ama Cat'i geri kazanmak istiyorsam buna alışmalıyım. "Pisliğin tekiydim. Doğru kadın, yanlış zaman. Ve bizi buraya getiren bir sürü başka hata." Asansör en alt kata inmek üzereyken hazırlanıyorum. "Seninle otoparkta buluşuruz."

Kapılar açılıyor ve ben merdiven boşluğunun çıkışına doğru koşuyorum, kapıyı çekerek açıyorum ve kapıya yaslanıyorum.

Cat merdivenlerin son katından inerken yavaşlıyor, gözlerimin önünde yavaş bir gülümseme büyüyor. "Bu tam bir parti numarası." Önümden geçip giderken burnuma dokunuyor. "Teşekkürler."

"Rica ederim," diye cevap veriyorum, sallana sallana uzaklaşırken kıcını izliyorum. Kapıyı bırakıyorum ve ona yetişmek için iki kat zaman harcıyorum. "Kırk sekiz saat boyunca tamamen benimsin."

"Bu kadar şehvet dolu konuşma." Gözlerinin ucuyla bana bakıyor. "İşin içinde seks yok." Binanın ön kapısından çıkmadan önce aniden durdu ve omuzlarını bana doğru dikti. "Kırk sekiz saat boyunca bana *erişimin* olacak. Beni 'elde edemezsin'." Vurgu yapmak için tırnak işareti kullanıyor ama ne kadar sert olmaya çalışsa da, rol yaptığı kadar üzgün olduğuna inanmıyorum.

Ağzının kenarlarının yukarıya doğru dönmesi bunu ele veriyor ama başka pek çok işaret de var. Gözleri parlak, lobinin kötü aydınlatmasında bile altın rengi parlıyor. Ama durup bu konu hakkında konuşmaktan mutlu olması, çaba sarf ettiğim için beni memnun ediyor. Benim için. Bizim için. Onun için, henüz farkında olmasa da.

Ben onun bir zamanlar tanıdığı adam değilim ve ona değiştiğimi göstermek niyetindeyim. "Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamak gibi bir niyetim yok.

Unutmayın, belgeler imzalandı. Kaderimiz senin ellerinde." Şok içinde dudaklarını aralayarak onu orada bıraktım. Ama gözlerinde yaktığım ateşi kaçırmadım.

O yöne doğru gittiğimde Stuart arabamın yanında bekliyor. Arkamdan küçük kedim sesleniyor, "Kaderimiz de ne demek?"

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve "Randevumuzla ilgili olarak yakında sizinle iletişime geçeceğim" diye cevap veriyorum.

"Zorla yakınlık demek istiyorsun."

"Domates tomahto." Onun kelimelerini ona karşı kullanmanın çok tatmin edici bir yanı var. Kazanmaktan heyecan duyduğumdan değil, genelde öyle olsa da, dikkatimi verdiğimi bildiğinden.

Stuart'a ulaştığımda arkamı döndüğümde eteğinin rüzgârda uçuşmasını engellemek için çabaladığını görüyorum. Onu izlemekten, bu ikinci şansla piyango kazanmışım gibi hissetmekten ve her zamankinden daha muhteşem seviştiği için sırtıtıyorum.

Arabasına biner binmez Stuart'a sordum, "Ne istediğini tekrar söyle. Kaçırmışım."

"Hiçbir şey kaçırmadınız," diyor. "Bu mühürlü bir belge. Kırk sekiz saat geçene kadar ne olduğunu öğrenemeyeceğiz."

"Sürprizleri sevmem."

"Ben de öyle, ama sen çoktan kabul ettin, yani anlaşma tamam."

"Lanet olsun."

Ferrari'min yanına park ettiği Lamborghini'nin kapısını açıyor ve ona çok fazla para ödediğimi fark ediyorum. Evrak çantasını yolcu koltuğuna fırlatıyor, sonra da şöyle diyor: "Bize bunun mali amaçlı olmadığını ve kişisel mülkünüzün veya işinizin herhangi bir kısmının mülkiyetini ona vermeyeceğini garanti etti. Bana sorarsanız, kontrolü istiyordu." Kırmızı spor arabanın içine giriyor. "Ben olsam bu konuda endişelenmezdim. Sahip olduğunuz bir şeyden pay almak ya da şöhretinizden bir parça almakla ilgili değilse sizden ne isteyebilir ki?"

"Bilmiyorum."

"Bu bir gizem, ama yakında öğreneceksin." Onun için kapısını kapatıyorum, zaten arabamın yanında bu kadar geniş açılmasından hoşlanmıyorum. Camı indiriyor. "Kırk sekiz saati tamamladığında bana haber ver, açman için zarfı getireyim."

"Olur. Buraya geldiğin için teşekkürler." Sanırsın ki ondan Barstow'a gitmesini istiyorum. Sadece Beverly Hills değil.

"Bu benim işim."

Arabamın içine girdiğimde, içeride olanları hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Görüşmeler değil. Sürpriz Kedi dışında her şey planlandığı gibi gitti.

Sonunda atılmış. Asansör hikâyede beklenmedik bir gelişmeydi. Kıkırdıyorum, anıların arasından bir gülümseme çıkıyor. Muhtemelen bunun olması için birine para verdiğimi düşünüyordur.

Geri vitese takıyorum ve düşüncelerimde çok fazla şey dönerken ana yola çıkıyorum. Onunla istediğim günleri geçirdim ama o her şeyi altımdan çekip aldı. *Nasıl bir oyun oynuyor?*

Benimle aynı. Sadece onun nihai hedeflerinin aynı olup olmadığını merak ediyorum.

Onsuz geçen on ay çok acımasızdı ama ne kaybettiğimi anlamam için gereken buydu. Ayrı kaldığım için buraya bir görev için geldim. Ayrıca bunun için daha iyi bir adamım. Ama onun ihtiyacı olan adam olabilir miyim?

Umarım öyledir.

Bilinmeyen konusunda hâlâ tedirginim ve geri dönüş isteğiyle beni çok etkiledi. Maddi kazançla ilgili gibi görünmüyor. Bu daha da kötüleştiriyor. Tahmin edilemez. Ona istediği her şeyi verebilirdim - gurur ve neşe kaynağım Ferrari'yi, kaybettiği evi geri almak için bir milyon dolar ya da lanet olası evimi. İsteddiği her şeye sahip olabilirdi.

Onun yerine, beni canımın yandığı yerden vuracak. Kalbini ilk ben kırdığım için bu çok mantıklı. Ve yıkılmış olsam bile beni affetmeme ihtimali çok yüksek. Bu beni denemekten alıkoymayacak. Onun affetmesi benim için daha önemli.

Kırk sekiz saat. Değişmiş bir adam olduğumu kanıtlamam için gereken tek şey bu.

BEN:

Merhaba,
benim.

Cat'e mesaj atacak cesareti bulmam tüm günümü ve bir buçuk haftamı aldı ve ben bunu mu yapıyorum? Yüzüm bile kızarıyor. Güvertede otururken başımı elime gömüyorum ve şakağımı ovuyorum. *Hadi bebeğim, bana mesaj at.*

Güneş batıyor, ben de güzelliğinin tadını çıkarmak için dışarı bakıyorum ama ellerim terliyor, bu yüzden avuçlarımı kot pantolonlu bacaklarımdan aşağı sürüklüyorum. Eskiden okyanusta bir sörf tahtasının üzerinde güneşin doğuşunun ya da batışının tadını çıkarabilirdim -günüm başlar ve sudan çıktıktan sonra sorunlu bir geceye yol açardı. Sörften uzaklaştım ama geçmişimden kurtulamıyorum. *Özellikle de Cat'ten.*

Beni olduğum gibi gördü ve bu saçmalığa katlanmadı. Onu suçlamıyorum. Bunun için ona daha çok saygı duyuyorum. Asla daha azına razı olmamalı. Cesaretimi bir kez daha topladım, bira beni başka bir mesaj göndermeye ikna etti. Mantık bana birkaç dakika beklememi söylüyor. İlk biramı içiyorum, bu yüzden biranın kurbanları üzerinde oynadığı oyunlara kanmıyorum.

Bir mesaj beliriyor ve bu durumda çuvallamadığım için rahatlıyorum. Masanın üzerindeki telefonuma baktım.

Kedi:

Bu numarayı engellediğimi sanıyordum.

Aptal gibi sırtarak, şaka yapıp yapmadığını sorgulamadan önce gülüyorum.

Kahretsin. Buna ne diyeceğim? Cevap veriyorum:

Sanırım unuttun. Sen engellerken ben bekleyeceğim.

Kedi:

Çok geç. Beni çoktan buldun.

Parkdale'den iki kez geçtim ve onu bir kez o gün için ayrılırken gördüm. Medeni bir tartışmayı çoktan geride bıraktığımızı düşünerek yaklaşmaya cesaret edemedim. Yine de onu gözetlemenin daha iyi olduğundan emin değildim. Demir sandalyeye oturdum ve yazmaya başladım:

Gerçekten ürkütücü bir şey duymak ister misin?

Kedi:

Hayır

Onu ikna etmek için mesaj atıyorum:

Hadi ama.

Kedi:

Güzel. Ne oldu?

Ben:

Başından beri nerede olduğunu biliyordum.

Neden bunu ona söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Lanet olsun. Gözlerimi deviriyorum, onu hatırlatan başka bir şey. Sinirlendiğinde çok tatlı oluyor. Ne zaman sevimli değildi ki? Aklıma tek bir anı bile gelmiyor.

Kedi:

Beni ünlü biriymişim gibi takip etmen çok ürkütücü.

Satır aralarını nasıl okuyacağımı bilemiyorum. Benimle dalga mı geçiyor, şaka mı yapıyor, yoksa oyun mu oynuyor? Yazıyorum:

Nasıl farklı yapacağımı bildiğimden emin değilim. Özel olduğumu sanıyordum.

Üç nokta balonun üzerinde yuvarlanıyor, sonra ölüyor. *Hay sikeyim.* Kelime oyununu çekici bulacağımı düşünmüştüm. Üç nokta geri dönüyor ve başka bir mesaj beliriyor:

Öyleydin.

Beni sindirmek istediye, bunu iki kelimeyle yaptı. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek ekrana bakıyorum. Kelimelerin tadını daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim zekice bir şey yok.

Kızmaya hakkı var. İncinmişim ve acımı kontrol ettiğini düşündüğüm kişiden çıkardım. Mazeret yok. Sadece gerçekler. Bu yüzden fırsatını bulduğunda saldırması şaşırtıcı değil. Farkında olmadan, ona bu tepki için mükemmel bir ortam hazırladım.

Ekranda ondan gelen başka bir mesaj belirir:

Beni gözetlemene gerek yoktu. Onun yerine uğrayıp bir merhaba diyebilirdin.

Ayılıtıcı. İstedğim için uzak durmadığımı kendime hatırlatıyorum. Mesafemi korudum çünkü bana ihtiyacı vardı. Düzenli ve tertipli, küçük bir bahçeli ev arsasına sığdırabileceği bir hayata ihtiyacı vardı. Öyleyse neden onun için her şeyi mahvediyorum? Nedenini biliyorum.

Bunu itiraf etmeye hazır mıyım?

Yüksek sesle değil. Ona karşı değil. Bana bile tam olarak değil. Hâlâ o zamanlar kim olduğum ve kim olmak istediğimle boğuşuyorum ve şu anda ikisi arasında sıkışmış durumdayım.

Mesaj atarım:

Beni görmeyi reddedeceğini ya da en azından dışarı atacağını düşünmüştüm.

Kedi:

Yapardım çünkü benim için çok erkendi. Hala öyle olabilir, Shane. Ama en azından önemsedığını bilirdim.

Yaptığım şey için aptalın tekiydim, ama eylemlere sözlerden daha çok değer vereceğini biliyorum. Bir sonraki mesajı ilk açıldığında yazmaya başlıyorum:

Maggie seni özlüyor. Özellikle de, tırnak içinde söylüyorum, "büyük güçlü kollarını." Kışından da bahsetti ama egonu beslemek istemiyorum. Bu göreve hazır bir sürü başkası var.

Kendi kendime gülüyorum. Kendi kalbi dışında koruduğu bir şey varsa, o da hastalarıdır. Mesaj atıyorum:

Eğer kışımı seviyorsan, çık ve söyle.

Kedi:

Kışını sevdim, ama neyi daha çok sevdim biliyor musun?

Tek yapmaya çalıştığım kırk sekiz saat boyunca takvimlerimizi senkronize etmekken bir solucan konservesi mi açtım? Parmaklarım harflerin üzerinde geziniyor. *Hiç sormamış gibi mi davranmalıyım yoksa-*

Kedi:

Fazla düşünme. El Fuego'nun burritoları.

Beni güldürüyor ama mesaj attığımda meşhur kapıyı suratıma çarpmadığı için minnettarım. Tam tersini yaptı. Kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni içeri davet etti. Eğer şaka yapabiliyorsa, hala bir şansım var demektir. Kızı elde etmek için çok geç olabilir ama bunu telafi edebilirim. O hayatına devam edebilir. Ben kendi hayatıma devam edeceğim. En azından çaba gösterdiğimi bilecek.

Ben:

Bir burritonun kışımdan daha iyi olması konusunda ne hissettiğimden emin değilim, ama belli ki bacak gününü artırmam gerekiyor.

Kedi:

Stres yapma. Kışın çok güzel. Ama o burritolar . . .

Harika diyeceğim. Bunun devam etmesini ne kadar istesem de, muhtemelen hayat kurtarmak ya da her şeyi berbat etmeyecek kadar akıllı bir erkek arkadaşla vakit geçirmek gibi yapacak daha iyi şeyleri olduğunu biliyorum.

Başka biriyle evlenebilmek için boşanmak istediğimi varsaymadan önce bunu hiç düşünmemiştim. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ama ona nasıl hissettiğimi gösterme şansım olmadan başka bir adamın kalbini kazanmasına izin vermeyeceğim. Bunu kilitlemem lazım, o yüzden mesaj atıyorum:

Birlikte geçireceğimiz zaman için programınız nasıl görünüyor?

Kedi:

Gerçekten birlikte zaman geçirmek mi, yoksa sadece aynı posta kodunda zaman geçirmemiz mi gerekiyor? Detaylara ihtiyacım var. Hepsine. Bu rehine durumu için plan yapmam lazım. Nereye gidiyoruz? Yanıma ne a l m a l ı y ı m ? Luna'nın beni bulabilmesi için vücuduma bir takip cihazı mı taktırmalıyım? Bilirsin, bu tür şeyler.

Hiç güven kalmadı ama onu suçlamıyorum. Bunu hak ediyorum ve geri kazanmayı umursamıyorum. Mesajlaşmalarımızdaki rahatlık beni aksini düşünmeye ittikten sonra bu kadar ileri gitmesine şaşırdım. Ve espri anlayışını kaybetmemiş. Bu karmaşık durumda olumlu bir şey. Benim için:

Birlikte vakit geçirmek. Kendi odanız olacak, eğer bu endişelerinizi giderecekse. Göl için hazırlanın. Yüzebilirsiniz, değil mi?

Kedi:

Yüzebiliyorum. Her şey çok büyüleyici.

On aydır toplayamadığım cesaretin her zerresine ihtiyaç duyarak biramı yudumluyorum. *Söyle ona*. Bana:

Sen her zaman okuldaki en büyüleyici kızdın.

Kedi:

Fark etmediğini mi sanıyordun?

Ben:

Ben öyle bir şey demedim.

Konuşmada bir duraklama oluyor ve sonra ondan gelen bir mesaj tekrar beliriyor:

Sanki bunu en az birkaç saattir planlıyormuşsunuz gibi geliyor.

Ben:

Aylar, ama kim sayıyor ki?

Kedi:

Öylesin, ama . . .

Kahretsin, geri dönüşleri çok hızlı. Öfke mi yoksa eğlence mi onu yönlendiriyor bilmiyorum ama söylediğim hiçbir şeyin geçmesine izin vermiyor. Yine de duraklama beni öldürüyor. Cevap veriyorum:

Ama ne?

Kedi:

Anma Günü hafta sonu nasıl? İşten uzun bir hafta sonum var. Göldeki zamanımı doldurduktan sonra, tatilin tadını çıkarmak için bir günüm daha olacak.

Gerçekten acıyan yerimden vur.

Bunu kolaylaştırmamalıydı ama duygularımın da nasıl hissedeceğini bilmiyordum. Cızırtılı, üzerime tam oturmayan bir yün kazak gibiler. Bu benim seçtiğim yol, bu yüzden yürümek zorundayım. Cevap veriyorum:

Anma Günü hafta sonu ayarlandı. Teşekkür ederim.

Kedi:

Başka seçeneğim yoktu.

Satır aralarını okumaya çalışarak mesaja muhtemelen çok uzun süre bakıyorum. Ciddi mi, yoksa benimle dalga mı geçiyor? Mesajda kastettiği anlamı okumakta zorlansam da, tamamen haksız değil.

Bu final cümlesini okuduktan sonra kendimi daha ağır hissederek ayağa kalktım ve içeri girdim.

Zaten yeterince zarar verdim. Mesaj atıyorum:

Benimle her zaman bir seçeneğin var, Cat. Sana detayları göndereceğim. Ne yapmak istediğine oradan karar verebilirsin.

Eklemeden önce birkaç dakika ekrana bakıyorum:

İyi geceler.

Cevap veriyor:

İyi geceler.

İstediğimi aldım. *Bunu mahvetme, Faris.*

Shane

"LANET OLSUN."

"Dil," diye sesleniyor Poppy mutfaktan.

"Mack yine kustu." Tombul bebeği önümde tutuyorum. Sanki bu da şeytani planının bir parçasıymış gibi kıkırdıyor. "En sevdiğim tişörtlerimden birinin üzerine kusman bile senden hoşlanmamamı sağlayamaz, evlat." Faris mavisî gözleri var, parlak ve neşeli ve en mutlu bebek. Her zaman kucağına alınmayı seviyor ve geçen Kasım ayında hastanede tanıştığımızdan beri bana alıştı. Bu adil. Ben oldukça harikayım. Başını öpüyorum çünkü o da harika.

Laird elinde bir paket mendille geliyor ve Mack'i ellerimden çekip alıyor. Onu yüz yüze gelecek şekilde tutarak çenesindeki kalıntıları siliyor. "Çok dağınıksın." Kanepeye oturarak, "Kız kardeşinin ne kadar temiz olduğunu görüyor musun? En sevdiği kuzeninin üzerine tükürmüyor." Bana bakıyor. "Çocuklarımla kuzen olmanız çok garip. Belki de amcayla gitmeliyiz?"

"Kuralları biz koymuyoruz ama benim için sorun değil." Mack bana bakarken kollarını çırpıyor ve ahududular üflüyor. Bana doğru uzanıyor, ben

Bu çocuklara hayır diyemediğim için onu tekrar kollarıma aldım.

Laird kızıyla birlikte yere oturur. "Posey Rosie'm nasıl? Oturmakta çok iyi."

Ve onu gördüğünde yüzünde saf bir sevinç ifadesi beliriyor. Gözleri açılıyor, babası onun dünyasındaki güneş, onu parlatıyor ve o gülümseme, kahkaha. Baba olmanın ödülü. Birinin sizi kusurlarınızı görmeyecek kadar çok sevmesi. Sadece onlar için yıldızları astığınızı bilirler. Bu güven. Sevgi.

Mack ciyaklıyor, dikkatimin başka yerde olmasından hoşlanmıyor. O bitirene kadar bir gözümü sıkarak kapatıyorum. "Bak evlat. Bu grupta çalmak için kulak zarlarıma ihtiyacım var. Onları mahvetme." Ama evet, o iki dişli sırtışıyla beni yakalıyor. Her seferinde. Bana aya asılmışım gibi bakmıyor olabilir ama her zaman arkasını kollayacağımı bildiğini söyleyebilirim. Ona sarılıyorum ve başını tekrar öpüyorum.

Poppy içeri giriyor ve "Uyku vakti." diyor.

"Senin için mi, çocuklar için mi?" Laird alay eder. "Muhtemelen ikisi için de. Çok yoruldum."

Posey kucağındayken ayağa kalkar ve kolunu karısına dolar. "Sen git uzan. Çocukları beşiklerine koyup buradan sonrasını ben hallederim."

Alnından öpüyor, sonra arkasını döndüğünde kıcına küçük bir şaplak atıyor.

Poppy benim için harika bir eş, anne ve arkadaş. Bir şeylerden kurtulmuş gibi kıkırdamasını görmek çok eğlenceli. Ama Laird'in onu nasıl izlediğini fark ediyorum. Artık yalnız vakit geçiremiyorlar, ben de diyorum ki, "Hey, ara vermek istersen ben buradayım. Birkaç saat takılabilirim."

Arkasını döndüğünde şaşırmış görünüyor, alnı ağırlaşıyor. "Gerçekten mi?" diye soruyor, ses tonundan ciddi olup olmadığından emin değil. Sonra Posey'yi oturmaktan mutlu olduğu yere bırakıyor - öğrendiği yeni bir beceri. Mack öğrenmedi ama hepimiz bir şeyleri kendi zamanımızda yaparız.

Bilmiyor muyum?

"Gerçekten mi?" diye cevap veriyorum.

"Emin misin, Shane?"

"Eminim. Burada, oturma odasında uyusalar sorun olur mu?"

"Evet, sorun değil ama istersen onları beşiklerine koyabilirsin. Orayı severler ve genellikle çabucak uykuya dalarlar." Saatini kontrol ediyor. "Zaten yirmi dakika içinde ikisi de uyuşmuş olacak."

"Anladım," dedim. "Git. Ben hallederim."

Elini başının üzerinde ovuşturuyor, benim de tanıdık bir Faris tiki, sırtıyor. "Tamam. Harika. Bir şeye ihtiyacın olursa kapıyı çal."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Onları rahatsız etmemin imkanı yok. Uyuyorlar mı yoksa zamanı başka şekilde mi değerlendiriyorlar bilmiyorum. Rahatsız eden de ben olmayacağım. "Merak etme."

"Minnettarım." Koridora doğru yürür ve koridorda gözden kaybolur. Açılan bir kapının sesi kısa mesafeyi kat eder ve hemen ardından kapanır.

Mack'e bakıyorum, burnuma uzanırken hâlâ bana sırtıyor, minik parmaklarını tıraşsız yüzümde gezdirirken kıkırdıyor. Çenemi ovuyorum. "Evet, biliyorum. Tıraş olmam lazım." Yere kayarak Mack'i kız kardeşinin yanına, karnının üzerine yatırıyorum. "Belki siz ikiniz bana yardım edebilirsiniz. Tavsiyeye ihtiyacım var." Posey bana bakıyor, gülümsediğinde gamzeleri ortaya çıkıyor.

Gelmiş geçmiş en şirin çocuklara sahipler. Faris genleri güçlü olduğu için sürpriz değil.

POPPY her iki kalçasında birer bebekle oturma odasına geliyor. "Hey," diye gülümseyerek selamlıyor beni yanımdan geçerken.

Koltuktan kalktım ve oyunu kapattım. "Hey. Ağladıklarını duymadım."

"Değildiler. Uyanıktım, bu yüzden onları kontrol ettim." Gülüyor. "Beşiklerindeydiler ama odanın diğer ucunda birbirleriyle oynuyorlardı. Surat yapıyorlardı. Mırıldanıyorlardı. Mutluydular."

Kalkıp mutfığa gidiyorum ve Mack'i mama sandalyesine oturtup bağlarken Posey'i alıyorum. Posey'e uzanıyor ve onu da yanına oturtuyor. "Uykudan uyandıklarında acıkırlar."

"Ben de öyleyim, yani anlıyorum."

Güldüğünde at kuyruğu sallanıyor. "Bir şey istersen buzdolabında yiyecek var."

Geriniyorum, uzun süre kanepede uzandıktan sonra kendimi eğilmiş hissediyorum. "Hayır, ben çıkıyorum. Yapmam gereken birkaç şey var."

"Kaldığın için teşekkürler. Bu çok tatlıydı, Shane."

Mermer adaya yaslanarak, "Çok şey atlattınız ama birine ihtiyacınız olursa ya da yardıma ihtiyacınız olursa beni arayabilirsiniz," diyorum.

"Buna minnettarım." Çocukları ayarlarken duraksıyor. "Daha iyi bir hayat hayal edemiyorum. Gerçekten. Kendimi bir rüyada yaşıyor gibi hissediyorum çünkü Laird bana büyüdüğüm hayatın tam tersini verdi. Sevgi ve benim ve bebeklerin hayatında aktif olarak var olmak. Benimle vakit geçirmek istiyor ..." Parmağını Mack'in çenesinin altında gezdiriyor, sonra Posey'i gıdıklıyor. İkizler heyecandan yumruklarıyla tepsilere vurmaktan çok mutlu oluyorlar. "İkizleri her şeyden çok seviyorum. Beni meşgul ve yorgun tutuyorlar, bu yüzden Laird ile yalnız geçirdiğim zaman sınırlı. Grubun bu yaz yollarda olmaması da yardımcı oluyor. Bütün yaz değil yani."

Nikki ve Tulsa da benzer şeyler yaşadı. Bir gün bir ailem olduğunda muhtemelen ben de benzersiz olmayacağım. "İşin içine şöhret ve para girdiğinde başkalarına güvenmenin kolay olmadığını biliyorum ama ciddiğim. Bir gece dışarı çıkmaya ya da kestirmeye ihtiyacın olursa bana haber ver, ben burada olacağım."

Yiyeceklerini çıkarıyor ve kapağı kaldırıyor. "Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi?" Aralarındaki tabureye oturup onları beslemeden önce bana bakıyor.

"Tabii ki."

"Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

Poppy'nin benimle derinlere inen ama bana kendimi ... hissettiren bir yolu var. Güvende mi?

Onunla konuşabilirim ve bunun için başıma bir şey gelmeyeceğini bilirim. "Tabii."

"Austin'deyken konuştuğumuz kıza ne oldu?" Neredeyse bir yıl boyunca bu konuşmayı geçiştirdi, yine de merak ettiğinden eminim. Ya da belki de döndüğümüzde yolda tam bir pislik haline gelmem ona bilmesi gereken tüm bilgiyi vermiştir.

Ona hikayeyi anlatayım mı? Kapıdan çıkmak üzereyken paylaşılamayacak kadar çok şey var. "Ondan sonra hayatım mahvoldu."

Mack'in ağzının önünde bir kaşık lapa ile durdu ve bana baktı. "Patladı mı yoksa bombayı sen mi patlattın?" Hemen cevap vermeyince bebekleri besliyor ve "Anlıyorum" diyor.

Tezgâhı iterek gitmem gerekiyor ama acele etmiyorum. Henüz değil. Ona içini dökmek için çok güçlü bir istek duyuyorum. Nefes alarak kendimi durduruyorum ama Cat'in durumu hakkında konuşabileceğim birinin olması iyi olurdu. Bir kadının bakış açısı daha da iyi olurdu. Nikki'yle konuşabilirdim ama onun ilişkiler söz konusu olduğunda maskaralıklara tahammülü yok. Tulsa'yla nasıl birlikte olduğu hâlâ bir muamma.

Sanırım birbirlerini dengeliyorlar.

Poppy şöyle diyor: "Ailemize her zaman destek oldunuz. Hamileliğimde işlerin ters gittiğini düşündüğümde hastanedeydin. Laird sormadan bile geldin." Elini göğsüne götürerek sendeleyerek nefes alıyor. "Bu benim için her zaman çok şey ifade edecek, Shane."

"Her şeyin yoluna girmesine sevindim."

"Ben de öyle. Size gelince, lütfen konuşacak ya da dinleyecek birine ihtiyaç duyduğunuzda yanınızda olmamıza izin verin. Gerçi bana sorulmadan fikrimi söyleme eğiliminde olduğumu biliyorsun."

"Fikrinize güveniyorum." Tezgâha vuruyorum, içimdeki dürtü giderek güçleniyor. "Eğer istersen ..." *Burada ne söylemek istiyorum?* "Kurgusal olarak konuşursak, siz-" Hay sikeyim. Sadece söyle, Faris. "O kız, Vegas'ta konuştuğumuz kadın... Onu geri istiyorum." Gözlerimi diktim, herhangi bir tepki vermesini bekliyordum. İyi ya da kötü.

Yapmıyor. Benim sorunumu düşünüyor gibi görünerek her çocuğa bir lokma daha yediriyor. "Sonu ne kadar kötüydü?"

"En iyi anım değil."

Ağzı köşede aşağı doğru iniyor. "Anlıyorum. Patlama."

"Evet." Bunu açıklayamam, o yüzden denemedim.

"Şey," diye başlıyor, taburenin üzerinde dönerek bana bakıyor. "Geçen Ağustos'ta olduğun kişi değilsin. Ve farkında olmasa bile bunda onun da payı var. Kalpten gelen özürler önemlidir. Şimdi farklı kararlar almak önemli. Ve kendinizi tutmayın. Eğer onu seviyorsanız, söyleyin. Hayatınızın geri kalanını onunla geçirmek istiyorsanız, bunu iliklerinde hissettiğinden emin olun. Kalbini geri kazanmak için her şeyi yapacağınızı bildiğinden emin olun. Bu affetmekle başlayacaktır. Size açıklama fırsatı verirse, bu özre açıktır."

Tüm bunları biliyordum ama onun gibi kelimelere dökmekte zorlanıyordum. Bu yollardan geçmiş ve diğer taraftan çıkmış gibi konuşuyor, belki de benim için hâlâ bir umut vardır. Tezgâha vurarak, "Teşekkür ederim." diyorum. Başımı sallayarak, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Mesele Cat'in zamanını çalmak değil, ondan af dilemek. Ona bunu hak ettiğimi kanıtlamam gerekiyor. "Bana düşünecek çok şey verdin."

"Ne hakkında konuşuyoruz biz?" Laird oturma odasından geçerken esneye esneye içeri giriyor. Önce Poppy'nin yanına gidiyor, yüzünü avuçlayıp onu öpüyor. Sonra bebeklere dönüyor ve her birinin başına birer tane koyuyor. İkimiz de konuşmayınca omuz silkiyor. "Ne?"

Belki de bana verilen ya da evliliğim için zorladığım ikinci şanstır. Ya da belki de kuzenim ve karısının, lanet hayatımı düzene sokabilseydim sahip olmayı umursamayacağım bir hayata sahip olduklarını görmektir.

Bu hayatı hiç istemedim. Sahip olup kaybedene kadar hiçbir şey istemedim. Şimdi önümde koca bir hayat görebiliyorum. Karımı. Bebekler. Sadece para yerine sevgi zengini.

Boşanmak istemiyorum.

Evliliğimi kurtarmak istiyorum.

Shane

Ben hariç her şey hazır.

Giyindim. Arabanın benzini var. Bagaj dolu. Fazla bir şey almıyor ama yiyecekleri soğutuculara, içecekleri de başka bir soğutucuya doldurdum. Ona çiçek götürdüğüm son sefer benim için pek iyi sonuçlanmamış olsa da çiçek aldım.

Her detayın üzerinden beşinci kez geçebilirim ama aklımda olan şey ne paketlediğim ya da ne planladığım değil. Onun burada bile olmaması.

Geldiğimden beri sadece on beş dakika geçti, doğru anladığımdan emin olmak için saati kontrol ettiğimden beri, mesajlarla planladığımız gibi onun dairesine geldiğimden beri. On beş dakika, umarım eve gelir. Kuşklar yine devreye girdi.

Zamanımı boşa
harcıyorum. Beni asla
affetmeyecek.

Açıklama şansım olmayacak.

Tüm bildiğim, evrakların çoktan imzalandığı, mühürlendiği ve avukatına teslim edildiği ve tüm bunları boşuna planladığım.

Beni ekiyor mu?

Sözde fazladan bir gün izin almış olmasına rağmen hastalarla mı meşgul?

İşlerini yaparken arabası bozuldu ve telefonu mu kapandı? Kaza mı geçirdi? Ya da sahip olmadığından tam olarak emin olmadığı bir erkek arkadaşıyla kaçtı. Milyonlarca senaryo onu gitmekten alıkoyabilir. Fikrini değiştirseydi bana söylemekten çekinmezdi. Cat değil.

Sinirlerimi gevşetmek için ellerimi sallıyorum. Bu geçmişte işe yaramıştı. Yirmi, otuz, hatta elli bin çılgık atan hayranın önünde sahne almak beni korkutmuyor. Belli bir izleyici kitlesi, park yerinde sapık gibi volta atmama neden oluyor.

"Çok bekledin mi?" Cat sorar.

Arabasının arkasında durduğunu görüyorum, sarı bir sundress ve beyaz spor ayakkabılarıyla yağmurlu bir günde güneş ışığı gibi görünüyor. Bir elinde çantası, diğerinde cüzdanı, bana doğru yürürken ellerinde sallanıyorlar.

Neredeyse kollarımı açacaktım, eskiden yaptığım gibi onu yakalamaya, boynunu, başını, o pembe dudaklarını ve diğer her yerini öpmeye hazırdım. Onun yerine ellerimi ceplerime sokuyorum ama burada olduğu için o kadar rahatlamış durumdayım ki.

"Hayır. Daha yeni geldim."

"Bu iyi," diyor önümde durarak. "Geç kaldığım için kötü hissettim ama burada olmadığın için-"

"On beş dakika önce geldim."

"Tam zamanında." Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirliyor, sinirlerimi yatıştırıyor ve tüm şüphelerimi siliyor. Bana bakarak, "İçeride eşyalarımı topladım," diyor. Cat soğuk değil ama anlayışlı da değil. Bu hafta sonu kesinlikle benim için biçilmiş kaftan. Daha azını beklemiyordum.

"Sen bitirene kadar arabaya koyabilirim."

Kapıyı açtığında, tartışmamızın, haddimi aşmamın anıları aklımdan geçiyor. Omuzları gergin bir şekilde kapının önünde duraklamasına bakılırsa, Cat'in de aynı şeyi hissettiğini varsayıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, avuçlarım terliyor ve başını bana doğru çevirdiğinde gözleriyle zar zor buluşabiliyorum. Gülümsemesi de gitmiş.

"Suç mahalline dönüyoruz."

Kendime ve ona farklı bir adam olduğumu kanıtlamak için attığım adımları hatırlatarak güven verici bir gülümseme takınmaya çalışıyorum. "Özür dilerim. O gün gittiğim için özür dilerim."

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Beni içeri davet ederek kapının arkasında kayboldu. Daireye girdiğimde çantasını açıyordu. "Seni beklettiğim için özür dilerim. Reçetemi almak için eczaneye uğradım. Hazır değildi, o yüzden geciktim."

Kapı aralığında duruyorum, onun alanını işgal etmemeye çalışıyorum. Yine mi? Gir ve çık. Ona yer açın. "Sorun yok. İhtiyacın olanı aldın mı?"

"Evet. Ben de sana bir şey aldım."

Bakışlarımı zorla ona çevirene kadar gözlerimi yere yapıştırdığımı fark etmemiştim. "Yaptın mı?"

"Çok heyecanlanmayın," diyor gülerek. "Kasada bir üst satıştı." Ellerini tekrar çantaya daldırıyor, sonra bana gümüş ve küçük bir şey fırlatıyor.

Sert ve küçük düğmeleri var. "Bu nedir?"

"Bu bir beatbox. Düğmesi yan tarafta. Çalıştığandan emin olmak için test ettim."

Elimde yuvarlıyorum ve düğmeyi çeviriyorum. Kırmızı düğmeye basınca, tekrar eden bir ritme giriyor.

"Aptalca olduğunu biliyorum ama ben-" diyor.

"Aptalca değil. Hoşuma gitti." Mavi düğmeye bastım. Bu vuruşlar en kötüsü. Üçüncü sınıftayken daha iyi vuruşlar yapıyordum ama bir kasa satışından ne bekleyebilirim ki?

"Öyle mi?"

"Evet. Tabii ki." Yeşil düğmeye bastım çünkü neden olmasın? "Teşekkür ederim."

Kahkahalar odanın içinde yankılanıyor. "Beğendiğine sevindim. Gerçekten beğenmeyeceğinizi düşünmüştüm çünkü ritimler çok kötü."

"En kötüsü onlar."

Daha da yüksek sesle gülüyor. "Bu bir şaka hediyesi, Shane. Hayatının sonuna kadar saklamak zorunda değilsin."

"Senden geldi, o yüzden saklıyorum."

Sözlerim onu duraksatmış gibi görünüyor ve yüzünde taze bir gülümseme oluşuyor. Beni durduran da bu oldu. Denemediği zamanlarda bile nefes kesici, belki daha da fazla. Etrafıma bakıp, "Arabaya ne götürebilirim?" diye soruyorum.

"Bavulumu alayım." Aceleyle yatak odasına girdi.

"Bavul mu? İki gün oldu."

Bir el çantasını oturma odasına çekerek omuz silkiyor. "Büyük değil ama gerekli eşyaları bunun içine koymak daha kolay oldu. Ayrıca, gündüzleri de organize edebilirim." I

fazladan adım attığından hiç şüphem yok. Bir keresinde düzenli kelimesini bir hakaretmiş gibi kullanmışım. O zamandan beri hayatımı toparlamaya çalışıyorum ve düzenli olmanın artık benim için o kadar da olumsuz bir kavram olmadığını keşfettim. Berraklık zamanla daha fazla uykuyla geldi.

Mutfaktan bir bez çanta çıkarıp bavulun sapına doluyor.

Oyuncağı cebime soktum ve eşyalarıyla birlikte arabaya doğru yola çıktım. Suç mahalli, bana hissettirdikleri açısından doğru. Berbat. O zaman kalmam gerekirken ayrıldım, ama gün bizden uzaklaşmadan Deer Lake'e ulaşmaya çalışırken bu çok fazla.

Arabamın kapısını açıyorum ama eşyalarını yükleyemedim Cat koşarak dışarı çıkıyor. "Arabamı alıyorum."

Durdum, kollarımda bavuluyla orada öylece durdum, şaşkınlığının ona belli olup olmadığından emin değildim. Bu beklediğim bir şey değildi. "İkisini de mi almak istiyorsun? Birlikte gideceğimizi sanıyordum ama istersen senin arabana yükleyebilirim."

Ona tüm çıkış yollarını gösterdim ama o hala ona sunduğum bu çılgın planla ilerlemeye devam ediyor. Önce kendi arabasına, sonra benimkine ve tekrar kendi arabasına bakıyor, içinde bir tartışma sürüyor. "Dürüst olmak gerekirse, Shane, kaçmak için bir ulaşım aracı olmadan bir yerde sıkışıp kalmaktan endişeleniyorum."

Elim kalkıyor, işaret parmağım ve başparmağım alnımda dışa doğru kayıyor. Bunun ona nasıl hissettireceğini düşünmemiştim. Sadece istediğimi istedim ve bu onun zararına olacaktı.

Sikeyim.

Böyle olmaması gerekiyordu.

"Seninle zaman geçirmek istiyorum Cat, ama dürüst olacağım. Bunun senin için ne anlama geleceğini hiç hesaplamadım. Niyetim iyiydi. Sana alan, zaman ve bunun gerçekleşmesi için istediğin her şeyi veriyordum, ama sonuçlar olması gerektiği gibi değil. En azından senin için. Sana çok fazla özür borçluyum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Düşüncelerim ok gibi her yöne fırlıyor ve sağlam bir yere konmayı umuyor. Elimde bavulu ve çantasıyla onun dairesine doğru yola çıkıyorum.

"Hey, Faris?" Ön kapısını dünyadan gizleyen merdivenleri geçince arkamı dönüyorum. Kollarını iki yana açmış, başını eğmiş, gülümseme kırıntısı kendini belli ediyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Artık bilmiyorum." Gerçek ortaya çıktı. Konu o olunca kendimi kaybettim.

"Göl için bikinimi hazırladım." *Kirli oynuyor.*

Yüzüme yakalandığında kesinlikle rahatsız edecek olan sırtışıma gizlemeye çalışarak yere bakıyorum. Ama onun bikinili görüntüsü aklımdan kolay kolay çıkmıyor. "Ne diyorsun sen?"

Kollarını indirip ellerini önünde kavuştururken yüz ifadesi yumuşuyor. "Yola çıkmalıyız. Biz farkına bile varmadan gün bitecek. Los Angeles trafiğinin nasıl olduğunu bilirsin."

Toyota'sının arkasına dönmeden önce gözlerimiz birkaç saniye sabit kalıyor. Uzun uzadıya konuşmamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Bu sefer ilerlememizi engelleyen bir çıkmaz yok. "Bagajı aç."

İki adım ötede park etmiş olan arabama doğru yürüdü ve "Birlikte gidebiliriz diye düşünüyordum" dedi.

"Kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum."

Ayaklarının üzerinde kayarak etrafımda dolaşüyor ve sırtıyor. "Belki anahtarları tezgahın üzerine bırakırız."

Elimdeki anahtarlara bakıyorum. "Özel tasarım Ferrari'min anahtarları mı? Baş harflerim sürücü koltuğuna elle işlendi."

Havasını kontrol eder gibi bir lastiği tekmeliyor. Kötü muameleye tanık olduğum için irkiliyorum. "Bunlar da bir üst modele benziyor."

"Öyleydiler," diye cevap veriyorum, bu işin nereye varacağından hoşlanmıyorum. "Dur tahmin edeyim, özel mi?"

"Yapımı iki ay sürdü." Önce arabaya, sonra tekrar ona bakıyorum. "İşin ciddiyetini anlamadığını düşünmeye başlıyorum-"

"Koşullar mı? Muhtemelen bu durumu rehine olarak sizden daha iyi anlıyorum."

Ne yazık ki onunla tartışamam. "Anahtarları kapının yanındaki kancaya bırakacağım. Gitmek istersen, orada olacaklar. Ya da istersen bütün hafta sonu sende kalabilir. Seni poliçeme ekleyeyim mi?"

"Tamamen akılsızca değil. Orada burada birkaç küçük çarpışma yaşadım. Bir keresinde In n' Out Burger'de bir kaldırıma çarptım ve hizam bozuldu. Birisi Target'ta park yerinin içine aptalca beton bir direk koymuş." Aklına bir şey gelmiş gibi parmağını kaldırıyor. "Ve bir de zaman vardı-"

"Tamam, anladım. Demek istediğini anladım. Arayacağım." Arabayı o kadar da önemsemiyorum, yine de onu tertemiz tutuyor ve bakımının yapıldığından emin oluyorum.

Gülmeye başlar. "Kaçış konusunda biraz takılıyordum."

Eşyalarını içine koymak için ön koltuğu öne doğru çeviriyorum. "Peki ya kazalar?"

"Hayır, bunlar doğru."

"*Greeaat*," diyorum, şu anda kafamda ağır çekimde bir film gibi oynayan arabamı mahvetme senaryosunun içinden nefes almaya çalışarak.

"Bu da ne?"

Seyahat programını bulduğu ön koltuğa bakıyorum. "Gününün nasıl geçtiğini bilmek istediğini biliyorum, bu yüzden senin için bir program çıkardım." Ağladığını söylemiyorum ama gözlerine kaçan suyu geri kırıyor.

"Kart stoğuna basılmış. Pembe kart stoğu." Gözleri kart stoğuna dönmeden önce bana bir bakış atıyor.

"Zaten yazdırdığım için-"

"Teşekkür ederim." Bakışları programda gezinirken eliyle göğsünü kapatıyor. Koltukların arasından tekrar ona bakarak, "Hayatımda hiç bu kadar görüldüğümü hissetmemiştim" diyor.

"Önemli bir şey değil."

"Benim için öyle." Onu konsola dayıyor ve kapıyı kapatıyor. O arabanın arkasına geldiğinde koltuğu tekrar yerine oturtuyorum. Boyuma kadar yükseliyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Büyük bir gülümseme değil ama gerçek ve benim için olduğunu hissettiren bir gülümseme. "Bu çok düşünceliydi. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Seyahat programını yazdırmanın günü kazandıracağını kim bilebilirdi? Onun için başka neler hazırladığımı görene kadar bekle.

Kenara çekiliyor ama sonra duruyor ve soruyor: "Yarın akşam sekizde ne var?"

Arabaya yaslanıyorum ve ona ne kadarını anlatmak istediğimi tartışıyorum. "Tüm detayları bilmek istediğini biliyorum ama birkaçını anlatmamın sakıncası var mı? Bu bana güvenmeyi gerektirecek. Kazanmadım ama-"

"Yarın akşama kadar geri kazanacak mısın?" "Niyetim bu." Başımı salladım.

Başını sallıyor. "Tamam. Şu anda sakladığın yeni dövmenin dışında neler yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum." *Oh kahretsin*. O biliyor . . .

O dövme benim öyle bir parçam haline geldi ki bu hafta sonu ortaya çıkacağını unuttum. Bu, tercihen birkaç biradan sonra rahatça konuşacağım bir konu.

Daireye geri dönerken, "Ben kapıyı kilitleyeceğim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

O ve ikinci bir şans. Bana ikisini de veriyor. *Daha ne isteyebilirim ki?* "Bir şişe suyun var mı?" *O hariç.* Susadım ve durmayı planlamıyordum.

"Özel tasarım, el işlemeli Ferrari'nizde sıvı içebilmemize şaşırdım." Ben cevap veremedenden çekip gidiyor, vermesem daha iyi.

Kıçının güzel bir görüntüsü var, ama dışarı çıktığında beni her seferinde yakalayan o yüz ve altın sarısı gözler oluyor. Şu anda dünyanın en şanslı piçiyim. Ve bunu bilmesini sağlayacağım.

Ona kapıyı açtım ve içeri girmesine yardım ettim. Direksiyona geçtiğimde, "Demek beni yakaladın. Saat şimdi başlıyor."

Cate

Otoyola çıktık ve o şeritleri birleştirirken ben de ona bakma fırsatını değerlendirdim. Daireye geldiğimde beni beklediğini gördüğümünden beri ona bakmadığımdan değil. Birlikte olduğumuzdan beri fiziksel olarak nasıl değiştiğini görmek için daha fazla beklemeye dayanamıyorum.

Ona bakmak, dik dik bakmak, her yeni çizgiyi analiz etmek ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıkların derinleşip derinleşmediğini görmek istiyorum. Daha iyi bir bakış açısı için gözlerinin maviliklerinde yüzmek istiyorum.

Shane için cazibe hiç sorun olmadı. O muhteşem, insani olarak mümkün olduğunu düşündüğümün ötesinde yakışıklı. Ve şimdi ona baktığımda, görünüş açısından pek bir şey değişmemiş, ama tam olarak anlamlandıramadığım bir değişiklik hissediyorum. *Alçakgönüllülük mü?* Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi.

Suçlu bulunmasının nedeni Ferrari. Evet, anahtarları bana verdi ama bu geçen Ağustos'ta kim olduğunun öyle bir sembolü ki yeni bir şey görmek zor.

Belki de bu benim yüzümdendir - gerekmediği halde kin tutuyorum. Aynı eski arabamı kullanıyorum. Bu örneği kullanarak, o sorumlu davranıyor

Her yıl yenisiyle takas etmek yerine zaten sahip olduğu bir arabayı kullanmak.

Gözlerimi deviriyorum, kafamdan çıkmaya çok ihtiyacım var. *Tanrım, Cate, sakın ol.*

"Neden turnede değilsin?" Emniyet kemerimle oynayarak soruyorum. "Faris Wheel'in her yaz turneye çıktığını sanıyordum."

"İşler değişti." Gözlerini yoldan ayırmıyor ama direksiyonu nasıl sıkıca kavradığını fark ediyorum.

Burada olmamı gerektiren sadece evrak işleri değildi. Gelmek istedim. Belki de mazoşistim. Aramıza mesafe koyduğumuza göre aramızda olanları açıklayabiliriz diye düşünüyorum. Merak canavarını mı besliyorum yoksa bana açılmasını sağlayabilir miyim? "Ne gibi?"

Nedenini bilmesem de gülüyor. Bir kez daha şerit değiştirerek omuz silkiyor. "Grup dinamik."

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

Bana bakarak, "Grupla her şey yolunda" diyor. Utanmadan onu izliyorum, yüzünde dolaşan her bir duygu detayını analiz ediyorum. Ben bir şey söylemeden o ekliyor: "Öyle ama önceliklerimiz değişti. Laird ve Poppy'nin ikizleri oldu ve-"

"İkizleri mi var?" Başımı arkaya yaslayıp gülümsüyorum, lisedeki Laird'i hatırlıyorum. O ve Shane neredeyse birbirlerinden ayrılmazlardı ve pek çok yönden birbirlerine benziyorlardı. İkisinin de pislik olmak için her türlü sebebi vardı -popüler, çekici, karizmatik- ama değillerdi.

"Posey ve Mack." Sanki kendisi için gülümsüyormuş gibi bakıyor ve şöyle diyor: "Harikalar. Mack benim küçük dostum. Sürekli onu kucağıma almamı istiyor ve eğlendirilmeye ihtiyacı yok. Sadece kollarımda olduğu için mutlu."

"Ya Posey?"

"O çok akıllı. En parlak, en mavi gözlere ve babasını parmağında oynatan bir kıkırdamaya sahip. Annesi gibi çok tatlı."

Yeşil bayrak sallamayacağım ama bu dev adamın tatlı kuzenlerinden bahsetmesini dinledikten sonra bayrağı çekip Griffith Park'ta deli gibi sallamaya hazırım. "Onlara yakın mısınız?"

Derin bir nefes alıyor ve ağzından yavaşça üflüyor. Verdiği tepkiye bakılırsa soru evine çok yakın. "Benim üzerimde büyük etkileri oldu."

Tanıdığım sakinlik, ukala bir kibir yerine soğukkanlı bir güven, tüm varlığıyla daha rahat görünmesi beni

onu. "İzin verirsen seni sorgulayacağım."

"Soruları umursamıyorum. Zor olanları bile." Kısa bir süre etrafına baktıktan sonra, "Bu hafta sonu bizim için istediğim şey buydu," diyor.

Sesi sabit, korku yok. Hiçbir endişe duyulmuyor. Onunla ilgili her şey beni doğruyu söylediğine inandırıyor. Ama yine de aklımda kalıcı bir soru var. "Neden? Kapanışa mı ihtiyacın var? Başka biriyle devam edebilmek için bilgi mi istiyorsun? Neden benden boşanmadın, Shane?"

Hayat bir Ferrari ile daha hızlı ilerliyor gibi görünüyor. Los Angeles'ın sınırına ulaştık ve dağlara doğru ilerlemeye devam ediyoruz. Manzara önemli değil. Ona bakıyorum, asla anlayamadığım tek şeyi duymayı bekliyorum.

"Birbirimizden etkileniyorduk ve bunun bizi kurtarabileceğini düşünüyorduk. Birbirimizi çok az tanıyorduk ve bizi bir arada tutacak kadar güçlü bir şey bir yana, bir temel bile inşa etmemiştik."

Sözleri incitici değil ama göğsüm sıkışıyor, kalbimin her sıkışını hissediyorum. Artık boğazımın neden düğümlendiğini biliyorum. Soruyu ben sordum. Bilmek istedim çünkü kendim cevaplayamadım. O haklıydı. Başından beri başarısız olmak üzere kurulduğumuzu fark ettiğimde her kelime çok daha anlamlıydı.

"Şehir sınırlarına ulaşmadan önce bu kadar dürüstlük beklemiyordum." "Şehri ve ilçeyi çoktan arkamızda bıraktık."

Duygusal olarak ortaya çıkarılacak, başımıza gelenlerin kirli çamaşırlarını ayıklayacak çok şey olmasına rağmen, çok fazla soru sormadan yoluma devam ettiğimi biliyorum. Artık sadece tepki vermek yerine katılmam gerekiyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Geyik Gölü. Teyzem ve amcamın gölde bir kulübesi var." İkimiz de tekrar ileriye bakmadan önce gözlerimiz kısa bir an için buluşuyor. "Bulunduğumuz yerden yaklaşık bir saat uzaklıkta."

"Neredeyiz biz? Gerçekten Shane, önümüzdeki kırk sekiz saat içinde nelerin değişeceğini düşünüyorsun?" Bir yanım ağır meseleleri açıklığa kavuşturmak, sorunlarımızı ele almak ve varış noktamıza daha az yük taşıyarak ulaşmak istiyor. Diğer yarım ise bir kadeh şarap, biraz peynir ve kraker, belki biraz da üzüm istiyor ve Shane, ben, ikimiz ya da başka bir şey hakkında endişelenmeden göl kenarında dinlenmek istiyor. Luna'nın her zaman söylediği gibi, kaderde olanın olmasına izin vermek.

İnanç sistemini destekleyen para lüksüne sahip. Hayatımı sıfırdan tek başıma yaratmak zorunda kaldım. Bu yüzden işleri olurlarına bırakmak

bana doğal gelmiyor.

"Umarım artık benden nefret etmezsin." diye cevap verir.

"Senden hiç nefret etmedim. Bu sorunun bir parçasıydı. Seni olduğun gibi kabul ettim."

"Artık farklıyım." Kelimeler güzel ama derime işlemiyor. Zalim değilim, ama bana gösterene kadar birinin bana söylediği her şeye de inanmamam.

"Bu yeniden başlamak, olanları hiç olmamış gibi silmek için bir şans mı?" İlişkimizin kapısını kapattığımda kilitlediğim kalbimin daha derin bir yanından yükselen acı yeniden ortaya çıkıyor. Ne kadar öfke biriktirdiğimi fark etmemiştim bile. Şimdi onu dilimin titremesiyle duyuyorum, ses tonumla neden olduğu acıyı açığa çıkarıyorum.

"Bana her şeyi sorabilirsin. Bana bağırp çağırabilirsin Cat, ama bu ihtiyacına uygun bir cevap vereceğim anlamına gelmez. Tek yapabileceğim seni incittiğim için üzgün olduğumu söylemek. Seni benim etrafımda dönen ve başkasına yer olmayan bir dünyaya sürüklediğim için özür dilerim. Bana özür dileme fırsatı veren şey için özür dileyecek gibi görünmüyorum. Zorla ya da değil, dairenden ayrıldığımı bilmeni istiyorum. Reddettiğim sen değildin. Benim hayatımdı, yaşamak dediğim hayat."

"O gece sana gelen mesaja cevap verdin mi? Onunla buluştun mu? Ona kalbimi kırdığını ama beni becereceğini düşündüğün gibi onu da becereceğini söyledin mi?" Gözyaşlarım gözlerimin su çizgisini dolduruyor ve taşmakla tehdit ediyor. O gecenin acısını, beni bir başkası için terk edip etmediğini ya da artık beni istemediğini düşünürken aklımdan geçenleri tekrar hatırlamak istememişim.

"Kedi?" Boynumun arkasını ovmak için uzanırken sesi alçak çıkıyor. "Seni incittiğim için özür dilerim."

Bana dokunması ve beni rahatlatması ne kadar iyi hissettirse de dirseğimi kapıya dayayıp pencereden dışarı bakıyorum. Birkaç damla gözyaşı döküyorum ama her geçen dakika daha da güçleniyorum. Kalbimin yumuşaklığını tekrar zarar görmekten korumak için dışarıdan daha da sertleşiyorum.

Sıcaklık tenimden kaybolduğunda, berraklık içeri giriyor. Bir cevabın olmaması ihtiyacım olan cevaptı. *Artık biliyorum.* Asla güvenemem-

"Laird'den gelmişler."

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum, anlamaya çalışırken gözlerimi kısıyorum. "Metinler mi?"

"Laird bana mesaj attı çünkü Poppy'yi hastaneye götürmüş. İkizler erken gelmeye meyillidir. Kasılmaları vardı ve onun ve bebeklerin iyi olduğundan emin olmak istedi."

Her zaman bir hikayenin iki tarafı olduğunu duymuşumdur. Kendi duygularınıza kapıldığınızda bunu unutmak çok kolay. "Neden bana söylemedin?" diye fısıldıyorum.

"Çünkü çoktan bittiğimizi biliyordum."

Bıçak o kadar kaygandı ki kalbimi deldiğini zar zor hissettim. Ve sonra her şeyi yeniden hissettim. "Keşke bilseydim."

"Size bir iyilik yaptım. Kalıntıları kurtarmamız için o gece zaten çok ileri gitmişti."

Yükseklik değişiyor. Kademeli virajlar yüzünden midem bulanırken bunu kulaklarımda hissedebiliyorum. "Arabayı durdurabilir miyiz?"

"Kenara çekecek bir yer bulmam gerekecek."

Bir elimle kapıyı tutarken diğer elimle koltuğa bastırıyorum. "Hasta olacağım."

Shane ana yoldan ayrılıyor ve bir sapağın hemen kenarına park ediyor. Kapıyı açıp en yakındaki çalılıklara koşuyorum ve eğiliyorum. Temiz hava düşüncelerimi yatıştırıyor, sert zemin mideme iyi geliyor. Ellerimi kalçalarımın altına koyup ayağa kalkıyorum.

Burnumdan girerim. Ağzımdan dışarı. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.

Umursamadığının teyidi mi yoksa irtifa değişikliği mi bilmiyorum. Her iki durumda da, iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacım olacak.

Birkaç derin nefes daha aldıktan sonra arkamı döndüğümde onu Ferrari'nin bu tarafında dururken buluyorum. Bana baktı ve dedi ki, "Hararetliydik. Tartıştık. Ayrıldığımda bunun sonsuza kadar süreceğini bilmiyordum."

Ağladığım için bile hayal kırıklığına uğrayarak ağzımı kapatıyorum. Güçsüz hissetmekten nefret ediyorum ama onunlayken ediyorum. "O zaman neden geri gelmedin?"

"Çünkü seni çok sevdim."

"Bu ne demek oluyor, Shane?" İçimi öfke doldururken kısa mesafeden bağıyorum. "Beni çok sevdin, bu yüzden canımı mı yaktın?"

"Seni çok sevdim, bu yüzden seni benimle olmaktan kurtardım."

Kollarımı sinirli bir şekilde havaya kaldırıyorum. "Bu hiç mantıklı değil." Ondan ve arabadan, bu konuşmadan, tartışmadan ya da her neyse ondan uzaklaşıyorum. Çakıllar spor ayakkabılarımda altından çıkıyor, rüzgâr elbiseme çarpıyor ve saçlarımda omuzlarımda arkasına itiyor. Yürümeye devam ediyorum çünkü kafamı boşaltmak için mesafeye ihtiyacım var.

Bunun 48 saati.

Lanet olsun ona.

Tek şeritli yolda sabit durarak, gözyaşlarım kuruyana ve kızgınlığım yatışana kadar yürüyorum. Ağaç sırasına yakın duruyorum ama ayaklarımı betonun kenarından ayırmıyorum.

Kan basıncım öfkemle birlikte düştüğünde duruyorum. Ayı geçidi işareti de beni alarma geçiriyor. Yeterince uzaklaşmışım. Arkamı döndüğümde Shane'in başından beri yanımda olduğunu görüyorum. *Yirmi adım geride.* Bana mesafe bırakacak kadar akıllı ve duygularıyla baş edebilmem için yeterli alan.

"İyi olduğundan emin olmak istedim." diyor. "Hiçbir şey söylemedin."

"Sen hazır olduğunda ben buradaydım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ya hiç hazır olamazsam, Shane?" "Ben hala burada olacağım."

Söylediği her şey gerçek gibi geliyor ve kalbimdeki acı kelimeleri duydukça azalıyor. Ama onu görmek ve benden varlığım dışında hiçbir şey istememesi, aramızdaki kapıyı kapatmak için neye ihtiyacı olduğunu merak etmeme neden oluyor. *O gece değilse bile, sonsuza dek.*

Kırk sekiz saat.

Bu hızla gidersek, öğrenmek üzereyim.

Shane

Son kırk beş dakika boyunca sessizlik içinde yol aldık.

Onun da en az benim kadar düşünmesi gereken şeyler vardı. Bandajı yırttık ama istediğim gibi kanamayı durdurmadı. Özümlü ihtiyacı olan turnike olmalıydı ama işe yaramadı. *Daha da mı kötüleştirdim?*

Bunu açıklığa kavuşturmak, bunu atlatmanın yolu gibi görünüyordu. Bunun kolay olacağını, her şeyin affedileceğini ve aramızdaki mesafeyi hissetmek yerine hafta sonunu birlikte geçireceğimizi varsaymak benim hatam. Arabada aramızda sadece bir karış mesafe olmasına rağmen, bu bizi nereye götürüyor?

Bunu nasıl bu kadar berbat ettim?

Öfkesi aşama aşama deri konsolun üzerinde yuvarlanıyor. Buna ben sebep oldum. Kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa bu darbeyi göze alacağım. Bir şey yapacağından emin değilim ama denemeye hazırım. Onu zaten kaybetmişken kaybedecek bir şeyim kalmadı. Bu yüzden oturup nasıl ilerleyeceğimi, buzları nasıl kıracağımı ve bizi ikinci bir şans yoluna nasıl sokacağımı düşünebilirim. Ya da çaba gösterebilirim. Siktir et. *Kaybedecek bir şey yok*, diye tekrarlıyorum içimden.

Arabamı manuelyden otomatiğe geçiriyorum ve uzanıp bacağının üzerinde duran elimi onunkinin altına sokuyorum. Elimi göğsüne doğru çekiyor. "Ne yapıyorsun, Shane?"

"Elini tutmak istiyorum."

Göz kırışıları düzensiz, kaşları birbirine çarpıyor ama ağzı ve dudaklarının ayrılırkenki yuvarlaklığı dikkatimi çekiyor. O dudakları çok özlüyorum. İnatçı bir yapısı var ve bu da onu alıngan yapıyor. İçindeki kavgayı seviyorum ama bunun durup dururken ortaya çıkmadığını da biliyorum. "Elini tutabilir miyim, Cat?" diye soruyorum.

"Hayır." Anında verdiği yanıtta, bu fikre hiç şans vermediğinden eminim.

Yavaşla, Faris. Onunla acele etmek zorunda değilim. Ağırdan almayı sever. Onunlayken ben de yavaş yapabilirim. Avuç içim yukarı bakacak şekilde avuç içimi aramızda tutuyorum - benim şartlarım yerine kendi şartlarını kabul etmek isterse diye bir teklif.

Gözlerimi önümde tutmaya çalışsam da birkaç kez onu kontrol ediyorum, elime bakarken ve başını sallarken yakalıyorum. Pencereden dışarı bakıyor ama sonra bana dönüyor ve "Neden elimi tutmak istiyorsun?" diye soruyor.

"Çünkü buraya tatil için gelmedim. Seninle vakit geçirmek için buradayım." Direksiyonu kavriyorum ve elimi direksiyonun üzerinde gezdirip tekrar aşağı indiriyorum. Terliyorum, o yüzden şimdi tutarsa gergin olduğumu anlayacaktır. Savunmasız olmayı pek beceremem ama bunu onun için yapıyorum. "Lisedeyken seni tanımak istemiştım. İletişimde kalmak istedim. Seni ilk gördüğümde becermek istedim. İkincisinde de. Üçüncüsünde ve dördüncüsünde. Ben bir pisliğim çünkü hala istiyorum. Ama bu kez ben de seni tanımak istiyorum. Senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum."

"Bu tamamen seninle ilgili, Shane."

Hayal kırıklığını duyunca kalbim göğsümde güm güm atıyor ve her şey bana acıyı durdurmamı ve elimi direksiyona geri çekmemi söylüyor. Geri çekilmekle savaşıyorum, ileri itiyorum ve onu aramızda bırakıyorum. Aptal olabilirim ama bunu öğrenmek için şansımı denemek istiyorum. "Bizim hakkımızda ve gerçekten neyin yanlış gittiği hakkında çok düşündüm."

Dirseğini cama dayayarak iç geçiriyor ve başını elinin üzerine eğiyor. "Gözlerinde yanlış giden neydi?"

"Bir temel oluşturmadık. Arkadaş değildik."

Sanki başından beri biliyormuş gibi, "Biz çekiciydik," diyor.

"Elini tutmak istiyorum çünkü bu tanıdık, araba kullanırken verebileceğim tek zeytin dalı. Eğer dokunursak, o bağı kurarsak, bu sefer oradan devam edebiliriz diye düşündüm."

Aldığı her nefeste göğsü inip kalkıyor. Dudakları, sanki ciğerlerindeki havaya daha çabuk ihtiyacı varmış gibi hala ayırık.

"Senin için deniyorum, bebeğim." Durduramadan dilimden düştü bu isim ama geri almayacağım.

Birkaç saniye daha vereceğim. *Bir. İki. Üç. Dört;* elini benimkinin içine sokuyor ve sanki bağlantımızın koruyucusuymuş gibi bağı kucağına çekiyor. Bana ya da ellerimize bakmadan çenesini kaldırıyor. "Deniyorsun." Sanki sonunda yeniden özgürce nefes alabilecekmış gibi derin bir nefes alıyor. Bana bakarak, "Ve senin kimse için çaba gösterdiğini sanmıyorum" diyor.

Haklı olabilir, ama aynı zamanda bu yüzden hiç gerçek bir ilişkim olmadı. Cat doğru hissettiriyor; o güvenebileceğim sabit bir şey. Ona güvenebilirim. Belki Ferrari'mle değil ama hayatımla ve göğsümde atan o köhne organımla. Yani evet, onun için çaba göstereceğim. O buna değer.

Ön camdan süzülen güneş ışığında açığa çıkan öfke parçacıkları havadan dağılır.

"Gündemde ilginç bir şey var mı?"

"Kürek tahtasında yoga. Bunun için bana katılacak mısınız?" Kağıdı geri çekiyor ve devam ediyor, "Bu arada *çok* maceralı." Parmakları elimi her biraz daha sıktığında umudum tazeleniyor ve beni her zamankinden daha fazla motive ediyor. "Sörf yapıyorsun, bu yüzden iyi bir dengeye sahip olduğundan şüpheleniyorum."

"Bu harika."

Gülüyor, belki de alay ediyordu. Yine de kesinlikle bir göz devirme yakaladım. "Hiç şüphem yoktu. Sabah yeteneklerini göstermeni dört gözle bekliyorum." Kâğıda dokunarak, "Sabah sekiz buçukta." diye ekliyor. Dudaklarını büzerek başını yana eğiyor. "O saati daha önce hiç gördün mü?"

Onunla birlikte gülmek iyi hissettiriyor. "Mizah anlayışının hâlâ sağlam olmasına sevindim." Kıkırdayarak cevap veriyorum: "Sabahları erken kalkmak artık bana göre değil ama iyi bir dalga seti için güneş doğmadan gelirim." Başımı eğiyorum ve ona bakıyorum. "Yogaya gelince, siz rutininizin tadını çıkarırken ben kürek sörfüne devam edeceğim."

"Hayal kırıklığı, Faris. Ben de beni etkilemeye çalıştığını sanıyordum."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum, elini hâlâ benim için bir can simidi gibi tutuyorum. "Yoga yapmamın etkileyici bir yanı yok. Bu konuda bana güvenin."

"Sanırım ilk kez bir şeyi yapamayacağını kabul ediyorsun."

Güzel gülümsemesi göğsümü sıkıyor ve anında benimkini yüzeye çıkarıyor. Yine de dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor. "Güçlü ve zayıf yönlerimin farkındayım ve en iyi yaptığım şeye sadık kalıyorum."

"Sana göre en iyiler listesine girmeyen pek bir şey yok," diye takılıyor, birleşen ellerimizi göğsüne doğru çekerek. Onun fark ettiğinden emin değilim ama ben fark ediyorum. Geçmişin kötü yanlarını geride bırakmış ve geleceğin iyi yanlarına sıkıca tutunmuş gibi sarılmak inanılmaz bir şey. Kalbinin yüzey altında attığını bile hissedebiliyorum.

Sanki daha önce tutuyormuş gibi bir nefes onu şaşırtıyor ve ellerimizi tekrar kucağına indiriyor. Uzattığım zeytin dalının bir ucundan tutup ellerimizi göğsüme götürüyorum ki kalbimin onun için ne kadar sert attığını hissedebilsin.

Geri çekilmiyor ya da uzaklaşmıyor. Tanrıya şükür. Ona bakmak için bir saniye bulduğumda gözlerimin içine bakıyordu. "Shane?"

"Evet," diye cevap veriyorum, onun daha sessiz tonuna uyarak. Fısıldayarak, "Yavaş gitmemizin bir sakıncası var mı?" diye soruyor.

Ellerimizi ağzıma götürüyorum ve onun elinin üstünü öpüyorum. Yumuşak teninin tadını çıkarmamalı ya da elinin hafif kokusunu içime çekmemeliyim ama bunu yapmamak aptallık olur. *Çok mu hızlı ilerliyoruz?* Kalbimin göğsümde nasıl çılgınca attığına bakılırsa, öyle olabilir. O yüzden bir nefes alıp güzel kahverengi gözlerine bakıyorum ve onun ihtiyaçlarını benimkilerin önüne koyacağıma söz veriyorum. "Yavaş gideceğim. Senin için her şeyi yaparım."

Kastettiği sadece fiziksel değil. Üzerinde çalışmamız gereken sorunlar var. Bu araba yolculuğunda çözülmek zorunda değiller. Paylaştığımız küçük anlar, onun da ihtiyacı olduğu gibi, bana bunları zamanında çözmem için sabır veriyor.

Başını sallıyor ve sonra bir nefes vererek rahatlamış görünüyor. Başını arkaya yaslayarak, "Burası çok güzel. Beklediğimden farklı."

"Ne bekliyordun ki?" Her zaman yakın olduğumuzu gösteren bir virajı dönüyorum.

"Her yerde çam ağaçları olacağını ve iğnelerinin yere düşeceğini düşünmüştüm."

"Çam ağaçları var ama aynı zamanda titrek kavaklar, sumaklar ve gölün etrafında bazı kıyı meşeleri de var."

Bakışlarını pencereden dışarı çevirerek, "Burayı seveceğim" diyor.

Her onay bir ödül gibi geliyor. Gardını indirdiğinde, bu bir zaferdir. Ama bu fırsatı değerlendirip ona göz kırpmasaydım biz olmazdık. "Kendi isteğin dışında burada olmana rağmen mi?"

"Burada olmak istemeseydim evrakları imzalar, seninle birlikte gelmez ya da arabayı yüklemene yardım etmezdim." Bu itiraf yüzünün gülünç bir sırıtışa dönüşmesine neden oldu. Beni suskun bıraktı ki bu bile başlı başına etkileyici bir başarı. "Bu kadar şaşırmış gibi davranma."

Bana verdiği hediyenin farkında mı? Ellerime geri koyduğu güven kııntısının? Hafifçe gülerken bu onun için küçük olabilir ama benim için çok büyük. Elini sıkıyorum, emek vermek için kelimelere ihtiyaç duymuyorum.

"Boşanmadan bahsetmişken." diyor.

"Öyle miydik?" Ayrı kaldığımız on ay boyunca en sevmediğim konu haline geldi.

"Neden evli olduğumuzu hiç anladın mı?" diye soruyor ve sanki yine Kaliforniya eyaletine karşı bizmişiz gibi konuya giriyor.

"Yapmadım ama bir zamanlar aklıma bir fikir gelmişti."

"Neymiş o?"

Beni sıkıldığını hissediyorum. Yeniden bir takım olmak güzel bir duygu. "Sanırım adımlarımızı geri çekmeliyiz."

Gülümsemeye başladı, çoktan yatırım yapmıştı. "Mezun olduktan on iki yıl sonra bunu nasıl yapacağız? Bu ay on üç olacak." Bu kavram onu şaşırtıyor ve gözlerini kırıştırmasına neden oluyor. "Zaman nasıl bu kadar hızlı aktı?"

"Uyarı yapmadan geçti."

Gözlerini kapatıyor, güneşin parladığı pencereye doğru dönüyor. Gözlerini açtığında, sanki başından beri benimmiş gibi bana gülümsüyor. "Keşke on sekiz yaşındaki halim şimdi beni görebilseydi. Her kızın hayalini yaşıyorum. Bir rock yıldızı tarafından kaçırılıp dağlardaki gözlerden uzak kulübesine götürülmek." Gülmemeye çalışıyor ama başaramıyor. *Ben de öyle.* Melodisinin sesi beni hayata döndürüyor. Bu uçmayı çok özlemişim.

"Ben de bu kadar edepsiz konuşmamamız gerektiğini sanıyordum."

Rahat bir omuz silkmeye, "Gördüğüm gibi söylüyorum" diyor.

"İtiraflarına dikkat et, yoksa bu fantezinin içinde olduğunu düşünmeye başlayabilirim."

Ellerimizi kucağına kaydırıyor ve tekrar gülüyor. "Benim için sorun değil."

Vay anasını.

Bu kulübede onu her yöne götürmeyi hayal etmeden ona asla bakamayacağım. Kırk sekiz saat boyunca sadece ikimiz. Bu hafta sonunun kontrolünün bende olduğunu sanıyordum ama Cat'te olduğuna eminim. Bu işin nereye varacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Bu hafta sonunu başlatmak için mükemmel bir zamanlamayla elini bırakıyorum ve araziye doğru keskin bir dönüş yapıyorum. Kapıya yanaşıp vitesi parka alıyorum ve ona bakıyorum. "İşte geldik."

Cate

SHANE BANA YALAN SÖYLEDİ.

Soğutucu kıcıma çarpıyor, çok da ince olmayan bir ipucu. Arkamı döndüğümde onu bacağının üzerinde dengede tutarken görüyorum. Geçebilmesi için oturma odasına doğru ilerliyorum. "Bu soğutucu ağır görünüyor. Yardım lazım mı?"

"Hayır," diye homurdanıyor. "Ben hallederim."

Bavulumu en üste yerleştirerek, açık konseptli büyük odanın mutfak bölümüne geçiyorum. "Kulübe deyip duruyordun. Kütükler ve ahşap her şey bekliyordum, dolaplar, zeminler, duvarlar ve-"

Soğutucuyu yere atıp tekrar ayağa kalkıyor. "Yerler ahşap."

"Tasarım ahşap zeminler aynı şey değildir."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Bileğinin tersiyle alınını sildi. "Biz ona hep kulübe derdik. Sanırım daha çok bir göl evi." Avuçlarını adanın taş tezgahının kenarına dayayarak, "Hayal kırıklığına uğradıysan özür dilerim" diyor.

"Hayal kırıklığına mı uğradınız? Burası rüya gibi bir inziva yeri. Bunu her gün ve Pazar günü iki kez, ürkütücü bir kulübeye tercih ederim. Ben kamptan çok oteli severim.

kızım."

Eğilip soğutucuyu açıyor ama "Pazar günü iki kez ne almak istediğimi biliyorum" diye mırıldandığını duyuyorum.

"Neydi o?" Alay ediyorum.

Ayağa kalkarak bir şişe suyun kapağını çeviriyor ve yarısını içiyor. "Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Pazar günü iki kez bir şeyler yapmak istediğini söylemiştin. Ne yapmak istiyorsun?"

Gözleri arkamdaki pencereye yöneliyor, sanki yeterince uzun süre göz temasından kaçınırsa vazgeçecekmişim gibi dışarı bakıyor. Şişeyi tezgâha vurarak, "Sanırım arabayı boşaltmayı sonraya bırakmak yerine şimdi bitireceğim" diyor.

"Evet," diyorum gülerek. Arkamı dönüyorum ve onun kapıdan aceleyle çıkışını izliyorum. Arabayı beton bir zemine park ettiği yere doğru ilerleyişini izliyorum. Yolcu koltuğunda otururken bir bacağını dışarıda tutup diğerini içeri sokuyor.

Bavulumu olduğu yerde bırakıp, meraklı bir şekilde pencereye yaklaşıyorum. Kenarda durup onun ileriye bakmasını izliyorum.

Duygularını benimle paylaşması çok zaman aldı. Bunu yaparken rahat olmadığını biliyorum. Bu yüzden buradayım. Onu çabalarken görüyorum ve bu beni özel hissettiriyor. Shane'in bana onun için önemli olduğumu hissettiren bir yolu var. Geçen Ağustos'ta gittiğinden beri neyin değiştiğinden emin değilim ama aynı dinamitleri patlatmaya devam edemem.

İşi o yapıyor. Benim de aynısını yapmam gerekiyor.

Elinde başka bir büyük soğutucuyla geri döndüğünde kapıyı açmak için iki kez kapıya gidiyorum. "Sadece iki gündür buradayız," diyorum, ruh halini hafifletmeye çalışarak.

Kapıyı arkasından kapatıp onu mutfığa kadar takip ediyorum. Soğutucuyu diğerinin üzerine koyuyor. "Hazırlıklı olmaya çalıştım."

Geri çekildiğinde, onu bekleyen beni bulmak için dönüyor. Gözlerinde sorular beliriyor, kaşlarını çekiyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ne yaptığımı bilmiyorum ama biliyormuşum gibi orada duruyorum. Ona dokunmak, benden saklamak için çok uğraştığı yükünü hafifletmek istiyorum. Ben de öyle yapıyorum.

Uzanıp parmak uçlarımı çenesinde, sonra da şakaklarında gezdiriyorum. Dudaklarımı yalıyorum ve onun da aynısını yapmasını izliyorum. Nazik bir dokunuşla bileklerimi tutuyor, elime doğru eğiliyor ve göz kapaklarını birkaç saniyeliğine kapatıyor.

Gözlerini açtığında fısıldıyorum, "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Bunca zaman suçu onun üzerine atarak başarısız oldum. "Bu geziye gelmen için seni zorladığı için mi?"

Kıkırdıyor. Bileklerimden birini tutup kaldırıyor ve öpmek için iç tarafımı kendisine doğru çeviriyor. Ve sonra tekrar, dilini damarlarımda gezdirerek.

"Evet," diye cevap veriyorum nefes nefese, bu adamın beni nasıl etkilediğinin kesin bir işareti. "Ve bana güzel bir göl ve muhteşem bir manzara, soğutucular dolusu yiyecek ve-"

"Ve?" diye fısıldıyor, dudakları bir kez daha bileğimde geziniyor. Son bir öpücük konduruyor, sonra bana gülümsüyor. Bu bir sırıtma değil. Yumuşak köşelerinde kibir belirtisi yok. Bu jest güven verici. En basit düzeyde bir rahatlık. Ama yüzündeki ifade beni ona daha da yakınlaştıran bir inanca sahip.

Hafif parfümü havayı süpürüyor. Derin bir nefes alıyorum, yapabildiği her şekilde her yerime dokunmasını istiyorum. "Özür dilerim, ne dedin?"

Beni serbest bırakıp tatlı öpücüklerinin etkisiyle etosun içinde sürüklenmeye bıraktığında kahkahalar birbirini izliyor. "Bunun tam bir hafta sonu sıkıntısı olacağını söylüyordun."

"Doğru. Sadece korkunç." Gülüyorum, ondan uzaklaşıyorum. Uzaklaşmalıyım, yoksa bütün hafta sonu onun yörüngesinde dönüp duracağım. Bavulumu elime aldığımda, bu adamdan asla kurtulamayacağımı anlıyorum.

"Sana odanı göstereyim." Diğer elimi tutarken çantayı elimin altından çekip çıkarıyor. Yalan söyleyemem; kendine olan güveni çok tahrik edici.

Koridorun solundaki tek kapıyı açıp içeri girdikten sonra arkasını dönüp öne çıkan yerleri işaret etti. "Süitin senin için en iyisi olduğunu düşündüm. Güzel bir ışık ve rahat bir yatak var." Davetkâr battaniyeler ve kabarık yastıklar yatağı kaplıyor. Elini tutuyorum, bir müzisyenin nasırlı parmakları, korkacak hiçbir şeyim yokken bile beni koruyan güçlü tutuşu ve elimi o kadar nazikçe ama sıkıca sarıyor ki, yalnız uyuma fikri çok daha az çekici hale geldi. Bakışları omzumun üzerinden geçiyor. "Mahremiyet için büyük bir küveti olan bir banyo var. Banyo yapmayı sevdiğini hatırlıyorum."

"Bu ..." Bir kez daha etrafıma bakıyorum. "Beklediğimden de fazla. Burada kalmak istemediğine emin misin?"

"Bu bir davet mi?" Kendini tutmuş gibi görünerek eğilir ve fısıldar, "İyi olacağım."

Bu onun olmasını istediğim son şey. *Terbiyeli ol, Cate*. Bu adam yüzünden berbat durumdasın. "Bu çok kötü." Aslında davranmadım, ona insanoğlunun bildiği tüm karışık sinyalleri verdim. Bu aşamada çok zalimce. İyi ki onun gibi hazırlıklı gelmişim.

Baştan çıkarıcılığın sınırlarında gezinen bir gülümseme kazanıyorum, gözlerindeki şeytani bakış benimkilere sabitleniyor ve her ikisini de iliklerime kadar hissetmeme neden oluyor. Boğazımı temizledikten sonra, "Programda bir banyo gördüm. Belki bunu erteleyebilir ve tazelenmek için ayrılan saatte bir tane alabilirim? Elbette, katı bir zaman çizelgesi varsa bekleyebilirim."

"Burada esnek davranırız. Sana şimdi sıcak bir banyo hazırlayabilirim." Hâlâ konuşarak banyoya giriyor, "Ben akşam için biraz atıştırma hazırlarken sen de dinlenebilirsin."

Çizim banyoları.

Atıştırma

hazırlanıyor.

İhtiyaçlarıma göre esnek.

Yatağa uzanıp tavana bakıyorum.

Büyülenmediğimi söylemek haksızlık olur. Geçen yılki aynı kişi olduğundan bile emin değilim. O zamanki koşulların ötesinde beni ona çeken çok şey vardı. *Seksi. Manyetik*. Bir kızın dizlerinin bağının nasıl çözüleceğini ve külotunun nasıl yok olacağını çok iyi biliyordu.

Ama artık o kız değilim.

Hâlâ tanıdığım en büyüleyici erkek, saçma bir şekilde seksi ve beni başka hiçbir erkeğin etkilemediği kadar etkiliyor. Ama ondaki değişim çok derin. Uğruna çabaladığı bir hedef gibi gözlerine yerleşmiş, sadece bedenimin peşinde değil. Ruhumun da peşinde.

Bu yeni bir şey. Ve çok onaylıyorum.

"Küvet doluyor, ama benim-"

Başımı yataktan kaldırıyorum, kollarım hala geniş ve bacaklarım kenardan sarkıyor. "Neye ihtiyacın var?"

Sanki bazı düşüncelerden arınması gerekiyormuş gibi elini yüzünde gezdiriyor. "Hoşuna gidebilecek şeyler getirdim."

Dirseklerime dayanarak soruyorum: "Ne tür şeyler?"

"Banyo tuzları. Köpük banyosu. Şarap." Omzunun üzerinden uzanıp ensesini kaşıyor, o kadar tatlı ve kaybolmuş ki, tanıdık

ve benim bölgeme. "Mağazadaki kadın banyo bombası sevebileceğinizi söyledi, ben de on tane aldım."

Kaşlarım omurgamla birlikte yukarı fırlıyor. "On mu? Sadece iki günlüğüne buradayız."

"Biliyorum, ama karar veremedim," diyor, "ve hepsi senin seveceğin bir şey gibi kokuyordu." Gözlerim sulanıyor ve daha fazla hava almak için ağzımı açıyorum. Onun önünde ağlamak istemiyorum ama hayatımda daha önce hiç böyle şımartılmamıştım.

Yataktan kalkıp yanına gidiyorum ve gömleğini belinden çekiştiriyorum. Utanmazca ama uzak durmak giderek zorlaşıyor. "Shane, çok şey yaptın. Teşekkür ederim. Çok minnettarım ama tüm bunları yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum. Ben de istedim." Gözlerini ellerime dikeyor ve dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Gidip sepeti almalıyım."

"Sepet mi?" Henüz tüm sorunları çözememişken bu kadar mutlu hissetmek yanlış mı? Kalbini ortaya koyarak üzgün olduğunu söylediğinden beri tavrımı yumuşatıyorum. Bunu hissetti ama aynı zamanda beni kaybettiğini de hissetti. Bencilce de olsa beni affetmeye iten iki şey. Kendini affettirmek zorunda değildi ama bunu yapıyor ve her şeyi göze alıyor.

"İstediğin gibi olup olmadığını görmek için suyu kontrol et. Ben sepeti getireyim, böylece ne kullanmak istediğini seçebilirsin." Elimden kurtuluyor ve yatak odasından çıkıyor.

Bir parçam bunun, işlerin fiziksel olarak ilerlemesini engellemek için kendi ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Duygusal olarak, ihtiyaçlarımla hiç bu kadar uyumlu olmamıştı. Bana kur yapıyor. Tanrım, ona borcumu ödemek için sabırsızlanıyorum.

Pencereden onu görüyorum, yine avluda yürüyor. Gözetlemek, duygularını benden saklayıp saklamadığını görmek çok cazip geliyor, ben de öyle yapıyorum. Ama yüzündeki gülümseme yanıltıcı olamaz. O adam ne yaptığını biliyordu. Davranmamak, işte bu.

Banyoya girip suyu test ediyorum. Mükemmel sıcaklıkta olmasına şaşırdım mı? Hayır, her şeyi doğru yapıyor ve beni bir kitap gibi okuyor. En sevdiği bölümün hangisi olduğunu merak ediyorum.

Geri dönüyor, yatak odasının açık kapısından içeri süzülüyor. Beni gördüğünde yüzü sanki doğum günümüş gibi aydınlanıyor. Sepeti bana uzatarak, "Hepsi senin. Sana bir kadeh şarap getireyim mi? Köpüklü su? Soda?"

"Beyaz şarabınız var mı, kırmızı mı?"

"Beyaz. Senin evinde içtiğini hatırladığım türden."

Kalbim sıkışıyor. Sepeti göğsüme bastırarak, keşke o olsaydı diyorum. İlk adım, bir sorunum olduğunu kabul etmek. Shane Faris'in bana romantik davranmasına bağımlıyım. "Hatırlamadığın bir şey var mı?"

"Birlikte geçirdiğimiz zaman hakkında mı? Hayır. Her saniyesini hatırlıyorum." Suyu kapatmak için uzanıyor. "Dikkatli ol, yoksa taşacak."

Kalbim şimdiden. "Tüm banyo ürünleri için tekrar teşekkür ederim." "Bir şey değil. Ben gidip şarabı getireyim."

Köpük eklemek için çok geç, bu yüzden cildimi yumuşatmak için ve çok güzel koktuğu için bir banyo bombası seçiyorum. Kıyafetlerimi yatakta bıraktıktan sonra küvete giriyorum ve ayaklarımı değil ama omuzlarımı örten sıcak suyun altına giriyorum. Belki bir gün onun evinde bahsettiği o büyük küveti deneyebilirim.

Kapıya hızlıca vurduktan sonra içeri girdi, onu uyaramayacak kadar hızlıydı. "Bekle."

Ayakları durur ve yana doğru döner. "Özür dilerim. Baloncuklarla kaplı olacağını düşünmüştüm."

"Banyo bombaları kabarmaz," diye cevap veriyorum, örtünme ihtiyacı hissetmeden. On ay geçmiş olabilir ama vücudumun çok değiştiğini düşünemiyorum. Ya da yoga stüdyosundan paramı geri almam gerekecek.

Gözleri kapalı değil ama duş fayanslarına bakarak piramitlerin büyük gizemini çözüyor gibi görünüyor. "Ah. Tamam. Şarabını aldım."

"Bana verebilir misiniz?" Sessizce öne doğru geliyor. Bardağı alıyorum ve o yatak odasına dönerken bir yudum içiyorum. "Teşekkür ederim." O gitmeden önce, "Shane?" diye sordum.

"Öyle mi?" diye cevap veriyor görüş alanımın dışında. "Kalıp benimle konuşmak ister misin?" "Yatak odasından mı?"

Bir yudum daha alıyorum ve daha fazlası için olasılığı bir kez daha açıyorum. "Hayır. Burada benimle."

Kapı aralığında beliriyor ama gözleri benimkilere kilitleniyor. "Geçen sefer de böyle başlamamış mıydı?"

"İkinci kez deneyebilir miyiz?" Ben bile hava durumu hakkında konuşmak için bir tuvalet arkadaşından daha fazlasını istediğimi biliyorum.

"Bir içki alıp hemen döneceğim o zaman." Shane'in dönmesi uzun sürmüyor ama döndüğünde vücudunun daha hafif, omuzlarının daha dik, yakışıklı yüzündeki gülümsemenin daha geniş olduğunu fark ediyorum. Küvetin yanına oturup duvara yaslanıyor ve "Merhaba" diyor.

"Merhaba." O an, bunun kaderimizde olan başlangıç olduğunu anladım.

Shane

"BU GECE NEREDE UYUYACAKSIN?" Cat, bronz bacaklarını ortaya çıkaran dar siyah şortu ve kıvrımlarına mükemmel bir şekilde oturan Faris Wheel tişörtüyle koridorda belirerek soruyor.

Bu kadar güzel görünürken onu burada, bu tezgâhın karşısında becerebilirdim. Harika göğüsleri, dik meme uçları dokunmam ya da ağzımı onlara dolamam için yalvarıyor. Daha aşağıya inmeden önce dişlerinin arasından ufak bir ısırık alır ve ismimi haykırarak boşalana kadar dilimle onu becerirdim. "Güzel gömlek. Hayranın olduğunu bilmiyordum?"

"En büyüğü," diye yalan söylüyor. Sırıışından ve muzip gözlerinden anlıyorum. "Annem ve babam bu unvanı tartışabilir."

Gülüyor. "Güzel olmalı." Banyodan sonra rahatlamış görünüyor, bu yüzden derin sorulara girmeyeceğim. Bir süredir ailesini ve onu lise birinci sınıfa götüren hikâyeyi merak ediyordum.

"Bu gömlek San Diego günlerimizden kalma bir klasik." Ona bakıyorum, hâlâ göğüslerine bakarken tasarımla ilgileniyormuş gibi yapıyorum. "O zamanlar albüm anlaşmamız yoktu. Nikki o tişörtleri yatak odasında yapmıştı. Konserden sonra sattım. O konsere gittin mi?"

"Hayır. Keşke olsaydı." Onu göğsünden çekip çıkarıyor ve aşağıya bakıyor. Kenarları soyuluyor ve iyi yaşlanmamış ama ona çok yakışıyor. "eBay'de buldum." Gömleğinin eteklerini kaldırarak şortunun üstünden bir şey çıkarıyor ve aramızdaki tezgâha bırakıyor. "İmzanızla birlikte geldi."

Kıkırdayarak kağıdı yaklaşıtıyorum ve inceliyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bunu sana bedavaya verirdim."

Adada kasıla kasıla dolaşırken gömleğini omuzlarındaki dikişlerinden tutuyor. "Ama o zaman bu mücevhere sahip olamazdım."

Onunla ne yapacağım? *Ne yapmak istediğimi biliyorum.*

"Nikki'nin ailesinin evinde muhtemelen biraz vardır." Dirseğini tezgâha dayayıp bir bileğini diğerinin üzerinden geçirirken yüzümü ona dönüyorum. İnanılmaz seksi görünmekle kalmıyor, bir o kadar da küstah. Sadece bir kadeh şarap içtiğini sanıyordum. İki kadeh içtiğinde neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Bu yıkamada dağılırsa sana haber veririm. Daha iyi günler gördü ama eski model."

"Elbette öyle ve bu arada" -kağıdı ona doğru itiyorum- "bu sahte."

İmzaya bakarken kaslarını suçluluk duygusu dolduruyor. "Gerçekten mi? Bu berbat bir şey."

"Bağlantılarım var."

Sırıttıyor. "Benim de öyle."

Kıkırdayarak, "Şarap?" diye sordum. *Ben kötü bir piçim.*

"Kesinlikle." Ayağa kalkıyor ve soruyor: "Akşam yemeğinde ne var? Küvette ıslanırken brie ve kraker yemek çok güzeldi ama yine acıktım."

Şarabı dolduruyorum, hâlâ sırtıttıyorum. "Tavuklu pesto. Poppy'nin spesiyalitesi." Kadehi ona doğru kaydırıyorum ve buzdolabından tabağı almak için dönüyorum. "O özel bir şef. İkizlerle birlikte emekli oldu ama hâlâ yemek yapmayı seviyor." Folyo tepsiyi ocağın üzerine koyup, fırını talimatlarda söylendiği gibi ısıtıttıyorum.

Cat arkamdan gelip etrafa göz atıyor. "Aklına gelmeyen neydi? Her şeyin icabına baktınız."

Prezervatifler. Şarabı ve banyo ürünlerini, bir sürü yiyecek ve içeceği ve günlerimizi saatlerine kadar planladığımızı hatırladım. Ama prezervatifleri unuttum. Bunu ona söylemedim. Aksiyona hazırlıklı olmayı severim ama

bu hafta sonu bu sıçramayı yapmamızı bekliyor. Yine de her şey yolunda giderse, masaya geri dönebilir. Ama aklımda hala 'yavaş gitmek' var.

"Ow." Döndüğümde onu iyi bir şey yapmıyormuş gibi sırtırken buldum. "Neden beni dürtüyorsun?"

"Sadece gerçek olduğundan emin olmak istedim."

"Oh, gerçekten iyiyim." Aramızda mesafe bırakamıyor gibi görüldüğünden, kolumu ona doladım ve onu yanıma çektim.

"Neler oluyor, Faris?" "Sadece gerçek olduğundan emin oluyorum."

Kolu sırtıma dolanıyor, kaburgalarımı tutuyor. Başını pazuma yaslayarak fısıldıyor: "Gerçekten iyiyim."

Zamanlayıcı çalıyor ve o anı bölüyor. Geri dönüp dönemeyeceğimizden emin değilim, bu yüzden ona biraz daha sarılmak için bir dakika bekliyorum. Eskiden yaptığım gibi başını öpmek istiyorum ama bu yavaş değil ve onunla ilgili değil. Bu benimle ilgili. Anlıyorum. İsteğini bile anlıyorum. Bu bir alışma süreci ve sınırlarımın olması benim için yeni bir şey.

Kim olduğunu ve ona neyin iyi geldiğini bilmesi çok seksi. Ve eğer onun için o adam olabilirsem, bunu bir daha mahvetmeyeceğim.

Tavayı fırına koyup zamanlayıcıyı tekrar başlatıyorum. Cat şarabını alıyor ve göle bakan pencereye doğru yürüyor. "Hava ne kadar soğuk?"

"Her zaman dondurucu ama yüzülebilir." Buzdolabından bir bira alıp üstünü çöpe atarak ona katılmaya gidiyorum. "Çıkmak ister misin? Kırk dakikamız var."

Kapıyı açar açmaz, yatak odasına geri dönüyor. Döndüğünde üzerinde bir sweatshirt ve koyun derisi botlar vardı. Giydiği her şeyin içinde nasıl bu kadar iyi görünüyor?

Küvetteki berrak suyun içinden onun vücudunu görmek bana bir şeyler hatırlattı. Sırtı bana dönük olmasına rağmen, yıkanırken vücudunu saklamaya ya da başka tarafa bakmamı sağlamaya çalışmadı. Hatta sırtını yıkamamı bile istedi. Yavaşlık bizim için yeni bir ön sevişme oldu.

Kot pantolonumdan taşan ereksiyonumu görmediğine sevindim. Çok rahatsız edici ve hiçbir şey çıkmayacağını ve daha sonra duşta bir tane vuracağınızı bildiğinizde daha da kötü.

Ellerimizde içkilerimizle göle doğru yürüyoruz. Güneş gölün batı yakasında batıyor, suyun yüzeyinden yansıyor.

"Nerede uyuyorsun?" diye soruyor.

"Koridorun karşısında. İki oda daha var. Ben arkadaki yatak odasını alıyorum. Büyük boy bir yatak var."

"Bir kral için," diyor ve bana bir zamanlar yatağı hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlatıyor. Anılarımda genellikle duyguların en büyük rolü oynadığı büyük olaylar yer alır. Bu yüzden bu anlarımızı hatırladığımda, her birinin tadını çıkarıyorum.

Suyun kenarına doğru yürüyor ve şekerçi dükkanına girmiş bir çocuk gibi arkasına bakıyor. "Çok berrak." Gerçekten fazla dışarı çıkmıyor.

"Yarım mil ötede her şey açık. Bu göl dağlarda gizli bir mücevher. Temiz su, iyi balıkçılık-"

"Her zaman izleyen dünyadan gizlilik mi?"

Üzerimde bir kamera olmadan var olmak güzel. "Bu bir avantaj." "Yarın beni yüzmeye götüreceksin mi?"

Bu dileğin gerçekleşmesine yardımcı olacak kürek sörfü üzerinde yoga hakkında bir şaka yapabilirdim, ama kendinden emin görünüyordu ve programda listelenen bu aktiviteye gözünü bile kırpmadı. "Bunu yapabiliriz."

Yudumlarımızı alıp doğanın koro halinde söylediği şarkıları dinlerken güneş batmak üzere - esintide hışırdayan yapraklar, kıyıya vuran göl ve yukarıdaki ağaçlarda ötüşen akşam yemeğini bulmak için dışarı çıkmış kuşlar.

Saç tellerinin boynunun etrafında uçuşmasını ve yüzünün yan tarafını gıdıklamasını izliyorum. Sonunda uzun saç tellerini kafasında bir düğüm haline getiriyor. "Lisedeyken neden çıkmadık?" diye soruyorum.

Şarabı fışkırıyor. Püskürtmeden kaçınmak için tepki olarak geriye doğru zıplıyor. Gülmeyi bıraktığında eşofmanının koluyla çenesini siliyor. "Orada duruyorsun, gerçek hayatta bir rock tanrısı-"

"İzin veriyorum. Devam edin," diyorum iki parmağımı önümde yuvarlayarak.

Konuşamayacak kadar gülmekten kendini alıkoyamadan kolundan vuruluyorum. Yani bir kadeh onu şımartıyor, iki kadeh ise hiç çekingenlik bırakmıyor. Anladım.

"Sanki bu konuda söz hakkım varmış gibi sordunuz."

"Bana çıkma teklif edebilirdin," diyorum ve elimdekini ona geri atıyorum.

"Zar zor konuşabiliyordum. Sırf soyadım ve alfabem yüzünden popüler çocuklar kulübünün derinliklerine atıldım." Boynunu uzatıyor. "Yeni olduğunuzu ve okuldaki ilk gününüzde, genç bir güzellik kraliçesi ve yükselen bir sahil grubunun solisti olan Nikki'nin yanına oturduğunuzu hayal edin. Yanına oturmak için entrikalar çeviren kızlar olan Laird ve balo kralı,

Shane Faris, kızlar V kartlarını vermeye hazırdı. "Ben nasıl hayatta kaldım?"

"Görünüşe göre gayet iyi." Biradan uzun bir yudum alıyorum. "Seninle çıkmak için sıraya giren adamlar vardı, Cat."

"Nerede?" diye soruyor, elini yana doğru uzatarak. "Çünkü bana çıkma teklif etmediler."

"Onlar da benim gibi korkmuşlardı. Ve sadece kayıtları düzeltmek için. Laird balo kralıydı. Ben de mezuniyet balosu kralıydım."

Gözlerini deviriyor, kesinlikle çok sevimli. "Domates-"

"Tomahto."

"Comme ci-"

"Comme ça."

Bu bana bir kahkaha daha kazandırıyor ve ben de bu birayı seve seve içiyorum. "Repliklerimi çalyorsun, evlat." diyor. Sanki gölle yarışabilirmişim gibi yüzüme bakarak gömleğimin önünü çekiştiriyor. "Benden korkmanla ilgili kısma geri dönelim. Daha fazla detaya ihtiyacım olacak. Lütfen açıkla."

İltifat bekleyen birini bir mil öteden tanırım ama oltasına takılmak umurumda değil. Onu beslediğim için mutluyum. "Beni gerdin. Daha önce hiçbir kız yapmamıştı. İlk yılımda senden neden kaçtığımı sanıyorsun?"

"Uzun zamandır benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Tanrım . . ." Pişmanlıkla doluyorum. "Neden senden nefret edeyim ki?"

"Bilmiyorum. Rachel Ferguson yerine benim yanıma oturduğun için yeni bir çocuk olmanın verdiği güvensizlik."

"Ne? Neden Rachel Ferguson'un yanına oturmak isteyeyim ki?" "Çünkü o çok güzeldi ve gözleri sadece senin üzerindeydi."

Gülüyorum. Ona yaklaşıp kolumu omuzlarına doluyorum. "Eğer bir önemi varsa, Rachel Ferguson'u hatırlamıyorum ama seni asla unutmadım."

"Önemi var mı? Evet, önemli." Yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle göğsüme yaslanıyor. Önümde durmak için dönüyor, bir eliyle gömleğini yumruklarken diğer eliyle de içinde bardak olan gömleğini indiriyor. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun. Eğer dikkatli olmazsan-" Kendini durduruyor ve derin bir nefes alıyor.

Yüzünü kavırıyorum, avucumu çenesinin altına kaydırıyorum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar kaldırıyorum. "Sana karşı dikkatli olacağım ama nasıl hissettiğim konusunda dikkatli olmayacağım. Ben varım, bebeğim."

Güneş ağaçların altında batarken bakışlarımız birbirine kenetleniyor. Hafifçe başını sallıyor ve sonra, "Rachel Ferguson şu anda olsa çok kıskanırdı," diyor.

"Peki Catalina Farin nasıl hissediyor?"

Sanki ince kumaş sabit kalabilirmiş gibi gömleğimi kavırıyor ve fısıldıyor: "Yaşayan en şanslı kadın gibi."

Onu öpmek üzereydim ama bu yavaş olmayacaktı, bu yüzden eğilip kulağına fısıldadım, "Bu dünyada doğru bir şey yaptığımı hissettiriyorsun."

Elini kaldırıp tıraşsız yüzümün pürüzlü kısmında gezdiriyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Doğru şeyi yapmaya çalıştığını biliyorum, Shane. Seni görüyorum. İçindeki değişimi hissediyorum. Bunu yapmanı hiç istemedim ama kendimi hiç seninle olduğum kadar değerli hissetmediğimi de inkâr edemem. Bana senin dünyanıymışım gibi hissettiriyorsun-"

"Benim dünyam. Evren. Yıldızlar. Bir tanrıça. Benim her şeyim." Gözlerimi kapatarak onu içime çekmeye çalışıyorum ama beni okşayan yumuşak dudaklarla ve tırnaklarının kafa derimi ve boynumu kazımasıyla vücudunun tam olarak tatmin edemediği bir arzuyla karşılaşıyorum.

Birayı bıraktım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Emin misin?" Ellerimi elleriyle kapatarak, "Öp beni, bebeğim." diyor.

Onu o kadar güzel öpüyorum ki dizlerinin bağı çözüldüğünde onu tutuyorum, dillerimiz okşarken bedenlerimiz birbirini buluyor. Hayalini kurduğum şey buydu.

Kucaklamasının sıcaklığı.

Benimkiyle dans ederken dilinin kayganlığı.

Dişlerinin çarpması önemli değil.

Sadece biz biliyoruz.

Eğildim ve onu kollarıma aldım. Eve geri dönerken, kapıdan girerken ve onu kanepeye yatırırken dudaklarımız birbirine yapışık kalıyor. Ama onu ayak bileklerinden tutup deri kanepenin altına çektiğimde dudaklarımız birbirinden ayrılıyor. Dizlerimin üzerine çökerek vücudumu kaydırıyorum, böylece bacaklarının arasında tam ereksiyonumu hissediyor. Üstüne inerken onu tekrar öpüyorum.

Kolları boynuma dolanıyor ve kalçaları gövdemin her iki yanını sıkıyor. Ve dillerimiz birbirimizin ağzını keşfettiğinde, ona karşı sallanıyorum. Çok iyi hissettiriyor ve dayanamayacağımı biliyorum. Kendimi tutalı çok uzun zaman oldu.

Geri çekiliyorum, daha iyi bir karar vermeme rağmen ağızlarımız ayrılıyor. Kendime neden bu şekilde işkence ettiğimi bilmiyorum, ama acıyla nefes alıyorum.

onu o kadar sert sikmemi isterdi ki, yarın yürüyemeyecekti, paddleboard yogası bile yapamayacaktı.

Gözlerimi arıyor. "Neden durdun?"

"Bunu daha önce de söyledim. Şimdi de geçerli." Ellerimi hantal kazağın altından geçirdiğimde meme uçlarının keskin olduğunu ve kumaşa doğru gerildiğini görüyorum. "Sadece senin içinde olmak istiyorum."

"Yapabiliriz. Yapabilirsiniz."

Yapamam. *Lanet olsun.* Prezervatifleri nasıl unutabilirim?

Dikkatini dağıt. Dikkat dağıtmak. Onu çiğ çiğ ovalayarak kendimi boşaltmaktan alıkoymak. Onu bu şekilde kullanamam. Kanepenin diğer tarafına doğru alçalarak parmaklarımı şortunun üst kısmına geçirip aşağı çekiyorum ve tatlı amına tekrar hayran kalıyorum. "Kahretsin, seni tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum."

Ve sonra zamanlayıcı kapanır.

Hay sikeyim.

Cate

Yemeğe karşı iştahımı kaybettim ve sadece Shane'in arzularımı tatmin etmesini istiyorum. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan tek kişinin o olduğuna ikna oldum. Sabah. Öğlen. Ve gece.

Bacaklarımı lanet bir cırcır böceği gibi birbirine sürterek, folyoyu çıkarmak ve tavuklu pestoyu on beş dakika daha pişirmek için kanepenin üzerinden atladığında yokluğunun soğuk bıraktığı ağrıyı yatıştırmaya çalışıyorum.

Talimatları takip etmekte çok iyidir. Belki de şortumun olduğu yere bir post-it bırakmalıyım. Kaldırıyorum, kalçalarımın üzerinden geri çekiyorum, sonra orada uzanıyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum. Çok yaklaşmıştık. Cennete çok yaklaşmıştık.

Poppy'yi asla affedebileceğimi sanmıyorum. Shane'in başladığı işi bitirmesini engelleyen yemeği gönderdiği için suçlunun o olduğu çok açık. Kendi kendime kıkırdıyorum. Bir kolumu kanepeden sarkıtarak ve bacaklarımı derinin üzerine uzatarak, "Nasıl görünüyor?" diye soruyorum.

"Senin kadar iyi değil."

"Bir erkeğin bana tavuk ve makarnadan daha seksi olduğumu söylemesi her zaman hayalim olmuştur."

Tekrar kanepenin arkasına atlıyor, bir dizini bacaklarımın arasına koyuyor ve beni dudaklarımdan öpüyor. "Hayaller gerçek olur." Şortun tekrar yerine oturduğunu görmek için aşağı bakıyor. "Bazıları için. Diğerleri içinse hayalleri siyah likra tarafından yok edilir."

Beni tekrar öpüyor ve gözlerine bakmak için başımı geriye itiyorum. "On beş dakika işi bitirmek için yeterli bir süre değil."

"Bahse girmek ister misin?"

Benimkileri bölen bir gülümsemeyle yanaklarını okşuyorum. "Düşündüğün kadar esnek olduğunu sanmıyorum."

"Güven bana, tatlım. Öyle." Şortumu tekrar aşağı çekmeye başladı.

Başım geriye düşüyor ve dudaklarım bana yapacaklarını düşünerek hava almamı sağlamak için aralanıyor. "Esnek ol."

Sorun şarap değil. *Sorun o.* Shane Faris yürüyen bir afrodisyak. Ama kendime gelmeliyim. *O bekleyebiliyorsa, ben de bekleyebilirim.* Şortum karnıma daha fazla inmeden ellerini durduruyorum. "Shane?"

"Öyle mi?" diye soruyor gözlerinde şeytani bir bakışla.

"Beklemeliyiz ve bu sefer işleri farklı şekilde yapmalıyız." Mantıklı konuştuğumu umarak alt dudağımı ısıyorum.

Gülümsemesi azalıyor ama mutluluk gözlerinden hiç gitmiyor. Şortumun altında olmak istediği yeri öpüyor ve sonra şöyle diyor: "Anlıyorum. Yavaş ol. Bu bana uyar. Seni çok daha iyi tanımak istiyorum. En sevdiğin rengi bilmek istiyorum-"

"Mavi."

"En sevdiğin kitap?"

"Orijinal değil ama *Gurur ve Önyargı*."

"Film mi?" Sırıtarak bana bakarken çenesini bacağıma dayıyor.

"*Gladyatör*."

Gözlerini hızlıca açması beni gülümsetiyor. "Bu beklenmedik bir şey." Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? İnsanları diken üstünde tutmayı severim."

"En sevdiğin grubun kim olduğunu bilmek istiyor muyum?" Gülüyor. "Egom şu anda bir darbeyi kaldıramaz."

Yüzünü kavriyorum ve altından daha da kayıyorum. Kalkıyor, beni kollarının arasına alıyor ve üzerimde dengede duruyor. "Hangi grupta olursan ol." Öpüşüyoruz. Nazik ve yavaş, daha sonra daha fazlasına yol açacağını bildiğim okşayıcı baskıda daha minnettar. Üzerimde gezinirken gözlerinin içine bakarak, "Seninle birlikte olmak istemiyorum" diyorum.

geçmişimizi silmek için. Bizi iyi, burada ve şimdi ve bu sefer nasıl hissettirdiği ile tanımlamak istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum. Duygularını paylaştığına sevindim. Bunu seninle her zaman istiyorum."

Ereksiyonu hâlâ üzerimdeyken, hayatımın sonuna kadar gözlerine bakabilir ve onlardan asla bıkmayabilirdim. Rengi, köşelerindeki çizgiler, benimkilere bakarken saf mutluluğu ifade edişleri. "Hâlâ evliyiz," diye ekliyorum, sanki birini diğeriyle takas ediyormuşuz gibi. Evli olmadığımızı biliyorum ama hatırlatmaya ihtiyaç duymak hiç de fena değil.

"Öyleyiz," diyor gözlerimin önünde büyüyen bir gülümsemeyle. "Yine de nasıl olduğunu asla çözemedik."

"Roberta teorimi çürüttü."

Nazıkçe gülüyor. "İyi yaşlı Roberta."

Milyonlarca kez inceledim ve hala evlilik cüzdanında imzalarımızın nasıl olduğunu anlayamıyorum. "Eğer bu bir kaza değilse, biz nasıl evlendik? Bu hiç mantıklı değil."

Zamanlayıcı tekrar çalışıyor. "Lanet olsun" diye homurdanarak ayağa kalkıyor. Eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Burası daha sonra benim."

"Hangi nokta?" Dudaklarıma dokunuyorum, parmak ucumu dipte gezdiriyorum, sonra dilimi daldırıp köşede kaydırıyorum. "Bu nokta mı?" Elimi indirip boynuma dokunuyorum. "Ya da bu?" Tüm noktalar düşüncelerimi dolduruyor, beni içine alırken gözlerinin kararmasını izlemeye bağımlıyım. Elimi göğüslerimin arasından daha da aşağı kaydırarak, "Belki de bunu kastettin-?" diye soruyorum.

"Hepinizi, bebeğim. Hepinizi istiyorum."

"Ben zaten seninim." Kalbimle birlikte. Ona her zaman öyle olduğumu söylemek istiyorum, ama bu konuda hiçbir şey benim yavaş gitme talebime işaret etmiyor ya da saygı duymuyor.

Zamanlayıcı bir hatırlatma olarak tekrar çalışıyor ve kollarını havaya kaldırıyor. "İşte bu yüzden yemek yapmıyorum."

"Seksin önüne geçtiği için mi?"

Arkasına dönüp kaşlarını çatıyor. "İşte tam da bu yüzden." Yemeği fırından çıkardığında kıcının görüntüsünün tadını çıkararak doğruluyorum. Hissini daha da çok seviyorum.

Kollarımı başımın üzerine koyup geriye çekiliyorum. Onu bu kadar çok isterken neden kendime yavaşlıkla işkence ediyorum? Sonra karnım gurulduyor, kalkıp dolaptan tabakları alıyorum.

Saatle ilgili soruma "ONU GEÇTİ" diye cevap verdi.

Battaniyeyi omuzlarıma dolayarak Adirondack sandalyede arkama yaslanıyorum ve gölden yansıyan ay manzarasını seyrediyorum. "Ajandaya sadık kalıp erken mi yatacağız yoksarrrr ..."

"At onu. İçeri girmeye hazır değilim."

"Ben de öyle." Sıcak çayımı yudumluyorum, kendimi uzun zamandır olmadığım kadar rahatlamış hissediyorum. Uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum, parmaklarımız sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi birbirine dolanıyor. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim." İçimden hafif bir kahkaha yükseliyor. "Yasal olarak zorlama ya da her ne diyorsak. Burada olduğuma memnunum." Öne doğru eğilip birleşen ellerimizi birleştiriyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum.

"Yasal olarak zorlanmak, benimle kaçmaya zorlanmaktan daha iyi geliyor." "Buraya nasıl gelmiş olursak olalım, geldiğimize memnunum."

Üç öpücük önce yerleştirilir

Arkama yaslanıyorum ve ön kolundaki dövmeyle tekrar fark ediyorum. "Dövmenin tasarımını anlayamıyorum. Geçen sene yoktu."

Ellerimizi kaldırıyor, sanki varlığının kanıtı için görmesi gerekiyormuş gibi daha iyi görebilmek için kollarımızı büküyor. Başını yavaşça yana eğdiğinde gözleri benimkilere kilitleniyor. Bugün birkaç bira ve uzun bir yolculuk, paylaştığımız duygular ve fiziksel yoğunlukla birleşince göz kapaklarını indiriyor ve yakında uyumayı yeniden düşünmeme neden oluyor. Sanki seyahat programını oluştururken böyle olacağını biliyordu.

Tüm övgüyü hak ediyor. Belki de burada büyüdüğü için zaten bildiği gibi burası önemli bir rol oynuyor. Temiz hava yeni bir bakış açısı kazandırıyor ve sorunlarımızın çoğunu Los Angeles'ta bırakmak, evrenin önümüze çıkardığı şeylerden kurtulmak için alan sağlıyor.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diyor. Dilini alt dudağının ortasında gezdirdiğinde kısa süreliğine büyüleniyorum.

Kendimi tutuyorum ve bakışlarımı tekrar koluna çekiyorum. Tasarım yeterince zararsız, ama şimdi her zamankinden daha fazla merak ediyorum, özellikle de bir bakış attığımda anlayamadığımdan beri. "Ben olsam sormazdım, aptal." Gülüyorum ama sonra duruyorum, acaba bilmek istemiyor muyum diye düşünmeye başlıyorum. "Neden bu kadar gizemli geliyor? Bilmek istemiyor muyum?"

"Seni korkutmaya çalışmıyordum. Bu sadece ... Bu kişisel bir mesele." Elim hala onun elinin içindeyken kolunu indirerek dirseğini kaydırды, böylece

tasarım.

Sadece ay ışığı ve ön kapının üzerinde asılı duran lambadan süzülen ışık bir şeyler görmemizi sağlıyor. Yeterli ama elini bırakıyorum ve daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum.

Parmağıyla, kolundan aşağı bir nehir gibi akan yumuşak gölgeli yumuşak çizgi boyunca ilerliyor. "Bir boyun kıvrımı, başın dibinde yakalanan saçlar ve arkaya düşen gevşek saç telleri."

Başımı eğdiğimde, şimdi görebiliyorum. Ona özel bir kadın... Arkama yaslanırken kalbim sıkışıyor. Konuşmadan başımı sallıyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra, fırtınalar dindikten sonra, bize yelken açmak için pürüzsüz bir su verdikten sonra - on ay. Ayrı kaldığımız on ay içinde aşık oldu, onu tenine kazıyacak kadar çok aşık oldu.

Midem bulanıyor, arkama yaslanıp kollarımla karnımı kapatıyorum.

"Beni yeni bir hayata yönlendiren şey bu." diyor. Gözlerim tekrar onun gözlerine bakmaya cesaret edemeden önce sadece bakabiliyorum. "Sırtındaki bir çil benim kutup yıldızımdı. Ona tekrar dönene kadar beni idare etmesi için ona bakardım."

Bakışlarımı suya çevirdiğimde sözleri canımı yakıyor, kalbim yeniden kırılmadan önce zar zor onarılıyor.

Shane elime uzanıyor ama ben ondan uzaklaşıyorum, böylece sandalyesinden bana ulaşamıyor. "Böyle yapma, Cat."

"Ne gibi?" Ona doğru bir bakış fırlatıyorum. "Sanki hayatının aşkından bahsediyorsun, öyle ki burada benimle birlikteyken ön kolunun tamamını kaplayan bir dövmeyle ölümsüzleştirilmiş? Tepki vermeme istemediğin şey bu mu?" Sandalyenin kenarında öne doğru oturuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Ne yapıyorum ben?"

"Bana bak." Sesi o kadar düzgün, o kadar yumuşak ki, komut onun olsa bile benim fikrimdi gibi geliyor.

Bakıyorum ama sonra ayağa kalkıp battaniyeyi sandalyeye bırakıyorum. "Ve bunu bana sordurttun." Başımı sallıyorum, gözlerim gölde ve o arkamda. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Bana sadece ona aşık olduğunu söyleyebilirdin" diyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum, ilk ayrıldığımız zamandan daha kötü hissediyorum. Anladım. "Ve düşünsene, burada onunla birlikte olabilirdin."

"Öyleyim." Alçak sesi tereddütsüz.

Verdiği cevap söylediklerimi sorgulamama neden oldu. Kelimeleri kafamdan geçiriyorum, düşün burada onunla olabilirdim. Öyle olduğumu söyledi. Öyleyim.

burada onunla. Ben de onunlayım. Tüm resim odak noktasına geliyor. Arkamı döndüm ve ona baktım. "Ne diyorsun, Shane?"

Elimi tutuyor, hızlı davranıyor, itiraz edemeden beni kucağına çekiyor. İtiraz etmeyeceğimi biliyor. Kucağına sertçe inerken bacaklarım altımdan fırlıyor. Kolları beni kaçmam için gevşemeyen bir mengeneye sarıyor.

"Bunu söylüyorum, tam burası," diye yanıtlıyor tasarımın üzerindeki noktaya dokunarak. Ardından sıcak elini eşofmanımın üzerinde gezdiriyor ve sırtımdaki bir boşluğu daire içine alıyor. "İşte bu. Kutup yıldızım, ayrı kaldığımız zor zamanlardaki rehberim, yeterince seversen hiçbir şeyin imkânsız olmadığını tenimde yaşayan bir hatırlatıcı. Her zaman yanımda senden bir şeylere ihtiyacım vardı."

Koluna ve tekrar gözlerinin içine bakarken gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına hücum ediyor. "Bu ben miyim?"

Yanağımı okşayarak, "Kendim için uzak kaldım ama senin için geri döndüm" diyor.

Gözyaşlarımı tutmamın hiçbir yolu yok. Gözyaşlarım dökülüyor, yanaklarımdan ve dudaklarımdan aşağı akıyor. Tuzlu su bana sahili ve o şenlik ateşinden sonra çok daha fazlası olmamız gerektiğini hatırlatıyor. Onu öpüyorum. İşleri ağırdan almaktan bıkmış bir şekilde, onu ihtiyaç ve arzuyla, bana isteyebileceğim her şeyi veren bu adama sadakatle öpüyorum - koşulsuz ve sonsuz sevgi. "Seni seviyorum." Dudaklarını öpüyorum. "Seni seviyorum." Çenesine kadar inip bir tane de oraya koyuyorum. "Seni seviyorum." Başımı onun kine yaslayarak, "Seni seviyorum, Shane Faris. Her zaman sevdim."

Bu son kez yavaş gidiyoruz. Aşık olmak bu kadar iyi hissettirirken neden zahmet edelim ki?

Beni kollarının arasına almış duruyordu. Dudaklarımız birbirine karışıyor, dillerimiz okşuyor, vücudumuz ihtiyaçla doluyor. Yere düştüm ama kollarının beni sarmasıyla rahatladım. Ön kapının iç tarafına bastırarak, "Seni o şenlik ateşinden beri seviyorum. Turneden döndüğümde sana yolda boş boş dolaşmadığımı söyledim. Seni düşünmeden duramadım."

"Ve ben gitmişim ..." Kendimi yeniden hasta hissediyorum. Onunla bir hayatım olabileceğini, belki bir ailem olabileceğini, bu kadar yalnız olmayacağımı bilmek. İçim parçalanıyor.

"O zaman birlikte olmamız gerekiyordu."

Burnumu çekerek soruyorum: "Bu sefer birlikte olmamız mı gerekiyor?"

"Asla bırakmayacağım, Cat. Bir daha asla." Beni öyle sert öpüyor ki, arkamdaki tahtaya yapışıp eriyorum.

Kollarımı ona dolayarak, ben de onu öpüyorum ve fısıldayarak, "Benimle seviş, Shane" diyorum.

Shane

"OLAMAZ, LAMBA!" Kıcı lambaya çarptı ve lambayı kanepenin üzerine devirdi.

Göl kenarında oturmaya gitmeden önce muhtemelen bazı ışıkları açık bırakmalıydık. İki saniye gibi kısa bir sürede yavaştan içten dışa doğru gideceğimizi tahmin edemezdim. Ama sonunda geldiğimiz nokta bu.

"Değıştirilebilir." Kollarımdaki kadının aksine.

Ağzı tekrar benimkine çarptığında dişlerimiz çarpışıyor ve o vücudumun ön tarafına yapışmış halde evin içinde tökezliyorum. Onu tutmama bile gerek yok çünkü o kadar sıkı yapışıyor ki. Yine de tutuyorum, çünkü onun etrafımda ve ellerimde hissettiklerini, varlığının ağırlığını ve beni nasıl tükettiğini seviyorum.

"Seni istiyorum Shane, hem de çok." *Ben kimim ki onun ihtiyaçlarını reddedeyim?*

Onu koridorun girişindeki duvara yaslıyorum ve güzelce öpüyorum. Derinden, o kadar derinden ki bundan önce başka bir öpücük olduğunu hatırlamasını istemiyorum. Önce bir ayakkabısını, sonra diğerini çıkarıp eşofmanının altına, sonra da Faris Wheel tişörtünün altına girerek istediğimi buluyorum - ağızımla tapmayı planladığım o harika göğüsleri. Ve sikimi, eğer daha sonra daha fazla eğleneceksek.

İnliyor, en yumuşak teninden bir avuç aldığımda başı duvara çarpıyor, başparmağımı benim için canlanan küçük tomurcuğun üzerinde gezdiriyorum. Ne kadar iyi bir kız. Yer değiştirerek onu koridora taşıyorum, dilimle onu kızdırmaya ve tekrar tadına bakmaya hazır olmanın ötesinde.

Onu yatağa fırlatmamın ardından kahkahalar atarak ciyaklıyor. Kıyafetlerimi çıkarmaya başlamıştım bile. "Benim için soyun."

Dirseklerine dayanarak bir bacağını yukarı kaldırıyor. "Botlar. Yardıma ihtiyacım var."

Botunu topuğundan ve burnundan tutup kolaylıkla çıkarıyorum, sonra diğerini çıkarıp ayaklarımın yanına bırakıyorum.

Kıyafetleri atma çılgınlığı, gerçek gösteri başlayana kadar ana cazibe haline gelir. Yatağın etrafındaki manevralarını izlemek hoşuma gidiyor. Sadece ona bakmayı seviyorum, nokta.

Kıçını kaldırarak şortunu sıyrıyor ve havaya fırlatarak tatlı amını bana tekrar gösteriyor. *Kahretsin, çok güzel.* Kolları ve başı sweatshirt'e dolanmış halde kıvranırken sırtıyorum çünkü işte benim kızım, güzel bir karmaşa.

Aşağı uzanarak elbisesini çıkarmasına yardım ediyorum, sonra eğilip onu öpüyorum. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Dışarıda güneş hala parlıyormuş gibi gülümseyerek geri çekiliyor. Benim için öyle. "Daha yapmadık bile."

"Seksten bahsetmiyorum." Kalçalarımı onunkilere doğru kaydırarak bacaklarının arasından geçiyorum ve kendimi onun üzerine sabitliyorum. Cennet gibi hissettiriyor, sıcaklığı ereksiyonumu kucaklarken bacağını kıcıma doluyor ve beni bir dokunuşla teşvik etmek için çoraplı ayağını ovuşturuyor. "Senden bahsediyorum."

"Çok çekicisin ama beni çoktan çıplak bıraktığının farkında mısın?" Bir öpücük çalıyor. "Bu gömlek hariç. Çıkarmama yardım eder misin? Çok dar."

Biliyorum. Mükemmellik. Ben de bunu seviyordum, göğüslerini sıkıyordu. Doğrudum ve "Kaldır." dedim. Kollarını başının üzerine kaldırdı ve leğen kemiğini yukarı doğru itti. Gömleği çıkarıp arkama attım.

Onun doğal güzelliğine daha önce birkaç kez tanık olduğum için şanslıydım ama bunu asla hafife almayacağım. Aşağı uzanıp göğüslerini tutuyorum ve her birine gereken özeni göstererek yoğuruyorum. Ellerimdeki hissin tadını çıkarıyorum; yumuşak, esnek, dolgun.

-Ve onun benim için tahrik olmasını izlemek çok seksi.

Ona karşı sallanırken, dudaklarının arasından geçip tatlılığının içine kaymanın çok kolay olacağını biliyorum ama yapmıyorum. "Seni ne kadar istediğimi hissedebiliyor musun? Bana ne yaptığını?"

Sırıttıyor ve kalçalarını oynatıyor ama gözlerindeki muziplik beni sırtıtmaya itiyor. "Hmm, emin değilim."

"Küçük cadaloz" -kıkırdıyorum- "Senin tadını çıkaracağım."

İniltilerini bir öpücükle yutarak parmaklarımı kaburgalarında ve karnında gezdiriyor, tüylerinin diken diken oluşunu izleyebilecek kadar geri çekiliyorum.

Cat büyüleyici, ama bu, normalde paylaştığımız azgın cinsel enerjiden daha fazlasını hissettiriyor, bizi eve geri koşturan arzu gibi. Onun için hayatımı feda edebileceğimi göğsümde, boğazımda hissediyorum. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Başka bir kadınla değil. Bunu öğrenecek kadar uzun süre etrafta kalmadım, bu da Cat'i sağlam bir şekilde yerleştirdiğimi düşündüğüm kurallara bir istisna yapan başka bir şey. Onun için hepsini yıktım, daha fazlasını elde etmenin yollarını ararken vermeye istekli olduğu her şeyi istiyorum.

Şantaj benim lehime işliyor.

Yine de tek taraflı değil. Uygunsuz bir şey söylemek ya da flört etmek istediğinde bana nasıl baktığını ve dudağını nasıl ısırıldığını görüyorum. Kadınların bana olan ilgisini nasıl tanımlayacağımı bilecek kadar çok gördüm ama onda durum farklı. Cat gözlerimin içine imajın, şöhretin, itibarın, zenginliğin ötesinde özel biriymişim gibi bakıyor. Bağlılık ve güvenden başka bir şey istemiyor. Ben de ona bunu vermeye hazırım.

"Nereden başlayacaksın?" Omuzlarımı ovuyor, sonra parmaklarının uçlarını kaslarımın üzerinde gezdiriyor. Bir yutkunma sesi duyuyorum ve utanarak gözlerini kapatışını izliyorum. Eğiliyorum ve saklanmasına izin veriyorum, gerçi benimleyken kendini inanılmaz hissetmesinden nefret ediyorum.

"Çok fazla harika seçenek var." Köprücük kemiğini ve boynunu öpüyorum, kulağına ulaşana kadar dilimi daha da yukarı kaydırıyorum ve fısıldıyorum, "Seninle olmak için yıllarca bekledim." *Bu şekilde.* Bir ilişkide. Birbirimizde huzur bulmak. *Kendim olmak.* Lisedeyken onun özel olduğunu biliyordum. Başka kimse için olmasa bile, benim için öyleydi.

Saçlarını geriye tarıyorum, onu hayranlıkla seyredecek kadar uzaklaştırıyorum. Aramızdaki bağ çok derin. Evli bir çift için olması gerektiği gibi. Tanrım, buna bayılıyorum ve onu -gülüşünü, zekâsını, sevecen doğasını ve zekâsını- elde edeceğim anlamına geliyorsa, elime geçen her fırsattan yararlanacağım. Bu kadının o kadar çok yönü var ki, ona aşık olmamın tüm nedenlerini sayamam. Beni büyüleyen, onun bir bütün olarak kişiliği.

Kolları boynuma dolanıyor, gözleri karanlıkta bile benimkileri buluyor. "Sonunda doğru zamanlamayı yaptık." Aramıza uzandığında,

Sikimi eline aldığında, ona daha iyi erişim sağlamak için yana kayıyorum. Birkaç kez yukarı ve sonra aşağı kaydırarak, hızını değiştiriyor, beni izliyor ve ayarlıyor. "Çok büyüksün bebeğim. Biraz gerginim. İtiraf etmek istediğimden daha uzun zaman oldu."

Parmaklarımı saçlarının arasına sokarak, ağzını üzerime koyması için onu cesaretlendirmekten çekinmiyorum ama içimdeki arzu beni onun içine girmeye, onu bir hafta önce bile imkânsız görünen şekillerde sahiplenmeye odaklıyor. "Dalkavukluk işe yarar." Gülümsemesinde beni onu öpmeye çeken bir utangaçlık var. Saçlarını nazikçe parmaklarımın arasına alıp onu kendime doğru çekiyorum ve bana baktığından emin olarak, "Gergin olmana gerek yok. Sadece sen ve ben varız. Sana en iyi gelen neyse onu yapacağım. Sadece söyle bana. Tamam mı bebeğim?"

"Tamam." Gözlerinin köşelerini yumuşatarak gergin ifadesini sakınleştiren bir nefes alıyor. Eli beni sarsmayı hiç bırakmıyor, ritimde bir mola bile yok.

Ürperiyorum, yatağa yığılmak istiyorum. Ama o beni burada tutuyor, çok iyi hissettiriyor, sıkı çalışmasına teslim olmaya çok yakın. "Kahretsin."

"Sorun nedir?"

"Prezervatifim yok. Unuttuğum tek şey bu. *Siktir.*"

"Ah." Durdu ve beni bir şey söylediğime pişman etti. Bir şey söylemek için iki dakika daha beklemek benim için çok daha iyi olurdu. Nefesi ağırlaşarak arkasına yaslandı. "Olamaz," diyor kolunu alnına götürerek. "Bunun anlamı . . ." Kolunu tekrar yatağa bırakarak bana en sevdiği oyuncağını çalmışım gibi bakıyor. Belki de ben onun için öyleyimdir. Bu durumla ilgili hiçbir şey komik olmasa da sırtıyorum.

"Bu ne anlama geliyor? Yani, biliyorum, ama ne söyleyecektin?"

Tereddüt ediyor. Nedenini zaten biliyorum. Seks hayatımız hakkında konuşmadık. Sanırım o da bundan kaçınmak istedi. Ne kadar süre ve test sonuçları gibi detayları paylaşmadık, bu yüzden isteksizliği için onu suçlamıyorum. Ben kendimi suçluyorum.

Ünlü olduğumuzdan beri seks hayatım dedikodu sitelerinde yer alıyor. Bilgi istemediği halde yüzüne vuruldu. Başka eyaletlerde ve ülkelerde farklı kadınlar, aktrisler, modeller, hatta bir BM Büyükelçisi. İnternet siteleri gerçekler için tıklanmıyor. Bu çoğu için sıkıcı. Onlar cazip dedikodular için para alıyorlar. Geçmişim hakkında konuşmuyorum çünkü bahsetmeye değer biri hiç olmadı. *Cat'e kadar.*

"Geçmişim için mi endişeleniyorsun?"

"Benimkiler için endişelenmeme gerek yok." Tırnaklarının ucuyla çenemdeki kılları sıyrıyor. "Üzgünüm ama kendimi korumam gerekiyor."

"Benden değil. Asla."

"Bir hemşire olarak-"

"Sorun yok." Başını öpüyorum ve yanına gidip yatağın üzerine uzanıyorum. "Tıbbi portalım çevrimiçi. Sana gösterebilirim."

Nefesini içine çekerek göz kapaklarını kısa bir süreliğine kapatıyor ve güç toplamasına izin veriyor gibi görünüyor. "Eğlenceli bir konu değil ama önemli." Nefes veriyor. "Benim için."

"Benim için de öyle." Parmak eklemlerimi elinin arkasında gezdiriyorum, sonra bacaklarımızın arasındaki küçük boşlukta tutuyorum. Bu konuşmayı yapmanın kolay bir yolu yok, ama sevişmeden hemen önce olması başka bir karmaşıklık katmanı ekliyor. Sağıma döndüğümde onun zaten bana baktığını görüyorum. "Senden beri kimseyle birlikte olmadım ve hiç-"

"Hayır, yapmadık," diyor, üzüntü dilini kaplıyor. Paylaştığımız mutluluk yerine sadece acıyı hatırlamasından nefret ediyorum. Buraya gelmem uzun zaman aldı ve o dönemi yanlış giden şeylerle lekelemek istemiyorum. Ama bununla kendi hızında başa çıkmasını anlıyorum.

Ayağa kalkarak ona sırtıyorum, yine de neşeye ihtiyacım var. "Tam bir işkenceydi. İşi bitirmeye çok yaklaştıktık."

"Acıdan nasıl kurtuldun bilmiyorum?" Ses tonunda bir alaycılık seziyorum ve bunu duyduğuma sevindim.

"Yalan söylemeyeceğim. Çok fazla duş aldım."

Yaşadığım travmayı yatıştırmak için sırtımı ovuyor. Sırtarak, "Tüm testleri başarıyla geçtim, yani geçen ay sağlık raporunu onaylattım, Hemşire. Şöhretim beni endişelendirebilir-"

"Bu *sadece* senin ünün müydü?" diye soruyor dudaklarını yana bükerek, "yoksa rock yıldızı yaşam tarzını sonuna kadar yaşaman mıydı? Ki bu konuda kızgın olmak için bir nedenim yok. Evli olabilirdik ama birbirimize bağlı değildik."

Elimi tutuyor ve sanki zorluklarımı anlıyormuş gibi rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor çünkü eşim harika biri.

"Sır saklamak için çok yol kat ettik. Onlar her zaman ışığa giden yolu bulurlar."

Vücut dilinde ya da ifadesinde hiçbir değişiklik yok. Bana hâlâ kötü adam değil de kahramanmışım gibi bakıyor. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Gerçeği bilmeyi tercih ederim."

"Geçen Eylül'de turda birkaç kez yaklaşmıştım." Utanmamalıydım çünkü buna hakkım vardı ama her şeyin bir ilki vardır.

"Neden bunu yapmadın?"

Gözlerini benimkilerde bulmak için dönüyorum, altın merkezlerinin içinde hiçbir yargı yok, eğilip yanağından öpüyorum. "Çünkü onlar sen değildin."

Avucunu göğsüme bastırarak kendini üstüme kaldırıyor. "Sandığından çok daha harikasin, Shane Faris." Beni öpüyor ve sonra fısıldıyor: "Gerçek hayatta olduğun kişi yerine kendini paparazzi merceğinden görüyorsun. Ama ben seni görüyorum. Benim için değişmek adına yaptığın her şeyi görüyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin." Başını iki yana sallayarak gülüyor. "Her zamanki şey hâlâ geçerli. Bir daha birbirimizi aldatmak ya da incitmek yok ama ben sana aşık oldum, başkaları için canlandırдыңın rock yıldızı kişiliğine değil."

Göğsümdeki bir sıkışma, oluşan düğümü gevşetmek için uzanmama neden oluyor.

O beni görüyor. Bu mükemmel varlığın beni içimdeki ben olduğum için sevmesinden daha fazla isteyebileceğim bir şey yok. Ve kıcıımı sevmesi de yardımcı oluyor.

Beni öpmek için eğildiğinde, kalçalarını boyum boyunca yuvarlıyor. İşkence onu durduramayacak kadar iyi hissettiriyor.

Üstüme çıkarak ellerini göğsüme bastırıyor ve üstümde yükseliyor. Sikimi tam istediğı yere yerleştiriyor ve yavaşça inmeye başlıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Şimdiye kadar duyduğum en tatlı dört kelime.

Shane

İçimin derinliklerinden gelen evcilleşmemiş arzu arttıkça DÜŞÜNCELERİM ÇATIRDIYOR. Cat'in kalçaları ellerimin arasında, sıcaklığı sikime o kadar yakın ki tek bir hareketle sikimin üzerinden kayıp gidecek. Ama bakışları, gözlerinin derin kahverengisi onu hak ettiğimi söylüyor.

Ona hak ettiğini vermek için bir hatırlatma. Yavaşça, birlikte geçirdiğimiz ilk zamanın tadını çıkararak. Kendimi onu üstüme atmaktan alıkoymak için kontrol.

Saçları başıyla birlikte öne düşerken yukarı bakıyorum. Saçlarını boynunun bir tarafına doğru savururken, kızımın beni, tüm vücudunu kucaklayışını ve ağzının açık kalışını izliyorum. Uzanıp yanağına, nasırlı parmaklarımın altındaki yumuşak tenine dokunuyorum ve "Çok uzun zaman oldu. Ben ..."

"Sorun değil," diyor, sanki daha önce hiç seks yapmamışım gibi rahatlatıcı bir ses tonuyla.

Siktir et onu. O en iyisini hak ediyor ve ben burada görevimin başındayım. Onu doğru şekilde becerdikten sonra yatıştırıyor olmalıyım.

Onu kalçalarından tutup kaldırıyorum ve sert uzunluğuma doğru kaymasına yardım ediyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kendi isteğiyle aşağı doğru itiyor, ağzı seksi bir O'ya dönüşüyor ve keşke oradan başlasaydım diyorum. Kaygan ısı tüketiyor

Üstümde o kadar yavaş kayıyor ki sabrım tükeniyor. "Hissediyorsun," diye başlıyor nefes nefese bir inlemenin kıyısında. "Çok iyi hissediyorsun." Dişleri alt dudaklarını sıyrıyor ve ısırıyor, bu hissin tadını çıkarırken gözleri kapanıyor. "Çok dolu. Çok iyi."

Göğsüme dayadığı ellerini kapatıyorum ve kalçaları beni daha derine çekerek dalgalanırken nefesim kesiliyor. Alnını benimkine yaslamak için öne eğildiğinde onun da nefes alış verişindeki aksamayı yakalıyorum. Çok *yakın*. O kadar yakın ki, o mükemmel noktayı bulmak için onunla bağlantı kurmak için kaldırıyorum.

Çok sessiz. "İyi misin?" diye sordum. İçindeki aletimin nabzının attığını hissedebiliyorum. Elimde olmadan gülümsüyorum ve başını kaldırdığını hissettiğimde kutlama için yumruk atmak istiyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor, ağzının kenarları benim için kıvrılıyor. "Sen çok daha fazlasısın... Kalbim sana bağlı." Gözlerini kırıştırarak çenesini kaldırıyor ve daha yükseğe oturuyor, boyumda daha derine otururken nefes veriyor. "Seninle fiziksel olmaktan çok daha fazlası var."

"Ben de hissediyorum," diye fısıldıyorum, kollarımı beline dolamak için doğruluyorum. "Bunu yapmak istiyor musun? İçinde hareket etmemi ister misin? Hayatıma tekrar girdiğin andan beri sana yapmak istediğim her şeyi göstermemi?"

"Evet." Bir nefes daha alır. "Lütfen..." Sözcükler ağzından kaçmaya devam ediyor ama alışma sürecini atlatmaya kararlıymış gibi ayağa kalkıyor.

Altında sallanırken, çıkardığı en yumuşak miyavlamaları içime çekiyorum. Kulak memesini ısırp dişlerimin arasına alarak fısıldıyorum: "Beni becermeni istiyorum Cat. Anlıyor musun?" Yanağıma doğru başını sallıyor, nefes alıyor ve tekrar bastırıyor. "İşte bu iyi bir kız. Benim için nefes al ve tekrar yap."

Delirmenin eşiğindeydim, onun içinde bile olmadan aklımı kaybediyordum. Şimdi, duyularım geri geldi, düşüncelerim sağlam. İnanılmaz hissettiriyor, ama bu konuda hiçbir şey yavaş olmayacak. Daha fazla dayanamayacağım. Çenesinin altını öpmek için eğildim, hafifçe ısırdım, dudaklarından bir inilti çıkarmak için ittim. "Seni çok iyi becereceğim, tatlım."

Onu yatağa yatırdığımda saçları yüzüme doğru uçuşuyor ama bir hale gibi etrafına yerleşiyor. *Benim tatlı kurtarıcı lütfum*. Kedi kendini bir açıyla ortalıyor, sonra parmağıyla buraya gelmeden önce bana bir kez bakıyor.

Üzerine çıktım, ellerimi başının üzerine koyduğu kolları boyunca kaydardım. Göğüslerine bakıyorum, meme uçları beni selamlamak için yükseliyor. Çok *güzeldi*. Altımda kıvrılırken, göğsü kabarıyor. Parmaklarımı onun üzerinde sürüklüyorum

Başparmağımı ağızıma sokuyorum ve dudaklarını parmağımın etrafına sarıp emmesini izliyorum.

Hay sikeyim.

Tüm hassasiyetimi kaybediyorum ve onu sikmeye başlıyorum, o kadar sert itiyorum ki adım boşa çıkıyor. Ama o dayanıyor, hatta bir şeyi kanıtlamak istercesine tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor. Anlaşıldı, bebeğim. Oyun devam ediyor. Yavaşladığımda, hızlı olmam için yalvarıyor, "Lütfen, daha hızlı, bebeğim."

Daha hızlı gittiğimde, daha ağır nefes alıyor ve daha yavaş gitmemi istiyor. "Neye ihtiyacın var, Catalina? Söyle bana. Daha hızlı. Daha sert. Daha yavaş. Daha yumuşak. Sadece söyle, senin için yapacağım."

"Çok iyi istiyorum," diyor dudaklarını yalayarak. "Hepsini istiyorum. Her şeyini istiyorum."

"Senin için her şey olacağım." Ellerimi başının yanına koyarak, "Unutma, seni seviyorum," diyorum.

Kaşlarının kalkması ve ağızının düşmesi ona "Neden hatırlamam gerekiyor-Ah *Tanrım*?" diye sorduruyor.

Derinlere dalıyorum ve sadece içine itmek için geri çekiliyorum, fetihçi bir kaşif gibi her parçasını benim olarak iddia ediyorum. Nefes alışları ve inlemeleri, vücudu ve itişleri, kıpırdanışları ve kıpırdanışları, verdiği her şeyi alıyorum ve tekrar içine dalıyorum.

Ritim tutuyoruz, bedenlerimiz arzuyla kayganlaşıyor, varlığımın her zerresi uyanık ve daha fazlasını arzuluyor. Daha fazlasını. Daha fazlasını. O ve ben birlikte daha fazlasını. Aramızdaki bağ, dönüp onu arkadan almamı isteyerek yukarı ittiğinde bile kopmayacak kadar güçlü.

Evet. Yaparım. Her yönden alacağım, ödüllendirileceğimi bilmenin tadını çıkaracağım. Kalçalarını tutarak, içine doğru itiyorum, böylece derinliğine oturuyorum. Ben bencil bir piç değilim. Her zaman değil yani. Etrafına uzanarak, iki parmağımı ıslak alt dudaklarına kaydırıyorum ve şişen klitorisine odaklanmadan önce alay edip daire çiziyorum.

Bir dokunuşla sarsılıyor ve ayak parmaklarını kullanarak yatakta daha yukarı kayıyor. Onu sabit tutuyorum ve öpmeye bayıldığım tatlı tomurcuğunun üzerindeki baskıyı artırıyorum.

Kıcının görüntüsü ilahi, ama bitirdiğimizde onu görmek istiyorum ve yakınımla. O da öyle. Duruyorum, hızımı yavaşlatmak için bir nefes alıyorum ve şu anda ısrarcı olanın *ben olduğumu* ironik buluyorum. *İyi bir sebepten dolayı.*

Ona doğru eğilip sırtını ve omuzlarını, Kuzey Yıldızı'nı öptüm ve sonra şöyle dedim: "Harika görünüyorsun ama gözlerinin içine bakmak istiyorum."

içine gel."

Parmaklarını karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor, harcadığım emeğe hayranlıkla bakıyor ve sonra yatağa doğru eğiliyor, öne doğru kayıyor ve benim için yuvarlanıyor. Dizlerini bükerek bir elini iç uyluğunun üzerinde gezdiriyor ve aşağı indiriyor. Onun yenilenen özgüveni benim kısıtlamalarım için bir tehdit oluşturuyor. "Bunu seninle de yapmak istiyorum."

Battaniyeler altında dağınık, saçları da bir o kadar vahşi ama hiç şimdiki kadar güzel görünmemişti. Ona doğru ilerliyorum, kendimi bir kez daha girişinde konumlandırmak için kaldırıyorum. Bakışlarımız kilitlenmişken onu öpüyorum ve göz temasını koruyacak kadar geri çekerek yavaş ve sabit bir şekilde içeri itiyorum.

Her nefes, sonunda birbirimizde bulduğumuz tatminin nazik bir takdiri olan en sessiz iç çekişlerle geliyor. Önce onun yanağını, sonra diğerini öpüyorum ve adını saygıyla fısıldıyorum. "Catalina. Catalina. Catalina." Ve sonra dudaklarına doğru ilerliyorum, dudaklarımız kucaklaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ona daha da aşık oluyorum. "Seni seviyorum, karım."

Gözleri parlıyor ve uzak köşelerinde su birikiyor. Bir damla gözyaşı düştüğünde, onu yakalamak için dilimi daldırıyorum ve ondan aldığım diğer her şey gibi, onu da içime çekiyorum, bu kadın tarafından büyüleniyorum. *Karım tarafından büyülendim.*

"Ah," diye inliyor, ağzı açık kalırken sırtı kamburlaşıyor. Vücudu bu kez coşkuyla patladığında, beni de kendisiyle birlikte götürüyor.

Pompalıyorum ve itiyorum, kenara ulaştığımda kendimi ve ritmimi kaybediyorum ve onunla birlikte karanlığa ve bizim mutluluğumuza iniyorum. Adım dudaklarından dökülürken vücudu titriyor. Orgazmım boyunca sevişme dürtüsü beni iki kat daha sert itiyor, vücudu beni bütünüyle yutarken her santimini hissettiğinden emin oluyorum.

Üstüne yığılıyorum, nefesim boynunda ağırlaşıyor. Gözlerimi açtığımda yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldüğünü görüyorum ama o gülümseyerek beni rahatlatıyor. Bu bana o kadar iyi gelmişti ki, ona aynı şeyi hissettirememiş olmama dayanamıyordum.

Kesik kesik bir nefes alarak kollarını sımsıkı sarıyor, omzumu öpüyor ve sonra "Beni öldürüyorsun" diyor. Ardından yapmacık bir kahkaha atıyor ama gülümsemesi hiç gitmiyor.

"Sen de beni öldürüyorsun. Çok harikasin bebeğim."

"Hayır," diye soluk soluğa kollarıma bastırıyor. "Nefes alamıyorum."

"Oh kahretsin!" Üzerinden yuvarlanarak, kabaran göğsünü öpüyorum. "Özür dilerim. Fark etmemiştim."

"Sorun değil. Bunu yapmanı istemezdim ama son nefesimi vermeden hemen önce hayatımın en iyi seksi gözlerimin önünden geçti."

"Tamam. Tamam," diyorum hafifçe gülerek. "Cat'in üstüne yatma. Sonsuza dek hafızanda saklı kalacak."

"Kendimizi kaptırmayalım. Bir dakikalığına hoşuma gitti."

"Havasızlık kısmına kadar. Sadece buna dayanarak, bir dakikayı kabul ediyorum." *Ve bu kadını sonsuza dek sevmeye.* "Hayatının en iyi seksine gelince-"

"Shane Faris. Eller aşağı."

Hayali yakamı açıyorum. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor."

"Biliyorum ama bu da doğru." Bana bakmak için dönerken omuzlarını oynatıyor. Elinin tersini karın kaslarımın üzerinde gezdirerek, "Bu programda yoktu" diyor.

Kıkırdıyorum. Tanrım, bu da iyi hissettiriyor. Onun içinde olmakla aynı şey değil ama yine de özgürleştirici. "Yarın için yeni bir tane basmam lazım. Karım lanet olası bir tanrıça ve kalan otuz altı saatte onun her santimine tapınmam gerekecek."

"Bu planı sevdim." Bacağını benimkinin üzerine koyarak yanıma sokuldu. "Hem de çok."

"Senden çok hoşlanıyorum." Onu kollarımda tutuyorum, kalplerimiz hala zamana karşı yarışıyor ve başının üstünü öpüyorum. "Gasp aklıma gelen en iyi fikirdi."

Vücudu kahkahalarla sarsılıyor. "Senin için iyi olmuş gibi görünüyor."

"Senin gibi, bebeğim. Sahip olduklarımın en iyisi."

Cate

Boş eczane poşetinin dibine bakıyorum ve bakışlarım tezgahın üzerindeki reçeteli doğum öncesi vitaminlere yöneliyor. "Bu benim değil" diye fısıldıyorum, sanki gözlerimin önündekini gördüğümü doğrulamam gerekiyormuş gibi.

Yine de nefes almak beynimde dolaşan endişeyi yatıştırmaya yardımcı olmuyor. Bu yüzden çantayı ağzıma tutup nefes alıp veriyorum. *Al ve ver.* Al. Dışarı. Ama bu sorunumu çözmeyecek.

Tuvaletten fırlayıp yatak odasına koşuyorum, çantayı kaptığım gibi yatağın üzerine bırakıyorum. Dolu olduğu için boşaltmaya başlıyorum; çantamı, bu hafta sonu okumayı planladığım kitabı, geldiğimden beri bir kez bile kullanmadığım fırçayı ve boş su şişesini yatağın üzerine atıyorum.

Saç

tokası.

Parfüm.

Durup dururken gelen aylık aşermelerime yardımcı olması için bir paket

Cheetos. Sakız.

Ah!

İlaç kutumu çantanın dibinden çıkarıp, iki gün önce paketi gerçekten yok ettiğimi hayal ettiğimi umarak hevesle açıyorum.

oluyor. Duştan yeni çıkmış ve kaygan ellerle folyo paketi yakalamaya çalışırken yanlışlıkla birden fazla hapi kırdığınızda iyi bir kombinasyon değildir. Ben ve kahve öncesi puslu sabahlar birbirine uymuyor.

Yeni reçete sadece yedek değildi.

Tıklayarak açıyorum, boş plastik kaba bakıyorum, kalbim anında midemin çukuruna iniyor.

Tek ihtiyacım olan, doğru reçetemi alana kadar aradaki boşluğu dolduracak bir aktif haptı. *Sadece bir tane.* Ama hiç yok. Tamam, korkma Cate. Dün aldım, Deer Lake'e transfer ettireceğim ve iyi olacağım. İyi bir planımız var. Her şey yoluna girecek.

Eğer her şey bu kadar iyiye, neden kendimi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi konuşuyorum?

Burundan girer. Ağızdan dışarı. Yirmi dört saat açıklar, bu yüzden eczaneyi şimdi arayıp ilacı hazırlatabilirim. Böylece rahatlayıp daha sonra alabilirim.

Beklemedeyken dişlerimi fırçalıyorum ve nihayet bir insan telefona cevap verdiğinde duruluyorum. "Merhaba, dün reçetemi almak için oradaydım ..."

Telefonu kapattığımda nefes almak daha kolay oluyor. Deer Lake Eczanesi 9'da açılıyor. Shane ve ben bugün istediğimiz zaman gidip alabiliriz. Bu iş halledildikten sonra onu endişelendirmeye gerek yok. Her şey yolunda.

Shane'i otuz dakika önce uyurken bıraktığım diğer yatak odasına koridordan parmak uçlarımla geri dönüyorum. Nefesimi tazelemek, yine yapmayı unuttuğum saçlarımı taramak ve dün gece yaptığımız seksten sonra su içerken hapımı almak için ayağa kalktım. Durdum, ellerimi ısınan yanaklarıma bastırdım, sadece bunu düşünerek kızardım. Kafamdaki düşüncelerin uzun zamandır arzuladığım bir hedefe, kendime veremeyeceğim zor bir orgazma doğru yarışması bunaltıcıydı. Vücudum doluydu, ondan çok fazla şeyle doluydu -duygu, vücudu, zevk- beni bütünüyle yutuyor ve beni huşu içinde bırakıyordu. Kalbim bile sanki onun kalbiymiş ve onunki de benim kalbimmiş gibi atıyordu.

Biz birdik.

Bağlantımız sırasında kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim, bedenim ve ruhumla. Bu sabah nefes almak daha kolay hale geldi. Taşıdığım tüm sıkıntılar onun bakıcılığı altında yok oldu. Görevimi yapıyorum onun için de aynısını yapmak için.

Kalçalarımın iç kasları ve merkezimdaki gerginlik çok iyi hissettiriyor, sanki beni yeni hedeflere ulaşmaya iten bir egzersiz gibi. Acı orada, ama Shane ödül.

Kapıyı açıyorum ve sabahın ilk ışıklarında bile parlayan gözlerle karşılaşıyorum. "Günaydın karıcığım." Yorganı benim için açtı.

Kıkırdıyorum çünkü onun için o kadar ileri gitmiş durumdayım ve onunla birlikte oynamaktan mutluyum. "Günaydın kocacığım." Yalan değil ama sanki daha önce denememişim gibi o an beklediğimden daha büyük geliyor ve üzerime tam oturmuyor. Üzerimdeki kazağı çıkarıp tekrar kollarına atıyorum. Sırtımı göğsüne dayadım.

Saçlarımı boynumdan uzaklaştırıp oraya bir öpücük konduruyor. "Nasılsın?" diye fısıldıyor. Nefesi omzumu kaplıyor ve omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. İstedğim şey bu; yavaş ve sakın bir sabah. Henüz derinlere dalmak istemiyorum.

Kollarında dönüyorum, onu daha iyi görebilmek için dirseğimin üzerinde yükseliyorum. Seksi saçları hayal kırıklığı yaratmıyor, göz kapakları biraz daha aşağı sarkmış, uyku onu hâlâ içine çekebilirmiş gibi duruyor. Bir elimi boynunda ve daha yukarısında gezdirerek parmak uçlarımı öpmek için sabırsızlandığım dudaklarına hafifçe dokunduruyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Yargılamadan mı?"

"Hm." Endişe alnını kırıştırıyor ve eli kalçama dayanmak için aşağı iniyor. "Yargılamayacağım ama beni endişelendiriyorsun."

"Olma. Dün gece... bu yer... hepsi büyüleyiciydi. Her zaman kocamın evlilik yemini ettiğim kişi olacağını hayal etmiştim. Bana göre ilişkimiz dün başladı, bu yüzden evli olduğumuzu aklım almıyor."

Parmakları kulağımın kabuğunda geziniyor, sonra yüzümün yan tarafını zar zor hissedilecek kadar nazıkçe okşuyor. "Üzgün değilim ve seni yargılamıyorum. Bu mantıklı. Bunu sana söylediğimde, bir süredir hissettiklerimi dile getirebiliyorum. Bir rüya. Bir dilek. Geleceğim ikinci bir şansa bağlı."

"Shane." Kalbim sıkışıyor, açıklayabileceğimden çok daha fazla sevgiyle dolup taşıyor. Öne doğru eğilip onu öpüyorum, duygularım o kadar büyük ki şu anda mantıklı davranamıyorum.

Diyor ki, "Senin için zamanı gelecek. Hissetmediğin halde bunu söylemeni beklemiyorum. Sadece ben yaptım diye değil."

"Seni seviyorum. Bunu biliyorum ve herhangi bir şart ya da koşul olmaksızın söyleyebilirim." Bu adama hayal edebileceğimden çok daha yakın hissederek sırtıyorum ve çok şey hayal ettim. "Beni buraya zoraki bir yakınlıkla getirmenden farklı olarak

Beni burada rehine olarak tuzağa düşürmeyi ve benimle ilişkiye girmeyi umuyorsun." Tanrım, neden birden tahrik oldum? "Tıpkı en sevdiğim kitaplardaki gibi işe yaradı."

Gözlerini kısarak başını eğiyor ve ağzımdan çıkan kelimeleri inceliyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Cat."

"Özür dilerim, hikâyenin içinde kayboldum. Zoraki yakınlık en sevdiğim mecazlardan biridir."

"Hâlâ kitaplardan bahsediyoruz, değil mi?"

Boştaki omzumu silkiyorum. "Ya da hayatta. Şimdi olduğu gibi."

"En sevdiğin kitaplar adam kaçırma ve zorla yakınlaştırma hakkında mı?"

Ona el salladım. "Açıklaması zor." Bakışlarım dünden kalma perdelerin hâlâ açık olduğu pencereye kayıyor ve sabahın ilk ışıklarını görmeye başlıyorum. "Romantik ve karakterler birbirlerine aşık oluyorlar-oh, unut gitsin. Sadece bana güven."

"Bunu yapmak zorundayım." Sırt üstü dönüyor, kolu hâlâ boynumun altında. "Artık ne hakkında konuştuğumuzu bile bilmiyorum."

"Sorun değil." Gülüyorum. "Halledildi."

Eli yorganın altında çıplak kalçamı okşuyor. "Dün gecedен sonra nasıl hissediyorsun?"

"Çok iyi."

Tekrar arkasına yaslanıp kıkırdayarak tavana bakıyor. "Tüm Geyik Gölü adımı haykırdığını duyduğunda bunu fark ettim."

Onu taklit edip ben de sırt üstü yatıyorum. "Çılgılık biraz abartılı olabilir." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdığını görmek için ona bakıyorum. Yüzündeki sırıtiş, kalçalarımı birbirine sürtmemi sağlıyor. Bir sonraki mutluluk vuruşu için erken olması geç olmasından daha iyidir.

"Ben sadece duyduğum gibi söylüyorum," diye dalga geçiyor, "ve bana tanrı demek biraz resmi. Ekselansları, majesteleri, kralım, sahnenin efendisi ile de aram iyidir."

"Sahnenin efendisi mi?" Bir kahkaha nöbeti beni ele geçirirken kaşlarım gökyüzüne fırlıyor. "Şaka bile yapmadığını biliyorum."

"Seks hakkında asla şaka yapmam." Tekrar yan dönerek bir parmağını göğsümde ve göğüslerimin arasında gezdiriyor. "Konu açılmışken... Ben de senin vücudunu soruyordum." Şaka sona eriyor ve hava tepki olarak duruyor. Bir hamle yapmadım ve nefes almam gerektiğinden bile emin değilim. Shane destekliyor

Dirseğinin üzerinde yükseliyor, öne doğru eğildiğinde yüzümü kavırıyor. "Sen iyi misin? Senin için yavaş gitmek istedim-"

Onunla buluşuyorum, aramızda bir nefes kalıyor. "Mükemmeldi. Bizim için mükemmeldi."

Gözleri benimkileri yansıtıyor, beni içine alırken güven gözbebeklerini genişletiyor. Hiçbir şey söylemedi. Söylenmesine de gerek yok. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, hissettiğimiz her şeyi sessizce söylüyoruz.

Bakışları ağzıma kayıyor ve dudaklarını yalayarak yanağımı okşamaya devam ediyor. Beni kendine çekerken güçlü eli nazik davranıyor. Dudaklarımız şefkatli bir öpücükle buluşuyor. Ağzımı ayırırken yaklaşmak için eğiliyorum, benden istediği her şeyi alması için onu baştan çıkarıyorum. *Tekrar.*

Dilinin sürçmesi, onu keşfettiği derinliklere davet etmemi sağlıyor. Sanki dokunduğunda sonsuza dek onun olacakmış gibi. Ben de bu iyiliğe karşılık veriyorum, ona olabildiğince çok sahip olmak istiyorum.

İnanılmaz derecede seksi bulduğum bir itme ve çekme, ikimiz de kazanmak ya da kaybetmek istemiyoruz. Sadece arenada birlikte olmak istiyoruz.

Elimi boynundan yukarı kaydırıyorum ve parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Sanki dudaklarımızın birleşmesi yetmiyormuş gibi onu kendime çekiyorum. *Yetmiyor.* "Seni içimde istiyorum."

"Hiç sormayacaksın sandım." Yorganın altından kayarken beni sırtüstü yatırmaktan çekinmiyor.

"Ben yapmadım. Bu bir emirdi."

"Çok seksi, bebeğim." Beni öpüyor. Bacaklarımın arasına yerleşirken müthiş bir kucaklaşma. Aletin ucu girişime baskı yapıyor ve öne doğru eğiliyor, mavi gözleri beklentiyle parlıyor.

Omuzlarını kavramadan önce parmak uçlarım kaburgalarının üzerinde oynuyor. "Çok seksi."

Hırıltısı bir an için içime bir ürperti gönderiyor ve ben bırakmaya vakit bulamadan bir nefes alıyor. "Nazik olacağım."

"Bunu istediğimden emin değilim." Kendimden emin olmaya çalışıyorum ama boynumu öpmek için eğilip sikini santim santim içimde gezdirirken göğsünden en hafif kıkırdamalar yükseliyor.

Bir hamleyle başımın arkasını yastığa gömüp inliyorum, cennet ve cehennem karışımı bir his bir araya geliyor. Her şeyi onunla istiyorum, bu yüzden kollarımı etrafına sararak ve zaten benimmiş gibi hissettiren şeyi alarak beni doldururken horozunun gerginliğini, yanmasını ve dolgunluğunu kucaklıyorum. "Evet bebeğim," diye mırıldanıyorum, duyularımın kontrolü ele almasına izin veriyorum. Hisset. Dokunmak.

Çok iyi. Onun ve bizim bir araya gelişimizin kokusu güçlü bir afrodizyak ve beni daha fazlası için tahrik ediyor. "Çok iyi."

Kalçalarını itiyor ve ben her seferinde onu kendi itişimle karşılıyorum, o ruhumu sararken ben de onu sarıyorum. Bedenimi kendi rızasıyla yağmalarken düşüncelerim onun içinde yüzüyor. Sırtı ve omuzları gergin ve dağ gibi kasların hissi beni onun için daha da ıslatıyor. Bağlantımızın sesi daha da yükseliyor, kontrol edilemeyen zevk inlemeleriyle karışıyor. "Sahnenin efendisi, çok iyi acıtıyorsun."

Tüm vücudu hareketsiz. "Lanet olsun, oraya gitmedin" diyene kadar nefes aldığını bile sanmıyorum. Kollarımı başımın üstünde tutarken kalçaları benimkilere çarpıyor. "Hoşuna gitti mi bebeğim?"

"Buna bayılıyorum."

Bu kelime onun gök mavisi gözlerinde yanan bir ateşi tutuşturuyor. Bana sürtünürken çenesi titriyor. "*Fuuck*, bebeğim. Çok iyi hissediyorsun."

Kalçalarını döndürerek geri çekiliyorum, o içimde olmadan bomboş kalıyorum. İtiyorum ve alıyorum, çekiyorum ve ona veriyorum, beni nasıl hissettirdiğini hissetmesini istiyorum. İnanılmaz.

Bir elinin üzerinde dengede durarak göğsümü sıkıyor ve ardından meme ucumu ağzına almak için eğiliyor. Dilini döndürerek, zaten onun için sert olan meme ucuma bir fiske vuruyor. Duygu doğrudan merkezime ateş ediyor ve kıvrılma başlıyor.

Diğerine geçerken, o göğsümü de dışarıda bırakmıyor. Ama elini karnımın üzerinden aşağıya doğru kaydırıldığında, vajinam onun etrafında kenetleniyor ve ağzının en hafif soluklarla açılmasına neden oluyor. Gözleri benimkilere kayınca, "Tekrar yap" diyor.

Sıkıyorum ve kaydırıyorum, onu içeri alıyorum ve bırakmıyorum. "Tekrar," diyor, parmaklarını bağlantımızın etrafında kaydırıyor ve sonra kayganlığı klitorisime getirmek için yukarı doğru kaydırıyor. Göğüslerime yaptığını yapıyor, alay ediyor ve sonra fiske vuruyor. Sinir uçlarım onun darbeleri altında canlı teller gibi, her dokunuş damarlarımda ateş ediyor.

Kendi orgazmımın içine düşmek isterken onu kucaklamak çok zor. İticiliği vahşileşiyor ve öngörülemez hale geliyor, her şeyden çok fazlası başım ve vücudumun her parçası arasında dans ediyor.

Klitorisime bir çimdik atması beni titreterek serbest bırakıyor ve onun da benimle birlikte düşmesini tetikliyor. Kalçalarım hala hareket ediyor, içime pompalayana kadar her santimini kavırıyor. Amansız dürtü hafifliyor, mutluluğun içinde kaybolmama izin veriyor, sonrasında mutlu bir şekilde süzülüyorum.

Nefes alışım çok sert ama isteksizce kendime geliyorum. Onu bitkin görmek ve bronz teninde parlayan ter, bunu yaptığım için beni minnettar kılıyor. O çok güzel ve bana da aynısını hissettiriyor.

Sonunda gözlerini açtığında bana bakıyor ve gülümsüyor. "Seni becermekle ilgili nasıl fanteziler kurduğumu sana hiç anlatmış mıydım?"

Zaten sırtarak cevap veriyorum, "Hayır."

"Bu fanteziler gerçeğin yanında sönük kalıyor." Gözlerini tekrar kapatıyor ve nefesi hâlâ düzensiz. "İnanılmazsın bebeğim."

Aramıza uzanıyorum, elimi onunkine koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Sen de öylesin, kocacığım."

Cate

"Maalesef bu sabah paddleboard yogasına gelemeyecek kadar ağrım var," diye takılıyorum ona nazikçe. "Ders bensiz devam etmek zorunda kalacak."

Kafası buzdolabına sıkışmış olan Shane kıkırdamaya başladı. Kalbime giden yolu bildiği için bir kase çilek ve bir kap Yunan yoğurdu alıp tezgâhın üzerine koyuyor. "Bu çok kötü. Benim için." Göz kırptıyor ve sonra alt dudağıma dokunuyor. "Kıçını havada görmeyi dört gözle bekliyordum."

"İkimizi de zahmetten kurtarabilir ve sana şimdi gösterebilirim." "Çıplak mı?"

Umutlarını kırmaktan nefret ediyorum, özellikle de burada, mutfakta soyunmamı düşünmesi bile bu kadar sevimli görünürken.

"Ehh." Adada ona doğru yaklaştım. "Sanırım iyileşmek için birkaç saate ihtiyacım var. İşin iyi tarafı, son on iki saat içinde çok fazla kalori yaktık." Elimi gömleğinin altında gezdiriyorum ve daha sonra yalamak için uygun bir plan yapabilmek için karnındaki belirgin kasları gelişigüzel sayıyorum,

Ya da izin verirse birkaç dakika içinde. "O yüzden seks yaparken dikkatimizi dağıtacak şeylerle daha fazla uğraşmaya gerek yok."

Kaşlarını kaldırarak, "Bir canavar mı yarattım?" diye soruyor. Sonra da kaşlarını çok şirin bir şekilde sallıyor.

Sadece kışını çimdiklemek ya da yüzüne vurmak istiyorum. Beni ne kadar azdırdığına bakılırsa her iki şekilde de olabilir. "Bir canavar değil ama bir bağımlı."

"Daha önce seks yapmamış değilsin. Yine de başka bir *erkek*le yattığını duymak istemem. Oraya hiç girmeyelim."

Çenesinin nasıl titrediğini gördüğümde yüzüne vurmaya meylediyorum. O kadar muhteşem ki neredeyse ona bakmaya dayanamıyorum. Sanki bir güneş tutulmasına bakıyor gibiyim; güneş ışınları ve diğer yarısını gölgeleyen karanlık. Onun için retinalarımı yakabilirim. "Geçmiş geçmişte kaldı. Açık olmak gerekirse senin geçmişin de benim için geçersiz." Popomu tezgâha yaslayarak soruyorum: "Birbirimiz için yaratılmışız gibi hisseden sadece biz miyiz, bedenlerimiz birbirine o kadar mükemmel uyuyor ki, ayrı olduğumuzda kendimden bir parça kaybediyorum?"

Kolu boynuma dolanıyor, çenesinin altında kilitliyor ve öpmek için eğiliyor. "Ben de hiç böyle hissetmemiştim." Basit ve doğrudan, bir sonraki adımın ne olacağı konusunda endişelenmeden kalplerimizi paylaşıyoruz. "Birlikte kalori yakmaya gelince, ne zaman istersen sana iyi bir egzersiz yaptırmaktan mutluluk duyarım."

Kolunu tutarak kıkırdıyorum ama sonra nasıl bu kadar çok gittiğini hatırlıyorum. "Sana her zaman ihtiyacım var, ama sen yoldayken ne oluyor?"

"Şşşt." Dudaklarını başımın tepesine bastırıyor, sonra çenesini oraya dayıyor. "Bu hafta sonu gerçeklik yok. Sadece birkaç günlüğüne bunu istiyorum. Normal. Sessiz. Biz ve başka kimse yok. Çılgılık atan hayranlar yok. Paparazzi yok. Benden bir şey talep eden yok. Tabii ki siz değilseniz, o zaman burada görevimin başındayım."

Komik olmaya çalıştığını biliyorum ama yine de hayatıyla ilgili gerçekleri söylüyor. Ve bu beni endişelendiriyor. Ben hiçbir zaman spot ışıklarını seven, hatta parlatan biri olmayacağım. Gösterişsiz hayatımla iyiyim. İkisini nasıl dengeleyeceğiz?

Fırtınaları yatıştıran bir sakinlik var ama bunun geçici olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Los Angeles'a döndüğümüzde gök gürültüsü geri dönecek mi?

Ben de ona katılıyorum. Dış dünyanın, bulduğumuz bu küçük dünya cenneti parçasını istila etmesini istemiyorum. "Bu hafta sonunun güzelliği, istediğimizi yapabilmemiz - geç saatlere kadar kalabilir ya da uyuyabiliriz, bazı konulardan kaçınabilir ve bütün gece diğerleri hakkında konuşabiliriz." Kollarında dönerken, ben

Gömleğini yumrukluyorum ve ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum, ama zıplamazsam ağzına ulaşamıyorum. Onu kendime çekiyorum. "Bu gerçekten muhteşem. Şimdi öp beni, seni dev."

Hayal kırıklığına uğratmadı, ama burada Deer Lake'te ya da Los Angeles'ta uğratmayacağını biliyordum. Hayatındaki pek çok şeytandan, onu aşağı çeken kötü alışkanlıklardan kurtuldu ve ruh halini bir ışık düğmesi gibi değiştirdi. Açık ve dürüst. Onu bu kadar özgür, bu kadar mutlu görmeyi seviyorum. Onu aşık görmeyi seviyorum. Ve ben onu sevebilen şanslı kişiyim.

"Bu, seyahat programı hakkında konuşmak için iyi bir geçiş."

Beni serbest bırakıyor, ki o bana sarılmadan kendimi soğuk ve ıssız hissediyorum, çilek dolu kabı açıyor ve ağzına bir ahududu atıyor. "Ne olmuş buna?"

"Benim için *bu* kadar zahmete girmen çok tatlı *ama* bugün şehre inebiliriz diye düşünüyordum. Ne dersin?"

Bana bir yaban mersini yediriyor, sonra burnumun ucunu öpüyor. "Gerçek dünyayı birkaç günlüğüne uzak tutmaya karar verdiğimizizi sanıyordum?"

"Aldık ama kasabadan bir şey almam gerekiyor."

"Şifreli."

Uzanıp kaptan bir çilek alıyorum. "Bir reçete." Neden birdenbire bu konu hakkında konuşurken garip hissettiğimi bilmiyorum. Ondan sır saklıyormuşum gibi hissetmek de hoşuma gitmiyor. "Reçeteyi buraya naklettirdim."

"Endişelenmeli miyim?"

"Hayır. Her şey halledildi."

Elini belimin kıvrımlarında gezdirirken, sanki kendisine bir sır verilmiş gibi gülümsüyor. Başını sallayarak, "Kahvaltıdan sonra gidebiliriz," diyor.

"Teşekkürler."

Kahvaltımızı göl kenarında yapıyoruz. Dün geceki seks başlangıcının kanıtı olarak bırakılan şarap kadehi ve bira şişesini bulmak, spontanlığa ilişkin tipik olarak ihtiyatlı tarafımı gülümsetiyor.

Dün geceyle aynı sandalyelerde otururken, yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar hep seçtiğimiz sandalyeler olacağını hayal edebiliyorum. Bunu düşününce bile gülümsüyorum.

"Neden böyle gülümsüyorsun?"

Yüzümü ona dönmek için boynumu çeviriyorum. "Yok bir şey.

Burada olduğum için mutluyum." Aradaki mesafeyi kapatarak

elimini tutmak için uzandı. "Ben de."

Bakışlarımı göle çeviriyorum, güzel manzarayı ve temiz havayı içime çekiyorum. Bu yolculuk sayesinde kafam daha berrak hissediyorum, bu yüzden

sunabileceği her şeyi. Ama hâlâ çözülmesi gereken bir gizem var. "Evlilik hakkında çok düşündüm."

"Evliliğimiz mi?"

"Hayır. Danimarka kraliyet ailesini sarsan aldatma skandalı." Gülüyorum çünkü oldukça komik olduğumu düşünüyorum. "Evet, evliliğimiz."

"Döndüğümüzde beni boşayacak mısın?" Kıkırdıyor ama sesinde mizah yok.

Soru beni yandan vurdu. Hiçbir zaman evli kalmak gibi bir niyetim olmadı. Biriyle çıkmak planı değiştirmemeli. Ama sonra avukatlık büromuzdan aşık olmaya kadar ne kadar yol kat ettiğimize bakıyorum. Biz her şeyin mümkün olduğunun kanıtıyız. "Acele edip statükoyu değiştirmek istemiyorum. Bunu başka bir zaman konuşuruz. Her şeyi masaya yatırıp oradan yola çıkacağız. Ama benim bahsettiğim evliliğin bu yönü değil. Ben en başta nasıl evlendiğimizin gizemini çözmek istiyorum."

"Bunu bilmek iyi olurdu." Öne doğru oturuyor ve kollarını bacaklarının üstüne koyuyor. "Nereden başlayacağız?"

"Evimde bir yerlerde bir yıllığım var. Yıllar boyunca pek bir şey saklamadım ama bunu sakladım. Belki bizi doğru yöne götürür."

"Yanlış yere gittiğimizi kim söyledi?"

Bir kızgınlık mı seziyorum yoksa gerçek bir soru mu emin değilim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bakışları göle yöneliyor ve dalgalı sulardan uzaklaşıyor. "Evet. Biliyorum." Ayağa kalkıp elini uzatıyor. "Kasabaya gitmeye hazır mısın?"

Elimi onun elinin içine sokuyorum ve o da beni ayağa kaldırıyor. "Olabileceğim kadar hazırım. Önce üstümü değiştirmem gerek."

"Bir maceraya hazır olun."

Macera hakkındaki yorumunu GERÇEKTEN ANLAMAMIŞTİM ama şimdi anlıyorum. Çamurla kaplı büyük kamyonlar, birkaç tane tomruk römorku, gördüğümüz herkesin üzerinde ekose ve günlerce sakal. Deer Lake tabelasının ayırt edici bir özelliği vardı. "Daha önce hiç bu kadar büyük bir heykel görmemiştim. Etkileyici bir geyik."

"Bu bir geyik," diyor Shane, gözleri virajlı yola yapışmış bir halde. "Bu bir geyik, değil mi?"

"Erkek bir geyik. Bir geyik. Bir geyik."

"Sadece geyik olarak adlandırılmalarmaları garip. Görünüşe göre birisi o şeyi oyarken aşırıya kaçmış."

Uzanıp eliyle bacağını kapatıyor. "Artık Los Angeles'ta değiliz. Yavaş, çalışkan insanlar için bir yaşam biçimi. Arkadaş canlısı ama dedikodu yapmayı da seven insanlar."

"Peki ünlülerden oluşan bir aile buna nasıl uyum sağlar?"

"Ünlü olarak anılmaktan nefret ediyorum." Öfke ya da hayal kırıklığı yok. Ses tonu tamamen kayıtsız, sanki bu savaştan uzun zaman önce vazgeçmiş gibi, ki bu daha da kötü. "Beni yeteneksiz bir hödük gibi gösteriyor. Ünlü olmak için ünlü."

"Ünlü" kelimesi, Hollywood'a yakın olmanın getirdiği kültürün bir parçası olarak Los Angeles'ta her zaman kullanılır. Bu yüzden bu kelimeyi sanki onu bu kadar kolay kapsıyormuş gibi kullanmak konusunda iki kez düşünmedim.

"Özür dilerim-"

"Özür dileme." Bana bakıyor ve güven verici bir gülümseme veriyor. "Bu sadece benim en sevdiğim şey, ama buna alışkınım."

"Hayır, sana katılıyorum." Elini kendi elimle kapatarak sıkıyorum. "Bunu hiç düşünmedim çünkü düşünmek zorunda kalmadım. Sen bir ünlüden daha fazlasısın. Ve sen benim her şeyimsin."

"Beni nasıl da büyülüyorsun." Tam tersi olduğunda önemli bir şey değilmiş gibi şakacı bir şekilde omuz silkiyorum. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, yok, ama yerel halkın çoğu şöhreti ya da ... umursamıyor." Gülüyor. "Ünlüler. Birçoğu buradan geçiyor. Yüksek sezondaki turistler huzuru çalma eğiliminde olanlar."

Bir virajın etrafında ve sık ağaçların hemen ardında bir dizi mağaza beliriyor. Tabelaları görebilmek için gözlerimi kısıyorum. "İşte." Tıpkı internetteki bir fotoğrafta gördüğüm gibi, bakkal yazan büyük bir tabelanın altında yeşil renkte Eczane yazıyor. "İşte orada."

Bana iyi olup olmadığım dışında bir şey sormadı ama eminim soruları vardır. Benim iyiliğim için duyduğu endişe onun en büyük önceliği. Daha önce hiç kimsenin önceliği olmamıştım. Bu iyi hissettiriyor, iyiden de iyi. Tatmin edici.

Göze batan Ferrari'sini parka çekti. Kemerimi çözmeye fırsat bulamadan arabadan inip yanıma geliyor,

Kapıyı açar ve elini uzatır.

O küçük garip dönüş ve kapının önünden çekilmek için kullandığım kaslar bana Shane ile birlikte olduğumu hatırlatıyor, ama o kadar da nazıkçe değil. Seni seviyorum kolaylıkla söyleniyor ve karı koca dilden dile dolaşıyor. Los Angeles'a döndüğümüzde her şeyin şimdi olduğu gibi olacağı varsayımı kalbimi çarptırıyor. Bize inanıyorum.

Sağlam bir temelin temelleri - güven, dürüstlük, derin bir bağ ve fiziksel - beni onunla yenilmez hissettiriyor. Dünyayı birlikte ele geçirmek için oluşturduğumuz bir ekibiz.

El ele mağazaya girerken ona bakıyorum, başı eğik ve güneş gözlükleri gözlerini kapatmış yürüyor. Ya dünyanın onu nasıl gördüğüyle gerçekten uyumlu ya da güneş gözlüklerinin onu sandığı gibi gizlemediğinin farkında değil. Muhtemelen ikisinin ortasında bir yerde.

Kasiyer bizi görünce kasaya yaslandığı yerden doğruldu. "Grocer'a hoş geldiniz." Vücut dilindeki ani değişimin benim yararına olmadığını düşünüyorum.

Dükkân Los Angeles'taki marketlere kıyasla çok küçük, bu yüzden dükkânın arkasını gösteren eczane tabelasını bulmak çok kolay. "Hey," diyorum, yaban hayatı yemlerinin bulunduğu bir reyonun önünde durarak. "Ben arka tarafa gidip ihtiyacım olanı alacağım. Kasada buluşuruz." Saatimdeki zamanı kontrol ediyorum. "On dakika içinde mi?"

"Sağlıklı meyve suyu shotları aramaya gidiyorum. Pancar mı yoksa zerdeçal mı tercih edersin?" Sebze reyonu neredeyse yokken ve vahşi hayvanlar için yiyeceklerin olduğu bir reyonda dururken burada bunu bulacağını düşünmesine bayılıyorum. *Belki bulur*. En azından ben reçetemi alırken bu onu meşgul eder. "İkisi de bana uyar."

Geriye doğru yürürken, "Öğleden sonraki aktivitelerimiz için ikmal yapmalıyım" diyor.

Benden uzaklaşmasına izin vermemin sorun olmayacağını düşünmüştüm ama göz kırpması ve dilinin tıklaması tüm bedenimin beklentiyle gerilmesine neden oldu. Ona geri koşuyorum, kollarına atlıyorum ve sırf yapabildiğim için bu adamı öpüyorum. O benim, ben de onun.

Beni bir gümbürtüyle yakaladı, bir eli koruyucu bir şekilde başımın arkasında, diğeri de kığımın altındaydı. Ağızlarımız ayrıldı ve ben ayaklarımı tekrar muşambaya indirdim. Beni dudaklarından yalamasını izlemek, park yerine geri dönmek istememe neden olan bir afrodisyak.

Etrafa baktım. Her yer bomboş.

Eğilip fısıldıyor, "Aklında ne var, kedicik?"

Ben kimim ki? Toplum içinde seks yapmayı mı düşünüyorum? Los Angeles'ta rahat bölgemi terk ettiğim için çok mutluyum çünkü bana yaptığı şey bu. Ve bu ihtimale hayır demiyorum.

Ama önce reçetemi almalıyım. Bir Ferrari'de taze seks yaptıktan sonra buraya geri dönmek hiç çekici gelmiyor. İhtiyacım olanı almadan önce utanç beni canlı canlı yer. *Bebek adımları, Cate.*

Bebeklerden bahsetmişken, reçetenizi alın.

"Çabuk olacağım." Uzaklaşıyorum, parmaklarımızın ucu ulaşamaz hale gelmeden önce paylaştığımız son temas.

Ellerini ceplerine sokuyor, muhtemelen onun hakkında aklımdan geçen her yaramaz düşünceyi okuyabiliyordu. Köşeyi dönüp en yakın reyona girer girmez mağazanın arka tarafına doğru koşuyorum.

Tezgâha ulaşıyorum ve çalışan birini bulup bulamayacağımı görmek için başımı kaldırıyorum. Arka odadan bir adam çıkıyor, gözleri bir ilaç şişesinde. Gözlüklerinin üstünden gözleri beni görüyor ve bana doğru yöneliyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, reçetemi bu sabah bu eczaneye transfer ettirdim." Klavyede yazmaya başladı. "İsim?"

"Catalina Farin. Tarafından transfer edildi."

"Evet, burada görüyorum." Tekrar önüme geçti ve "Maalesef sipariş vermek zorunda kaldık. Bu Salı günü teslimatla birlikte almalıyız."

"Bugün Cumartesi," diyorum, sanki onaylanmaya ihtiyacım varmış gibi. "Anlamıyorum. Los Angeles'ta bir saat içinde hazır olur. Şehirden üç saat bile uzakta değiliz."

"Böyle bir seçeneğiniz var."

"Onu almak için Los Angeles'a gitmeyi mi?"

"Özür dilerim. Biz küçük bir eczaneyiz. Her şeyi bulunduramıyoruz ve hafta sonu tatilindeyiz. Size farklı bir tür önerebilirim. Numunelerimiz var." Çekmecesini açtı ve karıştırmaya başladı. Bana bir çekmeceye tıkılmış doğum kontrol hapı mı öneriyor? Bu gerçekten de bir macera ve iyi bir macera değil. "Sadece son kullanma tarihlerinin geçmediğinden emin olalım."

"Hormonal bir durum." Bir eczacı olarak bunu zaten biliyor, bu yüzden garip bir öneri. Sağ tarafımdaki yüzlerce çeşit balık avı yemiyle kaplı duvara bakıyorum ve nasıl olup da aynı şeyden bu kadar çok bulundurabildiklerini, ama dünyanın en popüler doğum kontrol markalarından birini bulundurmadıklarını merak ediyorum.

ülke. Onların farklı öncelikleri, bu plan işe yaramadığı için düşüncelerimi başka bir plan bulmaya zorluyor. "Birkaç günlüğüne yer değiştiremem."

"Anlıyorum ama teslimatı hızlandırmak için yapabileceğim başka bir şey yok. Haftada sadece iki kez geliyorlar ama iyi haber şu ki reçeteniz bir sonraki kamyonunda olacak." Sanki daha az kararlıymış gibi eliyle işaret ediyor. "Acil bir şeye ihtiyacınız varsa, profilaktikler dördüncü koridorda."

Ve bu notta . . . "Teşekkür ederim."

Üzgün olmam ihtiyacım olanı almamı sağlamayacak. Her ihtimale karşı küçük bir kutu prezervatif alarak dördüncü koridora doğru yürüyorum. Eski moda olmak umurumda değil ama bu bütün ayımı alt üst edecek. Çeşitli şekerlemeler ve bir şişe Gatorade alıyorum çünkü kasaya prezervatiflerle gidemem. Yani, yapabilirdim, ama evet... hayır.

Dükkanın önüne vardığımda Shane bir elinde bir poşet acılı ve baharatlı kızarmış domuz derisi, diğerinde büyük bir portakal suyu şişesiyle beni bekliyor. "Bunlar sağlık aşılara benzemiyor." Gülüyorum, ancak bu sadece yüzeysel bir gülüş, kafamdaki reçete karmaşasını çözmeye çalışırken onun için gülümsüyorum.

Beni gördüğü an gülümsüyor. Adam bir kızı nasıl bayıltacağını biliyor. "Hiç olmamasına şaşırdığımızı sanmıyorum." Bakışları buraya gelirken aldığı ıvır zıvıra takılıyor. "Her şeyi aldın mı?"

Kasaya doğru ilerliyorum, yanından geçerken fısıldıyorum: "Dışarıda konuşmalıyız."

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

Sıraya girmeden önce duruyorum ve geri dönüyorum. "Bizimle ilgili bir şey değil. Halledilmesi gereken küçük bir durum var."

"Bu kulağa daha kötü geliyor."

"Sorun değil. Gerçekten." Sesim kendime bile inandırıcı gelmiyor. "Dışarıda konuşuruz."

"İyi misin, Cat?" Benim için endişelenmesinden nefret ediyorum. Kendi hayatıyla ilgili yeterince endişesi var. Bunun onun için bir mola olması gerekiyordu. Normalde tek başıma üstesinden gelebileceğim bir gerçeklik dozu değil. Ama yapamıyorum. Burada beraberiz, bu yüzden cevap veriyorum, "Sorun değil. Gerçekten." Bütün eşyaları market bandına bıraktım. "Ben iyiyim."

Eşyalarını yere bıraktı ve cüzdanını çıkardı. "Ben alıyorum." İstedikim şeylere baktı ve "Neden prezervatife ihtiyacımız var?" dedi. Alarm zilleri çalıyor

kutuyu aldığını gördüğümde her yöne baktım. Bana ters ters bakarak ağzını açıp kapatıyor, sonra tekrar açıyor. "Küçük mü?" Hücüm kaşlarını kızgınlıkla birbirine diyor. "Ne oluyor lan?"

Kasiyer siparişimizi çalmaya başladığında bakışlarımı kutuya çeviriyorum. Telaşla ön yüzdeki yazıları tarıyorum. "Boyutuna bakmıyordum. Öylece aldım."

"Neler oluyor, Cat?" Ses tonunu kısarak kasiyere, "Bunlara ihtiyacımız olmayacak. Teşekkürler."

"Onlara ihtiyacımız var." Sesimdeki sıkıntıyı yatıştırmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. "Sadece daha büyük bir beden al."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorsun."

"Doğum kontrolüne ihtiyacım var, Shane," diye bağıriyorum panik içinde. *Oh Tanrım.* Gözlerimi kapattığımda çınlama kesiliyor, yeryüzünün bizi açmasını ve beni bütünüyle yutmasını umuyorum. Gözlerimi açtığımda hala Deer Lake Grocer'da, ağzı açık kalmış bir kasiyer ve bana bakmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi görünen bir müdürle sıkışıp kaldığımı görünce başımı göğsüne gömmek için dönüyorum. "Yanımda hiç yok."

Diğeriyle ödeme yapmak için cüzdanını çıkarırken kolu bana dolanıyor. Kasiyer, "Prezervatifleri istiyor musun yoksa geri mi koyayım?" diye sordu.

"Onları yerine koy, lütfen." Alışveriş çabuk bitti ve beni belimden tutarak kapıdan dışarı çıkardı. Kasada kendimi kaybettiğimden beri gerginlik içindeyiz. Sıradakinden korkuyorum. Onu endişelendirmemek için çok uğraştım ve şimdi bunu Grocer'ın tüm personeli şahit olsun diye yaptım. Ayaklarımız kaldırıma değer değmez beni bırakıyor ve elini başının üzerinde gezdiriyor. "Kesinlikle onlara dedikodu yapacak bir şeyler verdin."

Yaltaklanıyorum. "Bunun için üzgünüm."

Başını sallıyor ama arabaya doğru acele ederken bana bakıyor. "Bana doğum kontrol hapı kullandığını söylemiştin. Bu yüzden dün gece ve bu sabah seks yapabildik. Bana yalan mı söyledin?" Sesindeki ihaneti duyabiliyor ve gözlerini kaplayan acıyı görebiliyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Bu konuda sana yalan söylemem. Dün eve gelmeden hemen önce reçetemi aldım. Ama bir karışıklık olmuş ve ben bunu ancak bu sabah yeni paketi açmaya gittiğimde fark ettim ve reçetem bana verdikleri poşette yoktu."

Arabayı açtı ve kapıyı tutmadan önce çantayı koltuğumun arkasına sıkıştırdı. "Hap kullanıyorsun ama dışarıda mısın?"

"Evet. Reçeteyi almak için buraya transfer ettirdim. Büyük bir sorun olmamalıydı, ancak stoklarında hiç yokmuş ve Salı gününe kadar da sevkiyat yapmayacaklarmış."

"Salı mı?" Arabaya bindim ve o da kapıyı kapattı. Koltuğuna oturur oturmaz, "Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

Yolculuğu mahvettiğim için benden nefret etmemesini umarak elini tutmak için uzanıyorum. "Los Angeles'a geri dönmeliyiz. Bugün. Beni yola getirmenin tek yolu bu."

"Tamam." Eğilip beni bir kez öpüyor ve sonra iki kez daha öpüyor. "Toparlanıp geri döneceğiz." Kendisi için ne kadar zahmetli olursa olsun, bana destek olmak ve ihtiyacımız olanı aldığımızdan emin olmak için tereddüt etmeden devreye giriyor.

Stres yaptığım bir konu birkaç saniye içinde sorun olmaktan çıktı. Temelimizi güçlendirmek için bir tuğla daha kondu.

Ve böylece, dünyaya karşı biz olduk.

Shane

KEDİ arabaya geri dönüyor ve kucağıma bir kutu atıyor. "Mutlu musun?"

"Massive Cock Covers?" Siyah-altın kutuyu elime alıp evirip çeviriyorum. "Çift ekstra büyük. En azından boyutlandırmayı doğru yapmışsın. Tabii bu Deer Lake'i ziyaret ederken gururumu kurtarmıyor." Eczanenin otoparkında onu beklediğim yerden geri geri gidiyorum.

"Bir basın açıklaması yapabilir miyiz?" Kucağındaki küçük çantayı açıyor, kırıksıklıklar sesiyle yarışıyor. "Bir tuzak kurabiliriz. Paparazzilere devasa penis kılıfı kutunla yakalanabilirsin. Böylece tüm söylentiler son bulur." Çantayı havaya kaldırıyor. "Haplarımı aldım."

"Çok rahatladım."

"Evet. Endişelenecek bir şey yok. Atlanan gün yok."

"Bu çok iyi." Ben bebek seven biri değilim ama Mack ve Posey gibi onlar da beni sevdi. Bu kendi çocuğumu istediğim anlamına gelmiyor. *İstiyor muyum?*

Çocuk sahibi olmak isteyebileceğim bir durum değil. Dirseğini kapıya dayamış ve pencereden dışarı bakan Cat'e bakıyorum. "Oh," diyor bana dönerek, "isimsiz bir ihbarcı

Seninle seks yaptıktan sonra birkaç dikiş attırmak zorunda kaldıklarına dair bir haber yaparlar mı?" O kadar hevesli ve umutlu ki onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi kötü hissediyorum.

"Bu işte biraz fazla iyisin, bebeğim."

"Çabuk öğrenirim."

Konuşma konusu genellikle aletim olduğu için ciddi tutmaya çalıştım ama bu raundu onun kazanmasına izin vererek kıkırdıyorum. Kazanmaması için çok tatlı. Alışveriş merkezinden çıkan araba kuyruğuna ulaşmadan önce kenara çekiyorum. Yanımda memnuniyetle oturan Cat'e bakarak elimi kalçasında gezdiriyorum. "Seni kırk sekiz saate kadar tutmayacağım. Los Angeles'a geri döndük." Uzayan araba kuyruğuna bakarak ekliyorum: "Dairenin hemen köşesindeyiz. Seni eve bırakabilirim."

"İstedğin bu mu?" diye sorar, gözlerindeki tüm neşe kaybolmuştur.

"Hayır. Seninle zaman geçirmek istiyorum ama bunu yasal işlem tehdidi olmadan yapmak istiyorum. Bunu istiyorum çünkü benimle olmak istiyorsun. Bunu istiyorum-"

"Seninle olmak istiyorum, Shane." Sesi sabit, eli benimkinin üzerinde duruyor. Gözleri benimkilere dikili ve beden dilinin hiçbir yerinde şüphe saklı değil.

Başımı sallıyorum, sonra çıkmak için sıraya giriyorum. Bu şehirde Ferrari'lere pek sık rastlanmıyor, o yüzden yabancıların beni yakalamasından endişe etmiyorum ama acaba benim evime mi yoksa onun dairesine mi gitmeliyiz diye düşünüyorum. Bacağını biraz sıktıktan sonra eğilip onu öpüyorum. Sonra bir arabanın kornası çalıyor ve gözlerimi önümdeki yeşil ışığa çeviriyorum. Arabayı sürmeye başladım, onun evine doğru gidiyordum. Kapıda ona bir kez daha bakıyorum. "Bana gelmeye ne dersin? Salı gününe kadar çalışmıyorsun. Zaten toplanmışsın. Başka neye ihtiyacın varsa alabilirsin ve birkaç günlüğüne oraya gidebiliriz."

Gülümsemesinde, sadece bir hayal olduğunu düşündüğüm şeyi görüyorum - onunla bir gelecek ve beraberinde gelen olasılıkları. "Bu fikri sevdim." Siteye girdikten sonra bizi onun binasına götürüyorum. Park ettiğimde, "Sadece birkaç şeye ihtiyacım var. İçeri girip çabuk olacağım."

Dışarı fırlayıp kapıya koşmasını izliyorum. Buna ihtiyacı yok. Onun için on ay bekledim. Beş dakika bekleyebilirim. Arabada oturmak, olacaklar için beklentiyi artırıyor, tıpkı ilk buluşma gibi - biraz gergin, daha çok heyecanlı.

Benim evim onun evinden daha fazlasını sunuyor mu bilmiyorum ama bize mahremiyet sağlıyor ve bu benim için altın değerinde. Telefonum çaldı. Gösterge panelindeki ekranda Laird'in adı beliriyor. "Hey, n'aber?"

"Radyo sessizliğine büründün," diyor. "Seni kontrol etmem gerektiğini düşündüm." "Duygulandım," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "En fazla iki gün oldu."

Hattın diğer ucunda sık sık bir kıkırdama duyuluyor. "Daha uzun görünüyor. Hey, üzerinde çalıştığım yeni bir riff var. Sanırım hoşuna gidecek.

Bu hafta boş vaktin var mı? Gelebilirim ve stüdyonda biraz takılabiliriz."

"Salı'dan itibaren." Cat hakkında yalan söylemeyeceğim ama yalan söylememe de gerek yok.

neredeysse bir gecede hayatımda nelerin değiştiğine dair her ayrıntıyı ağzımdan geçiriyorum. "Bu hafta sonu ne yapıyorsun?"

İşte bu noktada bu işi nasıl halledeceğime karar vermem gerekiyor. Açık konuşmak her zaman en iyisidir. "Deer Lake'te bir gece geçirdikten sonra şehre yeni döndüm."

"Evet, Poppy bunu yaptığından bahsetmişti. Bir kızla mı yoksa sadece kaçmak için mi?"

Aklıma doğru sıfat olarak eş geliyor ama Cat'le çıktığımızı bile bilmiyor. Düne kadar ben de bilmiyordum. İşler hızlı ilerliyor. Hayat daha da hızlı. Parçalar bir araya geldi çünkü doğrudu, ama muhtemelen aileyi evlilik detayına alıştırmalıyım. "Evet, görüştüğüm bir kadın var."

"Ciddi bir şey mi? Ona kız ya da piliç değil de kadın dediğinizi düşünürsek öyle gibi görünüyor."

Beni iyi tanır. "Ben-geyik-gölü-için-çok-ciddiyim."

"Kahretsin, dostum. Bu birdenbire ortaya çıktı."

"Durup dururken değil, Laird. Sadece ikizler ve yeni müzikle meşguldün."

"Evet." Arka planda ağlama sesleri duyuyorum. "Mack uykusunu kaçırdığı için küplere biniyor." diyor.

Cat'in verandasındaki çok sayıda bitkiye bakarak, "Ben de aynısını yapıyorum.

En sevdiğim kuzenlerim nasıl?"

"Nikki ve ben harikayız." Biraz fazla sert gülüyor. Ben de gülüyorum, yani her şey yolunda. "Sikik."

"Mack ve Posey seni özlüyor. Poppy ve ben de öyle." Laird her zaman duygusal değildi. Bu yönden birbirimizin aynısıydık. Bu da şöhret basamaklarını kapalı bir kalple tırmanmasını kolaylaştırıyordu. Poppy ondaki ve ikizlerdeki tüm bu duyguları daha da değiştirdi.

Bugünlerde aynısını istemeye o kadar da karşı değilim.

"Bazen özlenmek iyidir. Bu hafta riff hakkında konuşalım ve böylece bebekleri görebileyim." Cat'in kapısını kilitlediğini görüyorum. "Gitmem gerek."

"Yakında konuşuruz."

Cat kapıyı açıyor ve yanımdaki yolcu koltuğuna oturuyor. Yolcu gibi hissetmiyor. Yardımcı pilot gibi de hissetmiyor. Bazen bir suç ortağı gibi hissediyor, ama yine de bir ortak. "Bak ne buldum." Kalın ve büyük boy mavi bir kitabı önünde sallıyor. "Yıllığımız."

Onun heyecanı bulaşıcı ama benimki yıllıkla ilgili değil. Çünkü o benim hayatımda. "Vay canına. Bu harika."

"Araştırmamızı bu gece yapabiliriz."

"Saatleri geçirmek için başka fikirlerim vardı ama belki bunu araya sıkıştırabiliriz."

Gülüyor, emniyet kemerini bağlıyor. Yumruk gibi memnun, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arkasına yaslanıyor. "Bu eğlenceli olacak."

"Kesinlikle öyle."

"Oh, bu arada, hapımı aldım."

Gerçekten daha eğlenceli.

Cat'in oturduğu şezlongun yanındaki masaya bir kadeh şarap koydum. "Bak ne kadar şirindin, Shane." Önünde açtığı yıllıktaki sayfaya dokunarak bana bakıyor ve sırtıyor.

Bütün dünyam onun o muhteşem gülümsemesine bağlı.

Lisedeyken dış görünüşümüze göre kolayca popüler olurduk. Bazı insanlar asla değişmez, bir insanın içinde kim olduğu kadar önemli olmayan şeylere ağırlık verirler.

Omzunun üzerinden bakıyorum ve yanımdaki on sekiz yaşındaki kızı görünce gülümsüyorum. Eğilip fotoğrafa dokunuyorum. "Şu güzelliğe bak. Acaba bugünlerde neler yapıyor?" Cat kıkırdadığında sırtıyorum.

"Kimse buna inanmaz."

"Herkes buna inanır. Kendinizi doğru dürüst göremiyorsunuz."

Bacağımın arkasını okşuyor, başını geriye doğru eğiyor ve büzüşerek beni öpmeye çağırıyor. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde, bunun milyonda bir olduğunu fark ediyorum. Hayatımız boyunca bir milyon öpücük daha ve eğer izin verirse bunu ikiye katlayacağım. Sayfaya dönerek, "İçimde hissettiğim buydu. Dünyaya görünmez."

Diğer sandalyeye geçiyorum ve ona bakan tarafa oturuyorum. Bunu onun için doğru hale getirmek için ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunun düzeltilebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Elimi bileğine koyarak, gözlerinde parlayan güneşle orada oturuşunu izliyorum. "Sen benim için asla görünmez olmadın. Senin için yeterince cesur değildim. İhtiyacın olan şey olmaya hazır değildim."

Öne doğru oturarak, güzel yüzüne yerleşmiş en tatlı ifadeyle gülümsüyor. "Benim için parlak zırhlı bir şövalye olmana gerek yok. Kendimi kurtarabilirim. Her zaman kurtardım. Ama on sekiz yaşındayken benim için mükemmel bir aşkıydın."

Sandalyesinin ucuna doğru ilerleyip yıllığı ona doğru yaklaşıyorum. "Peki ya otuz bir yaşında?"

Yanakları pembeleşiyor ve öne doğru eğilerek fısıldıyor: "Otuz bir yaşında sana kocam diyebileceğim."

Öne doğru eğilerek dizimi yukarı kaldırıyorum ve yıllığı kenara itiyorum. Ben karımı hak ettiği gibi öperken kitap yere düşüyor. Gömleğimi karıştırıyor, ben doğrulup başımın üzerinden çekip çıkarana kadar vücudumda sürüklüyor. Kot pantolonumun düğmesini iliklemeye başladığında ellerini bırakmıyorum. "Yapamayız. Burada olmaz."

Etrafına bakınıyor ama sonra kaşlarını birbirine dikerek şaşkınlıkla geri dönüyor. "Komşular bizi göremez. Bize bakan hiçbir ev göremiyorum."

"Mesele komşular değil. Mesele uzun objektifler."

"Oh . . ." Hızlı ama ürpertici bir nefes alıyor ve sonra "O zaman içeri girelim" diyor.

Ayağa kalkıyorum ve onu kollarıma alıyorum. Uzun saçları kollarımın üzerinden sarkıyor ve kıkırdamaları kalbime mutluluk saçıyor. Kapıyı kapatmaya zahmet etmiyorum. Dışarıyla kıyaslandığında içerisi bazı deklanşör hızlarını berbat edecek kadar karanlık. Onu kanepeye yatırıyorum, kıyafetlerinden bazılarını çıkarmasına yardım etmek için uzanıyorum, ama o oturuyor. "Hayır."

"Hayır mı?" Bana her türlü yeşil bayrağı gösteriyordu. İçeri gelmek isteyen oydu. *Hay sikeyim*. Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem. Kotun dışından sikimi ayarlıyorum çünkü ereksiyon halindeyken çok dar geliyor.

"Hayır. Yani, evet. Tanrım evet." Bu sözleri söylerken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Önce seni memnun etmek istiyorum."

"Beni her zaman memnun ediyorsun, bebeğim."

"Biliyorum." Ayağa kalkıyor, bacaklarımın arkası sandalyeye değene kadar beni geriye doğru yürütüyor. Pantolonumu indiriyor, çözüyor ve sonra aşağı çekiyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Göğsümü hafifçe iterek sandalyeye oturmama neden oldu.

Dizlerinin üzerine çökerek kot pantolonumu bedenimden sıyrıyor ve sonra bana bakıyor. "Ben açım." Eli sikimin üzerinde geziniyor ve bel bandıma doğru giderek boxer külotumu çıkarmaya başlıyor.

"Hadi seni doyuralım o zaman." İç çamaşırı aşağı çekilip atılırken aletim serbest kalıyor.

Önümde topuklarının üzerine oturup tişörtünü çıkarıyor, ardından göğüslerini etrafını saran dantelden kurtarıyor. Öne doğru uzanıyorum, benim için zaten sert olan pembe uçlarıyla oynuyorum.

Öne doğru eğiliyor, yerine kayarken onları bacaklarım boyunca sürüklüyor. Eli tabanı tutuyor ve ağzı ucunu alıyor. Dilini etrafında döndürüyor, duygu diğer düşüncelerimi bastırırken daha da alçalıyorum.

O ve ben. Önemli olan tek şey bu.

Ağzını sert aletimin üzerinde kaydırıyor, dilinin ucu çıkıntının altından geçiyor ve sonra tekrar üstünden geçiyor. "Tadın çok güzel, en sevdiğim şeker gibi."

"Becer beni, bebeğim." Parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime yakın tutuyorum. Beni tekrar ağzına aldığı anda, arkama yaslanıyorum ve göz kapaklarım düşmeden önce manzarayı yutuyorum ve hisse, baskıya, dişlerinin uzunluğumu kazımasına ve dilinin tekrar aşağı inerken damarı takip etmesinin yoğunluğuna teslim oluyorum.

Beni o kadar sert emdiğini görmek için gözlerimi zorla açıyorum ki yanakları çukurlaşıyor ve nefesi göğsünde kesiliyor. Nefis işkence tekrar başlamadan önce ayağa kalkıyor ve nefes nefese kalıyor. Ve tekrar.

Gözleri kapalıydı ama açılıp benimkilere sabitlendi. Başını sabit tutuyorum ve ağzına pompalamaya başlıyorum. "Çok güzel amına koyayım. İhtiyacın olanı alıyorsun. Her şeyi alıyorsun, tatlım."

Tempo hızlanıyor, her hamleyi ve aletimin çoğunu boğazına kadar alırken inlemeleri daha da yükseliyor. Ellerinden biri bacaklarının arasına kaydığında, nefesi kesilirken gözleri kapanıyor.

"Geri gel, kedicik."

Tekrar yukarı bakıyor, gözleri arzudan çılgına dönmüş. Kavrayışı etrafımda sıkılaşıyor ve odaklanmış ve kararlı bir şekilde tekrar aşağı ve yukarı iniyor. Zevkle mırıldandığında, kendimi kaybediyorum, her damlası tükenene kadar ağzını tekrar tekrar beceriyorum.

Tam durduğumda, gözleri kapalı bir şekilde öne doğru atılıyor, boşalırken kendi hedonizmi içinde inliyor. "Ahh." Başı öne düşüp bacağıma yaslanırken eli hızla ilerliyor ve sonra duruyor.

Saçlarını okşayarak onu öpmek istiyorum ama yapmıyorum. O kucağımda yatıp iyileşirken ben olduğum yerde kalıyorum. Zaten ikimizin de nefes almak için zamana ihtiyacı var.

Doğrulup çenesini bacağıma koyarak birkaç saniye oturduktan sonra yüzünde huzurlu bir sırıtışla bana bakıyor. Onay beklemiyor, gerçi istesem beş katını alırdı. O sadece mutlu.

Bayıldım buna.

"Atıştıracak neyimiz var?" diye soruyor, o dingin sırıtışı bir sırıtışa dönüşüyor.

o daha önce tadını çıkaramadığı bir kadeh şarapla köpük banyosunda uzanırken, ben bıraktığımız pisliği temizlemek için dışarı çıkıyorum. Farklı bir sayfaya açılan yıllığı incelemek için çömelıyorum. Lisede çok eğlenmişim. Sörf yapıyor, partilere katılıyor, müzik grubuyla çalışıyordum çünkü hayatı umursamadan yaşamak çok eğlenceliydi.

Bazı yüzler tanıdık, bazıları değil ve sonra alt köşedeki bir fotoğraf gözüme çarpıyor. *Catalina Farin*. Pek değişmemiş. Yanındaki pislik de öyle. O zamanlar birlikte olduğumuz bir fotoğrafı görünce kıkırdıyorum. Şansımız ne ki?

Bunu görünce çok sevineceğini bildiğim için yıllığı banyoya götürdüm. Diyor ki, "Haklıymışsın. Bu küvetten asla çıkmayacağım." Şarabından bir yudum alıyor, sonra bardağı yere bırakıyor. "Tüm vücudumu kaplıyor."

"Ne yazık ki bu doğru." Kahkahası **k a b a r ı y o r** ve gözlerine ulaşıyor.

Çok güzel. Kitabı tutarken, "Bakın ne buldum." dedim.

Görmesi için ona uzatıyorum, gülümsemesi gözlerimin önünde çiçek açıyor. "O resmi hatırlamıyorum."

"Ben de öyle, ama o zamanlar yıllıkları karıştıran biri değildim."

Bir anda gülümsemesi kesildi, gözleri dikildi ve vücudu kitaba yaklaşmak için itti. "İşte bu, Shane."

"Ne oldu?" Ne yaptığını görmek için resme tekrar bakıyorum ama normal bir fotoğraf. "Anlamıyorum."

Küvete girip arkasına yaslanıyor ve bakışlarını tavana çeviriyor. "İşte bu," diye tekrarlıyor. Gözleri benimkilere dönüyor ve "Hükümet dersi için birlikte bir proje yaptık" diyor.

"Hatırlamıyorum." Sonra da onunla geçirdiğim zamanı hatırlamıyormuşum gibi konuştuğum için kendi kışımı tekmeliyorum. Sorun o değil. Genel olarak okuldu. *Nefret ediyordum.*

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki bilmiyorsun."

"Böyle düşünme. Mezuniyetimi bile hatırlamıyorum. Ama ilk Grammy'mizi aldığımızı hatırlıyorum."

Kayıtsız yüz ifadesinden, etkilenmediğini düşünüyorum. "Bebeğim, bu inanılmaz. Kaç tane kazandığını bile bilmiyorum-"

"İki."

Bana gülümseyerek suyun içinden kayıyor ve yüzüme bakacak şekilde kenara yaslanıyor. "Bu inanılmaz. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler. Hükümet dersinde bir proje hakkında ne diyordunuz?"

"Araştırma yapmak için kütüphaneye gittik." dedi. Kafam iyi miydi?

Olabilir. "İstatistikler ya da Kaliforniya eyaletiyle ilgili bir şeydi."

Başımı geriye atıyorum. "Bunu nasıl hatırlıyorsun?" Yıllığı kapattım ve tezgâhın üzerine koydum.

"Okulu seviyordum ve seninleydim." Şarabından uzun bir yudum alıyor ve sonra ayağa kalkıyor, sabunlu ve kaygan. Kahretsin, pembe tomurcuğunu ağzıma alıp köpükleri yalamak için çekiliyorum. Yapıyorum çünkü o tamamen benim. Ve ağzımın üzerinde olmasından gerçekten hoşlanıyor.

Ama sonra havluyu kaptı ve sanki onu baştan çıkarmıyormuşum gibi etrafına sardı. "Um . . ."

Küvetten çıkarken gülüyor. "Özür dilerim, bebeğim." Çıplak ayakla ulaşabildiği tek yer olan çenemi öpüyor ve sonra kurulanmaya başlıyor. "Ama burada bir şeyin üzerindeyiz."

"Hâlâ kaybolmuş durumdayım. Beni bilgilendirmek ister misin?"

"Bu o proje." Cat hâlâ konuşarak yatak odasına koşar. "İhtiyacımız olan ipucu buydu. Ne araştırdığımızı bulmamız gerekiyor." Onu takip ediyorum ve köşedeki sandalyeye oturuyorum. Harika gidiyor, bu yüzden sessiz kalmaya ve uzmanın işini yapmasına izin vermeye karar verdim. Dar bir pantolon giyiyor, sonra saçlarını havluyla topluyor. Söylediklerini tamamen unutturan o harika memeleriyle ayakta durarak, "Shane?" diye soruyor.

Gözlerim ona kaydđ. "Ne?"

Yumruklarını ellerinin üzerine koyarak, "Odaklanmana ihtiyacım olacak," diyor.

"O zaman giyinmene ihtiyacım olacak." En azından hâlâ sırtabiliyorum. Bıkkınlıkla olgunlaşmış olsa bile, bunu alacağım.

Beni sevdiği için örtünmüyor. Gelip kucağıma yerleşiyor, yanağıını öpüyor ve bir nefes alıyor. "O proje her neyse bizi cevaba götürecektir. Ne yapmakla görevlendirildiğimizi bulmalıyız çünkü bu evlenmek değildi."

"Öğretmene soralım."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun. Ya onu internette bulamazsak?" Kollarını boynuma dolayarak, "Benim numaram orada kayıtlı değil. Seninki de öyle. Okulun bize vermeyeceğini biliyorum."

"Merak etme." Şakağıını öpüyor. "Benim de kendi yöntemlerim var. Seni buldum, değil mi?"

Cate

SHANE bileğimin iç kısmını öpüyor, sonra göğsüne bastırıyor. "Seni uyarmalıyım."

"Endişelenmeyecek kadar rahatım. Uyar beni." Boşta kalan kolum ve bacağımın bir çarşaf meleşti yaparak soruyorum, "Bu nasıl şimdiye kadar var olmuş en rahat yatak? Bu çarşaf ne kadar numara?"

Kıkırdıyor. "Hiçbir fikrim yok. Onları ben almadım."

Hâlâ yanımdaki yastığın üzerinde yatan ona bakıyorum. "Kim yaptı?"

"Bilmiyorum."

Yan dönerek ona sokuluyorum ve bacağımı onun üzerine koyuyorum. Eğer bu adamın içine girebilseydim, girerdim. Ne kadar yakın, o kadar iyi. "Büyüdüğümde bir yatak perisi olmak istiyorum."

"Benimkini alabilirsin."

Parmak uçlarımla göğsünü karalayarak soruyorum: "Bu yatak ve şiltenin kaç kadının hoşuna gittiğini bilmek istiyor muyum?"

"Geçmiş yok demiştik." Ses tonu sert ama haklı.

"Ah, evet, anlaşılmıştı," diye isteksizce itiraf ediyorum çünkü zihnim çoktan dönmeye başlamış, bingo sepetinden yüksek bir sayı çekildiğini hayal ediyorum.

"Bir."

Tamam. Sevmiyorum ama iki ya da doksan dokuzdan iyidir. "Benden önce tek olduğuna göre özel biri olmalı."

"O senden önce yoktu, Cat. O sensin. Sen osun." Kolunu başının üzerine sarkıtır. "Şimdi de sana laf yetiştiren bir pislik gibi konuşuyorum."

"Asla çok fazla romantizm olamaz, Shane."

"Güzel." Beni üstüne çekiyor, ellerini kalçalarımda gezdiriyor. "Çünkü yatağımda istediğim tek kişi sensin."

"Evet, bu çok fazla." Gözleri büyüdüğünde gülüyorum. "Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum." Eğilip onu öpüyorum, dudaklarına yapışıp kalıyorum. "Tekrar söyle. Bu sefer ciddi olacağım."

"Senin numaralarına kanmıyorum. Sayıkladığımı söyleyebilirim."

"Nasıl olmayayım? Lise aşkımla yeniden bir araya geldim, kendisi harika bir müzisyen ama benim için hiç çalmıyor." Kahkaha atıyor, ses şu anda üzerinde durduğum karın kaslarımda gümbürdüyor ve çok iyi hissettirdiği için kıpırdamama neden oluyor.

"Davul genellikle bir kızın hoşuna gidecek bir enstrüman değildir ama sizin için çalacağım. Ayrıca bas gitar da çalıyorum. Belli ki kızları ya da şöhreti elde etmek için yanlış enstrümanları seçmişim."

"Bu asla senin yeteneğinle ilgili değildi, bebeğim. Sen zaten kızı kaptın."

Ellerini sırtımda gezdirerek beni aşağı çekiyor ve boynumu öpüyor. Gözlerimi yakalamak için eğildi ve "Gerçekten de öyle" dedi.

"Düzelتيyorum. Asla müzik yeteneğinle ilgili değildi. Diline gelince -Beni yatağa doğru çeviriyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Aramıza uzanarak kendimi onun ucuna yerleştiriyorum, ona ilham vermek için sallanıyorum.

Ağızlarımız birbirine yapışık, dillerimiz okşarken ve ellerimiz birbirimizin vücudunda dolaşırken, yavaşça ileri geri yapmaya başlıyor. Bu sefer sadece seks yapmıyoruz. Sevişiyoruz.

Shane'in son şarkılarının gitarları eşliğinde davul çalacağı özel bir konser için beklediğim saat sabahın biri değildi. Stüdyo yatak odasının karşısındaki koridorda olduğu için bu saatte gidip gelmek kolaydı.

Duvarlarda Faris Wheel'in konser posterleri asılı, ancak çerçeve yok, sadece evin geri kalanından ses geçirmez olması için dolgu var. Bu

İki Grammy hemen önündeki çantada. İlham mı? Motivasyon mu? Belki ikisi de, ama kişisel davul solom için otururken bu beni çok gururlandırıyor.

Beni pamuklu kumaşa boğan uzun kollu tişörtlerinden birine sarınmış, köşedeki siyah kadife sandalyede bacaklarımı altına çekmiş, onun yeteneği karşısında büyülenmiş bir halde oturuyorum.

Gözlerini kapatan Shane kendini müziğe kaptırır ve ritmin onu ele geçirmesine izin verir. Gözlerini açtığında, davullar gürültülü ve sanki onun için başka bir seçenek yokmuş gibi derinlerden gelen bir tutkuyla vuruyor. Ama melodiyi kulak tırmalayan vuruşlarla örme biçimi beni hayrete düşürüyor.

Ona duyduğum cinsel çekimi asla inkâr edemezdim ve onu alnından akan terle, kollarındaki kaslar ve karın kasları esneyerek üstsüz görmek şu anda bunu daha da zorlaştırıyor.

Tüm benliğini şarkının içine koyuyor; bedenini ve ruhunu. Canlı performans sırasında bunu ve daha fazlasını yaptığını hayal edebiliyorum. Sopaları, daha önce bana birkaç paradidle öğrettiğinde trampet olduğunu öğrendiğim şeyin asılı olduğu cebe bırakıyor. "Yoruldu mu?" diye soruyor omzunu ovuşturarak.

"Oraya geliyorum, ama biraz daha oynamak istersen biraz daha takılabilirim."

Taburesinden dönerek ayağa kalkar. "Hayır," diye cevap veriyor ve kapıya yöneliyor. "Duş alacağım ve sonra da yatacağım." Stüdyosuna geldiğimizden beri geçen bir saat içinde ruh hali değişti. Geç oldu ve eminim yorgun düşmüştür, özellikle de davul setinde yaptığı çalışmadan sonra. Çalmak için ilham aldığı anda gözlerimi zar zor açık tutabildim.

"Oh." Ayağa kalktım ve ona doğru geldim. "Pekâlâ. Böyle oynadıktan sonra yatabilir misin?"

"Evet." Arkamdaki düğmeye basıyor ve odanın kapısını kapatıyor. "Turnede uyumak istiyorsam bu numarayı yıllar önce öğrenmek zorunda kaldım. Bir arenanın ortasında uyuyakalabilirdim. Turneler gürültülü ve kaotiktir. Turneye çıktığımız ilk birkaç yıl uyuyabildiğimiz zaman ve yerde uyumak zorunda kaldık. Birimiz araba kullanırken diğerlerimiz bir Suburban'ın arkasında sıkışıp kalıyordu." Yatak odasına giriyoruz ve kendi kendine kıkırdıyor. "Eskiden bas davul ile bir torba kablo arasına sıkıştırılmış bir uyku tulumunda uyurdum."

"Şimdi uyuyabileceğin şu muhteşem yatağa bir bak."

Sağ kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Uyumak için sabırsızlandığım şey yatak değil. Senin burada olman." O bir alır

onu ayıltır gibi görünen bir nefes. "Ben duş alacağım."

Yakınlık arzusuyla ona sarılıyorum. Antrenmandan sonra çok sıcaktı ama ter beni rahatsız etmiyordu, hele de fırtınalı aşkımı yaşarken. "Seni bekleyeceğim."

"Zorunda değilsin." Gözümün kenarından öpüyor. "Uykulu görünüyorsun. Yatağına git. Ben birazdan çıkacağım."

Geri adım atıyorum ama beni tekrar kendine çekiyor, başımı kucaklıyor. Dudaklarını başımın tepesine bastırarak fısıldıyor: "Seni seviyorum."

Ses tonu iyi gecelerden çok bir vedaya benziyor. Başımı kaldırıyorum, gözlerini görmek istiyor ve duygularını anlamayı umuyorum. Binlerce soru sorabilirim ama bunun bana her zaman cevap getirmediğini öğreniyorum. Büyük olasılıkla saatin geç olmasıyla açıklanabilecek bir şeyi çok fazla okumak istemiyorum.

Muhtemelen sadece yorgundur. Son iki gün hem heyecan verici hem de yorucu geçti. Beni yakaladı, eminim o da bunun ağırlığını hissediyordur. "Ben de seni seviyorum."

O banyoya çekilmeden önce öpüşüyoruz. Kapıyı kapattığında, iki odayı birbirine bağlayan tek şey alttaki bir ışık çubuğu oluyor. Göğsüm onsuz sanki onu da diğer odaya götürmüş gibi boş hissediyorum.

Yatağın kenarına oturmuş, duştan gelen cılız sesleri dinliyorum. Ondandır çıt çıkmıyor, yıkanırken şarkı söylemiyor. Sessizlik. Bir şeylerin ters gittiğini hissettiğimde uyumak yok.

Yerde ilerliyorum ve kapıyı açıyorum. Sıcak su aktığı için oda zaten buharlı ama duşun şeffaf camından onu göremeyeceğim kadar değil. Bir elini taş duvara dayamış olan Shane'in gözleri kapalı ve başı öne eğik.

Çok az hareket var, gerçekten sadece su üzerine dökölüyor, boynuna çarpıyor ve omuzlarını kaplıyor. O anda öyle bir huzur var ki, ama aynı zamanda hüznün de var. Yanına gitmek istiyorum ama o beni istiyor mu?

Şansımı denedim ve tişörtümü çıkardım. Kapıyı açıyorum, ses onu varlığımdan haberdar ediyor. Gözlerini açıyor, beni görünce kolunu indiriyor. Ve sonra bana elini uzatıyor. Elimini onunkinin içine sokuyorum ve doğrudan ateşli kucağına çekiliyorum. Önce başımı, sonra yanağımı öpüyor, beni tatlı bir şefkatle ıslatırken su beni ıslatıyor.

Uzanıp yüzünü okşuyorum. "Konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat."

"Sol omzumla ilgili bir sorunum var" demeden önce bir süre gözlerimi arıyor.

Duş duvarına yaslanmış görüntüsü geri geliyor, hoyratça oynamayı bıraktığında omzunu ovuşturması, hatta yatak odasında beni tuttuğu kolu bile. Soluna dönüyorum ve acıya rağmen değerli bir yükmüşüm gibi beni tutan kolunu öpüyorum. "Ne kadar süreyle?"

"Bir süre." Yüzünü buruşturarak bana anlattığından daha fazlasını anlatıyor. Erkekler ve gururları. *Tanrım*.

"Son birkaç ay mı, son bir yıl mı?"

"Yaklaşık beş yıldır aralıklarla."

"Oh, Shane." Acıyla geçen beş yıl mı? Olması gerekenden daha güçlü ve yardım istemeyecek kadar inatçı. Parmaklarımı suçlu omzunun üzerinde nazıkçe gezdiriyorum. "Bu benim uzmanlık alanım değil ama yarın bir tür değerlendirme yapabilirim, böylece seni doğru uzmana götürebiliriz. Sence sorun rotator manşetinde mi yoksa kaslarında mı?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen ikisi de."

"Neden baktırmadınız?"

Bir iç geçiriyor, sonra utançtan alnı çökmüş bir halde yere bakıyor. "Ben bir grubun üçüncü üyesiyim. Bir numara Nikki'ye ait. İki onun ikizi. Kaytarmak yok. Boş günlere izin yok. O sahneye her çıktığımda yerimi hak etmek zorundayım."

"Yakın olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyiz. Laird benim en iyi arkadaşım ve Nikki'yi öz kardeşim gibi seviyorum. Ama onlar hayatlarına devam ediyorlar. Turlar onlar için en iyi olana göre planlanırken bana artıklar veriliyor. Bu onların suçu değil. Benden asla kurtulamazlar. Yine de zayıflık gösteremem. Onların artık aileleri var. Sahip olduğum tek şey müzik."

Açılması gereken çok şey var ama o sessizce acı çekiyor, sakatlığını daha da kötüleştiriyor çünkü yerine başkasının konulabileceğine inanıyor. Ona sarılıyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum ama bana güvendiğinin farkındayım. Kuzenleri ve menajerlik ekibi yerine bana güvendiğini söyledi. Ona daha sıkı sarıldım. "Bana sahipsin. Baktıracamız ve kimseye söylememize gerek yok." Çenemi kaldırdığında ve gözlerimiz birleştiğinde, üzerimize yağan sudan gözyaşlarımı anlamamasına seviniyorum. Benim için endişelenmesine gerek yok. Ne zaman ihtiyacı olursa yanında olacağım. "Bu gece biraz dinlenelim. Hafta sonu tatilinden sonra bazı telefon görüşmeleri yapacağım."

"Evin önündeki ve arkasındaki yataklardan taşan çiçeklerle dolu büyük bir bahçem olurdu. Kendi limonlarımızı, misket limonlarımızı, portakallarımızı ve incirlerimizi toplayabileceğimiz meyve ağaçları. Tabii ki avokado."

Havuzun kenarında durmuş, araziye bakarken arkasına dönüp gülümsüyor. "Tabii ki." Bu sabah ruh hali değişmişti. Sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi gözlerinde bir kıvılcım var. Bazı yüklerini üstlenmeme izin vermesine sevindim. Ortaklar böyle yapar. Gerçi bu sabahki seks de ruh halinin iyileşmesinde rol oynamış olabilir. İnanılmazdı.

"Yükseltilmiş yataklarda bir sürü sebze." Güzel arka bahçesinin muhteşem bir manzarası var ama benim evimde yapmak istediklerimi gerçekleştirmek için fazla alan yok. Kendimi aştığımı bilerek kahvemi yudumluyorum. "Ve bir sürü kedi yavrusu."

"Yavru kediler kediye dönüşür."

"İşte bu yüzden onları istiyorum. Büyürken hiç evcil hayvanım olmadı. Çok fazla taşınırdık."

Dönüp yanımdaki sandalyeye oturdu. "Nedenmiş o?"

Omuz silkiyorum, insanlar ailem hakkında soru sorduğunda genellikle yaptığım bir şey. Genelde dikkatlerini dağıtmak için işe yarar ama o hâlâ gerçekten ilgileniyormuş gibi bana bakıyor. "Neden bu kadar çok taşındık?" Bu konuda konuşmak isteyip istemediğime karar vermek için kendime zaman tanıyarak tekrarlıyorum.

"Evet, onlar hakkında hiç konuşmuyorsun. Tek bildiğim büyükannenle yaşamak için La Jolla'ya taşındığın."

"Ona çok yakındım. İlgilenmediği pek çok sağlık sorunu vardı ve mezuniyetimi göremeden vefat etti. Bu çok zordu çünkü beni üniversiteye gitmeye teşvik etti ve gerontoloji alanında çalışmam için bana ilham verdi. Eğer bir hemşire ya da doktorun desteğine sahip olsaydı, daha uzun yaşayacağını biliyorum."

Tepemizdeki çatıdan bir kuş ötmeye başladığında bile dikkatini benden ayırmıyor. "Seninle gurur duyardı. Ben de duyuyorum."

"Öyle misin?" Kalbim sıkışıyor. Bayılıyor. Bu adama olan aşkımla kendimden geçiyorum, sahip olduklarımızı ne pahasına olursa olsun korumaya kararlıyım.

"Kesinlikle. İnanılmaz ve verici birisiniz. Başkalarını önemsiyor ve hayat kurtarıyorsunuz."

Uzanıyorum ve masanın üzerinde duran elini kapatıyorum. "Bunu takdir ediyorum ama sen de aynı şeyi farklı bir şekilde yapıyorsun. Farkında olmayabilirsin ama yapıyorsun. Kalplere dokunan ve insanlara zor zamanlarında yardımcı olan müzikler yaratarak insanları mutlu ediyorsunuz. Şarkılarınız düğünlerde ve baby shower'larda çalınıyor. Müzik evrenseldir. Bir sanat formu olmasının bir nedeni var. Duyguları harekete geçirir."

Diğer eliyle elimi kapatıyor. "Seni seviyorum Cat. İnsanların müzikle ilişki kurması çok şey ifade ediyor ama sana bir şey söylemek istiyorum. Her zaman eşit, adil ya da kısasa kısas olmak zorunda değil. Ben spot ışığına ihtiyaç duymadan en parlak halinle parlamam sorun değil. Övgüyü başkasına vererek kendinden uzaklaştırmama gerek yok. Sen harikasin. Bu tam bir cümle. Nokta."

Ağlama. Ağlama. Ağlama. İtirazlarıma rağmen bir damla gözyaşı süzülüyor. Başımı eğip sildim. Sözleri iyileştirici, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir merhem.

Sırrı konusunda bana güvendi. Ona sadece kalbimle değil, kim olduğumu şekillendiren geçmişimle de güvenebilirim.

"Babam ben dokuz yaşındayken hayatımdan çıktı ve bir daha arkasına bakmadı. Sanki hiç var olmamışım gibi. Son duyduğuma göre Arizona, Yuma'da bir kadınla yeni bir aile kurmuş -iki kızı ve hep istediği oğlu-. Gerçi birkaç yıl oldu, o yüzden hala orada olup olmadıklarını bilmiyorum."

Gözlerini kaplayan sempati en son istediğim şeydi. "İşte bu yüzden ailem hakkında konuşmayı sevmiyorum." Elimini geri çekmeye çalışıyorum ama izin vermiyor. "Bu başkalarının benim için kötü hissetmesine neden oluyor ve ben daha kötü hissediyorum."

"Sen değildin,
bebeğim." "Ne
değildi?"

"Gitti çünkü o bir pislik. Onun yükünü kendi yükünmüş gibi taşımaya devam etmene gerek yok. Bu onun suçu. O bir pislik, ama başkasının sorunu."

"Suçlu olmadığımı anlıyorum. Yine de dokuz yaşındaydım. Bu taşıdığım acıyı değiştirmiyor. O çekip gitti çünkü ben önemsizdim." Damarlarıma hücum eden utançtan nefret ediyorum. Mantık acıyı azaltmıyor. "O evdeyken öfkesinden kaçmak için sesimi çıkarmazdım. Mükemmel olmak zorundaydım çünkü sonuçlarını biliyordum."

Öfke ve hayal kırıklığı karışımının çirkin başlarını kaldırmasını önlemek için nefes alıyorum. İşe yaramıyor. Diyorum ki, "Bu acıyı istediğim için taşıyorum ama bu benim kişiliğime işlemiş ve yerleşmiş. Bu yüzden

Bu konuda konuşmak. Onu ya da Yuma'daki ailesini, üvey kardeşlerimi düşünmüyorum. Sevdiğim büyükannemi düşünüyorum ..." Kederim geri gelirken boğuluyorum. Yutkunmaya çalışarak başımı eğiyorum ve onun endişeli bakışlarından kaçmaya çalışıyorum.

Sandalyesini masadan geriye doğru kaydırırken ayakları betona sürtünüyor. Arkamdan bana sarılıyor, başını boynumun kıvrımına yaslıyor. "Olağanüstü birini kaçırdı. Onun kaybı."

Boğazım gevşiyor ve nihayet ciğerlerime bir nefes giriyor. Hiçbir muhakeme acıyı iyileştirmeye yardımcı olmadı. Hiç olmadı ama Shane iyileştiriyor. Çenemin altına sıkıştırdığı kolunu öpüyorum ve sonra dönüp ona bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Tekrar oturmak için geldiğinde başını sallaması yeterli oluyor, koltuğun ucunda duruyor ve hala elimi tutuyor. İçimdekileri döksem iyi olacak. "Annem ben on yedi yaşındayken Paris'te modellik işi buldu. Çocuğu olduğu konusunda yalan söyledi ve yirmi beş yaşında olduğunu söyledi. Beni on altı yaşında doğurduğu ve yaşına göre genç görüldüğü için bunu başarabildi."

"Bu ne kadar sürdü?"

"Evlenmek için zengin bir adamla tanışana kadar. Bordeaux'da yaşıyorlar. Hiç gitmedim çünkü hiç davet edilmedim. Ben onun evliliğine taşıdığı kirli sırrıyım."

"Kahretsin, Cat. Berbat. Onunla konuşmuyor musun?"

"Eğer hatırlarsa, bazı yıllar doğum günü kartı alırım. Üniversitedeki çalışkanlığımı bir şekilde kendine mal etmeyi başardı, zekamı ve bakışlarımı ondan aldığımı söyledi. Para yok. Hediye yok. Bankada milyonları var ve Fransa'da lüks bir hayat yaşıyor. Okul harcımı ödemek için mücadele ettim. Büyükannem oda ve yemek masraflarımı karşıladı. Yani evet. Benimle böyle bir şeye giriyorsun."

"Bazen insanlar her şeye sahip olabilirler ama kaybedene kadar farkına varmazlar." Elimini öperek, "Senin geçmişinden ya da korkularından korkmuyorum. Düzenli, tertipli ve öngörülebilir olmayı kaldırabilirim çünkü bu ihtiyacın şimdi nereden geldiğini biliyorum." Beni ayağa kaldırıyor ve kollarına alıyor. "Seninle başa çıkabilirim. Bu bir ayrıcalık ve birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Seni seviyorum demek Shane'in bana hissettirdikleri için yeterli değil. *Hayatımda ilk defa güvendeyim.*

Ve sonra bacağım titriyor. Aramıza bakıyoruz. O cebinden telefonu çıkarırken ben nefesimi tutmaya başlamışım bile. Ekranı görür görmez yanaklarına bir sırtma yayılıyor.

Bana doğru tutarak, "Bu Bay Waldrip." dedi.

"Bay kim? *Aman Tanrım!* Hükümet öğretmenimiz mi? Nasıl olur?"
Kolunu kavrayarak sıçradım. "Cevap ver. Cevap ver."

"Alo? Evet, ben Shane." Diğer kulağını tıkar ve evin içine doğru yürür.
"Beni geri aradığın için teşekkürler..."

Shane kendi yöntemleri olduğunu söylediğinde, ondan bir daha asla şüphe etmeyeceğim. Bu adam birkaç saat içinde mucizeler yarattı ve sadece yanımda olarak bir parçamın iyileşmesine yardımcı oldu. Seni seviyorum demek onun hakkında hissettiklerim için kesinlikle yeterli değil. O inanılmaz biri. *Nokta.*

Shane

ZAMAN, zihnimde bir bomba gibi patlıyor. Yine de öğrendiğim her şeyi gözden geçirmek için birkaç dakika çalışıyorum.

Evinden hatırladığım kadarıyla Cat her şeyin düzenli olmasını sever. Düzenli olmak onun için bir yaşam biçimi.

Bej. *Kahrolası bej.* O lanet babası ona görünmez olmayı öğretti. *Yoksa.* Hayatımı onun tam tersini hissetmesini sağlayarak geçireceğim.

Waldrip'le konuştuktan sonra ailesinin ona isteyerek verdiği zararı düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım var. Yatak odasında volta atarak ailesiyle ilgili düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. O çok güçlü ve son derece bağımsız. Şimdi her şey mantıklı geliyor ve öfkeden kudurmak istiyorum. Ona zarar vermenin bedelini ödetmek için.

Dışarıya açılan cam kapının önünde durup kollarımı göğsümde kavuşturarak şehrin tepelerine ve ufuk çizgisine bakıyorum. O benden daha iyi, ama bununla başa çıkmak için yılları var. Mesele de bu ya, onun önünde öfkelenemem. Onu üzmem istemiyorum. Onun kendi içinden yarattığı gücü korumasını istiyorum, acıya geri dönmesini değil. Yani bunu onlarla ilgili yapamam. Bu onunla ilgili. *Sadece onunla.*

Kapının çalınması dikkatimi çekiyor. Yüzümü, tavrımı, her şeyimi Cat'e destek olacak şekilde ayarlamaya çalışıyorum. Onun odayı geçtiğini görünce gülümsüyorum. "Hey, görüşme iyi geçti demek."

Elini tutarak onu oturma odasına götürüyorum. Saçları atkuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmıştı ama kaçan birkaç teli kulağının arkasına sıkıştırıp yanağından öpüyorum.

"Bu çok iyi. Ne oldu?"

"Su mu? Gidip biraz su alacağım." Mutfağa doğru ilerliyorum. "O zamanki müfredatın ne olduğuna dair biraz araştırma yapması gerektiğini söyledi. O zamandan beri her seferinde güncellenmiş, o yüzden bilmiyorum."

"Ona Nisan ayı olduğunu söyledin mi?"

"Ben yaptım." Sürahiden bardağı dolduruyorum. "Ona bildiğimiz her şeyi anlattım." Bardağı tezgahın üzerinden ona doğru kaydırarak ekliyorum: "Evli olduğumuzu ya da çıktığımızı söylememem dışında."

"Katılıyorum." Bardağı aldı ve içmek üzereydi ama durup bardağı tezgâha bıraktı. "Dikkatli olmalıyız, değil mi?"

Nefret ettiğim kısım bu ve şimdi onu da bu işe bulaştırdım. "Yaparız, yoksa halkın tüketimi için yem oluruz."

Başını sallıyor, bardağı parmaklarının arasında çeviriyor. "Peki sonra ne olacak?"

"Bekliyoruz." Bir yudum su içiyorum, onun da aynısını yapmasını izliyorum ve sonra saati görmek için telefonumun ekranına dokunuyorum. Onunla daha fazla zaman geçirmeyi garantileyebilecekken bu sabahı uyuyarak boşa harcadım. Siktir et. Bunu ortaya koydum. "Kırk yedi saat otuz altı dakikadayız."

Nasıl irkildiğine bakılırsa, sözler ona sertçe çarpıyor. Bardağını indiriyor ve küçük bir gülümseme belirliyor, sonra daha da büyüyor. "Bu yüzden mi bu kadar gerginsin?"

"Gergin değilim."

Gözleri büyüyor. Dudaklarını yalıyor, sırtışının geri gelmesine engel olamıyor. "Gerçekten seninle kendi isteğim dışında birlikte olduğumu, buradan kaçmak için saatin gelmesini beklediğimi mi düşündün?"

"Evet . . . *Hayır*. Beni sevdiğini biliyorum bebeğim, ama seni benimle vakit geçirmeye zorladığım için kendimi bok gibi hissediyorum." Tezgâhın etrafından dolanarak dizlerimiz birbirine değecek şekilde duruyor veilmekli parmakları bel kemerimden sarkıyor. Çok rahat, sanki bu bizim için normal bir Pazar günüymüş gibi. Öyle olmasını istiyorum. Hem de çok.

"Gerçek mi?"

"Gerçek." Ellerimi omuzlarında gezdiriyorum, ona dokunmak ve her zaman ona yakın olmak istiyorum.

"Geri gelseydin kapıyı açardım. Telefonuna cevap verirdim. İsteseydin Deer Lake'e giderdim. Mesele de bu, Shane. Sen bizden vazgeçtin ama ben asla vazgeçmedim." Bana yaslandı, ben de ellerimi sırtına daldırarak onu kendime yakın tuttum. "Ben çıkmadım. Her ne kadar sana kızgın ve kırgın olsam da, başkası için iyi değildim."

"Sen benim için mükemmelsin." Onu kollarımda tutarak başının arkasını okşuyorum, burada olduğu için o kadar minnettarım ki. "Yani sen ..." Telefona tekrar dokunuyorum. "Otuz bir dakika mı?"

Kaldırıp çenemi öpüyor. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Boynunu öpmek için onu aşağı indiriyorum, müzikal kahkahasının altında yavaşça yukarı çıkıyorum. Dudaklarını öpüyorum, sonra gözlerinin içine bakıyorum. "Karım olmak kolay olmayacak, ama en zor günleri atlatabilirsek, sana güzel bir hayat vereceğim."

Onu ayağa kaldırıyorum, yüzünü kavriyorum ve bana verilen bu ikinci şanstan asla bıkmadan onu tekrar öpüyorum. Sonra telefonum çaldı. Lanet olsun.

Bunu her yaptığında içimi bir korku kaplıyor. Onu bir daha asla başka bir kadın yüzünden üzgün ya da kıskanç görmek istemiyorum. O bunu hak etmiyor.

Cat isteksizce geri çekiliyor ve kalçasını tezgâha yaslıyor. Yanımdaki telefonuma bakmak için dönüyorum. "Bay Waldrip," diye anons ediyorum içime dolan rahatlamayla.

Onun tepkisi de benimkiyle aynı. "Metinde ne yazıyor?"

Üzerinde gezinirken soğuk taş a yaslanıyorum ve okuyorum: "Bu bir eyalet hükümeti istatistik projesiydi. Araştırıyorduk ... oh, uh." Ona doğru bakıyorum. "Kaliforniya'daki evlilik ve ölüm belgeleri."

Koşarak kalkıyor ve dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerine çekerek kanepeye uzanıyor. Benden daha hızlı yazıyor, bu yüzden Kaliforniya eyaleti için bilgileri çekerken yanına oturuyorum. O tararken ben de evlilik ruhsatı almakla ilgili bir bağlantıyı işaret ediyorum. "İşte."

Bağlantıya tıkladığımızda yeni bir sayfaya ulaşıyoruz. "Adliye törenlerine hayır.

Bir mekanda değildi. Kiliseye gitmedik." Bana baktı ve sırıttı. "Tüm günahlarım için sıralarda yanardım."

Dirseğiyle beni dürtüyor. "Yine de seni hala seviyorum." Kolumu sırtına dolayarak, "Önemli olan da bu," diyorum.

Parmağını ekranın önünde sürüklerken tekrar duraklıyor ve bana gergin bir bakış fırlatıyor. "Bu mu? Çevrimiçi mi?"

"Sanırım öyle. Bizim için uygun olan tek olasılık bu."

Tıkladığında, bizi başka bir bilgi sayfasına götürüyor. İkimiz de okumak için birkaç dakika ayırıyoruz ve sonra arkama yaslanıp bitirmesi için ona yer veriyorum. "İnternette evlenebileceğinizi bilmiyordum. Sen biliyor muydun?"

"Hayır." Sesi yenilmiş gibi geliyor. "Bu bize yararlı bir bilgi vermiyor. Buradan nereye gideceğiz?"

"Bu on üç yıl önce geçen ay oldu-"

"Çevrimiçi lisanslar o dönem için gerçekten gelişmiş görünüyor." Yeni bir arama çubuğuna geçiyor ve ne çıkacağını görmek için Kaliforniya'daki çevrimiçi evlilikleri giriyor. "On dört yıldır var."

"Bu biraz tesadüfi."

"Ancak bunu internet üzerinden yapmış olsak bile, resmiyete dökmek için şahsen görünmemiz gerekecekti. O zamandan beri bu değişti." Koltuk minderine yaslanıp iç geçiriyor. "Bu işi asla çözemeyeceğiz."

"Bir fikrim var."

Başını eğerek, "Ne?" diye sorar.

"Roberta'yla konuşmamız gerek."

Telefonum bacağında titriyor ve onun bakışları da beni vuruyor. "Tanrım, Shane. Mesajlarınla beni öldüreceksin."

Kıkırdardım ama sanırım ciddi. Cebimden çıkardığımda Tommy'den bir mesaj görüyorum:

Araba sizi Çarşamba günü sabah 10'da alacak. Yarın izin gününün tadını çıkarın.

Ona bakıyorum. Tamamen ilgisizmiş gibi davransa da bu durumdan dolayı gergin olduğunu biliyorum. "Arayan Tommy'ydi, menajerim. Önümüzdeki hafta sonu iki gösterimiz var."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Çarşamba."

"İlçe ofisleri Salı günü açılıyor. Ama bu hafta gidemem. Programım dolu." Dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerine koyuyor, sonra kucağına kayıyor.

Ellerimi tişörtünün arkasına doğru kaydardım ve "Ya ben gidersem?" dedim.

"Bu bizim için daha iyi olabilir. Seni seviyor." Kollarını boynuma dolayarak, "Bu arada, görünüşe göre otuz altı saatimiz daha var. Onları nasıl geçirmeliyiz?"

Güzel poposunu sıkarken, oyuncu gözlerine bakıyorum, irisleri dolduran yaramaz fikirlerle dolu bir kitap okuyorum. "Benim birkaç fikrim var."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Onu öpüyorum, sonra yatak odasına götürmek için ayağa kalkıyorum. Bu evin her yerinde seviştik ama bu sefer birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum.

SALI Sabah tam 8

Roberta, bacaklarına göre çok uzun olan taburenin üzerine çıkarak, "Sabahın köründe ve erkenden buradasın," diyor. "Günün ilk hesabı."

"Seni görmek için içeri girdiğimden emin olmak istedim."

"Beni görüyorsunuz. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim Bay Faris? Hala Scooby Doo- gizemli evliliği mi araştırıyorsunuz?"

"Kesinlikle öyle." Dirseğimin üzerine yaslanıp eğildim. "Biraz daha bilgi almak istiyorum ve bu konuda bana yardımcı olabileceğinizi umuyorum."

Parmaklarını klavyenin üzerine koymuş, "Ne arıyorum?" diye soruyor.

"Evlilik cüzdanı nasıl gönderiliyordu? O zamanlar çevrimiçi bir form muydu, e-posta, faks ya da ... yoluyla mı?"

Yazıyor, ekrana bakıyor ve sonra tekrar yazıyor. "Ah. Çevrimiçi olarak gönderildi." Ekrana dokunarak, "Sizin ve Bayan Faris'in orijinal beta programımızın bir parçası olduğunuzu söylemiş miydiniz?" diyor. Aklım hala bu sorunun Bayan Faris kısmında ve bunun kulağa ne kadar hoş geldiğine takılı.

"Hayır, bundan bahsetmedin Roberta. Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Yıllar boyunca evliliği sonlandırmak için gelen pek çok insan oldu."

İçim daralıyor. Göğsüm sıkışıyor. Kalbimin yakınında oluşan düğümü gevşetmek için ovmaya başlıyorum, bu sırada aklımdan en kötüsü geçiyor. O mu söylüyor

- "Sonlandırmak ne demek?"

"Sistemde bir aksaklık oldu. Bazı insanlar e-postalarını aldı, bazıları alamadı." Taburesinde dönerek önündeki tezgâha yaslanıyor. "Basılı kopyalardan online sisteme geçmek için test yapıyorduk..." Ellerini başının üzerinde havaya kaldırıyor. "Ve her şeyi bulutların içine koyduk. Ayrıca acil durumlar için de test ediliyordu. Doğal felaketler,

Salgın hastalıklar, okyanusun Kaliforniya'yı yutması, hep tahmin ettikleri gibi. Bu tür şeyler."

Hayatım darmadağın olurken sanki bütün gün sohbet etmek istiyormuş gibi arkasına yaslandığında hala ona bakıyorum. Ben bir şey söylemeyince devam ediyor: "Her neyse, siz programın bir parçasıydınız. Lisans tamamlanmış gibi dosyalanmış ama şimdi görüyorum ki takip e-postasını hiç almamışsın. Dosyaya bir bütün olarak bakmıyordum. İkiniz de bunu doğruladığınız için lisansa bakıyordum. Ruhsat doğru. Evlilik . . ."

Lütfen söyleme. Lütfen söyleme. Lütfen- "Gizem çözüldü. Ne de olsa evli değilsin." Bana bir iyilik yapmış gibi gülümsüyor. "Bütün bu üzüntüler boşuna."

Bu iyi bir şey için. Sadece hayatım altımdan çekilip alınmakla kalmadı, aynı zamanda artık karım da yok. Şimdi anlıyorum ki ikisi de aynıymış.

Cat'i kaybedemem. *Kaybedemem.* "Bunu nasıl sonuçlandıracağız?"

"Kolay. Beta vakalarında, lisans onurlandırılıyor. İkinci adımı tamamlayın ve gitmeye hazırsınız."

"İkinci adım nedir?"

"Evlenmek."

Shane

EVLEN.

Roberta bunu çok kolaymış gibi anlattı. *Kendisi bile söyledi. "Kolay. Evlen."*

Ne bok yiyeceğim ben? Cat evlenmek istemeyecek.

Bunca zamandır boşanmaya çalışırken olmaz.

Sikeyim.

Parkdale Huzurevi'nin otoparkına girip Toyota'sını kilitliyorum. Hırsızların çalmasına izin vermek cazip gelse de. Klima berbat, kontrol motoru ışığı yarı zamanlı yanıyor ve direksiyon simidi dönüşlerde daralıyor.

Diğer arabalardan uzağa park edilmiş Ferrari'mi görünce gülümsüyorum, bu sabah gelirken ona iyi baktığımı biliyorum.

Kapılar açılmadan önce zil sesi beni uyarıyor. İçeri girip Cat'in gözlerini yakalamadan önce teşekkür etmek için kameraya başımı sallıyorum. El sallıyor, benim güzel kızım, benim muhteşem karım. *Benim karım.*

Ben lanet bir mağara adamıyım, ama hiç utanmam yok. Onu kaybetmeyeceğim, bir daha olmaz.

Parmağını havada tutarak başını sallıyor. Onu yakalıyorum ve hastasıyla işinin bitmesini beklemek için cam kenarındaki bir masaya yöneliyorum. Pencereden dışarı bakarken Cat'e evli olmadığımızı nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. Ya da her şeyi olurla bırakıp daha önce duyduğumuzdan farklı bir şey duymamış gibi mi yapsam?

"Bay Büyük ve Güçlü geri döndü."

Döndüğümde geçen seferki küçük hanımın yanımdaki sandalyenin arkasında durduğunu görüyorum. "Bayan Winston, değil mi?"

"Bana Maggie diyebilirsin." Sanki davet edilmiş gibi bir sandalyeye oturdu. Benim için fark etmez. Geçen sefer çok eğlenceliydi. Kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak ister gibi omzunun üzerinden bakıyor ve sonra soruyor: "Hemşire Cate'i görmeye mi geldiniz?"

"Öyleyim." Odanın diğer ucunda, hastanın yanında oturan ve elini tutan ona bakıyorum. Tanıdığım en nazik insan.

"Aşk damarlarınızda bir nehir gibi derin akar. Ne kadar uzun süre ayrı kalırsanız kalın, diğer kişi her zaman yanınızdadır."

Sandalyede kaymama neden olacak şekilde görüldüğümü hissediyorum ama bunu bir kenara itip "Benim için öyle" diye cevap veriyorum.

"Onun için de öyle. Senin hakkında konuşmuyor çünkü her zaman çok gergin." Onunla birlikte ben de gülümsüyorum, artık Cat'in bu özelliklerinin nereden kaynaklandığını bildiğim için onları takdir ediyorum - güç. "Ama değişimi de görüyorum. Güzel bir kız ama gözlerinde gülümsemenin bile gizleyemediği bir hüznü vardı."

"Ben üzüntüyü hatırlamıyorum. Sadece güneş ışığını hatırlıyorum."

Bileğime hafifçe dokunarak, "Çünkü o senin için parlıyor. Aşk, aradığın kişiyi bulduğunda böyle işler." Bunu bildiğine dair bir his var içimde. Saatini kontrol ediyor. "Benimle *Çarkıfelek* izlemek ister misin?"

Cat bir süre yakalanacak gibi görünüyor. "Çok isterim Maggie." Ayağa kalkıyorum ve kalkmasına yardım ediyorum.

Hızla koluma yapışıyor ve beni doğrudan odanın ortasındaki çirkin bej kanepeye götürüyor. "Beni düğüne davet et."

"Ne düğünü bu?"

Cat'e bakıyor. Bana döndüğünde gülümsüyor. "Sonsuza kadar yaşamayacağım, o yüzden acele et ve onu karın yap."

"Niyetim bu."

OTUZ BEŞ DAKIKA SONRA...

MAGGIE diziye izlediğinden daha çok uyukladı. Ama gözlerini her açtığında, hala burada olduğumdan emin olmak için baktı. Ben de omzuma dokunulana kadar kaldım. "Merhaba," diye fısıldadı Cat. "Dışarı çıkmak ister misin?"

Maggie canlandı ve bana doğru baktı. "Seni tekrar görmek güzeldi."

"Sen de."

"Maggie, sence Shane hâlâ benim Marty'm mi?" Cat'in ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama iyi bir şeymiş gibi gülümsüyor.

Maggie kolunu kanepenin arkasına dayayıp ona doğru eğiliyor. "Hayır."

"Hayır mı?" Cat şaşırarak soruyor. "Düşündüm ki-"

"Hayır. Bu senin Henry'n, Hemşire Cate." Maggie elini uzatıyor ve Cat elini iki elinin arasına alıyor. "Bu bir öpücükle ilgili değil. Bir ömür boyu, sonsuza dek birlikte olmak, bir aile kurmak ve yıllar boyunca birbirimizi sevmekle ilgili." Maggie, "Marty'ler eğlencelidir. Henry'ler ise sonsuzdur."

Maggie bana dönerek saatine dokundu. "Anlaşmayı mühürle, Bay Büyük ve Güçlü. Zaman daralıyor."

Ben göz kırpıyorum, o da bana göz kırıyor. Kanepeye geldiğimde Cate elimi tutuyor ve "Tam bir ateş parçası" diyor.

"Kesinlikle öyle."

Gün ışığında köşeye doğru yürüdük. Benim için fobumu tutarak, "Ding yok." dedi.

Bu arabanın eskiden benim gurur ve neşe kaynağım olması çok komik. Şimdi ise içindeki kargo. "Bunu duyduğuma sevindim." Ferrari'ye doğru yürürken Toyota'nın anahtarlarını ona uzattım. "Seni iş başında görmek güzeldi."

"Seni görmek de güzel," diyor. "Şunu söylemeliyim ki, senden zaten etkilenmemiş olsaydım . . ." Binayı işaret ediyor. "Seni orada Maggie'yle görmek bunu yapardı."

"O iyi bir hanımefendi ve sizi çok düşünüyor."

Alçakgönüllülük yanaklarını gülümsemeye dönüştürüyor. Benim tatlı kızım. "Unutmadan, Beverly Hills'teki Dr. Lazlo'dan sana bir teşhis değerlendirmesi ayarladım."

Maalesef o kadar dolu ki sizi altı hafta boyunca göremeyecek."

Her zaman beni düşünür. "Teşekkür ederim. Bunu benim için yaptığın için minnettarım." "Elimden geldiğince yardımcı olacağım. Detayları sana göndereceğim, böylece tur programında çakışma olup olmadığını kontrol edebilirsin." Öpmek için eğilmeye başladı ama kendini durdurup binaya baktı. Elimi tutarak beni arabanın diğer tarafına çekti. "Beni gölgelerin içine sürükleyerek

Ben mi?"

"Keşke." Kollarını boynuma doluyor ve onun yerine beni öpüyor. Bu sağlam bir ikame. Geri çekilip topuklarının üzerine çöküyor, ama kaldırımda durduğu için göz hizasına daha yakın. "Peki bu sabah ne oldu? Roberta'yla konuştun mu?"

"Roberta'yla konuştum." Doğru şeyi yapmak neden bu kadar yanlış hissettiriyor?

"Ve? Ne dedi?"

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve kavşağa doğru bakıyorum. Dikkatimi çeken ışık değil. Uzun bir mercek. *Lanet olsun!* "Yere yat."

"Ne oluyor be?" Toprakta yatıyor, kendini yukarı itiyor ve sonra ellerinin tozunu alıyor. "Beyaz önlüğümü kirletmişsin."

"Üzgünüm, bebeğim." Kafamı kaldırıp bakıyorum, köşedeki çalıların hemen üzerindeki objektifi görmeye devam ediyorum.

Ofluyor. "Ben çiçek tarhında savrulurken senin betonda yatman hoşuma gidiyor. Ne oluyor be?"

"Paparazziler fotoğraflarımızı çekiyor."

Bakmak için başını geriye atıyor, saçları omuzlarının üzerinden uçuşuyor. "Nerede?" diye sorar.

"Köşede. Saklanmakta pek iyi değiller. Çoğu zaman zahmet etmezler. O fotoğrafı istiyorlar, ön yüz fotoğrafını. Bu onlar için daha iyi satıyor." Yanımdaki kaldırıma doğru ilerliyor ve başını eğerek oturuyor. "Öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafımız..." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Siktir."

"Ne yapacağız?"

"Rochelle'i arayacağım. O ilgilenir."

Kollarını bacaklarına dolayarak, "Rochelle kim?" diye soruyor.

"Outlaw Records'taki gruplar için bu tür durumlarla ilgilenen kişi o."

"Size listede olmayan telefon numaralarını ve iş yerlerinin adreslerini veren de o mu?"

Kıkırdarak yanına oturdum. "Kaynaklarımı ele verecek biri değilim."

Beni dürtüyor ve sonra gülüyor. "Söyle bakalım rock yıldızı, ne kadar süre saklanmamız gerekiyor?"

"İşte bu noktada işler zorlaşıyor. Bir plana ihtiyacımız var."

Gözleri Noel sabahı erken gelmiş gibi parlıyor. "Plan yapmayı severim."

İki saat. . . Çalışabilmesi için paparazzileri içeri sokacak kadar dikkatlerini dağıtmayı başardım ama onları meşgul etmek için Los Angeles'ın yarısını dolaşmak zorunda kaldım.

BEŞ HAFTA SONRA . . .

FOTOĞRAFLAR HIÇ ORTAYA ÇIKMADI. Evlilikle ilgili gerçekler de ortaya çıkmadı.

Onun hikayesinin kahramanı olduğumu hiç iddia etmedim. Ben her zaman kötü adam olacaktım. Bu yüzden gerçeği ihmal ettim. Bu karmaşa yüzünden evini bile kaybetti. Onun kalbini ikinci kez kıran kişi olmak istemiyorum. *Elçiye zeval olmaz.*

Ona söylemek istedim ama ikimiz de meşguldük ve onunla geçirdiğim zamanı *"Hani geçen yıl evli olduğumuzu sanıyorduk ya? Evli değiliz. Adliyeye gidip tapu işlemlerini tamamlamak ister misin?"* Evet, bu dilden düşmez. Ne yapar biliyor musun? Onun tatlı kli-

"Evet. Evet. Evet, sahnenin efendisi." *Her seferinde beni kandırıyor.*

"Sikeyim evet!" O kendi zirvesine ulaşırken ben de kendi zirveme ulaştım. Vücutlarımız bir coşku salgısı içinde aynı hizaya geliyor. Ama Cat yanıma sokulmuş halde yatarken, sonunda "Yanıma taşın" diyecek cesareti buluyorum.

Nefes alıp vermesi düzenliydi ama tamamen durdu. Bir dirseğinin üzerine kalkarak, yatak odasındaki ay ışığında gözlerimi buluyor. O daha fazla düşünmeye vakit bulamadan yanaklarını okşuyorum ve soruyorum: "Bana taşınır mısın bebeğim?"

Elini kalbimin üzerine koyarak cevap veriyor: "Seninle yaşamak istiyorum ama görev yerimden çok uzakta yaşıyorsun. Orada kaldığımda işe sekizde varabilmek için altıda çıkıyorum."

"İsteğimin makul bir yanı yok. Birlikteyken burada kalıyorum çünkü sabah rapor vermem gereken bir işim yok. Yani anlıyorum. Ama ben

birlikte olmamızı istiyorum. Yoldan eve geldiğimde seni yanımda görmek istiyorum. Eşyalarını ve kitaplarını oturma odamda, kupalarını dolabımda istiyorum. Uzun bir günün sonunda sevdiğin gibi şezlonga uzanmanı istiyorum. Cat, seni istiyorum."

Sanki hiçbir şey söylememişim gibi tekrar uzandı, başı göğsümde ve bacağı bacağımin üzerinde. "Bebeğim?" Fısıldıyorum.

"Tüm bunları ben de seninle istiyorum." Başını tekrar yukarı kaldırarak, "Günde iki kez, her iki yönde de iki saatten fazla süren çok uzun bir yolculuk." diyor.

"Sana bir ev alacağım. Nereye istersen. Bahçen ve yatakları dolduran çiçeklerin olabilir. Yavru kediler. Kedi olsalar bile sana istediğin kadar yavru kedi alacağım. Ne istersen."

Daha yukarı kayarak parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve gülümsüyor. "Elimizdekilerle başlayalım ve oradan devam edelim. Senin için işe gidip geleceğim. Sen turneye çıktığında, ben evde kalabilirim."

"Ya da benimle gelebilirsin. Kariyerinden vazgeçmezsın. Ne kadar sevdiğini biliyorum. Sadece Albuquerque'deki gösteriye. Cuma günü işten sonra seni uçurabilirim. Pazar günü geri döneriz. Ne dersin?"

"Seni canlı çalarken görmeyi çok isterim, sahnenin efendisi." Düzgün bir yüz ifadesiyle bile söyleyemiyor. Bu cümleyle orgazm olabilmesi beni şaşırtıyor. Bu ikimiz için de geçerli.

"Shane'in çıktığı gizli kadının sen olduğu gerçeğini hâlâ unutamıyorum." Sahne arkasında karşılaştığımızda Nikki Cat'e tekrar sarılıyor.

"Tam bir kasırga gibiydi," diye yanıtıyor Cat.

"Bütün iyi romanlar öyledir," diyor. "Hey, senden bir iyilik isteyebilir miyim? Bu elbisenin kancası açılmış..."

Onlar gardırop arızası üzerinde çalışırken, Laird "Poppy onaylıyor." der. Gülüyor. "Bizim onayımıza ihtiyacınız olduğundan değil, ama biz bir gruptan fazlasıyız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu biliyorum." Arkadan alkışlamak için getiriyoruz ve tekrar itiyoruz. "Bu da nereden çıktı? Bir bebek bakıcısına ihtiyacın var ve bana yağ mı çekiyorsun?"

"İkizler seni özlüyor. Nerede saklanıyordun?" "Birlikte taşıyoruz."

"Bu büyük bir adım." Yaşadığımız diğer tüm adımları bir bilse. "Sen mutluyusan, ben de mutluyum. Sen ve Cat şehre döndüğümüzde bize uğramalısınız."

Yakınlarda bir garaj açıldığında güneş ışığına doğru bakıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "İstiyorum. Onun Poppy ve ikizlerle tanışmasını istiyorum. Döndüğümüzde plan yaparız."

Tommy ısıklık çalar. "Kıçınızı kaldırıp buraya gelin. Anons ediliyorsunuz."

Bana bakmak için döndüğünde Cat'in yanına kayıyorum. "Hey," diyor, "bacağını kır. Sadece seninkini değil." Beni gülümsetmeyi asla başaramıyor.

"Nereye gideceğimizi biliyor musun?"

"Tommy yerimi bulmama yardım edeceğini söyledi."

"Güzel." Sahneye çıkan merdivenlere doğru yürürken kolumu omuzlarına doluyorum. "Ona yakın dur. Kalabalıklar titiz olabiliyor."

"Benim için endişelenme, bebeğim. Sadece eğlenmene bak. Eğleneceğim."

Sopalarım bana uzatılırken onu çabucak öpüyorum. Onun gidişini izlemek çok acı vericiydi. En azından soyunma odasında bana yaptıklarını hatırlıyorum ve ayrı kaldığımız süre boyunca bana eşlik ediyor.

Işıklar sönüyor ve tabureye yerleşmek için önce ben merdivenlerden yukarı koşuyorum. Bir roadie Laird'e sahnenin sağında gitarını uzatıyor ve Nikki de sahnenin solunda koşup ilk şarkıya başlamaya hazır bir şekilde bekliyor. Standart çalışma prosedürü.

Ben onları aramıyorum. Cat'i arıyorum. Sahne ışıkları sönük olduğu için bir bok göremiyorum ama kalabalığın gürültüsünün ikimiz de burada olduğumuz için arttığını duyabiliyorum.

Bizi saydım ve davullara vurdum. Işıklar yanıyor ve Laird'le üzerinde çalıştığımız şarkıya geçiyoruz. Harika bir açılış ritmi vardı ve seti başlatmak için yapılmıştı. Nikki koşup kalabalığa el salladıktan sonra kendi gitarını takıyor ve mikrofonu eline alıyor.

Ayağının solunda karımı görüyorum. Bizim müziğimizle dans eden çok güzel bir kadın.

Gözlerimizin birleşmesi için şarkının yarısı bile yetmiyor. Geri kalanını Onu.

Dört şarkı bitiyor ve Tommy onunla yer değiştiriyor. Ben çalmaya devam ediyorum, ve ellerim kendi başlarına nereye gideceklerini biliyorlar. Omzum şimdiden sorun çıkarmaya başladı. Gelecek hafta randevum var.

Bir çılgılık, kavga ve havada uçuşan biralar Nikki'nin güvenliğe ihtiyaç duyulan yeri işaret etmesine neden oluyor. İşaret ettiği yeri gördüğümde hazırolda duruyorum ve itiş kakışı fark ediyorum. Notalara basıyorum ama Cat'i göremiyorum.

Tekrar oturarak daha iyi bir görüntü elde etmeye çalışıyorum ama güvenlik engel oluyor. Önce sola, sonra sağa eğildim. Karımı kontrol etmek için iyi bir açı yok. Ve sonra seyirciler arasındaki bir pislik tarafından Tommy'ye itildiğini görüyorum.

Başka ne yapabileceğimi düşünmeden önce sopalarımı fırlatıp koşmaya başladım. Sahneden atlayarak korkuluklara doğru ilerliyor ve kalabalığın arasına dalıp yumruğumu herifin suratına indiriyorum.

"OMZUNUZ KIRILMIŞ. Ameliyat olman gerekecek," diyor doktor, "ve bir ya da iki kaburgan kırılmış olabilir. Orada neyi berbat etmediğinizi belirlemek için röntgen çekmemiz gerekecek."

"Diğer adamı görmelisin," diye cevap veriyorum, yanımdaki

Cat'e bakarak. "Gördüm. Durumu daha iyi değil."

"Umarım durumu daha kötüdür."

Doktor gülmüyor, ki muhtemelen uygun yanıt da bu. "Parmak eklemleriniz şişiyor. Buz torbasını üzerlerinde tutun ve ambulansın sizi omzunuzu düzeltmek için hastaneye mi götüreceğine yoksa özel cipe mi bineceğinize karar verin."

"Ambulansa binmeyeceğim." Sırtarak Cat'e göz kırpyorum. "SUV işe yarar. Her neyse, yanımda özel hemşirem var."

Doktor bir şeyler karalamaya başlar ve sonra çantasını karıştırmak için ayağa kalkar.

Cat fısıldıyor, "Kötü bir rotator manşetle başa çıkmanın tek yolu bu. Zafer ateşi içinde."

"İşe yaradı, değil mi?"

"Diğer adam için değil."

"Aynen öyle. Bir kadını itip kakarsa böyle olur." Sesimi alçaltıyorum ki beni sadece o duyabilsin. "Karımı ittiği için bunu hak etti." Kendimi kötü hissettirebilirim. Kim bir kadını iter ki? Hatta benimkini?

Yaptığı her kontrolde beni özetliyordu. Hemşire moduna geçip, "Ağrın var mı?" diye soruyor.

"Hiç de bile. Bana her ne verdilerse işe yarıyor, bebeğim." Başını sallayarak gülüyor. "Bildiğim iyi oldu."

Sağlık görevlisi, sahne arkasına götürüldüğümüzde desteklendiğimiz ikram masasına geri döner. Adam onun önüne oturdu ve sordu,

"Kolun nasıl?"

"Morarmış. Kesinlikle kırık değil. Gördün mü?" Hareket ettirirken yüzünü buruşturuyor ama haklı. Benim eğitimsiz görüşüme göre kırık görünmüyor.

Ateşini ölçüyor, sonra tansiyonunu kontrol ediyor. "Hepsi normal, bu şartlar altında iyi bir şey. Şu anda hamile misiniz ya da önceden haberiniz olmadan hamile olma ihtimaliniz var mı?" Cat tereddüt ediyor, o da "Sormak standarttır. Değilseniz hayır diyebilirsiniz."

"Düşünüyorum." *Düşünüyor mu?* Ne tür bir cevap bu-oh

kahretsin. "Hamile misin, bebeğim?"

İçindeki panik yükselirken gözlerini benimkilere dikeyor. "Bilmiyorum."

Ne oluyor lan?

Omzumdaki acıyla savaşıarak elini elime alıyorum. "Olabilirim" dediğinde gözlerinden yaşlar süzölüyor.

Doktoruna dönerek, "Bir hafta geciktim ama son zamanlarda çok stres altındaydım, bu yüzden henüz bir teste girmenin gerekli olduğunu düşünmedim" diyor.

"Şimdi bir sınava girmek ister misin?" diye soruyor, sesini alçaltarak.

"Muhtemelen girmeliyim."

Cate

BEN HAMİLEYİM.

Hastaneye varır varmaz beni bir yöne, Shane'i ise diğer yöne gönderdiler. Eğer yıllar önce omzuna baktırmış olsaydı, bu bilmediğim şehirde, daha önce hiç gitmediğim bir hastanede tek başıma durup hayatımı değiştirecek bu bilgiyle uğraşıyor olmazdım. *Lanet olsun.*

O gelene kadar hastaneden ayrılmayacağım ama en kötü ihtimalle bu ne kadar sürer? Saatler mi? Günler mi? Elimi hafifçe karnımın üzerine bastırıyorum ve koridorda bekleme odasına doğru yürüyorum. Shane ameliyatta. Luna New York'ta bir galada. Ben Albuquerque'de sıkışıp kaldım. *Tek başıma.*

Sayılır. Kollarımı karnıma dolayabilmek için çapraz askılı çantamı sırtıma doğru kaydırıyorum. Çok erken olduğunu biliyorum ama karnımdaki yeni küçük hayata duyduğum sevginin çiçek açışını hissetmek için bir anımı çalışıyorum.

Shane haberleri paylaşmak için burada değil. Keşke büyükanneme söyleyebilseydim. Çok sevinirdi. Bir keresinde bana ailemin düzenini bozacağımı ve bir gün harika bir anne olacağımı söylemişti. Sanki neyi sindirmeye çalıştığımı görebiliyordu.

Anne olacağım.

Shane'e söylemek için sabırsızlanıyorum.

Uzun zamandır bekâr olduğum için kalbimin bu kadar harika bir şeyi umut etmesine izin vermeye cesaret edemiyordum. Yavru kedileri hayal etmek, hayallerimin erkeğiyle tanışıp bir bebek sahibi olmaktan daha kolaydı. Ama bir şekilde bu hayal beni buldu, tıpkı Shane gibi.

İleride hemşire odasını görünce oraya doğru ilerliyorum. "Merhaba, bir hastanın durumunu kontrol etmek istiyorum."

Monitörden başını kaldırmadan, "Hastanın adı?" diye sorar. "Shane Faris. Birlikte geldik ve ameliyata alındı."

Gözleri bana kaydı. "Akraba mısınız? Bu bilgiyi sadece akrabalarım verebilirim." Kaba değil ve sadece kurallara uyuyor, ama konu sevdiğim adamla ilgili ayrıntıları istemek olduğunda kurallar berbat ve o benden saklanıyor. *Ve sonra aklıma geldi.*

Beklemek için odasına gizlice girerken onu başka bir yöne bakması için kandırmak için ayrıntılı bir hikaye uyduracak enerjim ya da zamanım yok. Bu durumda gerçeği söylemek yeterli olacaktır. "Ben onun karısıyım."

Gözleri hafifçe kısılıyor ama bilgisayara dönüp yazmaya başlıyor. "İsim?"

"Cate, her ne kadar bana Cat dese de, ki bu çok tatlı ve sadece onun yaptığı bir şey, ama benim gerçek adım Catalina Far-"

"Onaylananlar listesinde var, Bayan Faris." Sanki sert dış görünüşünü kırmışım gibi bana gülümsüyor. "Kocanız içeri girmeden önce sizi forma kaydetmiş. Ama bir yazım hatası olduğunu görüyorum. Birisi Faris yerine Farin yazmış. Düzelttireceğim."

"Aramızda bir harf var." Soyadımızın harfleri gibi küçük şeylerin bizi ilk yıl sınıfta bir araya getirmesi ne kadar komik. Bunca yıl sonra, o rotator manşetini tamir ettirirken ben onun bebeğini doğuruyorum.

"Ne?" diye soruyor, tekrar bana

bakarak. "Hiçbir şey. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Durum hazırlık gösteriyor. Kocanız hala ameliyat için hazırlanıyor. Ameliyatı yapacak doktor henüz gelmedi. İlk güncellemeyi almanız biraz zaman alacak." Beni yönlendirmek için elini kullanıyor. "Bekleme odası ileride ve kafeterya kapalı olsa da, ikinci kattaki halka açık salondaki otomatlarda kahve ve atıştırmalıklar var. Sadece bir asansör yolculuğu."

"Tekrar teşekkür ederim."

Tanınabilir yüzler ararken, kimseyi rahatsız etmeyen steril ışık altında koridorda ilerlemeye başlıyorum. Hepimizin kapatıldığı odayı hızlıca taradıktan sonra onu bekleyen başka kimseyi bulamıyorum, bu da bana üzücü geliyor. *Yine yalnızım.*

Oturuyorum, aklım hâlâ Shane için endişelenmekte. Bunun hayatı tehdit eden bir ameliyat olmadığını bilsem de, iyileşmesi yine de zaman alacak. Tahmin etmem gerekirse, en iyi hasta o değil, yine de onunla ilgilenmekten mutluluk duyacağım.

Hayatımın en güzel haberini aldığımda ve bunu paylaşacak kimsem olmadığımda gözlerim doldu.

Ben hamileyim.

Bir bebeğim olacak.

Shane ile.

"Cate?"

Başımı kaldırıyorum ve bu hızlı hareket yanağımdan bir damla gözyaşının süzülmesine neden oluyor. Tommy önümde duruyordu. "İyi misin?" diye soruyor. Dış köşelerde gözlerini kısan endişe, ailesine, birlikte çalıştığı gruplara veya arkadaşlarına ayrılmış gibi görünüyor. *Benim için değil.*

-Tommy'nin birkaç saat önce tanıştığı bir kadın ve Shane'in yaralanmasından sorumlu olan kişi. Ama işte orada, rahatlatıcı ve ciddi.

Başımı sallayabiliyorum ama çok tıkanıyorum ve konuşursam hıçkırmaya başlayacağımdan korkuyorum. Beni zorlamayacak kadar nazik. "Benimle ve diğerleriyle beklemek ister misin?"

"Evet." Ayağa kalkıyorum ve o da ben yürümeye hazır olana kadar bekliyor. Benim geldiğim koridordan farklı bir koridorda yürümeye başladı.

"Grubun neden olabileceği rahatsızlıkları azaltmak için bizi özel bir odaya koydular."

"Hayranlarla mı?"

"Evet. Nikki'nin etrafta dolanıp kuzeni için endişelenirken bir yandan da hayranlarının saldırısına uğradığını düşünebiliyor musunuz? İyi bir senaryo değil." Kapıyı çalıyor ve sonra açıyor. "Benim."

Laird beni görünce ayağa kalktı. Nikki kardeşinin yanında telefonla konuşuyor ama hemen kapatıyor. Tommy kapıyı arkamızdan kapatıyor ve köşedeki tekerlekli tabureye oturup kanepeyi Nikki ve bana bırakıyor.

Nikki önce ellerini uzatarak bana doğru geliyor. Benimkileri avuçlarının içine alarak, "Nasılsın?" diye sordu. İyi misin? Yaralandın mı?" Beni kollarına çekerek sıcak ve misafirperver bir şekilde eski bir dostmuşum gibi sarıldı ve

zar zor tanıdığı bir lise tanıdığı değil. Arkasına yaslanıp bana baktı. "Yaralandığını duydum."

"Ben iyiyim. Kalçamda biraz morarma var ama şişlik yok. Biraz ağrım var ama kırık yok."

Laird onun yanında durmaya devam ediyor ve bu kadar iri bir adamın utangaç görüldüğünü hiç görmemiştim. "O kadar korkutucu muyum?" Aradaki buzları eritmeyi umarak takılıyorum.

Gülümüyor ve gülümsemesinde Shane'i o kadar çok görebiliyorum ki sırf bu benzerlik yüzünden kendimi ona yakın hissediyorum. Ayrıca şakalaşabileceğim biri olduğunu da biliyorum. Kıkırdıyor, hafif ve içten değil, ama hepimiz aynı durumdayız - Shane hakkında bir gelişme duymayı bekliyoruz.

Elini başının üzerinde gezdirerek, "Sayılır." diye cevap veriyor. Grup olarak gülüyoruz. Bu iyi hissettiriyor ve sanki ben de onların kulübünün bir parçasıymışım gibi. "Uzun bir gece olacak. Kanepeye geçmek ister misin?"

"Lütfen oturun," diyorum Nikki'ye ve onun diğer ucuna oturmak için hareket ediyorum.

Laird pencerenin önünde durur ama manzara olmadığı ve hava da hiçbir şey göremeyecek kadar karanlık olduğu için köşedeki masada bir sandalyeye doğru ilerler. Tommy diğer sandalyede oturuyor.

Bir an sessizlik olur ve sonra Laird, Mack'in kendi başına ayağa kalkması hakkında konuşmaya başlar. Dünyanın en büyük gruplarından birinin süperstar solisti eriyor. "Ah, benim küçük Mackie'm. Bu çok iyi."

Bir sürü şey hakkında konuşuyorlar ve sonra sessizce oturup telefonlarıyla oynuyorlar. Arada ben de katılıyorum ama aklımda o kadar çok şey var ki odaklanmakta zorlanıyorum.

Nikki bana kızının bir fotoğrafını gösteriyor ve Laird ikizlerinin fotoğraflarını paylaşıyor. Kelimenin tam anlamıyla taşıdığım sırrı düşününce kalbim mutluluktan kabarıyor. Çocuklar kahve içmeye gittiklerinde Nikki, "Doktorun sana hamile olup olmadığını sorduğunu duydum" diyor. Cevap vermek için boşluk bırakıyor ama gözlerimden tekrar yaşlar akarken boğazım düğümleniyor. "Bana bir şey söylemek zorunda değilsin ama bir arkadaşına ihtiyacın olursa ..." *O biliyor.* Kanepeye uzanarak elimi hafifçe sıkıyor ve bu beni dinleyeceğini ve yanımda olacağını bilmem için yeterli oluyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ama konuşmuyorum. Çabam acımasızca olacak ve yıkılmanın eşiğine çok yakınlım - bir bebek için mutluluk ve bu ameliyatın neden bu kadar uzun sürdüğü endişesi. Elimi çeviriyorum ve onun elini sıkıyorum.

Kapı açıldı ve birbirimizden ayrıldık. Bir hemşire içeri giriyor ve ben ayağa kalkıyorum, Nikki de peşimden geliyor. Hemşire diyor ki, "Ameliyat iyi gidiyor. Birazdan

Birazdan toparlanacak ve sonra doktor gelip sizinle konuşacak, Bayan Faris."

Nikki sanki yoklamaya cevap veriyormuş gibi bir adım öne çıkıyor. "Ben Crow aslında."

Laird ve Tommy, ellerinde dumanı tüten kahve fincanlarıyla ona arkadan yaklaşırlar.

Aramızda garip bir şekilde gülümserken, ne olmak üzere olduğunu durdurmak için çok geç fark ediyorum. Hemşire, "Ben hastanın eşi Bayan Faris'ten bahsediyordum" diyor.

Herkes dönüp bana baktığında aklıma iğneler düşüyor. "Teşekkür ederim," diyorum ses tonum titreyerek.

Garip gerilim daha yoğun olamazdı. Kaçar gibi odadan çıkar. Kapı kapanır kapanmaz hiçbir şey değişmiyor. Orada sessizlik içinde duruyoruz.

Laird, Nikki'nin arkasında durmaya geliyor ve ikiz güçlerini birlikte güçlendiriyorlar. İçimdeki espriye gülmek istesem de yapamıyorum. *Onlar bana karşı* gibi bir şey yapmıyorlar. Ayrıca daha nazık, daha destekleyici ya da daha misafirperver olamazlardı. Ama burada dururken, Shane'in kendini nasıl üçüncü teker gibi hissedebileceğini anlıyorum.

Tommy kahvesini masaya bırakıyor ve polisi aramaya hazırmış gibi telefonunu çıkarıyor. "Sen ve Shane evli misiniz?"

Soru beni paniğe sürüklemedi ve herhangi bir şekilde korkutulduğumu hissettirmedi. Shane'in de muhtemelen bu şekilde öğrenmelerini istemediğini biliyorum. Yalan söylemeyeceğim ve doğrudan bir sorudan kaçamayacağım. "Biz evliyiz."

Kelimeler tuhaf geliyor, kötü anlamda değil ama seni tanıma anlamında. Eminim bir gün hiç düşünmeden dilimden yuvarlanıp gidecekler.

Kendi kendime gülümserken kafamı kaldırdığımda ağızlarının açık olduğunu görüyorum. Nikki soruyor, "Ailesi biliyor mu? Seninkiler biliyor mu?"

Bu soru kısa bir süre önce olduğu kadar acı vermiyor. Shane sayesinde iyileşiyorum. "Hayır. Bu odadaki insanlar dışında kimse bilmiyor."

"Ve haberi önce bizimle mi paylaştın?"

"Shane sizi seviyor ama aynı zamanda size güveniyor."

Onu neyin devirdiğinden emin değilim ama gözleri yaşlarla dolarken göğsünü ve boğazını kırmızı lekeler kaplıyor. "Cate, aman Tanrım." Kollarını açıp bana sımsıkı sarıldı. "Ailemize hoş geldin."

Belki kelimelerden ya da duygudan, bebek haberinden ya da Shane Faris ile evli olduğumu kabul ettiğimden - bir hata yüzünden değil, onu sevdiğim ve öyle olmak istediğim için. Sonunda test sonuçlarını aldığımdan beri içimde tuttuğum tüm sevincin ağlamasına izin verdim. Başımı omzuna koyup ona sarılıyorum. Artık sırlarımızdan birini bildiklerine göre, diğer haberi paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Laird Nikki'yi dürtüyor ve "Aileye hoş geldin Cate." diyor. Her yerde bir sarılma şenliği. Önce ona sonra da Tommy'ye sarılıyorum çünkü tavırlarındaki samimiyeti görebiliyorum. Shane bunu bilmelerini isterdi ve bu destek garip gerginliklerin yerini aldı.

"Tüh, yalan söyledim. Yanlışlıkla," diyorum, odanın dışında birinin bildiğini fark ederek. "En iyi arkadaşım Luna biliyor çünkü Shane'le evli olduğumuzu öğrendiğimde ona söyledim." Açıklarken başım sallanıyor, "Bu Shane'in bilmesinden ve biz çıkmadan önceydi. Hâlâ bunun bir hata olduğunu düşündüğümüz zamanlardı. Şimdi olduğu gibi gerçek değildi."

Ya çok erken konuştum ya da çok fazla şey söyledim çünkü saçmalamama bakarken gözleri büyüdü. Laird, "Shane evli olduğunu nasıl bilmiyordu?" diye sordu.

"Şey-"

"Merhaba, millet." Doktor içeri girer ve odaya göz gezdirir. "Sizinle tanışmanın büyük bir onur olduğunu söylemeliyim." Bu yorum onları benimki kadar korkutmamış gibi görünüyor. "Ve büyük Shane Faris'i ameliyat etmek."

"O nasıl?" Ayaklarım durduğum yere yapışık, aileyi dışarıda bırakamayacak kadar gergin bir şekilde soruyorum.

"Harika. İyi iş çıkardı ve iyileşme sürecinde." Bana dönerek, "Los Angeles'a döndüğünüzde, takipler, fizik tedavi ve iyileşme için yerel bir doktora gitmesi gerekecek" dedi.

"Birlikte çalıştığımız biri var," diyorum. Diğerleri dikkatlerini bana yöneltiyor. "Önümüzdeki hafta için bir randevu ayarladı bile."

"Harika. Hemşirelerin yanına git ve dosyaları gönderelim." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, gülümsüyor ve rahatlamış görünüyor. Bu iyi bir şey. Bu ameliyatın başarılı geçtiği anlamına geliyor, o yüzden bu tepkiyi kabul ediyorum. "En iyisi olacağını düşünmediğiniz sürece bu normalde gecelemeyi gerektirdiğimiz bir ameliyat değil. Aksi takdirde, önümüzdeki iki saat içinde taburcu olmaya hazır olacak."

Tommy, "Teşekkürler, Doktor." der. Gözleri ikizlere kayar. "Sabah üçe kadar yola çıkabilirsek, fark edilmeden çıkma şansımız artar ve yediye kadar onu kendi yatağında bulabiliriz. Uçağı hazırlatmak için arayacağım."

Nikki, "Teşekkürler doktor. Onunla ilgilendiğiniz için minnettarız."
"Benim için zevkti." Bir pano uzatıyor. "İmzalamanızın bir sakıncası var mı?"

Kızım için bir imza verir misin? Sizin büyük bir hayranınız." "Hiç de değil. Adı ne?"

İmza atmaya gidiyorlar ve kızı hakkında bir dakika konuşuyorlar. Ayrılmadan önce, "Onu ne zaman görebilirim?" diye sordum.

"Birazdan. Hemşire sizi onu görmeye götürmek için gelecek."

Odayı toplu bir rahatlama iç çekişi dolduruyor ve onu görmek için koridora götürülene kadar sohbet ediyoruz. Attığım her adımda kalbim küt küt atıyor, küçük sinirlerim devreye giriyor, ona haberleri vereceğim için heyecanlanıyorum.

Kapının dışında duran hemşire, "Tercihen her seferinde bir kişi. Tamamen kendine geldiğinde hepiniz içeri girebilirsiniz."

Tommy, "Sen ailedensin." diyor.

"Ah, doğru." Nikki ve Laird için kenara çekiliyorum. Laird gülümsüyor. "Bu sensin, Cate.

Sen ailedensin."

"İçeri gir," diyor Nikki. "Seni gördüğüne çok sevinecek."

Elimden geleni yapıyorum ama ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Teşekkür ederim."

Elimi kapıya bastırıp yavaşça açarken Nikki sırtımı okşuyor. Oda loş, sadece küçük bir lamba ışık veriyor. Yatağın yanındaki tepside bir sürahi ve yanında bir fincan var. Ama monitörde onun sabit kalp atışlarını duyunca benimki daha hızlı atmaya başlıyor.

Kapıyı kapatana kadar gözlerim tam olarak alışmıyor ve onu görüyorum. Yatağa doğru yürüyorum ve korkulukta duruyorum. Gözleri kapalı, nefesi düzgün ve saçları hâlâ aptalca seksi. Yapısında hiçbir yapmacıklık yok, kontrol edilecek bir egosu yok. O bir rock yıldızı değil, hayatımın aşkı.

Elimi onun altına sokup ayağa kalkıyorum, bandajı ve onu nasıl sardıklarını inceliyorum. En iyi bakımı aldığından emin olmak için farklı bir şey yapar mıydım? İyi bir iş çıkarmışlar gibi görünüyor. Hemşire şapkamı çıkarıp kocamın yanında duruyorum.

Göz kapakları yavaşça açılıyor, beni gördüğünde en ufak bir dürtü ağzının kenarlarını yukarı çekiyor. "Hayatta kaldım mı, yoksa sinsice cennete mi girdim?"

Diğer elimle de onun elini kapatıyorum. "Burada benimlesin, bebeğim." Bunu ona söylemek için eve gidene ve o tamamen uyanık ve bilinçli olana kadar beklemeli miyim diye düşünmeye başlıyorum. *Eve mi?* Daireme ev bile demiyorum.

"Olmak istediğim tek yer orası."

"Ameliyat iyi geçti."

Shane başını sallıyor ama bu konuyla pek ilgilenmiyor gibi görünüyor. Bir nefes alıyor ve elini benimkine doluyor. "Ben de seninle konuşmak istiyordum."

Gülüyorum. "Ve bu doğru zaman mı?"

"İyi ağrı kesici ilaçların ve gerçekliğin sınırında ... evet, doğru zaman gibi geliyor."

Korkulukları aşağı kaydırarak başını öpmek için eğildim ve "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye fısıldadım.

"Hadi evlenelim."

"Bunlar iyi ilaçlar olmalı." Sırtarak parmağımı burnundan aşağı kaydırıyorum. "Unuttun mu? Biz zaten evliyiz."

"Hayır, Cat," diyor, sesi düşüyor ve bir dönüş yapıyor. "Benimle evlenir misin? Okul projesini unut. Hayatımın mümkün olan her şekilde sana bağlanmasını istiyorum. Yeminlerin edilmesini, mihraptaki öpücüğü istiyorum. Balayını. Hepsini istiyorum." Bu durumda kaşlarını sallayabilmesine şaşırdım. "Seninle birlikte bir aile kurmak istiyorum."

"Shane," diyorum ama daha yumuşak bir sesle ve kalbimi içine gömerek. "Bunu ben de istiyorum. Her şeyi. Hayatı, aileyi, aşkı, yeminleri." Gülümsüyorum. "Seninle bir aile kurmak ve birlikte kendi evimizi yaratmak istiyorum."

Ev. Bu evle ilgili değil. Bizimle ilgili. Ben evimi onda buldum. Kendini bende buldu.

"Yani bu bir evet mi?" diye sorar. "Evet."

Tam öpüşecekken duruyor ve gözlerimi görebilmek için yastığa geri bastırıyor. "Hey," diyor başparmağını yanağıma sürterek. "Neden ağlıyorsun?"

"Ben mutluyum." Eğildim ve onu öptüm. Ağızlarımız kucaklaşırken kolu etrafıma dolanıyor. Dillerimiz birbirine değdiğinde yavaş dans başlıyor. "Bunu burada yapamayız."

"Elbette yapabiliriz." Yüzüne uykulu bir gülümseme yayılıyor ve bana kullandığı ilaçları hatırlatıyor. "Biz evleniyoruz." Göz kapakları birkaç saniye kapalı kaldıktan sonra tekrar açıyor ve "Test nasıl geçti?" diye soruyor.

Sorduğu anda tartışma sona erdi. Eğilip onu tekrar öptüm ve dudaklarım hala onunkilere değerken fısıldadım, "Baba olacaksın."

Sağ kolu beni daha yakın tutmak için belime dolanıyor. "Gerçekten mi?"

Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım şimdi özgürce yanaklarımdan aşağı akıyor. "Evet. Hamileyim."

Kaldırıyor ama sonra acıyla yüzünü buruşturuyor. "Seni çok seviyorum, Cat." Daha yakın duruyorum, böylece hiç hareket etmesine gerek kalmıyor. "Her şeyden çok."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Her şeyden çok."

"Bunu doğrudan kalbimden duymanı istiyorum." Nefesimi tutarak bekliyorum ve sonra şöyle diyor: "Senin ve bebeklerimiz için olabileceğim en iyi koca ve baba olacağım. Sana söz veriyorum."

Son seferimizi ve şenlik ateşindeki o öpücüğü saymazsak bile o kadar uzun süredir birlikte değiliz ama bu bizim için doğru hissettiriyor ve bize güzel bir hayat verme sözünü tutacağını biliyorum.

Ayaklarım tekrar fayanslara basmadan önce bir kez daha öpüşüyoruz. "Seni buradan çıkarıp eve götüreceğiz, böylece seninle ilgilenebilirim. Nasıl hissediyorsun?" Elimi alınına bastırıyorum.

"Evleniyorum ve bir bebeğim olacak. Hayatın oldukça muhteşem olduğunu söyleyebilirim."

İlaçlarla bile ele avuca sığmıyor ve tamamen benim. "Sanırım yaşayacaksın."

Shane

"BİRAZ SAĞA. Masa görüşümü engelliyor."

Cat minderini alıp havuza yaklaşıyor. "Burası mı?"

"Mükemmel."

Aşağı doğru köpek pozunda benden uzağa eğildi, bu da benim *yerimi* değiştirmeme neden oldu. Tamam, bu çok acıttı. Bu sefer sağ kolumu kullanıyorum ve bu güzel sabah güvertede yoga yapan wi-fiancée'mi izlemek için başımın arkasına sıkıştırıyorum.

İyi bir hayat.

Sonra ilaçlar etkisini gösteriyor ve göz kapaklarım tekrar ağırlaşıyor.

Uyandığımda Cat'in yanımda uyuduğunu görüyorum, yan yatmış ve eli karnımda. Onu uyandırmak için değil ama burada olduğu için minnettar olduğumdan uzanıp başını okşuyorum. Burada kalıp benimle ilgilenmek ve beni doktora götürmek için haftasını iptal etti.

Başını kaldırıyor, bakışlarını endişe kaplıyor. "Her şey yolunda mı?"

Ona tekrar dokunuyorum, ipeksi saçlarının parmaklarımın arasından akmasına izin veriyorum. "Bu mükemmel."

Otururken sırtışı genişliyor, yatak başlığına yaslanmak için kayıyor. "Omzun kırık ve hayat mükemmel mi?"

"Evet." Uyum sağlamaya başlıyorum, o da oturduğumda sırtımı desteklemesi için yastıkları düzenlememe yardım ediyor. "Kısa sürede iyileşeceğim. Doktoru duydun. Ve bana yıldız dedi."

"Evet, evet. Size süperstar hasta dedi." "Ve benim şöhretimden bahsetmiyordu."

"Bundan emin misin?" diye takılıyor, kahkahası omuzlarını sarsıyor. "Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum." Burnuma dokunuyor. "Aslında gerçekten iyi bir hasta oldun. Daha çok sızlanmanı bekliyordum."

Acımadan yapabileceğimi bildiğim noktaya doğru eğilip bekliyorum. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Benimle yarı yolda buluştu. Ortaklar.

"Hayal kırıklığı değil. Bana daha çok ihtiyacın olacağını düşünmüştüm."

Bacağını ovuyorum ve yüzüne bakıyorum, yüz hatlarına sinmiş olan hüznün hoşuma gitmiyor. "Sana ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Aslına bakarsanız, şu anda yorganın altında biraz özel ilgiye ihtiyacım var, Hemşire Cate." Ona olan arzumu kaybetmediğimi göstermek için battaniyeyi kaldırıyorum.

"Sen iflah olmazsın, Shane Faris." Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerliyor.

Hâlâ örtüleri tutarak, "Bu hayır demek, değil mi?" diye soruyorum. "Evet."

"Evet mi?"

"Hayır." Ve sonra onun kustuğunu duydum. "Bugün ikinci kez oluyor." Yorganı bırakıyorum çünkü yeni bir ilişki dönemine girdiğimizi fark ediyorum.

İKİ HAFTA SONRA...

"BU DA NE?" Cat aracın arkasına dolanır ve onu içine çeker. "Bu senin yeni araban. Teknik olarak bir SUV."

"Arabam var." Garaj yolunu işaret ediyor. "Toyota."

"Şimdi yeni bir tane var." İki elimi de uzatarak gösterdim. "Bir Volvo."

Bakışları benimle cip arasında gidip geliyor. Gözleri parladığı için hoşuna gittiğini söyleyebilirim ama bu kadar hoşuna gitmesi hoşuna gitmiyor. "Bana bu hediye veremezsin bebeğim. Çok pahalı."

Kafam karıştı, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Gözleri kaputun üstünden benimkileri buluyor ve gülüyor. "Paranın önemli olmadığını biliyorum."

"Para senin için harcamaktan hoşlandığım bir nesne. Ama bu iki yüz milyon dolarlık bir yat almak gibi bir şey değil."

Ön tarafa doğru yürüyor ve parmağını amblemin üzerinde gezdiriyor. "Hep bir yata binmek istemişimdir."

Başımı eğip sırtıyorum. "Rastgele ama not edildi. Araca gelince, o bir Volvo, bebeğim. Sınıfının en güvenlisi. Emniyet kemerinin mucidi. Çocukları ve seni korumak için her tarafta hava yastıkları var." Onu gülümserken yakaladım. Bu fikre ısınmıyor. "Hoşuna gideceğini düşündüğüm, değer ve güvenilirlik açısından aradığın özelliklere uyan bir araba aldım. Ama başka bir şey istersen, mantıklı ya da mantıksız ne istersen onu seç. İstedğin şeye sahip olmanı istiyorum."

"Bunu sevdim. Bu mavi çok güzel. Bana senin gözlerini hatırlatıyor." Eğer onu şımartmama izin verseydi, yapardım.

"Hoşuna gideceğini düşündüm." Sürücü kapısını açtım. "Bin. Sana en iyi kısmı göstermek istiyorum."

Sürücü koltuğuna gelmeye zahmet etmiyor. Yolcu kapısını açıyor ve derinin üzerine kayıyor.

"İç rengin adı camel, bej değil." *Bebeğim için bej rengi yok.* Omzumu tahriş etmemek için dikkatlice içeri giriyorum ve "Bir şey fark ettin mi?" diye soruyorum.

Görür görmez gülümsemesi yanaklarına yayılıyor ve bir kıkırdama patlak veriyor. Koltuk başlığına doğru uzanarak parmak uçlarını tasarımın üzerinde gezdiriyor. "Sen yapmadın."

"Ben yaptım."

Daha iyi bakmak için eğilerek, "Neden bu kadar çok hoşuma gidiyor?" diye soruyor.

"Biliyorum, değil mi?" Telefonunu çıkarıyor ve koltuğa işlenmiş baş harflerinin fotoğrafını çekiyor. Onun için şık tuttum, bu yüzden iplik de deve renginde. "CMF," diyorum, "Catalina Marie Faris. Ya da isterseniz Farin. Her iki şekilde de kullanılabilir."

"Domates" diye cevaplıyor. "Tamahto."

"Bayıldım, Shane. Çok güzel ve işe gidip gelmeyi çok daha kolay ve rahat hale getirecek. Teşekkür ederim." Arka koltuğu kontrol ederken, "Ve iki araba koltuğu sığıyor." diye ekliyor.

Tam iki numaralı sürprize geçmek üzereydim ki beynim beni yakaladı.
"Bekle. . . ne?"

"Ne olur ne olmaz." Omuz silkiyor. "İkizler aileden geliyor." "Pahalılıktan bahsetmişken."

Bana bir öpücük vermek için eğildi. "Bu sadece para. Bunu hatırlamanı istiyorum."

"Artık bir önemi yok," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. O da gülüyor.

Birdenbire gerildim. Olmamalıyım. Birlikteyiz. Mutluyuz. Birlikte bir bebeğimiz olacak. "Bunu sana uzun zaman önce vermeliydim."

"Araba mı? Endişelenmene gerek yoktu-"

"Araba değil." *Neden bu kadar sinir bozucu?* "Torpedo gözünde senin için bir şey var."

Parmak uçlarıyla itiyor ve yavaşça açılmaya başlıyor. Beklediğim açıklama buydu. "Ne ..." Kadife yüzük kutusuna bakıyor, avuçlarını kot pantolonunun önünde gezdiriyor.

Yapmamalıydım ama yardıma ihtiyacı var gibi görünüyor. Sağ kolumla uzanıp onu alıyorum. Kutuyu açarak, "Sen evreni hak ediyorsun ama umarım bu yüzük onun yerine geçer" diyorum.

Ona uzanırken gözleri yaşlarla doluyor ama tereddüt ediyor. "Bu çok güzel, Shane."

"Onu gördüğüm anda aklıma sen geldin. Luna yardım etti. Yani eğer sen-"

"Luna da mı bu işin içindeydi?" Gözlerini siliyor ve elini Göğüs.

Hazırlıklıyım, bu yüzden konsoldan mendil çıkarıyorum. "Seçmiştim ama bu sonsuza dek sürecek, o yüzden berbat etmek istemedim. Fikrini almak için ona gösterdim. Onayladı."

"Hayal edebiliyorum. Nutkum tutuldu." Ellerini göğsünde birleştiriyor. "Gerçekten öyleyim."

"Toplamda dört karat. Çok gösterişli bir şey değil."

Sivri bir hareketle kaşlarını kaldırarak bana doğru bir bakış fırlatıyor. "Gösterişli değil, ha?"

Omuz silkiyorum. "Luna bana altıya gitmemi söyledi." Gülerek, "Luna gibi konuştun." dedi.

Elmas, platin bir bant üzerine yerleştirilmiş parlak bir yastık kesimidir. "Beğenip beğenmediğinizi görmek için üzerinizde deneyebilir miyim?"

"Kutunun içinde olmayı seviyorum. Daha kötü olacağını düşünemiyorum." Kutudan çıkarıp uzattığı elinin yüzük parmağına takıyorum. Geri çekilerek, açık kapıdan içeri süzülen güneş ışığında ona hayranlıkla bakıyor.

Bence hoşuna gitti ama "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ne mi düşünüyorum? Tanrım, Shane, bu hayatımda gördüğüm en güzel yüzük." Konsolun üzerinden atlıyor, kollarını nazikçe boynuma doluyor ve beni öperken ağzı benimkiyle çarpışıyor. "Onu çok seviyorum." Parıltısını izlemek için parmaklarını sallıyor ve ekliyor: "Ne zaman evlenelim?"

ALTI AY SONRA...

BİZE UĞURSUZLUK GETİRDİ.

Gerçi onunla ikiz yapmaktan muhtemelen ben sorumluyum.

"Bebekler El Fuego's Burrito Shack'ten burrito istiyor," diyor ve beni gece dokuzda atıştırmalık bir şeyler almam için dışarı gönderiyor. Eskiden gece yarısından önce dışarı bile çıkmazdım. Şimdi saat yedide evde kalmaya hazır oluyorum. Hayat hızlı değişiyor ve önceliklerimiz daha da hızlı değişti.

El Fuego'nun hisselerini geçen Temmuz ayında almalıydım, şimdi ne kadar sık gittiğime bakılırsa. Hazırda bekleyen bir siparişim var. Bunun normal olduğundan emin değilim. Ama bebekler ne isterse onu alırlar.

Anahtarları mutfak tezgahına atarken, Cat'in kira kontratı bittiğinde onun evinden gelen yeşil kanepede uyuduğunu fark ediyorum. Yaptığı resim oturma odasının en önemli parçası olarak gururla asılı duruyor. Hayatıma renkten daha fazlasını getirdi. Anlam kattı.

Ve yakında iki bebek. Yanımda yiyecek torbasıyla sehpayla oturuyorum. Onu uyandırmaktan hep nefret etmişimdir çünkü işten eve geldiğinde çok yorgundur. Ama uyandırmazsam sabaha kadar uyur ve yemek yemesi gerekir.

Eğildim, şakağını öptüm ve fısıldadım, "Seni seviyorum."

Gözleri açılıyor ve yavaş bir gülümseme yüzünü süslüyor. "Ben de seni seviyorum." Yanımdaki yiyecek torbasını görüyor ve "Benim için mi?" diye soruyor.

"Evet, sen ve bebekler için." Ayağa kalkmadan önce yanağını okşadım.
"Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Su iyidir. Shane?" Elini uzattığını görmek için geri döndüm. "Oturmama yardım eder misin?"

"Elbette," diyorum. Otururken kolumu ona dolayarak kaymasına ve rahat bir yer bulmasına yardımcı oluyorum.

"Teşekkürler. Bugün belimi özlediğimi söylemiş miydin?"

Kıkırdarak cevap veriyorum, "Bugün değil."

"Bu bebekleri çok seviyorum ama böyle olacağını tahmin etmemiştim," diyor kollarını açarak, "böyle olacağını tahmin etmemiştim." Uzaktan kumandaya tıklıyor. "Tabii ki ikizler de radarımda değildi, o da var."

Bir özür mü yoksa dinleyecek birini mi aradığından emin değilim. İkisini de yapıyorum çünkü bu benimle ilgili değil. Bu muhteşem kadın benim bebeklerimi doğuruyor. En azından bir kulak verebilirim. "Faris genleri güçlüdür." Pek özür sayılmaz ama beni anlıyor.

Yanına bir bardak su koydum ve çantayı ona uzattım. "Bir süre çalmak için stüdyoya gidiyorum. Bir sonraki albüme getirmek istediğim yeni bir ritim üzerinde çalışıyorum."

"Ben iyi olacağım. Merak etme."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Ses geçirmez oda. Yoksa seni duyamam."

Terleyerek ve kaslarımı yorarak bu yeni özel davul setine olabildiğince sert vuruyorum. Ergonomik ve çok gürültülü. Bu harika bir şey. Daha uzun süre çalabiliyorum ve önümüzdeki sonbaharda çıkacağım turne için hayatımın en iyi formunda olmayı planlıyorum.

Kapı açıldığında gözüme çarpıyor, ben de sopalarımı kenarın üstüne park ediyorum. Kedi içeri bakıyor ve sonra içeri giriyor, önce göbeği, benim güzel kızım. "Saat gece yarısını geçti."

"Seni uyutmadım mı?"

"Hayır. Sadece seni özledim. Uyuyakalmışım ama uyandığımda yatağa gelmemiştin."

Sopalarımı elime alıp hafifçe vuruyorum, sonra parmaklarımın arasında döndürüyorum. "Bu davulların canına okuyorum. Onları seviyorum. Sıkı ve gürültülü. Bana seni hatırlatıyorlar."

"Bunu olması gerektiği gibi bir iltifat olarak kabul ediyorum." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kapının pervazına yaslanıyor. "Konuş benimle. Aklında ne var?"

"Bebekler doğduktan sonraki plan nedir?"

"Plan şu anda muazzam görünüyor."

Çubukları keseye atıyorum ve geceyi sonlandırıyorum. Ayağa kalkıp odayı geçiyorum ve onun önündeki kapıya yaslanıyorum. "Planın nedir?"

Bu konuyu birkaç kez konuştuk, konuları hafif tuttuk ve gerçek meselelerden kaçtık. Genelde çok fazla "plan" yapan biri değilimdir ama sanırım yapmamız gerekiyor. Beni etkiliyor.

Elimi tutuyor ve beni banyoya götürüyor, beni sıradakinin bu olduğunu bilecek kadar iyi tanıyor. "İşimi seviyorum."

"Biliyorum. Elimden geldiğince size destek olmak istiyorum ama yakında iki bebeğimiz olacak. Eğer bir ya da iki kişiyi işe alacaksak birilerini bulmamız gerekiyor." İçeri uzanıp duşu başlatıyorum.

Aynanın önünde bir sandalyede otururken, "İşimi seviyorum ama evde onlarla olmak istiyorum. Eğer para harcayacak olsaydım, bunu bebekleri büyütmek için harcardım."

Yanına gittim, tanrıçamın önünde diz çöktüm. "Turnede olmadığım zamanlarda burada seninle olacağım ya da yarı zamanlı çalışabilirsin. İstedğin her şeyi yapabiliriz. Sadece bunun için plan yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Bunu düşüneceğim, tamam mı?" Alnını öptükten sonra boyumun uzunluğuna yükseliyorum. "Bir duş alacağım ve sonra seni o kadar iyi hissettireceğim ki-"

"Adını mı haykırayım?"

"Mükemmel bir başlangıç."

Burnunu kırıştırıyor. "Bu daha çok bir son, ama sana hakkını vereceğim. Yeteneklerin sahnenin çok ötesine uzanıyor. Muhtemelen bir uyarı ile gelmelisin."

"Herkesin davulcular hakkında söylenenleri zaten bildiğini sanıyordum."

Şimdiden gülümsüyor. Başka hiç kimse benim saçmalıklarına onun gibi katlanamaz. "Ne diyorlar?" Benimle dalga geçiyor.

"Davulcular daha sert vurur."

Karnını ovuşturarak, "Bunu kanıtlayacak delillerim var." diyor.

"Suçluyum."

Her gece yatağa girecek bu güzelliğe sahipken neden geç saatlere kadar ayakta kalıyorum?

Ben şanslı bir piçim.

Cate

ÜÇ AY SONRA...

"Bebeklerin neredeyse geldiğine İNANAMIYORUM." Maggie yanıma oturuyor, bana bir bebek partisi hediyesi daha veriyor ve sonra şişedeki bir cin gibi karnımı okşuyor.

"Biliyorum. Hamilelik çok hızlı geçti." Etrafımı saran emekliler çemberinin birkaç adım gerisinden beni izleyen, aşkım ve en büyük desteğim Shane'e bakıyorum. Eminim bunun hayatının en uzun dokuz ayı olduğunu iddia edebilir. Gülümsüyor, benimkini çağırıştırıyor. Elbette tanıştığımız günden beri beni gülümsetiyor, yani bu yeni bir şey değil. Yine de bu hayatı asla hafife almıyorum.

Bildiğim bir şey varsa, o da bu bebeklerin tıpkı ben ve Shane gibi olmaları gerektiğidir.

Artık hapımı alabilmek için dağlardan Los Angeles'a kadar koşturup sonunda yüzde birlik başarısızlık oranına düşmemizin mizahını bulabiliyorum. Biz bunu bir kazanç olarak görüyoruz.

Laird Shane'e eşlik ediyor çünkü Poppy yemekleri hazırladı ve ona kurulum görevi verdi. En sevdiğim hastalarımın kutlama yapabilmem için bu iki ünlü müzisyenin yapılması gereken işleri üstlenmelerini izlemek çok eğlenceliydi.

Her şeyi şikayet etmeden yaptılar. Bence Shane bunun normalliğini seviyor. Burada, Faris Wheel'in davulcusu Shane Faris değil. Yaşayan en seksi adam değil, benim için öyle olsa da. Burada, Parkdale'de, Hemşire Cate'in özel sevgilisi. Bir keresinde bana karı koca olana kadar en sevdiği rolün bu olduğunu söylemişti.

Luna bana el sallıyor, sonra Maggie'nin torununun onunla yaptığı sohbe dönüşüyor. Görev yaptığı Almanya'dan şehre gelmiş. Maggie'nin Henry'si gibi yakışıklı. Bize bir fotoğrafını gösterdi. İkisinin de koyu renk saçları ve çarpıcı kahverengi gözleri var. Edward altı-üç boyunda ve Luna'nın dediği gibi, "Üniformayı güzelce dolduruyor."

Onu canlı canlı yiyecek ve bu hayatının en güzel zamanı olacak.

Poppy **y a n ı m a** eğildi. "Bu elbisenin içinde harika görünüyorsun. Zümrüt yeşili senin rengin."

"Teşekkür ederim. Artık kocamanım, bu yüzden ipeksi bir kumaş tercih ettim." "Bu harika." Elimdeki fincana bakıyor. "Tekrar doldurmamı ister misin?"

Su bardağımı kontrol ederek, "Hayır, böyle iyiyim." diyorum. Tekrar kaçmadan önce onu yakalıyorum. "Tüm bunları yaptığın için teşekkür ederim."

Bana sarılıyor. "Bir şef olarak becerilerimi burada ve orada kullanmaktan mutluluk duyuyorum."

Sandalyede kayarak fısıldıyorum, "Sana işin ve ikizler hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Elini saçlarının kenarlarında gezdiriyor, topuzda gevşemiş saç tellerini yokluyor. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Çalışmayı seviyorum. İşimi seviyorum." Emeklilerimle kutlama yapmak için fazladan bir parti vermek istediğim yer burası olduğu için sanki belliymiş gibi etrafıma bakıyorum. "İşi bıraktın mı yoksa onlar bebekken işleri askıya mı aldın?"

"Oh, um." Onunla Laird arasındaki ortak bakışı yakalıyorum. Adam ona dünyasıymış gibi bakıyor. Kız da ona bakarak gülümsüyor. "Bebekleri büyütmek istedim. İşimi seviyordum ama Laird'le tanıştığım da bir kazadan sonra kariyerime yeni yeni dönüyordum. Hikayeyi duymuşsunuzdur. Amnezi. Austin'de bir gece."

"Eşsiz bir şey."

"Seninki de Shane'le öyle." Son zamanlarda o kadar çok gülümsüyorum ki yanaklarım acıyor, ama o bana bunu tekrar yaptırmayı başarıyor. "Dinle, Cate."

Eğer istersen çalışabilirsin. Çok istisnai hayatlar yaşıyoruz. Bize kalbimizi, ruhumuzu ve tutkularımızı besleyen şeyleri yapma fırsatı veriliyor. En iyi arkadaşım Marina, oyunculuk kariyerinden vazgeçmedi. O harika bir anne. Ben evde kalmayı seçtim. İkizlerim olması bu kararında yardımcı oldu." Ayağa kalkıyor ve omzumu okşuyor.

Çok iyi bir arkadaş oldu çünkü birçok ortak noktamız var. Ailemiz ve müzik grubumuz sayesinde birlikte vakit geçirebiliyor olmamız bunu daha da tatlı kılıyor. "Paranın kararlarımda ön planda olmadığı bir pozisyonda hiç bulunmadım."

"Denklemden çıkarıldığında, bebekleriniz olduğunda ne yapmak istediğinizi bileceksiniz. Burada kaybetme senaryosu yok. Tek istedikleri mutlu bir anne. Shane'in senin için istediği tek şey mutlu ve tatmin olmuş bir eş. O çok özel, ama siz de öylesiniz."

"Teşekkür ederim, Poppy." Düşünmem gereken çok şey var ama iyi noktalara değindi. Şu anda karar vermek zorunda olmamanın ayrıcalığı benim için kayıp değil. "Oh, ve Luna Marina Westcott'u tanıyor. Hepimiz bir araya gelmeliyiz." Şans diler gibi karnımı ovuyorum. "Bebekler geldikten çok sonra."

"Kızlar gecesi yapacağız."

Maggie'nin baş düşmanı olan ve onu her gördüğünde neredeyse hırlayan Daphne ayağa kalkar. "Bebeğin bezini iğneleme oyunu zamanı. Herkes sırasını beklesin." Duvara yapıştırılmış bir posterini işaret ediyor. Benim için bu kadar zahmete girmeleri çok tatlı.

"O tam bir ilgi orospusu."

"Maggie, bu hiç hoş değil. Sakın bana nazik olmaktan vazgeçtiğini söyleme. Diğerlerine ne kadar yardımcı olduğunu görüyorum."

"Sırrın ortaya çıkmasına izin verme," diye tersliyor ve oyun oynamak için ayağa kalkıyor.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama içime bir acı saplanınca tekrar oturuyorum. Midem sıkıştığında derin bir nefes kısa kesiliyor. Yan tarafımdaki baskıyı azaltmak için soluma dönüyorum ama bu da ağrıyı dindirmiyor.

Shane'e baktığımda, bana doğru gelirken gözlerinin çoktan benimkilere dikilmiş olduğunu görüyorum. "Selam Kitty Cat." Yanıma oturuyor ve iki elimi de avuçlarının içine alıyor. "Neler oluyor?"

"I-ow!" Dişlerimi sıkıyorum ve ağzımı sıkıyorum. Acıdan uzaklaşarak sonunda nefes alıyorum. "Sanırım hastaneye gitmem gerekiyor."

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, ayağa kalkmama yardım ederken.

"Hayır." Ona bakıyorum. Bilinmeyene doğru bir sonraki adımı atarken ihtiyacım olan teselliği onun gözlerinde buluyorum. "Bebekleri doğuracağız."

Shane

"Yapamam, Shane. Çok yorgunum."

Saçları alnına yapışmış, makyajı saatler önce silinmiş. Yanakları son beş saattir yaptığı ağır işlerden dolayı pembeleşmiş.

Elini tutarak eğilip alnından öpüyorum, aşkımın, ruhumun, tüm kalbimin acı ve yorgunluktan parçalandığını görmekten gözlerimi tehdit eden yaşları saklamak için oyalanıyorum. "Yorgun olduğumu biliyorum ama bunu yapabilirsin. Clara iki kez daha ıkınırsa bu harika dünyada ağabeyine katılacak." Oğlumuzu görmek için arkama baktım. Ona bakmak için duyduğum karşı konulmaz ihtiyaç, Cat'in bunu atlatmasına yardım etmeye kararlı olmamı sağlıyor.

Kick'i kucagında tutan Luna'ya döndüğünde Cat bir nefes alıyor ve "Tamam" diyor. Ona ıkınmasını söylediklerinde elimi sıkıca kavıyor ve gözlerimin içine bakarak tüm gücüyle ıkınıyor. İki kez ıkındı ve bebeğimiz dünyaya gözlerini açtı.

Cat, Clara'nın küçük çığlıklarını duyduğunda ağlamaya başlıyor. Başımı boynunun kıvrımına sokuyorum ve onu öpüyorum. Tekrar ve daha yukarıdan. Kulağına fısıldayarak, "İyi yaptın, küçük anne." diyorum. Onu tekrar öpüyorum. "Sen harikasın."

Eli boynuma dolanıyor, beni kendine çekiyor. Dönüyor, dudakları dudaklarıma değiyor ve sessiz hıçkırıqlarla "Baba oldun bebeğim" diyor.

Personel etrafta koşturuyor ve Cat ile bir sonraki aşama üzerinde çalıştıktan sonra bebeklerimi ilk kez kucagiıma almak için yatağımanın başucundaki koltuğa oturuyorum. Her iki kolumda birer tane olması doğal ve doğru hissettiriyor.

"Çok mükemmeller ve çok küçükler." Önce kızımı sonra da oğlumu başından öpüyorum. Bu minik insanların benim ve Cat'in olduğunu tam olarak kavrayabildiğimi sanmıyorum. Korkutucu ve heyecan verici, tıpkı bir süre uzak kaldıktan sonra ilk kez canlı bir seyirci önünde sahneye çıkmak gibi. Korku azalıyor ve bu durumda ritmimi buluyorum.

Cat ona bakıyor ve gülümsüyor. Yorgun ama her zaman olduğundan daha az güzel değil. "Luna, onların bir fotoğrafını çeker misin? Bunu asla unutmak istemiyorum."

an."

Luna onun en iyi arkadaşı ve desteği olarak devreye giriyor. Ben ondan işi almadan önce de bunların hepsini yapıyordum. "Sevimsiz de," diyor ve fotoğrafı benden önce çekiyor.

Dikkatlice kalkıp yatağa doğru ilerliyorum. "Hazır mısın, bebeğim?"

"Evet," diyor, gözyaşları çoktan yüzünden aşağı süzülürken uzanıyor. Clara'yı onun kollarından birine, kardeşi Kick'i de diğerine yerleştiriyorum.

Bir hemşire peşimden geliyor ve hatalarımı düzeltiyor. "İsimleri nasıl buldun?" diye soruyor Cat'e. Cat bana bakıyor ve gülümsüyor. "Bana Catalina Adası'nın adı verilmiş, ben de benzer bir şey aradım. Santa Clara çıktı ve bu isme aşık oldum."

"Çok güzel. Peki ya Kick? Bu daha sıra dışı."

"Tekme davulu setin bir parçasıdır." Kick'in başını küçük şapkasının üzerinden okşuyorum. "Ben profesyonel bir davulcuyum."

"Bu heyecan verici. Adınızı duymuş muydum?"

"Hayır," diye yalan söyledim, öyle yapıp yapmayacağından emin değildim ama bu konuya girmek de istemiyordum.

Kedi bu gösterinin yıldızı.

Cat, "Son iki yıldır Yaşayan En Seksi Erkek sayısında yer alıyordu." diyor. Gülüyor, içimin cız ettiğini biliyor.

"Oh." Hemşire canlandı. "Nedenini anlayabiliyorum." Cat'in eline dokunarak, "Diğer hastaları kontrol etmem gerekiyor. Bebekler için tebrikler." Bana bakarak, "Ve en seksi erkek unvanı." diye ekledi. Cat'e bir bakış atıyorum ama ona kızgın kalamayacağımı biliyor.

Hemşire gittiğinde karıma baktım. Nişanlı, doğru terminoloji olmasına rağmen uymuyor. "Tek bildiğim şeyin bu olduğunu düşünecek."

"Benim için sorun değil." Kollarını hafifçe sallamaya başlar. *Doğal.*

"Yılın Grubu ödülünü kazandık ve sen teknik olarak yaratılmasında hiçbir payımın olmadığı bir şeyle, görünüşümle gurur duyuyorsun."

"Görünüşün gerçekten etkileyici." Gülüyor ama sonra elini göğsüme koyuyor. "Kalbin de öyle, ne kadar çok çalıştığın, ne kadar büyük sevdiğin, ne kadar harika öpüştüğün, gülümsediğimi görmek için benim için her şeyi yapacağın da öyle."

Kalbim göğsümde bir balon gibi şişiyor. Diyor ki, "Seksi olduğun için seninle ne kadar gurur duysam azdır. Tüm başarılarınla gurur duyuyorum. Ama seksi olmak için bir avantajı."

"Kocan olma işi mi?" *Tekrar evlenmeye çok hazırım.*

"Evet, ben çok şanslı bir kıyım." Kolları doluyken fısıldıyor: "Törenimiz için Eylül ayını düşünüyordum."

İzin verse yarın onu adliyeye götürürdüm ama ilk seferinde elimizden alınan her şeyi hak ediyor. Teknik olarak resmi olmasa bile, öyleymiş gibi bir hayat yarattık. Ama ona küçük bir kızken hayalini kurduğu gelenekleri borçluyum. "O kadar beklemek istediğine emin misin?"

"Dört ay uçup gidecek." Dudaklarını büzerek başını kaldırıyor. Onun her isteğini ve arzusunu yerine getireceğim. Faydasını görmediğimden değil. "Söz veriyorum."

Shane

BİR KERE GITMESİNE İZİN VERDİM. *Bu hatayı ikinci kez yapmayacağım.*

Sahilin bu kısmı yıllar önce mezuniyet ateşini yaktığımız yere hatırlayabildiğim kadar yakındı. Mezuniyet töreninden yeni çıkmıştık ve bira içiyorduk. O gece hakkında Cat Farin'i öptüğümünden başka bir şey hatırlamıyorum. Ve şimdi, on dört yıl sonra, onunla evleniyorum. *Bu sefer gerçekten.*

Luna solda Clara'yı, Laird sağda Kick'i tutarken koridorda yürüyorum, annemi öpmek için duruyorum ve babam beni kucaklamadan önce elini sıkıyorum. "Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Onları pek göremiyorum ama buraya kadar gelmeleri ve torunlarıyla tanışmaları iyi hissettiriyor. "Teşekkürler, baba."

Önce Kick'in sonra da Clara'nın başını öperek Laird'in yanında duruyorum ve gelinimin gelmesini bekliyorum. "Umarım hazırsındır." diyor.

Ne için hazırlıklı?

Müziğin başlamasıyla gözlerim koridorda Tommy'nin kolunda gelinimi görüyor. "Siktir." Başımı eğiyorum ve göz kapaklarımı sıkıyorum. Neden birdenbire sulandıklarını bilmiyorum.

"Evet," diyor Laird, bana bir mendil uzatarak. "Bu en iyilerimizin bile başına gelir.

Ve sen en kötüsüsün." Bıyık altından gülüyor.

"Şerefsiz." Başımı tekrar eğiyorum ve gözlerimi siliyorum, sonra da top yapıp cebime sokuyorum. Başımı dik tutarak, benimle evlenmek için koridorda yürüyen bu güzelliğin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Sahnenin kralı olabilirim ama Catalina her zaman kalbimin kraliçesiydi.

Bir adım öne çıkıp ellerini tutuyorum ve eğilip yanağından öpüyorum. Bu kadından çocuklarım oldu ama nedense mihrapta temiz kalmamız söylendi. Göreceğiz bakalım.

Ellerimi tutmadan önce her bir bebeği kontrol ediyor ve ben onun önünde dururken o da benim önümde duruyor.

Kurallara uyulur. Cat'in iyiliği için bunu yapıyorum.

Platin yüzüğü parmağına geçirdim. Yemin yazmadım. İçimden geldiği gibi konuşmak istedim ve dedim ki, "Biz birbirimiz için yaratılmışız. Seni gördüğüm an bunu anlamıştım. Ama on sekiz yaşındayken sana uygun değildim. Ayrılırdık ve bir daha arkamıza bakmazdık. Bu yüzden kaybettiğim zamandan, seni sevemediğim yıllardan pişmanlık duyamam. Sadece onları telafi edebilirim. Her gün. Her saat. Her dakika. Hayatındaki yerini hak eden bir adam olacağıma söz veriyorum."

Bakışlarım onun ağzına ve öpmek için sabırsızlandığım dudaklarına gidiyor - bu sefer karım olarak. Resmi olarak. Gözlerinin içine baktığımda, gözyaşlarının başlangıcını görüyorum. Ağlamasını istemiyorum, benim için değil. Mutlu gözyaşları olsa bile. Sadece gülümsediğini görmek istiyorum. "Seni içtenlikle seveceğime, seni ve ailemizi şiddetle koruyacağıma, biz değişip büyürken ve yeni yönlerle doğru çiçek açarken orada olacağıma, hayatımızda bulunacağıma yemin ederim. Her zaman senin en büyük amigon olacağım ve fırsat bulduğum her an spot ışıklarını senin üzerinde tutacağım. Bunu daha önce de söyledim ama Hemşire Cate'in kocası ve çocuklarının babası olarak anılabildiğim için yaşayan en şanslı adam olduğumun farkındayım." Burnunu çekiyor, gözyaşlarını kırıştırıyor. "Seni ruhumun derinliklerinden seviyorum bebeğim. Seninle evlenmek benim için hayatımın onuru. Ve sana karım diyebilmem çok seksi."

Gülüyor, gözlerinin altını siliyor ama Kick ağlamaya başlıyor. Anlıyorum; hiçbir çocuk babasının annesine seksi dediğini duymak istemez. Laird, Kick'i sakinleştirip tekrar uyutmak için soyunuyor.

Cat bandı parmağına taktı. Beklediğim gibi hapsedici değil. Ellerimi tutarak, "Daha iyi bir hayatın hayalini kurmadım. Ben zaten

kendi başıma yarattım. Bir ailem olmasını ve önceki hayatımı hatırlamayacak kadar çok seilmeyi hayal ettim. Ve sonra kader seni hayatıma soktu ve bizi çoktan evlendirdi." Nefes alıyor. "Shane Faris ile evli olduğumu söyleyebilirim ve herkes kimden bahsettiğimi anlar. Ya da hayatımın aşkıyla, hamileliğimin ilk dönemlerinde saçımı, üzgün olduğumda elimi tutan adamla evlendiğimi söyleyebilirim. Onlara bayıldığım için bir plan yapma yolundan çıkan, sevdiğim aktivitelerden oluşan bir hafta sonu programı yapan ama aynı zamanda beni yeni deneyimlerde cesur olmaya iten bir adam. Ben onun beni kurtardığına ikna olmuşken o bana onu kurtarmışım gibi bakıyor. Son derece cömert ve ..." Yaklaşıyor ve fısıldıyor, "Diliyle büyülü."

Luna kükreyerek ağlamaya başlayan Clara'yı ürkütür. O da bebeği eğlendirmek için yana doğru yürür.

Cat şöyle devam ediyor: "O kadar büyük seven bir adam ki, içini boşaltmak için onu yanlış yere koyardı. Benim yanımda böyle biri değil. O benim kalbim, çocuklarımin babası ve diğer yarım. Ama aynı zamanda benim ruh eşim. Seni severek bugüne, geleceğe ve sonsuzluğa."

Onu öpüyorum çünkü daha fazla bekleyemem. Ellerimi omuzlarına ve boynuna doğru kaydırarak onu öpüyorum çünkü her zaman birlikte olmamız gerektiğini bilmek için ilan edilmemize gerek yok. Ve sonra onu daldırıyorum çünkü aşk romanlarında okuduğum şey bu ve onun da o anı yaşamasını istiyorum.

"EL FUEGO's Burrito Shack'in resepsiyona yemek servisi yapması dahiyane bir fikirdi." Laird büyük bir ısırık alır. "İtiraf etmeliyim ki seni hiç geleneksel bir tip olarak görmemiştim kuzen."

"Bunların gelenek olmasının bir sebebi var." Biramdan bir yudum aldım ve kiraladığımız restoranın güvertesini taradım. Törenden sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeydi, bu yüzden düğün planını basit tutuyordu.

İkizleri beslemek için yanlarına oturduktan sonra teyzem ve eniştem onları yatırmak için eve götürdüler. Çok iyi uyuyorlar. Herkes bize kutsanmış diyor. Bunu söylemek çok garip. Onlar demese bile biz kutsanmışız. Birbirimize sahibiz. Geri kalan her şey sos.

Resepsiyonlar diğer insanların kutlaması içindir - pasta kesmek, ilk dans ve benden istenen diğer her şeyi Cat için yapacağım. Ben sadece karımı istiyorum.

"Cat'i gördün mü?"

"Onları son gördüğümde Luna ve Maggie ile birlikte yemek kamyonundaydı." Kaşlarını çatıyor, kişisel olarak gücenmiş görünüyor. "Kahretsin, müziğin ne kadar kötüleştiğini unutmuşum. Bu Top 100 saçmalığı."

Kıkırdıyorum. "Biz üstteyken sorun olmuyor." İkimiz de köşedeki DJ'i görmek için dönüyoruz, bizimki gibi gerçek müzik dinliyormuş gibi sallanıyor. *Ama dinlemiyor.* Bu şarkıcının taşakları daha düşmemiş bile. "İşte bu yüzden kendi müziğimizi yapıyoruz."

Çöpü yakındaki bir çöp kutusuna atıyor. "Ben Poppy'yi bulmaya gidiyorum." Omzumu tutarak, "Tebrikler, dostum." dedi. Beni olduğu gibi içeri sürüklüyor ve sırtımı sıvazlıyor. Ben de onunla dalga geçip omzumu onunkine vuruyorum ve ben de onu okşuyorum.

Tatlı tepsileri getirilirken kalabalık yer değiştiriyor ve bana askısız beyaz elbisesiyle göz kamaştıran, törenden bu yana esen rüzgâr nedeniyle saçlarını arkaya toplayan ve gece boyunca dans etmek istediği için topuksuz ayakkabılar giyen Cat'i görme fırsatı veriyor. İkizlerin doğumu dışında onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Göğsüm sıkışıyor, ben de avucumu üzerinde gezdiriyorum. Bu onu rahatlatmıyor. Asla da hafifletmez. Çünkü mesele acı değil, bu hayatı onunla yaşamamanın güzelliği.

Düşündüm de, işine ilk gittiğimde gerçekten çok mutluydu. Boşanma toplantısından çıkarken de hastalıklı bir neşe bulmuştu. Onu her şeyden çok mutlu gördüm. Grammy'ler önemli değil. O kadın, iki çocuğumuz... onların mutluluğu benim en büyük başarımla olacak.

Biramı masanın üzerine bırakıp güverteye geçiyorum, onu bir kez daha kollarıma alıp masadaki sonu yaşatmaya hazırım. Ama sonra soluna baktım. *Lanet olsun.*

Konukların yanından hızla geçerek kolumu beline doladım. "Hey, siz neden bahsediyorsunuz?"

Bir buçuk metre bile değil. "Ben de tam ona şu komik karışıklıktan bahsediyordum..." dediğinde bakışlarım Roberta'ya kayıyor.

Ellerimi kulaklarının üzerinden geçirip ağzına saldırarak karımı utanmadan öpüyorum. Beni uzaklaştırıyor. Onu suçlamıyorum. "Ne yapıyorsun, bebeğim?"

"Seni öpmek."

Sivri bir bakışla karşılaşıyorum ve ardından bunu yalanlayan bir gülümseme geliyor. "Halkın içinde olduğumuzu unuttun mu?"

"Hayır."

Gülmeye başladı ve elini ceketimin önünde gezdirdi. "Tamam, bununla ne yapacağımdan emin değilim, ama sanırım bu resepsiyon sırasında değil, özel olarak konuşmamız gereken bir şey." Harika, işler ters gitti. Kimsenin karımı çıplak görmesine imkân yokken şimdi de benim böyle bir şeyle ilgilendiğimi düşünüyor.

Ceketimi çıkarıp omuzlarına sarıyorum. Onu kendime doğru çekerek kolumun altına sokuyorum. "Ne kadar kalmak istiyorsun?" Elini benimkinin üzerine koyuyor ve bana bakıyor. "Çok uzun değil, söz veriyorum, ve sonra hazır olacağım."

Başını öperek, "İstediğin kadar kalabiliriz" diyorum.

Roberta'ya geri döner. "Az önce bana online beta programlarıyla ilgili çok ilginç bir hikaye anlatıyordu. Görünüşe göre biz de bunun bir parçasıymışız. Evlilik karmaşasının nedeni buymuş."

"Dağınık mı?" Güzel kışını iyice kavrayabilmek için elimi indirerek soruyorum. "Ben bunu daha çok ilahi bir müdahale olarak görüyorum."

Bana doğru eğilerek elini karnıma sürtüyor, ama sinsî değil. Karın kaslarımı hissetmeye çalıştığını biliyorum. Bana bakıyor. "Beta programından haberin var mıydı?"

Hay sikeyim.

Gözlerim benim için ağlayan Roberta'ya kayıyor. Evet, gerçek evliliğime böyle başlamak istemezdim. Roberta omuz silkti. "Bildiğini sanıyordum."

"Neyi bildin?" *Benim tatlı kızım.*

"Anlatacak pek bir şey yok. Artık bir önemi var mı?"

"Hayır, ama sırrın içinde olmak isterim."

Roberta'nın neşesi daha da artar. "Sonunda bir araya gelmenize tanıklık etmek için burada olmak çok güzel. Birbiriniz için yaratıldığınızı biliyordum ve artık yasal olarak evlisiniz."

"Zaten öyle olduğumuzu sanıyordum?" diye sorduğunda Cat'in yüz ifadesinden geçen düşünceleri görüyorum.

Roberta neşeyle, "Resmen evliyiz," diyor ve Cat'in yüzünü görünce geri adım atıyor. "Kafam karışmış olmalı." Dönüyor. "Browniler." Ve sonra beni bu yalan tuzağında tek başıma bırakıp gitti.

Gözlerim, bu bilgileri mantıklı hale getirmek için karıştırıyor gibi görünen Cat'e kayıyor. Doğrudan bana bakarak soruyor: "Bu

hiç evlendik mi?"

İyi niyetli ya da değil, bunu ondan sakladım. Ama her zaman ortaya çıkacaktı.

"Biz şimdi varız. Önemli olan da bu." Onu tekrar öpmek için yaklaşıyorum çünkü kızgın olmadığını ve hatta gömleğimi yumruklayarak beni yakın tuttuğunu söyleyebilirim. Yine de sessiz. Ve bu rahatsız edici. Yapmak istediğim son şey onu üzmem. Beni buraya getiren de bu zaten.

"Her şey hayal edebileceğimden daha iyi sonuçlandığında üzölmek zor. İki güzel bebeğimiz var ve evliyiz." Başını kaldırıp bana baktığında, "Başka sırların var mı? Şimdi paylaşmak için harika bir zaman."

"Evi satın aldım."

"Ne evi aldın?" Artık büyük alışverişler yaptığımda genelde şaşırmıyor. Zaten birbirimize danışırız ama bu seferkinin farklı olduğunu biliyorum.

Cebimden anahtarı çıkarıp avucumun içinde tutuyorum. "Kaybettiğin o evi hak ettin."

Başını geriye atıyor, şaşkınlık her şeyi ele geçiriyor.

"Shane. . ." "Şansımı denedim."

Gözlerinden yaşlar süzölüyor. Anahtarı benden aldıktan sonra, tam bir damla gözyaşı dökerken tekrar yukarı bakıyor. "Bunu neden yaptın ki? Ailemiz için çok küçük."

"Yapılması gereken doğru şey buymuş gibi hissettim. Kendine ait bir şeye sahip olmak için çok çalıştın. Şimdi sahipsin. Tamamı ödendi." Alnını bana yaslamış, elindeki anahtara bakıyor. "Burayı resim yapabileceğin bir sanat atölyesi yap. Çok yeteneklisin." Sırtını birkaç kez okşadım, sonra ona sarıldım. "Bahçeyi bahçelerle ve taşan çiçek tarhlarıyla doldur. Evden uzaklaşmak istediğinde biraz kestir. Para kazanmak için kiraya ver. Ne istersen yapabilirsin çünkü senin."

"Evlilik sözleşmesi imzalamadığımız zaman benim mi oluyor? Yani," diyor kollarını ortama dolayarak ve bana gülümseyerek. "Benim olan senindir, senin olan da benim."

"Benim olan senindir, ama o ev sadece senin adına." Elindeki anahtarları tekrar şingırdatıyor. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Başından öperim.

Tekrar bana bakarak, "Evlilik fiyaskosunu hep bir karmaşa olarak adlandırıyoruz ama ben artık öyle görmüyorum. Ben bunu kaderin rotasını düzeltmesi olarak görüyorum."

"Bunu sevdim." Çenesini kaldırdığımda, uzun zaman önce aşık olduğum o duygulu gözler hala kalbimin göğsümde sertçe atmasına neden oluyor, herhangi bir davulun yapabileceğinden daha sabit ve güçlü.

"Sanırım hazırım." diyor.

"Öyle mi? Ne için hazırsın?"

"Bu güzel hayata başlamak için. Hadi eve gidelim."

Partiye baktığımda, eğer tur atarsak iki saat boyunca vedalaşmak zorunda kalacağımızı görüyorum. Yanımdaki karıma baktığımda, onun da aynı şeyi fark ettiğini söyleyebilirim. "Gizlice çıkmak ister misin?" diye sordu.

Gülüyorum, onu ne kadar etkilediğimi görmek hoşuma gidiyor. "Bu planın bir parçası değildi."

"Bazen hayatın bizim için başka planları vardır. Gel hadi. Günün erken saatlerinde kaçış yolumuzu belirledim." Elimden tutup beni kuma inen merdivenlere götürüyor.

"Yani başından beri plan bu muydu?"

Omuz silkerek gülüyor. "Domates."

"Evet, evet, evet."

Kimseye fark ettirmeden dışarı çıktık, hatta valenin çektiği Ferrari'ye bile bindik. Arabaya atlayıp hızlı bir kaçış için lastikleri gıcırdatmak istiyorum ama bu çok fazla dikkat çeker, onun yerine hız sınırını aşmıyorum.

Birkaç ışık geçtikten sonra otoyol girişine doğru ilerliyoruz. Bir ışıktaki otururken elimi bacağına koyuyorum. "Seni seviyorum." Kendimi çok mutlu hissediyorum. Catalina Farin, şimdi Faris, beni severek bana gösterene kadar hayatın bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum.

"Ben de seni seviyorum." Bir duraksama oldu ve ben de ona baktım. "Son zamanlarda ne düşünüyorsunuz biliyor musun?"

Işık yeşile dönüyor, ben de tekrar sürmeye başlıyorum. Elini ağzıma götürüp öpüyorum, sonra göğsüme bastırıyorum. "Son zamanlarda ne düşünüyorsun?"

"Tekrar ikiz sahibi olma şansımız nedir?"

İşlek bir caddenin ortasında frene basmak en iyi tepkim değildi. "Bu düşünceni tutmanı istiyorum." Çarpmadığımızı şükrederek en yakın alışveriş merkezine girdim. Bir marketin arasına ve In-N-Out Burger'in parlayan tabelasının altına park ettikten sonra ona döndüm. "Hamile misin?"

Elimi tuttu ve karnına götürdü. "Bebeklerin canı patates kızartması çekiyor."

Kelimeler hızlıca düşüncelerime yerleşti. Hamile. *İkizler*. Daha balayına bile çıkmadık. Başımı öne eğerek gözlerimin iç köşelerini ovuyorum, sulanmaya başlıyorlar, süslü bir tatili umursamayacak kadar mutluyum.

Boğazıma yapışmakla tehdit eden duyguları yutkunarak bastırıyorum, sonra ona bakıyorum, büyüleyici karıma, çocuklarımin annesine, sabırla tepkimi bekliyor. Avucumu karnına koyup hafifçe ovuyorum. Konsolun üzerine eğilip onu öpüyorum, dudakları şimdiye kadar tattığım en tatlı şey. Onu sevmek benim için en büyük zevk.

Bir şey söyleyemeyecek kadar kendimden geçmiş bir halde başımı sallıyorum. Onu tekrar öpüyorum ve sonra çenesi boyunca ilerliyorum çünkü aramızdaki bağ beni rahatlatıyor. Eğilip ikizler için karnını iki kez öpüyorum.

Sonunda arkama yaslandığımda parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, birbirimize sıkıca tutunmuştuk. Yanımdaki bu inanılmaz kadına bakarak, "O zaman bebeklere patates kızartması almalıyız" diyorum.

Gülümsemesini sağlamak her şey demek, nefesini tutuyormuş gibi derin bir iç çekmesi de beni rahatlatıyor. Başını sallıyor, omuzları gevşiyor ve sonra soruyor, "Ve belki çilekli bir shake?"

Kıkırdıyorum, arabayı vitese takıyorum. "Kesinlikle çilekli shake alacağız."

Elini tekrar göğsüme çekerek, arabaya servis şeridine giren bir aptal gibi gülümsüyorum. Ona baktığımda o da aynı şekilde gülümsüyordu. *Suç ortağıyız*. Sonsuza kadar. Sonsuza kadar. Her zaman.

Ne kadar çılgın bir yolculuktu. "Ve düşünmek için, bir aksaklıkla başladık."

Gülüyor ama sonra tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hayır, bebeğim. Bir öpücükle başladık."

EPILOG 1

Cate

On sekiz ay sonra . . .

Zarf üç gün boyunca tezgahın üzerinde durdu. Ama bana gönderilmemişti, bu yüzden Shane Atlanta'dan döndüğünde açması için bıraktım.

Banyodan ismimin söylendiğini duydum. "Bebeğim?"

Şeytandan bahset.

Gargarayı tükürüp koridordan aşağı koşuyorum. Shane beni görünce çantasını yere bırakıyor ve ben havaya sıçrarken kollarını açıyor. Beni yakaladığında sıkı sıkı tutuyor ama ben dudaklarına saldırırken elleri hızla kıcıma inip iyice sıkıyor.

Ağzını benimkinden çekti ve "Çocuklar nerede?" diye sordu.

"Annen, baban, teyzen ve amcan birkaç saatliğine Poppy'lerde onlara göz kulak olacaklar."

"Kaç saat?"

"Düzgün bir şekilde yeniden birleşmek için yeterli zaman."

Bizi mutfağa doğru götürmeye başladı bile. "Bu, seni istediğim yerde becerebileceğim anlamına geliyor." Beni soğuk taş tezgâhın üzerine bırakıyor, soğukluk

Tepki vermemi ve t ylerimin diken diken olmasını sağlıyor. Meme uçlarımla sertleşiyor, ama onunla birlikte hep tetikteler. *K    k fahişeler*. Ellerimin üzerinde geriye yaslanıp onları belirginleştiriyorum.

Yemi yutarak, parmak uçlarının arasında önce çimdikleyip sonra okşayarak benimle alay ediyor. Ellerini iki yanıma koyarak öne doğru eğiliyor, burnunun ucuyla çenemi dürtüyor, sonra derin bir nefes alırken çenemin altından geçiriyor. "Beklediğin bu muydu kedicik?" diye fısıldıyor.

Gözlerimi yakalamak için arkasına yaslanıyor ve bakışları giydiğim g mleğe kayıyor, onun dolabından çaldığım g mleğe. Beni onun kıyafetleri içinde görmek onun sapkınlıklarından biri. İçime bir Şey giymediğimi fark etmesi de benimkilerden biri.

"Saatlerdir seni bekliyorum."

"Uçak geç kalktı." Gömleğimi başımla üzerinden çekerek boynumu öpüyor. Ortaya çıktıktan birkaç saniye sonra göğüslerimi yoğuruyor. "Seni ve bu inanılmaz göğüsleri ne kadar özlediğimi söylemiş miydin?"

Nefesim daralıyor, bedenim onun için tutuşıyor. Her zaman olduğu gibi. Tutkumuz derinlerde yanıyor. Diliyle alay ederken başını g ğ s mde tutuyorum. Nefesim kesiliyor ama "Selamlaşmada o kadar ileri gitmemiştik" demeyi başarıyorum. Başımı yana eğiyorum, beni meleklerin yüzünü kızırtacak Şekilde almasını istiyorum. "Bunun yerine beni ne kadar özlediğini göstermeye ne dersin?"

Bunu iki kez yapıyor ve beni tezg hımızın üzerinde, kollarımı açmış, taşın hâlâ sıcak bedenimi soğutacak kadar soğuk olmasını dileyerek bırakıyor. Bir kez daha üzerime eğilip ağzımı öpüyor ve sonra eğilip kot pantolonunu yukarı çekiyor. Barda içki içtikten sonra bekâr insanlar gibi sevişmeden önce kıyafetleri tam olarak çıkmamıştı. Eskiden olduğu gibi her yeri vaftiz etme özgürlüğümüz yok ama bunu telafi ettik.

Bakışları sağ tarafıma kayıyor. "O da ne?"

Ne gördüğünü biliyorum. İade adresi. Aynı zarf günlerdir beni rahatsız ediyor. İlişkimizden asla Şüphe etmiyorum ve Shane sonsuza dek dediğinde bunu kastettiğini biliyorum. Ama bu lanet zarfın içinde ne var? "Sana gönderilmiş, bana değil."

G mleğiyle uğraşmıyor, onu attığım yerde bırakıyor ama ayağa kalkmama yardım ediyor ve başımın yanındaki zarfla dikkati dağılmış bir halde bana hızlı bir öpücük veriyor.

Kapıyı açıp kanepeye doğru yürüyor ve oturuyor. Birkaç saniyedir ama saatler gibi gelir.

"Ne oldu?" Tişörtümü kalçalarımın üzerinden aşağı çekerek soruyorum.

Gözleri elindeki yasal mektubun üzerinde benimkileri buluyor. "Boşanma davasında talep ettiğiniz koşul bu."

Tezgâhta durup kenarını kavıyorum. "Bunu unutmuşum." "Belli ki onlar da unutmuş. Şimdiye kadar." Gözleri antetli kağıda döndü. Avukatımın, avukatının ofisinde dosyada tutulmak üzere daktilo edenlerin. Görünüşe bakılırsa her kelimeyi ince eleyip sık dokuyor.

Basit bir ricaydı, ancak bunun bizi nasıl etkileyeceğini ve o zamanlar ilişkimizin gidişatını nasıl değiştireceğini bilmiyor değilim. Yani, eğer yeniden bir araya gelmemiş olsaydık. Tanrı'ya şükür, birleştik. "İşlerin nasıl sonuçlanacağını tahmin edemezdin" diyorum.

Elini saçlarında gezdirerek başını sallıyor ve iç geçiriyor. "Hayır." Gözleri benimkileri buluyor, "Nasıl yapabiliriz ki?" Mektuba bir kez daha bakıyor ve soruyor: "Neden bana sormadın?"

"Birlikte değildik, bu yüzden hayır diyeceğini düşündüm."

"Benimle tanıştın mı? Sana asla hayır diyemem bebeğim." Ayağa kalkıp bana döndü. "Yasal olarak, kırk sekiz saati tamamladığın için bunu yapmak zorundayım."

"Sanki hapis yatmama neden olan bir cümleymiş gibi konuşuyorsunuz."

Kolunu belime dolayarak kalçalarını ortama doğru itiyor. "Cezanı çekiyorsun, tamam mı? Ömür boyu hapis cezası bana yapıştı."

"Bu ceza değil. Bu suçtan paçayı kurtarmaktır." Parmaklarımı kot pantolonunda büyüyen şişkinliğin üzerinde gezdiriyorum. "Ne diyorsunuz? Talebimi kabul edecek misiniz, yoksa avukatlarla görüşmem mi gerekiyor?"

"Güven bana tatlım, Ferrari'mde seks yapmak bir ceza değil. Şimdiye kadar orada yapmadığımıza şaşırdım sadece."

Beni omzuna atıp garaja doğru koştuğunda kıkırdıyorum. Ve sonraki iki saat boyunca, en değerli eşyasını iyice kirletti. *Ve bu Ferrari değildi.*

EPILOG 2

Shane

"Hey, bebeğim?" Onu yatağın üzerinde, tüm çocuklar etrafında uyurken bulduğumda kapıda duruyorum. Bir parmağını ağzına götürüyor. Yatağa doğru yürüyüp fısıldıyorum, "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Gülüyor, ama sessiz, güzel sesi duymak yerine omuzlarının titremesine neden oluyor. Elini uzatıp benimkini tutuyor ve dizlerinin üzerine çöktüğünde onu belinden tutup kaldırıyorum.

Onu yere bırakmıyorum. Her zaman yaptığımız gibi onu kendime doğru tutuyorum. Bacakları ortama dolanıyor, kolları boynuma dolanıyor. Onu odadan çıkarırken başını omzuma yaslıyor.

Çok uzağa gitmiyoruz. Çocuklar gözetimsiz bırakılamaz ama bunu o kadar uzun zamandır yapmak istiyordum ki şimdi tam zamanı gibi geldi. Ya şimdi ya hiç.

"Albümü paketledik," diye fısıldıyorum, sırtını yatak odamızın hemen dışındaki duvara yaslayarak.

"Bu harika," diye mırıldanıyor dudaklarına karşı. "Seninle çok gurur duyuyorum." Onunla duyduğum gurur, ailem için yapabileceklerimin çok ötesinde.

Gerçi o bu şekilde görmüyor. Bunun, kendi hayatında hiç sahip olamadığı şeyi çocuklarımıza verme fırsatı olduğuna inanıyor. Ama ben onun ne verdiğini biliyorum.

Sadece çocuklar için değil, benim de hedeflerimin peşinden gitmem için. Bu yüzden onun en çılgın hayallerinin gerçekleşmesini sağlayacağım.

"Sana bir şey vermek istedim."

"Ooh, bir hediye mi?" Kemerimin altına uzanıyor. "Bu-"

"Hayır," diye cevap veriyorum kısık bir kıkırdamayla. Bir canavar yarattım. Elini tutarak, bunun benimle değil onunla ilgili olmasını istiyorum. Arka cebime uzanıp bir kâğıt parçası çıkarıyorum. "Al, bu senin için."

Onu ayağa kaldırdığımda kâğıdı açtı. Nefes nefese kalmasını ya da ters ters bakmasını beklemiyordum. "Bana bir yat almadığını söyle, Shane Faris."

"Az önce başım beladaymış gibi tam adımlı mı kullandın?" Patlamak üzere olan kahkahamı bastırmaya çalışıyorum. Parmağımı alt dudağında gezdirerek, "Ağzından çıkan bu ses neden bu kadar seksi?" diye soruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Lütfen bana bir yat almadığını söyle."

"Bir yat satın almadım ama balayımız için bir yat ayırttım."

"Balayı mı?" Tüm ses tonu değişiyor, gözlerinin altın rengi loş koridor ışığında bile parlıyor. "Peki ya çocuklar?"

"Onların icabına bakılacak. Sadece birkaç gün. Uzun süre kalmak isteyeceğimizi düşünmemiştim. Ailem onlara burada iki gece bakacak, sonra da teyzem ve eniştem Laird'lerde kalmaya gelecekler. Onlarla birlikte orada olacaklar. Büyük bir kuzen pijama partisi." Parmaklarımız birleşiyor. "Ne diyorsun?"

"Hep bir yata binmek istemişimdir."

"Biliyorum. Hawaii Adaları'nda sadece ikimiz dört gece geçireceğiz."

Kollarını tekrar bana dolayarak gülümsüyor ve her zaman yaptığı gibi hayatımı aydınlatıyor. "Çocuklar çok iyi vakit geçirecek ama seninle balayına çıkmak için sabırsızlanıyorum."

Bu sefer öpüşmemiz nazik ve yavaş. Bu sessiz anın tadını çıkarmak için kendimize zaman ayırıyoruz.

"Baba?"

Kollarımla Cat'i sarmışken, Clara'nın Berkeley'le el ele tutuştuğunu görmek için dönüyorum. "İşedi."

Karıma bakarak, "Ben devralıyorum. Bir resmi bitirmek istediğinden bahsetmiştin. Neden stüdyona gitmiyorsun?"

"Emin misin?"

"Evet." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kızlarımın yanına gidip önlerinde diz çöküyorum. "Tuvaletini yaptın mı Berkeley?"

Annesininki gibi koyu renk saçları var ama dışarıda güneşte vakit geçirdiğinde saçları açılıyor ve gözleri Cat'inkilere o kadar benziyor ki sanki mini ikizine bakıyormuşum gibi hissediyorum. Ama kıkırdıyor ve gözlerindeki o sinsî bakışın tamamen bana ait olduğunu biliyorum. "Hadi seni temizleyelim." Onu kollarının altından tutup önüme doğru uzatıyorum.

Berkeley'i temizleyip yeni kıyafetler giydirdiğim sırada Kick beni bulmaya geldi. "Ok kafama bagetle vurdu, baba."

O ufaklığa silah vermenin bir hata olduğunu biliyordum ama davul çalmayı öğrenen tek kişi o. Ve iki yaşında etkileyici bir paradoksa vuruyor. Berkeley'i kollarıma alıp eski stüdyomdan dönüştürülen oyun odalarına koşuyorum.

Kick'e bir tane daha indirmeden hemen önce Arrow'un elindeki bageti alıyorum. O mavilikler bir ateşle doluyor ve ağlamaya başlıyor. Ensemi kaşıyorum ve sonra aklıma bir fikir geliyor. Yüksek sesli bir alkış hepsinin dikkatini çekiyor. "Tamam çocuklar, hadi parka gidelim."

Rock yıldızı statüsü. Şöhret. Bankada milyonlar. Tüm hatalarım ve günahlarım. Hiçbiri onlar için önemli değil. Ben çocuklarım için bir kahramanım. Daha iyisini hayal edemiyorum.

Cat garaja girmek üzereyken onları koridorda yürütüyorum. Anneleri gidiyor diye ağlamasınlar diye onları ileriye odaklıyorum. "Hey, Faris?" diye duyduğumda çocuklar meyve suyu kutuları için buzdolabını karıştırıyorlardı. Arkamı döndüğümde hikayemin kahramanının elini kalbinin üzerine koyduğunu ve "Seni seviyorum" dediğini görüyorum.

Gözlerimiz birkaç saniye kilitli kalıyor, içimizde hissettiğimiz her şeyi paylaşıyoruz. "Biliyorum."

Gözlerini hızlıca deviriyor ve sırtarak yan dönüyor.

Ama o gitmeden önce, "Hey, Faris?" diyorum. Gülümsüyor, içten ve on sekiz yaşında aşık olmama neden olan şenlik ateşindeki kıza çok benziyor.

Bunun aşk olmadığını bilecek kadar yaşlıyım. O bir aşktı. Bu aşk. Gerçek. Kalıcı, ruhun derinliklerinde. Hayatın her aşamasında kimyam onunkine uyacak şekilde değişiyor. "Her zaman sendin, bebeğim." diyorum.

Daha fazlasını ister misiniz?

Tamamdır!

Haber bültenime abone olarak 18 yaşlarındaki Şenlik Ateşi Sahnesini yakalayın. Ayrıca, bu kitaptan ve diğerlerinden daha fazla bonus sahneye erişebileceksiniz. Ya da aşağıdaki QR kodunu kullanın.

E-postayı aldığınızda Bonus Sahnesi düğmesine tıklayın.

İyi okumalar!

Never Have I Ever'a (Laird'in hikayesi) göz atmak için sayfayı çevirin.

FARİS TEKERLEK

Bu kitabı beğendiyseniz, bu rock yıldızlarının rüya gibi kitaplarından ve okuma deneyiminize sıcaklık ve kalp getiren Faris Çarkı'ndan daha fazlasını okuyabilirsiniz.

Faris Aile Serisi:

Laird'in kitabının adı Never Have I Ever ve Amazon'da, Audible'da ve e-kitap, sesli kitap, kahraman ciltsiz kitap, özel baskı ciltsiz kitap ve ciltli kitap olarak mevcut. ***Bir göz atmak için sayfayı çevirin.***

Nikki'nin kitabının adı Tulsa (The Crow Brothers Series) ve Amazon'da, Audible'da ve e-kitap, sesli, kahraman ciltsiz olarak mevcut.

NEVER HAVE I EVER

New York Times Bestselling Author

S.L. SCOTT

Telif Hakkı © 2024 by S.L. Scott

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır. ISBN: 978-1-962626-22-4

*Bu hikaye için herhangi bir tetikleyici uyarı bulunmamaktadır. Ek bilgi için [web sitemi](#) ziyaret edin. Lütfen bu sayfanın spoiler içerdiğini unutmayın.

PROLOGUE

"AŞIK OLDUM."

O, ünlü bir rock yıldızı.

*Ben, büyüklüğe tanıklık eden bir
ölümlüyüm. Sert karın kasları ve geniş
omuzlar.*

Etten kemikten bir gitar tanrısı.

*Hiç hayranı olmadım ama onun için olacağım. Bir
insan denizinin ötesinde, gözleri benimkilerle buluştu.*

Kismet.

Kader.

Ne dersek diyelim, onun için gerçek.

"Ne?" En iyi arkadaşım "Müziğin sesi çok yüksek." dedi.

*Kulak tıkacı takmış ve hâlâ şikâyet ediyor. Ona yaklaşırken gülüyorum ve
"Sahnedeki gitariste bak" diye bağıyorum. Tabii ki şarkı bitiyor ve erkek
arkadaşı da dahil olmak üzere herkes bana bakıyor. Umarım dönüştüğüm
kırmızının tonu en azından gururumu okşuyordur. Utancımın kollarımı açıp
omuz silkiyorum. "Ne yani? Sanki o mükemmel değil mi?"*

*Ön sırada parmaklıklara dayanmış bir kadın "Evlen benimle, Laird!" diye
bağıyor.*

Laird.

*Hayatımda hiç bu kadar güzel bir adam görmedim. Gömleksiz olması, bir
rock yıldızı olması ve harika müzik çalması onun mükemmelliğini daha da
artırıyor. Bu arada*

Faris Wheel'in solisti bunaltıcı sıcaktan ve hepimizin Austin'de bir arada olmasından bahsederken benim dikkatim hala gitaristte.

Uzun boylu. Esmer. O kadar yakışıklı ki, böyle erkeklerin var olduğuna inanmak bile zor. Keşke makyajımı tazelemiş olsaydım ama konserden önce vakit yoktu. Bu yüzden terledim, boncuklar şakaklarımdan aşağı yuvarlandı ve manzaranın tadını çıkardım . . . Yani müziğin.

Marina, "Tam senin tipin." diyor.

Biramdan bir yudum aldım ve kıkırdadım. "Öyle." Hayal gücümü serbest bırakmadan önce, bu görkemli adamın performansını izlemek için dönüyorum. Bakışları benimkilere kilitleniyor, yemin ederim. Beni seçiyor, beni büyüsü altına alıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken ve boğazım kururken, olduğum yerde sersemlemiş bir halde başka tarafa bakamıyorum.

Marina yanıma çarparak, "Sana mı bakıyor?" diye sordu. "Tanrım, umarım öyledir."

Şarkı bittiğinde mikrofona doğru ilerliyor. Biletleri tükenmiş konseri dolduran kalabalığın arasında göz göze geliyoruz. Beni yere seren öldürücü bir gülümsemeyle beni işaret ediyor ve "Kaderle bir randevumuz var, bebeğim" diyor.

Ve sonra davullar devreye girer.

BÖLÜM 1

Poppy Stanfield

"NE ARZULUYORSUN?" Laird Faris başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, gözleri ağızma dikilmiş, sanki onunla neler yapabileceğini hayal ediyor. "Sana ne istersen veririm bebeğim."

Sabahın üçü hayatınızı değiştirecek kararlar almak için iyi bir zaman değil. Neyse ki cevabı biliyorum. "Sen."

"Ben seninim." *En azından bu gece için.*

Gözlerimi kapatarak onu içime çekiyorum ve bu anın tadını ciğerlerimin derinliklerinde çıkarıyorum. Bu yarın yapabileceğim bir şey değil, bu yüzden durumdan sonuna kadar yararlanıyorum. Öpülüyorum, tatlı basınç dilinin her darbesiyle daha da sertleşiyor.

Eğer bu rock yıldızıyla sadece bir gece geçirirsem, sabah seçimlerimin sonuçlarına katlanacağım.

Uzaklaşıyor, gökyüzünü bile gölgede bırakabilecek delici mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Yanaklarına batan gamzelerin en hafifiyle noktalanan sırtışında saf bir eğlence var. "Parçası olmak istediğim bir plan hazırlıyormuşsun gibi görünüyorsun," diyor, elinin tersiyle

Elimi boynumun yan tarafına götürdüm ve tüylerim diken diken oldu.

Bakışlarının vücudumda gezinmesine izin verirken bakışlarının yoğunluğu altında kıvranıyordum, beni saatlerdir yatakta çıplak tutmasına rağmen çölden yeni gelmiş bir adam gibi içime çekiyor. Kalbim daha hızlı atıyor ve nefesim hızlanıyor. Benden bir tepki almasının bu kadar kolay olmasından neredeyse nefret ediyordum ama aynı zamanda hoşuma da gidiyor.

"Benimki ne kadar?" Onunla alay etmekten hoşlanıyorum, belki de çok fazla, ama o kadın avcısı gülümsemesi beni her seferinde etkiliyor.

"Ben varım." Beklediğim kahkaha ondan gelmiyor, ama kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor, bu da bir kazanç gibi hissettiriyor.

Küçük bir değişim ve tekrar bir araya geliyoruz. Dalmaya cesaret etmek cazip geliyor, ama henüz tüm hislerimi kaybetmedim. "Bir prezervatife daha ihtiyacımız var."

Gözlerinde karanlık parlıyor, göz bebekleri büyüyor. Capitol Otel'e giderken aldığımız kutuyu bulmak için yataktan atlarken derin bir nefes vererek yer değiştiriyor. O yolculuk, daha önce yaptırdığımız uyumlu dövmelerden prezervatif, şişe su ve daha fazla bira için bir markette durmaya kadar kaprislerle dolu bir bulanıklıktı. İyi vakit geçirmek için gerekenler.

Aramızdaki çekim anlıktı, kimyamız inkar edilemezdi ve istediğimizi yapma özgürlüğü pervasızca heyecan vericiydi. Faris Wheel grubunun ünlü gitaristiyle tanışana kadar katıksız mutluluğun nasıl bir his olduğunu unutmuştum. *Ve onu koklayana kadar.* Bu adam neyle yıkanıyor bilmiyorum ama sarhoş edici.

Sabırsızlığım beni ele geçiriyor, onu tekrar içimde hissetme ihtiyacı çok fazla geliyor. Çarşafı yatağın ayak ucuna atıyorum ve ona ilham vermek için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum, "Seni istiyorum."

"Siktir et." Kutuyu alıyor ve bana dönüyor. Vücudunun mükemmelliğine hayranım - sekiz sert karın kası, ihtişamıyla ününe rakip olan omuzlar ve her ikisini de kaplayan renkli dövmelerle kaslı kollar. Ona dokunmak, her sert kas tepesini hissetmek ve bu adamın yarattığı his vadilerinde kaybolmak için sabırsızlanıyorum. *Tekrar.*

Ama beni en çok etkileyen onun çarpıcı mavi gözleri. Birkaç günlük kırışıqlarla kaplı güçlü çenesi ve benimkini onunkine çağırان dudakları, bir geceden daha uzun süre dayanabilseydik nasıl olabileceğini aptalca hayal etmeme neden oluyor.

Yatağa tırmanıyor, sahnenin ortasına yerleşiyor, benim için hazır. "Buraya gel."

Üstüne binmek için hareket ediyorum, bakışlarımı kilitliyorum ve sonuna kadar kaldırmadan önce avuçlarımı göğsüne bastırıyorum. Hiç vakit kaybetmeden girişime yerleşiyor. Az önceki çılgınlık gitmiş olsa da aramızdaki sıcaklık devam ediyor. Göğüslerimi sıkarak için uzanıyor ve meme uçlarıma nazikçe dokunarak onları canlandırıyor, tüm vücudumu uyandırıyor. Aşağıya inmek, ihtiyacım olanı almak ve havai fişekleri kovalamak çok cazip geliyor.

Yapmıyorum çünkü bu sona doğru acele etmek için çok iyi hissettiriyor. Yavaşça ilerliyorum, kendimi onun üzerinde santim santim alçaltıyorum. Gerilme, yanma, beni tamamen doldurmasının ezici hissi.

Ben onun üzerinde sallanırken inleyerek, "Bu mükemmel," diyor.

Vücutlarımız birlikte ve birbirlerine karşı hareket ediyor. Alıyorum ve veriyorum. Ben kalkıp inerken o o kadar sert itiyor ki daha fazla dayanabileceğimden emin değilim. "*Laird*." Adı ağzımdan dökülüyor, bedenlerimizin bir araya gelip ayrılma ve tekrar bir araya gelme sesleri arasında hüznü bir şekilde. Tırnaklarımı göğsünün üzerinde gezdiriyorum, yeni kalıcı sanatını kaplayan plastiğin kenarına çarpıyorum, gözlerimi açmama ve daha önce yaptığımız şeye hayran kalmama neden oluyor.

Omzuma doğru nefes alıyor, sonra beni oradan öpüyor. "Bu iyi geldi mi, bebeğim?"

"Durmayın. Lütfen."

İfadesine sınırsız bir duygu hâkim oluyor ve beni öyle sert bir hamleyle karşılıyor ki nefesim kesiliyor. Diğer elini göğüslerimin arasından karnıma doğru takip ederken kalçamı sıkıca kavıyor. Parmaklarının ucu bacaklarımın arasına indiğinde nefesim hızlanıyor ama beklentiyle kendimi tutuyorum.

Ben sallanmaya devam ederken o oturuyor, beni kendine yakın tutuyor, daha fazlası için duyduğum acı beni tüketiyor. Ruhumu içine çekip beni bütünüyle yutarken, burnunun köprüsü çenemin tepesinde gezinirken parmakları alay ediyor, beni kenara doğru çekiştiriyor. "Nefes al, Poppy." Sıcak tenimde sadece bir esinti ama beni ona geri döndürmekte harikalar yaratıyor. "Benim için nefes al."

Sanki izne ihtiyacım varmış gibi. Nefes veriyorum ve sonra tekrar içeri iterken nefesimi tutuyorum. "Tanrım, evet." Ama başım dönüyor ve bacaklarımın arasındaki işkence gibi zevk, daha fazla dayanma isteğimi bastırıyor. "Tanrım, Laird."

Ağzı bir sonraki nefesimi alıyor, dili benimkine karışmış bir sığınak buluyor.

Öpüşüyoruz.

İtişiriz.

Sikişiriz.

İtme. Çekme. Kovalamaca ve kaçınılmaz düşüş. Gerçeklikten koparak kendimden geçiyorum, parlak ışıklar titreme bitene kadar her sinir ucumda dalgalanıyor.

Çözüldüğümde, onun kollarında jöle gibi oluyorum.

Ama henüz işi bitmedi.

Sıcak nefesi boynumun kenarını kaplarken göğsünden bir hırıltı yükseliyor. "Çok iyi hissediyorsun bebeğim. Çok iyi," diye inliyor, ben onun tamamlanmasına yardımcı olmak için öğütürken vücudunu benimkinin etrafına sabitliyor.

"Laird."

"Özür dilerim," diyor beni o kadar sert sikmeden önce, bir inilti içime doğru itiliyor.

Ona yapışıyorum, ellerimi sıcak tenine ve gergin kaslarına bastırıyorum ve sonra orgazmının akıntısına kapılıyorum. "Çok iyi," diye dökülüyorum kesik kesik nefeslerimin arasından. Arzuladığım ödülün peşindeyim, bu sefer çok çabuk geliyor.

Benimle birlikte düşerken, dişlerini sıkarak inliyor, "Siktir."

Her şeyi.

Her şeyi.

O her şeydir.

Vücudum onun etrafına sarılmışken mutluluktan titriyor. Kendi bitirişini noktaladığında bir nefes daha çalınıyor, ardından bir "*Lanet olası mükemmellik*" daha geliyor ve bu sefer sırtımına neden oluyor.

Bana bakarak gülümsüyor ve bu gülümseme gözlerine ulaşan güzel hayranlıkla eşleşiyor. "İnanılmazsın, Poppy." Yüzümü kavırıyor ve kollarını açarak yana düşmeden önce beni bir kez daha öpüyor.

Sanki beni iki kez orgazm etmemiş gibi.

Sanki beni yaşayan en seksi kadın gibi hissettirmiyordu.

Sanki dudaklarına değen tek isimmiş gibi benim adımı söyleyebilir ve bundan sonra onsuz hayatta kalmamı bekleyebilirmiş gibi.

Bu gece eğlenceliydi, söylediği gibi inanılmazdı ama bir rock yıldızına aşık olmak aptallık olurdu. Daha önce de aptallık etmişim ama Laird'le bunun ne olduğunu bildiğimi sanmışım ve bir gecede anlaşılmış gibiydi. Ama geçen bir saat içinde bir şeyler değişti.

Ona aşık oluyorum.

Duygularımın karışmasına izin veremem. Bunun tek bir gece olmasından ve sonra düzenli hayatlarımıza geri dönecek olmamızdan nefret ediyorum ama ne olduğumuzu biliyorum. Laird Austin'de bir turne için benimle birlikte ama ben yarın New York'a döneceğim ve o da başka bir şehirde, başka kadınlarla çevrili olacak.

Neden bu kadar yetenekli olmak zorunda? Bana sadece bir hayran olmadığımı hissettirmek onun yöntemi gibi görünüyor, yine de ona aşık oldum. Ama gerçeği biliyorum ve bunun çarpıtılmasına izin veremem.

"Dövmelerine bayılıyorum," diye fısıldıyor. "Bunlar benim keşfetmem için saklanmış küçük sürprizlerdi."

Parmaklarımı saçlarına geçirerek gülümsüyorum. "Bazen onları unutuyorum ve benim için de sürpriz oluyorlar."

Kıkırdıyor. "Benimkilerin yarısının ne için olduğunu unuttum." "Arkalarında büyük bir anlam yok mu?"

"Biraz," diyor kaburgalarına vurarak. "Gitar yanımda. O benim ilk gitarımdı. Sahip olduğum ilk gitarın bir renderı." Eğilip kendi tasarladığı yeni sanat eserimin plastiğini öpüyor. "Bu sende en sevdiğim."

Yeni dövme hakkında ne hissettiğimi bilmek için onu görmeme gerek yok. "Bu benim de favorim."

"Seni mürekkeplerken bir kez bile irkilmedin."

Gülüyorum, kalça kemiğimdeki diğer üçünü ovuşturuyorum. "Bıçaklar daha çok acıtıyor."

Genellikle kıyafetlerimin altında saklı olan küçük dövmelerimi, artık her şeyeime sahip olan adama tamamen açık bir şekilde göstermek için uzanıyor. Nefesim sanki son nefesim tehlikedeymiş gibi tökezliyor. "Cesur bir seçim."

"Ne diyebilirim ki? Her birini hak ettim."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama . . ." Arkasına yaslandı ve hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kendine çekti. "Senin ve cesur seçimlerin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum."

Zenginlerin özel aşçısı olmaktan bahsetmek benim için heyecan verici bir şey değil, eminim onun için de o kadar etkileyici olmayacaktır. "Gitmek zorundasın."

Şok onun yontulmuş yüzünü sarsıyor, kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. "Beni kovuyor musun?"

"Ne? Hayır." Suçlama karşısında kafam karışmış bir halde dirseğimin üzerinde doğruluyorum. "*Bir dakika.* Tur için ayrılman gerektiğini kastetmiştim."

"Doğru." Yüklü bir nefes veriyor. Kolunu alnına sarkıtıp göz ucuyla bana bakıyor. "Uçak şu saatte kalkıyor"

Sabah onda."

Onu görememe fikri kalbimi deliyor. Laird'le birlikte olmanın büyüünün gün ışıyınca kaybolacağını bilmek dayanılmaz. Ve ben bu otel odasında yalnız olacağım.

İçimde hissettiğim paniği hafifletmeye çalışarak uzun, sakın bir nefes alıyorum. "Burası beni kolayca yüzüstü bıraktığın yer mi?" Kaprislerimin sonuçlarıyla yüzleşmeden önce daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum. *Sanırım yokmuş.* "Sorun yok." Sanki temas beni rahatlatmış gibi uzanıp elimi koluna koyuyorum. "Benim için endişelenmene gerek yok. Sana sorun çıkarmayacağım."

Koluna dayanarak bana doğru eğiliyor. Gözlerinde gecenin neşesi yok. Onun yerine iliklerime kadar hissettiğim bir kasvet var. "Ya bela istiyorsam? Ya senin için endişelenmek istiyorsam?" Ne diyeceğimi bilemiyorum ama o biliyor. "Ya zaten istiyorsam?"

Gözlerinde gördüğüm endişe yüzünden kalbim sıkışıyor ama kendimi güçlü kalmaya zorluyorum. Kendime yalan söylemek ve bu bir veda değilmiş gibi davranmak uzun vadede yardımcı olmayacak. "Buna gerek yok, Laird. Zaman iyileşecek ve ben de bunu atlatacağım."

Parmaklarının uçlarını tenime yapışmış plastiğin üzerinde gezdiriyor, bölgeyi sıyırmaya dikkat ediyor. "Beni aşmak mı? Bu çok kötü."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun." Umudun ait olmadığı yerde büyümesine izin veremem.

"İstedığın kadar bu geceyi unutmaya çalış, bu dövme bir zamanlar aynı zamanda ve yerde var olduğumuzu her gün hatırlatacak." Bir gülümseme yanağını bölerken, yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirliyor. "Hiç oyun oynar mısın, Poppy?"

Konunun değişmesi beni şaşırttığında düşüncelerim hala sarmal halindeydi. "Kolay bir şey. Söz veriyorum," diye ekliyor yanağını okşarken.

Ne düşüneceğim, hatta neye inanacağım konusunda kararsızım ama nereye varacağını görmek için ona ayak uyduruyorum. "Isırırım." Cevap olarak tatlı bir mırıldanma duyuyorum. "Ne oyunu?"

"Asla yapmadım." "Bu bir içki oyunu."

"İlk ben gideceğim." Çok ciddi görünüyor ve bu beni tedirgin ediyor. "Daha önce hiç bir kadın tarafından tamamen büyülenmemiştim."

Tamam. Kazanmak için oynuyor, kalbime ok atıyor. Laird eğlenmek için oynamıyor. *Tutmak için oynuyor.*

Kaburgalarımı öpmek için eğildi ve "Sıra sende." dedi.

İtirafı hâlâ dikkatimi dağıtıyor. Buna ne diyeceğim? "Daha önce hiç kimseden şu anda olduğum kadar etkilenmemiştim." Kelimeler sanki başından beri oradaymış gibi ağızından dökülüyor. *Hain dil.* "Mmm," diye mırıldanıyor, beyanatımın tadını çıkarıyor, sonra her birini öpmeden önce üç dövme. "Bunu sevdim."

"Dövmeler mi yoksa itiraf mı?"

Sırıttıyor. "İkisi de."

Ben de sırttım. "Senin sıran."

Ağızımın köşesine ulaşana kadar bana doğru kayıyor ve beni tekrar öpüyor. "Daha önce hiç kimseyle eşleşen bir dövme yaptırmadım."

Omzuna kazınmış şarkı sözlerinden birkaç gitara ve hayatından olduğunu tahmin ettiğim diğer sembollere kadar pek çok dövmesi var ama paylaştığımız dövme onun için çok önemli görünüyor.

Cesaretlendim. "Birine hiç bu kadar aşık olmamıştım." Sanki bir fark yaratacakmış gibi sesimi alçaltıyorum ve "Daha önce." diye ekliyorum.

Arkasına yaslanıp başını benimkinin yanındaki yastığa koyuyor ve gözlerini tavana dikeyor.

Hayır, çok mu ileri gittim?

Uzayan duraklama havayı beklentiyle kalınlaştırıyor. Bağlantımız vahşi ve güzeldi, yaşadıklarımın hiçbirleriyle kıyaslanamazdı. *Ama her şeyi kaybetmenin eşiğinde miyim?*

"Şimdiye kadar kadere hiç inanmadım," diyor, ben nefesimi tutmuş beklerken elini yüzünde gezdirerek, "şimdiye kadar kadere hiç inanmadım."

Onunlayken kismet gibi şeylere inanmak çok kolay. "Ben de hiç inanmadım."

"Bir tane daha var. Hiçbir zaman bir kadından benimle turneye gelmesini istemedim."

Kelimeler tereddüt ve *umutla* dolu. Ben ikincisine tutunuyorum.

"Bunu düzeltebilirsin, biliyorsun." Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki beni duymayabilir.

Temkinli bir şekilde sırtıyor. "Sence?"

"Denemeye değer." Ne diyorum ben? *Eğer sorarsa, gider miyim?*

Başımın tepesini öperken kollarının arasında yutuluyorum. "Yapsaydım ne derdin?"

"Evet." Kafamda ya da kalbimde bir şüphe olmadan.

Beni daha da yakına çekiyor, yüzünü saçlarıma gömüyor. "Poppy?" Adımı söylediğini duymanın cazibesi pişmanlığın sesinde kayboluyor.

Kendimi destekliyorum, kalbim göğsümde taklalar atıyor.

"Evet?" "Benimle turneye gelmeni istemiyorum."

Yüzünü görebilecek kadar uzaklaşıp yakışıklı yüz hatlarında bana söylemediği bir şey olup olmadığını araştırıyorum. "Ne istiyorsun, Laird?"

Gözlerini sıkarak kapatıyor, sonra açıyor ve mavi şimşek gibi çakıyor. "Sen. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım, daha önce hiç böyle hissetmedim-"

"Ne gibi?" Hiç yoktan bir şeyler yaratabileceğimize inanmak çok mu yanlış olurdu? Bir gecenin daha anlamlı bir şeye yol açabileceğine?

Tanrım, az önce bu adama aşık mı oldum?

"Seni kaybetmek istemiyorum."

Elimi yanağına koyarak onu öpmek için öne doğru eğildim. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sabaha kadar. Sonra kim bilir nereye gideceğiz. Nerede yaşadığını bilmiyorum. Turun bundan sonra nereye gideceğini bilmiyorum. Sadece nereye gidersem gideyim seninle olmak istediğimi biliyorum."

Ve işte orada. Kalbi sergileniyor.

Kelimelerle vakit kaybetmeyecek kadar mutluyum, onu öpüyorum. Ama kendimi tutamayacak kadar başım dönüyor. "Önce dövmele, şimdi de bu. Sonra da bana evlilik teklif edeceksin." Gülüyorum ve sonra bir öpücük daha konduruyorum.

Ama dudakları kıpırdamıyor, sürdürdüğümüzü sandığım vızıltı azalıyor. Onu yanlış mı anladım? "Sorun nedir?"

"Bu kadar abartılı olabilir mi? İnsanlar daha çılgınca şeyler yaptı," diyor sanki bu fikri daha az gülünç kılıyormuş gibi.

Çenem gevşiyor ama sonra soruyorum: "Şu anda gerçek misin? Çok şey söylediğimizi biliyorum. Son birkaç saat içinde biranın ve hatta birbirimizin etkisi altındaydık, bu yüzden yanlış konuştuysan ya da ağzından kaçtıysa-"

"Daha önce nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama böyle hissediyorum." Ses tonundaki inanç beni doğruyu söylediğine inandırdı. İmkânı yok. *Olamaz.*

"Daha yeni tanıştık." Gülüyorum, şakanın içindeymişim gibi davranmaya çalışıyorum ama en az onlar kadar sahte geliyor. Bir yalanın arkasına saklanmaya bile çalışmıyor. "Şaka yapmıyorsun, değil mi? Bana bir şey söyle, Laird. Biraz açıklama.

Söylediklerini tekrarlar. İyi hissediyor musun?" Alnının sıcaklığını kontrol etmek için uzandım.

Göğsü kahkahalarla sarsılıyor ama ses ondan kaçmıyor. Elimi ellerinin arasına alıyor ve gülümsemesi onu ele veriyor. "Ateşim yok bebeğim. Sarhoş değilim. Yorgun bile değilim. Sadece ne istediğimi biliyorum."

"Ve bu ben miyim?" Hâlâ ona bakarken, "Sonsuza kadar mı?" diye soruyorum. "Eğer böyle bir şeye inanıyorsan, ben de inanıyorum."

Diğer elimi omzundan aşağıya doğru çekerek yeni dövmenin üzerine koyduğumda nazik davranıyorum ve kalbinin ses tonuyla aynı inançla attığını hissettiğimde gülümsüyorum. Birdenbire, keşkeler düşüncelerime sızıyor . . .

Ya haklıysa?

Ya daha fazlası için yaratılmışsak?

Ya birlikte olmamız gerekiyorsa? Ya ruh eşiysek?

Elimi tutuşu, onu asla geri alamayacağımı düşündürüyor. Sol elim olması da bu düşünceyi destekliyor. "Uyumak için birkaç saatimiz var," diyor. "Yedi saatten az bir süre sonra uçağa bineceğim. Eşyalarımı toplamam ve otel odamı boşaltmam gerekiyor. Trafiği de ekleyince havaalanına gitmek için fazla zaman kalmıyor ama seni yanımda istiyorum Poppy. Nişanlım olarak orada olmanı istiyorum. Nashville'de ya da turne sırasında herhangi bir yerde evlenebiliriz, hatta Paris'te bile. Sadece ikimiz."

Sanki taşıdığı yükten kurtulmuş gibi nefes veriyor ve en başta bizi buraya getiren gülümsemeyi bana veriyor. Samimi ve karizma dolu. "Sana baskı yapmayacağım," diye ekliyor. "Sadece düşün, tamam mı?"

Nişanlı kelimesi kafamın içinde uçuşuyor ve mantıklı bir cevap vermemi engelliyor. "*Seninle evlenmeyi mi düşünüyorsun? Laird, bu çok hızlı-*"

"Biliyorum," diyor utanmadan. "Ama ne hissettiğimi biliyorum. Eğer sen de aynı şeyi hissediyorsan, ben o uçağa binmeden önce benimle buluş. Teklifimi değerlendireceğini söyle."

Özgüven ve cinsel cesareten başka bir şey yapmıyor, özür dilemeden istediğinin peşinden gidiyor. Söz konusu evlenmek olduğunda daha azını beklememeliydim, ama o başını sallıyor ve yüz ifadesine nadir görülen bir utangaçlığın gelmesine izin veriyor. Gözlerinin kenarları yumuşuyor ve gülümsemesi ağzını zar zor şekillendiriyor. Ne olursa olsun çekici biri, özellikle de sahnede.

Benden önceki adamı tercih ederim - kalbini sadece benim için koluna takan daha sessiz olanı.

"Dövmeciden çıktığımızdan beri bahsettiğin kreplerden alacağız," diyor.

"Zencefilli kurabiye mi?"

"Evet. Magnolia Café." Uyku onu kontrol etmeye çalışırken nefesi derinleşiyor, ama kolunu bana dolayarak beni sıkıca tutuyor. "Saat yedide orada buluşalım."

Bir hevesle onunla evlenmeyi düşünmek bile benim için sorumsuzluk olurdu.

Dövme başka bir şeydir.

Evlilik ise bambaşka bir şeydir.

Dürüstçe söyleyebilsem de, birbirimize "seni seviyorum" bile demedik.

"Hemen döneceğim," diye fısıldıyor ve omzuma bir öpücük konduruyor. Yataktan kayarak banyoya giriyor ve bana neler olduğunu anlamam için yeterli boşluğu bırakıyor.

Artıları: Kalbim göğsüm için çok büyük hissediyor ve kendimi hiç onun tarafından tutulduğumdan daha güvende hissetmedim. Tanıştığımızdan beri verdiğim hiçbir karardan pişman olmadım.

-Çok fazla barbekü yememek ve biralarla sarhoş olmamak, ilk buluşmada onunla seks yapmamak, hatta dövme bile yapmamak.

Eksiler: Birbirimizi çok az tanıyoruz.

Sorumlu bir insan muhtemelen bin tane daha sayabilir ama şu anda aklıma başka bir şey gelmiyor. Onu önemsiyorum. Bunu kesinlikle biliyorum. *Onunla evlenecek kadar mı?* Vegas'ta olsaydık, çoktan evlenmiş olurum.

Karanlıkta, döndüğünde onu izliyorum ama komodinin yanında duruyor. Bir kâğıda bir şeyler karalıyor ve sonra kâğıdı defterden yırtıyor. Odayı geçip çantama koyuyor.

Bu gece konuşmamız gereken her şeyi konuştuğumuzu düşünerek ona bu konuda soru sormuyorum. Daha fazla soru ve ayrıntıyla doldurmak için yarınımız var.

Yatağa döndüğünde, ben uyuyor numarası yaparken sessizce bana sarılıyor. Onunla ilgili her şeyi ezberliyorum - omzuma değen nefesini ve sertliğinin yumuşaklığına verdiği hissi. Böylesine muazzam bir kararla karşı karşıyayken hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

Ya onun kalbini kazanacağım ya da tamamen kıracağım.

Aceleci olamam. Dikkatli olmalı ve enine boyuna düşünmeliyim ama kalbim aklımla savaşıyor ve kafam her zamankinden daha çok karışıyor. Gözlerimi kapatıyorum, uykunun ihtiyacım olan cevapları ve daha net bir zihni vermesini umuyorum çünkü yarının ne getireceğini bilmiyorum. Ama bulduğumda onu nerede bulacağımı biliyorum.

BÖLÜM 2

Laird Faris

"BİRAZ DAHA KAHVE?"

Kupayı elimle kapatıyorum ve başımı kaldırıp sunucunun isim etiketini görüyorum

-Emmie. "Hayır, böyle iyiyim. Teşekkürler." Gözlerindeki acıma, lokantayı dolduran güneş ışığında kolayca görülebiliyordu. Poppy'nin geleceğine gerçekten inanmıştım.

Ona seni seviyorum diye not bıraktığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. L. Kendimi en başta ortaya koyduğum için aşağılanmış. Ne düşünüyordum ki? *Düşünmüyordum.*

Çok güzel, esprili, benim kötü şöhretime karşı koyabilir ve ne yapacağı belli olmaz. O kadar tahmin edilemez ki onu tamamen yanlış anladım.

Sikeyim.

Ben bir aptalım.

Bir daha olmaz ama. Kendimi bir daha asla aşağılanmaya açık bırakmayacağım. Duygular aptallar içindir. Çok az tanıdığım birine güvenmemem gerektiğini biliyordum. *Bir daha asla.*

Sunucu uzaklaşmaya başladığında, aptalca son bir umuda tutunuyorum ve "Başka bir yeriniz var mı?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Eskiden Austin civarında birkaç tane vardı ama sadece orijinali duruyor." Bakışları kısa bir süreliğine düşüyor ve ekliyor, "Dövmelerinizi beğendim."

Kollarıma bakıyorum, sanki onları untabilirmişim gibi. Unutamıyorum, tıpkı göğsümde taşıdığım yenisinin sonsuza dek peşimi bırakmayacağı gibi. Zaten kim olduğumun bir parçası, bana daha fazla işkence etmeye hazır. "Teşekkürler."

Kapının üstündeki zil çalıyor ve beni Pavlov'un köpeği gibi yukarı bakmaya yönlendiriyor. Burada iki saatten fazla oturmak beni iyi eğitti. Ama her seferinde olduğu gibi, olmasını istediğim kişi değil.

Poppy fikrini değiştirdiğinde ya da düşünmek için daha fazla zamana ihtiyaç duyduğunda bana söyleyebilirdi. Zaten beklediğimden daha uzun süre beklerdim. Uzak mesafeden ya da turne bittiğinde buluşurduk. Bana ne kadar ihtiyacı varsa o kadar beklerdim. *Ama göstermemek . . .*

Onun için sipariş ettiğim krep tabağını itiyorum, sonunda farkına varınca dokunmadan bırakıyorum. *O gelmiyor.*

Amazon'da veya sesli olarak *Never Have I Ever*'ı okumaya devam edin. [BURAYA TIKLAYIN](#)

AYRICA HOŞUNUZA GİDEBİLİR

Öneriler - Karga Kardeşler Serisi'ne ek olarak *Şeytanın Dili* ve *Asla Sahip Olmadım'dan* sonra okumaktan keyif alacağınız dört kitap. Birbiriyle bağlantılı bu bağımsız kitaplar kalbinizi fethedecek ve karakterlere aşık olmanızı sağlayacak.

****Sen Varken & Hayatım Üzerine Yemin Ederim kitaplarının bir örneğini okumak için sayfayı çevirin**

Kindle Unlimited'ta Okuyun ve Sesli Dinleyin

Hayatım Üzerine Yemin Ederim - Harbor ile Veda Etmeyi Unuttum'da tanıştınız. Şimdi kalbinizi kıracak ve iyileştirecek büyüleyici ve duygusal yolculuğu okuyun. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

Kindle Unlimited'ta Okuyun ve Sesli Dinleyin

Geldiğini Asla Görmedim - Loch ile Vedalaşmayı Unuttum'da tanışmıştınız. Şimdi, onları çevreleyen gizemleri çözerken kim olmak istediklerini keşfedecekleri bu beklenmedik hafıza kaybı yolculuğuna atlamanın tam zamanı. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

Kindle Unlimited'ta Okuyun ve Sesli Dinleyin

Veda Etmeyi Unuttum - Marina'nın kardeşi Noah ile Sana Sahip Olduğumda'da tanışmıştınız. Şimdi onun playboyluktan hiç beklemediği bir yere, baba olmaya giden yolculuğunu izleyeceksiniz. *Sürpriz!* Ve ihtiyacınız olduğunu düşündüğünüz hayatın kaderinizdeki hayat olmadığını. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

Kindle Unlimited'ta Okuyun ve Sesli Dinleyin

Sana Sahip Olduğumda - Westcott'ların en küçüğü ve şeytani kardeşlerinin tek kız kardeşi olan Marina ile önceki kitaplarda tanışmıştınız. Şimdi, bir yandan ailesinin ve onların başarılarının gölgesinden sıyrılmaya çalışan, bir yandan da özel hayatıyla ilgili paparazzilerle uğraşan bir aktris olarak parlama zamanı. Kendine kötü bir şöhret edinmiş ünlü bir yarış arabası sürücüsüyle çarpışma rotasındadır. Bu bekâr baba

Mirasını kurtarma görevindeydi ama hayallerinin kızıyla tanışmayı hiç beklemiyordu ... özellikle de ilk nefret-sevişmelerinden sonra. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

TEŞEKKÜRLER

Bu inanılmaz ekibe çok teşekkür ederim:

Kenna Rey, İçerik Editörü
Jenny Sims, Metin Düzenleme, Editing4Indies
Kristen Johnson, Düzeltmen
Andrea Johnston, Beta Okuma
Kapak Tasarımı: RBA Designs
Fotoğrafçı: Ren Saliba, Arka
Resim: Depositphotos
Ses Yapımcısı: Erin Spencer, One Night Stand Stüdyoları.
Anlatıcılar: Erin Mallon & Chris Brinkley

Muhteşem Süper Yıldızlar'ıma ve harika SL Scott Books Facebook üyelerime teşekkür ederim. Sadece akran değil, aynı zamanda arkadaş olanlara. Size tapıyorum! Adriana, Andrea, Kerri ve Lynsey.

***Kocam ve oğullarıma, sizi evrenden daha çok seviyorum! Sonsuz desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim. Seni her zaman seviyorum.
XOXOX***

YAZAR HAKKINDA

Suzie okyanusun harika manzarasını, baharatlı margaritaları ve boş zamanlarını ailesi ve tatlı köpeği Ollie ile geçirmeyi seviyor.

New York Times ve *USA Today* Çok Satan Yazarı S.L. Scott, karakter odaklı, kalpleri yarışan gerilim ve sizi sayfalara yapıştıracak aşk romanları. Esprili plaj okumalarından yürek burkan ve kalp iyileştiren hikayelere kadar uzanan hikayeleriyle, hikayeleri duygusal, ilişkilendirilebilir ve büyüleyici olarak kabul edilmektedir.

Kitapları günümüzün doymak bilmez okurları için kaçıştan daha fazlasıdır. Onlar, sonunda her zaman sonsuza dek mutlu bir ödülle gelen kalp yolculuklarıdır.

Onu şu adreste bulabilirsiniz: www.slscottauthor.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.